Numărul 1 în topul NEW YORK TIMES
al autorilor de bestselleruri

NORA ROBERTS

FATA DIN VIS

NORA ROBERTS
FATA DIN VIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Fata din vis/Nora Roberts;
trad.: Mihnea Columbeanu.
— Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-127-8; ISBN (13) 978-973-629-127-2
I. Columbeanu, Mihnea (trad.)
821.111(73)-31135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU
Tehnoredactare: ADRIANA FLEANCU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ
BLUE SMOKE

Copyright © 2005 by Nora Roberts.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
aparţin **Editurii LIDER**
B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti, Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78, e-mail: lidere-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A. Piteşti

PUNCTUL DE ORIGINE

Locul concret în care s-a aprins un foc.

Lucrurile începute rău devin puternice pe căi rele.

William Shakespeare

PROLOG

Focul s-a născut în căldură, fum şi lumină. Ca o fiară primordială, şi-a croit cu ghearele drum din pîntecul matern şi s-a trezit la viaţă cu un trosnet ce a devenit muget.

Şi a schimbat totul într-o singură clipă magnifică.

Asemenea acelei fiare, se tîra, şerpuind peste lemn, şi pîrjolea ceea ce fusese curat şi strălucitor.

Avea ochi, roşii şi atoatevăzători, şi o minte atît de sclipitoare, atît de desăvîrşită, încît memora tot ceea ce intra în orbită ei.

El îl considera un soi de entitate, un zeu stacojiu şi aurit care există doar pentru a nimici. Lua tot ceea ce-şi dorea, fară mustrare de cuget şi fară milă. Cu atîta ardoare…

Toate se prăbuşeau dinaintea lui, îngenunchind ca nişte învinşi care-l adorau chiar şi în timp ce erau devoraţi.

Dar el era ce-l care îl crease. Prin urmare, el era zeul focului. Mai puternic decît flăcările, mai

iscusit decît dogoarea, mai năucitor decît fumul.

Nu trăise pînă ce nu-i dăduse viaţă.

Privindu-l cum creştea, se îndrăgostise.

Lumina pîlpîia peste chipul lui, dănţuia în ochii lui fascinaţi. Luă o bere, savurîndu-i răceala arzătoare ca gheaţa în timp ce pielea-i şiroia de năduşeală.

În abdomen simţea palpitaţia emoţiei, iar mintea-i era plină de uimire. Nenumărate posibilităţi îi străfulgerau prin imaginaţie pe cînd focul se înălţa pe pereţi.

Era o frumuseţe. Era putere. Era distracţie.

Privindu-l, se transforma şi el. Iar destinul i se întipărea cu fierul roşu în toată făptura, stigmatizându-i inima şi sufletul.

1

Baltimore, 1985

Copilăria Catarinei Hale s-a sfîrşit într-o noapte toridă de august, la cîteva ore după ce echipa Orioles îi demolase pe Rangers, pe Memorial Stadium, cu şuturi în fundurile lor de texani – cum zicea tatăl ci – cu nouă la unu. În mod excepţional, părinţii ei îşi luaseră o seară liberă ca să care toată familia la meci, ceea ce făcuse victoria şi mai dulce. De cele mai multe ori, unul dintre ei, dacă

nu chiar amîndoi, rămînea ore întregi peste program la „*Sirico's*", pizzeria moştenită de la bunicul Catarinei din partea mamei. Acolo se cunoscuseră părinţii ei cu optsprezece ani în urmă. Mama ei, o fată de optsprezece ani, fusese cucerită – sau cel puţin aşa se povestea – de Gibson Hale, tînăr de douăzeci şi unu de ani care intrase ţanţoş să-şi ia o felie.

„Am intrat pentru o pizză", cum îi plăcea lui să spună, *„şi m-am ales cu o zeiţă italiancă."*

Tatăl ei vorbea mult şi avea un limbaj colorat, dar lui Reena îi plăcea să-l audă. Se alesese şi cu o pizzerie, zece ani mai tîrziu, cînd Poppi şi Nuni hotărîseră că era timpul să încalţe ghetele de drum lung. Bianca, singura lor fiică, cea mai tînără dintre cei cinci copii, luase firma în primire împreună cu Gib al ei, deoarece niciunul dintre fraţi n-o dorise.

„Sirico's" se afla în acelaşi loc din Mica Italic a oraşului Baltimore de patruzeci şi trei de ani, ceea ce însemna că era mai bătrîn chiar şi decît tatăl Reenei, fapt care o uimea. Acum, tatăl ci – care n-avea strop de sînge italian în vine, conducea restaurantul împreună cu mama ei, italiancă pînă-n măduva oaselor.

Pizzeria era aproape tot timpul plină şi necesită multă muncă, dar pe Reena n-o deranja să dea o mâna de ajutor. Sora ci mai mare, Isabella, se plîngea uneori că e nevoită să lucreze sîmbăta

seara în loc să iasă la o întîlnire sau cu prietenele. Dar Bella se plîngea aproape tot timpul.

Se plîngea în special că sora ci mai mare, Francesca, avea propria ei cameră, la etajul doi, în timp ce ea trebuia să locuiască împreună cu Reena. Şi Xander avea camera lui pentru că era singurul băiat.

Convieţuirea cu Bella mersese bine, fiind chiar amuzantă pînă cînd sora ei ajunsese la vîrsta adolescenţei şi trăsese concluzia că e prea mare ca să mai facă şi altceva în afară de a vorbi despre băieţi, a citi reviste de modă şi a se juca întruna cu părul.

Reena avea unsprezece ani şi cinci şesimi. Cele cinci şesimi aveau o mare importanţă fiindcă însemna că-i mai rămăseseră doar paisprezece luni pînă să devină şi ea adolescentă. Pentru moment, aceasta era dorinţa ei cea mai arzătoare, mai puternică decît cele dinainte, ca de pildă să se călugărească sau să se mărite cu Tom Cruise.

În noaptea aceea toridă şi grea de august cînd avea unsprezece ani şi cinci şesimi, Reena se trezi în întuneric cu dureri mari de burtă. Se chirci şi-şi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Din cealaltă parte a camerei, unde dormea Bella, pe care la paisprezece ani o interesa mai mult să aibă sîni mari decît să fie o soră mai mare, se auzea un sforăit uşor.

Reena îşi frecă locul dureros cu gîndul la

crenvurştii, popcornul şi dulciurile pe care le înfulecase la meci. Îi spusese maică-sa că o să-i pară rău!

Nu putea şi mama ei să greşească măcar o dată?

Încercă o rugăciune, aşa cum spuneau mereu călugăriţele, pentru a i se atenua durerea, dar rezultatul fu o durere şi mai mare!

Poate că nu era de la crenvurşti. Poate i se trăgea de la lovitura pe care i-o dăduse Joey Pastorcili în abdomen. O şi păţise pentru nemernicia asta după ce o trîntise pe jos, îi rupsese bluza şi-i adresase un epitet pe care ea nu-l înţelesese. Domnul Pastorelli şi tatăl ei se certaseră îngrozitor cînd domnul Hale se dusese la el acasă pentru *„a discuta situaţia”*. Îi auzise răcnind unul la altul. Tatăl ei nu răcnea niciodată – sau, mă rog, aproape niciodată. Răcnetele erau apanajul mamei, fiindcă ea era sută la sută italiancă şi avea un temperament coleric. Dumnezeule, ce mai răcnise la domnul Pastorelli! Iar cînd se întorsese acasă, o strînsese în braţe mai-mai să-i frîngă oasele.

Apoi se duseseră la meci.

Poate era pedepsită fiindcă se bucurase că Joey Pastorelli va fi admonestat. Şi se mai bucurase şi că o trîntise şi-i rupsese bluză, pentru că după aceea se duseseră la meci şi văzuseră cum O-ii îi călcau în picioare pe Rangers.

Sau poate că avea leziuni interne.

Ştia că oricine putea să sufere leziuni interne şi chiar să moară, fiindcă văzuse asta la „*Emergency*!”, una dintre emisiunile favorite ale ci şi ale lui Xander.

Acest gînd îi provocă încă o crampă sfîşietoare care-i umplu ochii de lacrimi. Începu să se dea jos din pat ca să se ducă la mama ei cînd simţi ceva umed între coapse.

Trăgîndu-şi nasul, jenată că-şi udase chiloţii ca un ţînc, ieşi pe furiş din dormitor şi o porni spre baie. Intră în încăperea cu faianţă şi cadă roz şi îşi ridică tricoul cu „Ghostbusters".

Un val fierbinte de spaimă o străbătu cînd îşi văzu sîngele de pe coapse. Murea. Urechile începură să-i ţiuie. Cînd o înjunghie crampa următoare, deschise gura să ţipe.

Apoi înţelese.

Nu murea. Nu avea leziuni interne. Îi venise ciclul. Era primul ciclu din viaţa ei.

Mama să îi explicase totul în legătură cu ovulele şi ciclurile, şi ce însemna să devii femeie. Amîndouă surorile ei aveau ciclu în fiecare lună, ca şi mama lor.

În dulapul de sub lavabou era un pachet de Kotex. Mama îi arătase cum să-l folosească, iar Reena se închisese într-o zi în baie ca să exerseze. Se spălă, încercînd să nu se mai poarte ca o nătăfleaţă. Sîngele n-o deranjă chiar atît de mult, dar locul de unde curgea era de mai mare ruşinea.

Dar acum era mare, destul de mare ca să se ocupe de ceea ce mama ei îi spusese că era un lucru natural, ceva ce li se întîmplă tuturor femeilor.

Pentru că-i trecuse somnul, şi era de-acum femeie, se hotărî să coboare la bucătărie şi să bea puţină bere de ghimbir. În casă era îngrozitor de cald – zile cîineşti, cum le numea tatăl ei. Avea atîtea la care să se gîndească acum, că devenise femeie. Îşi luă paharul, ieşi din casă şi se aşeză cu el pe treptele albe de marmură, sorbind îngîndurată.

Era atîta linişte încît auzea cîinele familiei Pastorelli lătrînd cu glasul lui gros şi răguşit. Felinarele de pe stradă o făceau să se simtă ca şi cum ar fi fost singura persoană trează din lume. De fapt, în momentul acela, ea era singura din lume care ştia ce se întîmplase în trupul ei.

Sorbi din pahar, gîndindu-se cum se va întoarce la şcoală luna viitoare şi întrebîndu-se cîte dintre fete avuseseră primul ciclu în timpul acelei veri.

Acum urmau să-nceapă să-i crească şi sînii. Îşi privi pieptul, întrebîndu-se cum va fi şi asta. Cum se va simţi. Nu simţi cînd îţi creşte părul sau unghiile, dar poate că sînii ţi-i simţi crescînd.

Ciudat, dar interesant.

Dacă începeau să crească acum, însemna că îi va avea la vremea cînd în sfîrşit devenea adolescentă.

Şedea pe treptele de marmură, o fată cu pieptul încă plat şi dureri de burtă. Claia ei de păr blond ca mierea se încreţea de umezeală, iar ochii de un căprui deschis, cu pleoape prelungi, se îngreunau. Deasupra colţului drept al buzei de sus avea o mică aluniţă.

În noaptea aceea caniculară, prezentul părea absolut sigur, iar viitorul, doar un vis ceţos.

Căscă o dată, clipind somnoroasă. Cînd se ridică să se întoarcă în casă, privirea ei se abătu în lungul străzii spre „*Sirico's*", care se afla în acel loc încă dinainte de a se fi născut tatăl ei. La început crezu că pîlpîirile pe care le vedea în vitrina mare din faţă nu erau decît reflectarea unei lumini şi îşi spuse: ce frumos.

Buzele i se arcuiră, continuînd să studieze efectul, apoi înclină capul, nedumerită. Nu arătau tocmai ca o reflectare sau ca şi cum cineva ar fi uitat să stingă toate luminile la ora închiderii.

Curioasă, coborî pe trotuar, cu paharul în mâna.

Prea intrigată ca să-şi mai imagineze cum o va pedepsi mama ei fiindcă pornise singură pe stradă în toiul nopţii, fie şi numai în cartier, Reena înaintă pe trotuar.

Inima începu să-i bată cu putere cînd ceea ce vedea începu să se infiltreze prin somnolenţa visătoare. Pe uşa din faţă, deschisă, ieşea fum, iar luminile pe care le vedea erau flăcări.

— Foc…

Prima dată şopti cuvîntul, apoi îl urlă, luînd-o la fugă spre casă şi dînd buzna înăuntru.

Nu va uita niciodată noaptea aceea cînd stătuse cu familia ei privind cum arde *„Sirico's*. În urechi îi răsuna vuietul flăcărilor care izbucneau prin ferestre, repezindu-se scurt spre cer ca nişte limbi uriaşe. Se auzeau sirene urlînd, torente de apă ţîşneau şuierător din furtunurile mari ale pompierilor, răsunau plînsete şi strigăte. Dar zgomotul focului, urletul, glasul lui acoperea orice era mai puternic decît toate.

Reena simţea focul în pîntec ca nişte crampe. Miracolul şi oroarea, îngrozitoarea frumuseţe pulsau acolo deopotrivă.

Oare cum era înăuntru, unde intrau pompierii? Fierbinte şi întuneric? Dens şi luminos? Unele flăcări arătau ca nişte limbi uriaşe, lingînd înjur, încolăcindu-se înapoi ca şi cum ar fi putut gusta ceea ce pîrjoliseră.

Fumul se rostogolea afară, înălţîndu-se în panaşe imense, îi înţepa ochii, nasul, în timp ce iureşul ameţitor al dansului flăcărilor îi lua vederea. Era desculţă şi simţea asfaltul înfierbîntat ca nişte tăciuni încinşi, dar nu se putea urni din loc, nu-şi putea lua ochii de la spectacol.

Se produse o explozie, căreia îi răspunseră alte cîteva zbierete. Pompierii cu căşti pe cap şi cu chipurile înnegrite de fum şi cenuşă se mişcau ca

nişte fantome prin ceaţa negricioasă. Ca nişte soldaţi, îşi spuse ea. Totul îi amintea de un film de război.

Şi totuşi, pînă şi apa scînteia cînd zbura prin aer.

Reena se întreba ce se întîmplă înăuntru. Ce făceau oamenii? Ce făcea focul? Dacă avea loc un război între ei şi el, dacă focul se ascundea pentru ca apoi să sară la atac, orbitor şi auriu?

Ningea cu cenuşă asemeni unei zăpezi murdare. Reena făcu un pas înainte. Mama ci o apucă de încheietura mîinii, o trase îndărăt şi o cuprinse cu un braţ, ţinînd-o strîns lîngă ea.

— Stai aici, murmură Bianca. Trebuie să rămînem împreună.

Nu voia decît să vadă. Auzea lîngă ureche bătăile nebuneşti ale inimii mamei sale. Dădu să se întoarcă spre ea, să ridice capul, s-o întrebe dacă nu puteau merge puţin mai aproape de foc. Doar puţin mai aproape. Dar pe faţa mamei ei nu se citea fascinaţia. Ochii nu-i străluceau de uimire, ci de lacrimi.

Era frumoasă. Toţi spuneau asta. Acum, însă, faţa ei arăta ca şi cum ar fi fost sculptată într-un material foarte dur, cu linii accentuate, săpate adînc. Lacrimile şi fumul îi înroşiseră ochii, iar părul ci era presărat cu cenuşă.

Tatăl se afla alături şi, spre groază să, Reena văzu că şi el avea lacrimi în ochi. Putea să distingă

focul reflectat în luciul lor.

Nu era un film, ci o realitate. Un lucru al lor, ceva ce le aparţinuse toată viaţa, ardea pînă-n temelii chiar sub ochii ei. Acum putea privi dincolo de lumina şi limbile hipnotice ale focului, putea să vadă dîrele negre de pe pereţii pizzeriei, scrumul şi funinginea udă care pătau treptele albe de marmură, colţurile frînte ale geamurilor sfărîmate.

Vecinii se adunaseră pe trotuar şi pe carosabil, cei mai mulţi în pijamale şi cămăşi de noapte. Unii îşi ţineau în braţe copiii. Cîţiva plîngeau.

Renna îşi aminti deodată că Pete Ţolino, cu soţia lui şi copilul locuiau în micul apartament de deasupra magazinului.

I se strînse inima cînd privi în sus şi văzu fumul ce ieşea prin ferestrele de la etaj.

— Tăticule, tăticule! Pete şi Theresa!

— Sînt bine.

Cînd Reena se desprinse de lîngă mama ei, tatăl o luă în braţe, ridicînd-o ca pe vremea cînd era mică, şi îi lipi obrazul de gîtul lui.

— Nimeni n-a păţit nimic.

Reena îşi ascunse faţa, ruşinată. Nu se gîndise la oameni, nu se gîndise nici măcar la tablourile, scaunele, feţele de masă şi cuptoarele mari. Se gîndise numai la foc, la strălucirea şi la vuietul lui.

— Îmi pare rău… începu ea să plîngă cu faţa îngropată în adîncitura umărului gol al tatălui său. Îmi pare-aşa de rău…

— Şşşt… O să-o refacem. Dar glasul lui sună răguşit, ca şi cum ar fi băut fum. Pot s-o reconstruiesc.

Mai liniştită, Reena îşi rezemă capul de umărul lui, privind chipurile din jur şi focul. Îşi văzu surorile ţinîndu-se una de alta, şi pe mama ei cuprinzîndu-l pe Xander cu braţele.

Bătrînul domn Falco şedea pe treptele casei lui, prefirînd un rozar între degetele noduroase. Doamna Disalvo, vecina lor, veni şi o luă pe Bianca cu braţul pe după umeri.

Reena îl văzu pe Pete aşezat pe bordura trotuarului, cu capul în mîini, şi soţia sa alături, strîngînd copilul în braţe.

Apoi îl văzu pe Joey. El privea spre foc, cu degetele mari agăţate de buzunarele din faţă ale pantalonilor. Pe faţă i se citea un fel de bucurie, ca pe chipurile martirilor din ilustratele cu sfinţi.

Expresia lui o făcu să se ţină şi mai strîns de tatăl ei.

Apoi Joey întoarse capul, o privi şi îi zîmbi.

— Tăticule… şopti Reena.

În clipa următoare veni spre ei un om cu un microfon şi începu să pună întrebări.

Cînd tatăl ei o lăsă din braţe, Reena încercă să se agaţe de el. Joey continua s-o privească, zîmbind mereu, iar chipul lui era mai înspăimîntător decît focul. Tatăl ei o împinse spre celelalte fete.

— Fran, ia-ţi surorile şi fratele şi duceţi-vă acasă.

Reena îl apucă de mână.

— Vreau să stau cu tine. Trebuie să stau cu tine.

— Ba trebuie să te duci acasă, îi răspunse el, aplecîndu-se pînă cînd ochii înroşiţi îi ajunseră la aceeaşi înălţime cu ai ei. E aproape stins. Gata, s-a terminat. Am spus c-am s-o reconstruiesc şi am s-o fac. O sărută pe frunte. Hai, du-te acasă. Vom veni şi noi curînd.

— Catarina! Mama ei o trase înapoi. Ajută-ţi surorile să facă o cafea şi ceva de mîncare pentru oamenii care ne ajută. E tot ce putem face.

Mîncarea era întotdeauna unul dintre lucrurile pe care le puteau face. Cafetiere pline, carafe cu ceai rece, sandviciuri groase. În mod excepţional, surorile nu se certară la bucătărie. Bella lăcrima tot timpul, dar Fran n-o plesni pentru asta, iar cînd Xander spuse că va duce el una dintre carafe, nimeni nu-i spuse că e prea mic.

În aer se răspîndise un miros greu pe care n-aveau să-l uite niciodată. Fumul plutea peste tot, ca o perdea groasă, cu toate acestea scoaseră pe trotuar o masă pliantă pentru cafea, ceai şi sandviciuri, şi începură să împartă ceştile şi tartinele în mîinile înnegrite ale celor din jur.

Unii vecini se întorseseră acasă pentru a scăpa de fum şi duhoare. Cenuşa se aşternea peste maşini şi asfalt ca un strat subţire de zăpadă

murdară. Nu mai ardea niciun reflector, aşa că Reena putea să vadă chiar şi de la distanţă zidăria neagră, pîraiele negre de funingine, găurile căscate în locul vitrinelor. Ghivecele cu flori pe care împreună cu mama ei le aranjase pe treptele albe, în primăvară, zăceau răsturnate, sparte, călcate în picioare.

Părinţii ei stăteau pe stradă, în faţa pizzeriei *„Sirico's"*, ţinîndu-se strîns de mână. Tatăl ei era îmbrăcat cu blugii pe care şi-i luase în grabă cînd îl trezise Reena, iar mama sa purta halatul roşu primit de ziua ei, cu doar o lună în urmă.

Chiar şi după ce maşinile mari ale pompierilor plecară, cei doi soţi rămaseră împreună pe loc.

Unul dintre oamenii cu cască veni să le spună ceva; discutară destul de mult. Apoi părinţii ei porniră încet spre casă, continuînd să se ţină de mână.

Pompierul se apropie de ruinele pizzeriei, aprinse o lanternă şi intră în întunericul dinăuntru.

Împreună, membrii familiei Hale duseră înapoi în casă mîncărurile şi băuturile rămase. Reena avea impresia că arătau cu toţii ca supravieţuitorii din filmele de război, cu părul murdar şi feţele obosite. După ce puseră totul la loc, mama ei întrebă dacă voia cineva să se culce.

Bella începu să suspine din nou.

— Cum să dormim? Ce-o să ne facem acum?

— O să facem ce trebuie. Dacă nu vrei să dormi, du-te şi te spală. Eu am să pregătesc micul dejun. Hai, du-te. Vom gîndi mai limpede cînd vom fi curaţi şi cu ceva mîncare în burtă.

Fiind a treia dintre fraţi, Reenei îi venea rîndul la baie în aceeaşi ordine. Aşteptă pînă o auzi pe Fran ieşind şi pe Bella intrînd. Apoi se strecură afară din camera ei şi ciocăni la uşa dormitorului părinţilor.

Tatăl ei se spălase pe cap şi avea părul încă ud. Îmbrăcase o cămaşă şi o pereche de blugi curaţi. Chipul lui arăta ca atunci cînd fusese bolnav de gripă.

— Iar ţin surorile tale baia ocupată? întrebă el cu un mic zîmbet care nu se regăsea şi în ochi. Poţi s-o foloseşti pe a noastră dacă vrei – numai de data asta.

— Unde ţi-e fratele, Reena? întrebă mama ei.

— A adormit pe covor.

— A…

Bianca îşi legă părul umed cu o panglică.

— Nu-i nimic. Hai, du-te şi fă-ţi duşul. Am să-ţi pregătesc nişte haine curate.

— De ce a intrat pompierul acela înăuntru cînd ceilalţi au plecat?

— E inspector, îi răspunse tatăl ei. Va încerca să descopere de ce a izbucnit incendiul. Nu ajungeau atît de repede dacă nu ne anunţai tu. Pete şi familia lui sînt în siguranţă, iar ăsta e cel mai

important lucru. De ce erai trează la o oră atît de tîrzie, Reena?

— Păi… Simţi cum gîtul i se înroşeşte, amintindu-şi că-i venise ciclul. Nu pot să-i spun decît mamei.

— N-am să mă supăr pe tine.

Reena îşi privi vîrfurile picioarelor.

— Te rog. E ceva personal.

— N-ai putea să pui nişte câmaţi la fript, Gib? întrebă pe un ton fals indiferent Bianca. Cobor şi eu imediat.

— Bine, bine…

Soţul ei îşi apăsă ochii cu mîinile. Apoi o privi din nou pe Reena.

— N-am să mă supăr, repetă el şi ieşi, lăsîndu-le singure.

— Ce anume nu-i poţi spune tatălui tău? se interesă Bianca. De ce vrei să-l răneşti într-un moment ca ăsta?

— N-am vrut să… M-am trezit fiindcă… mă durea burta.

— Eşti bolnavă? o întrebă mama ei, îngrijorată, punîndu-i o palmă pe frunte.

— Mi-a venit ciclul.

— O… O, fetiţo…!

Bianca o cuprinse cu braţele, strîngînd-o la pieptul ei. Apoi începu să plîngă.

— Nu plînge, mamă.

— Doar puţin. Atît de multe, şi toate dintr-

odată… Micuţa mea Catarina… Atîtea pagube, atîtea schimbări… Bambina mia…

După ce se linişti puţin, o lăsă din braţe.

— În noaptea asta te-ai schimbat, şi din cauza asta ai salvat vieţile unor oameni. Îţi vom fi recunoscători pentru tot ceea ce s-a salvat şi vom înlocui ce-am pierdut. Sînt foarte mîndră de tine.

O sărută pe amîndoi obrajii.

— Te mai doare burtica?

Fata dădu din cap şi mama o săratădin nou.

— Ai să faci un duş, apoi o baie bună şi caldă în cada mea.

Te va face să te simţi mai bine. Mai vrei să întrebi şi altceva?!

— Ştiu ce am de făcut.

Bianca zîmbi, deşi în ochi i se citea tristeţea.

— Atunci, fă-ţi duşul; eu am să te ajut.

— Mamă, n-am putut s-o spun de faţă cu tata.;

— Sigur că n-ai putut. E-n regulă. Astea-s treburi de-alef emeilor!

„*Treburi de-ale femeilor*.” Cuvintele o făceau să se simtă deosebită, iar baia caldă îi mai domoli durerile. Cînd coborî la parter, familia se adunase în bucătărie şi îşi dădu seama, după blîndeţea cu care tatăl ei o mîngîie pe păr, că aflase şi el vestea.

Înjurai mesei domnea o atmosferă sumbră, un soi de tăcere epuizată. Dar cel puţin Bella părea să-şi fi vărsat toate lacrimile

— Pentru moment.

Îşi văzu tatăl punînd mîna peste cea a soţiei lui, strîngînd-o uşor înainte de a începe să vorbească:

— Va trebui să aşteptăm pînă nu va mai exista niciun pericol înainte de a începe curăţenia. Încă nu ştim cît de mari sînt pagubele, nici cît timp o să treacă pînă vom putem deschide din nou prăvălia.

— De-acum vom fi săraci… scînci Bella. Totul e o ruină şi n-o să mai avem niciun ban…

— Ţi s-a întîmplat vreodată să n-ai un acoperiş deasupra capului, mîncare pe masă şi o haină în spinare? o întrebă tăios Bianca. Aşa te porţi cînd avem un necaz? Smiorcăindu-te?

— Tot timpul a plîns, precizează Xander, jucîndu-se cu o felie de pîine prăjită.

— Nu te-am întrebat ce pot să văd şi cu ochii mei. Tatăl vostru şi cu mine am muncit zi de zi, cincisprezece ani, ca să facem din *„Sirico's*" o pizzerie bună, un local important în carticr. Tatăl şi mama mea au muncit ca să-l construiască mai mulţi ani decît vă pot trece vouă prin minte. Ştiu că e dureros, dar nu familia noastră a ars, ci doar o clădire. Şi o vom reconstrui.

— Dar ce-o să facem? insistă Bella.

— Mai taci, Isabella! O repezi Fran.

— Vreau să zic, nu se lăsă sora ci, cu ce începem?

— Avem asigurarea.

Gibson privea în farfurie cu o expresie

surprinsă, ca şi cum s-ar fi mirat să vadă acolo mîncare. Îşi luă furculiţa şi începu să mănînce:

— O vom folosi pentru a reclădi sau repara, zise el. Avem şi economii. N-o să fim săraci, adăugă privind-o sever pe fiica mijlocie. Dar va trebui să avem grijă. N-o să mai putem merge la plajă, aşa cum voiam, în weekendul de Ziua Muncii. Dacă banii pe asigurare nu ne ajung, va trebui să intrăm în economii sau să facem un împrumut.

— Şi să mai ţineţi minte un lucru, interveni Bianca. Oamenii care lucrează pentru noi au rămas fară slujbă pînă vom putea redeschide restaurantul. Unii dintre ei au familii. Nu sîntem singurii care au de suferit din cauza incendiului.

— Pete, Theresa şi copilul, spuse Reena. S-ar putea să fi rămas fără haine, tară mobilă, fară nimic. Am putea să le dăm cîte ceva.

— Bun, iată un lucru pozitiv. Alexander, mănîncă-ţi ouăle, îl admonestă Bianca.

— Aş vrea nişte trufe de cacao.

— Da, şi cu aş vrea o blană-de hermină şi o coroană cu diamante. Taci şi mănîncă. O să avem mult de muncit. Cu toţii vă veţi aduce contribuţia.

— Nimeni, dar absolut nimeni, adăugă Gibson, arătînd cu degetul spre Xander, nu intră acolo pînă nu ni se dă permisiunea.

— Tati, murmură Fran. Va trebui să-i spunem şi bunicului.

— E prea devreme ca să-i telefonăm, răspunse

Bianca, plimbîndu-şi mîncarea prin farfurie. O să-l sun eu curînd, şi pe el, şi pe fraţii mei.

— Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? întrebă Bella. De unde pot să-şi dea seama?

— Nu ştiu, asta e treaba lor. A noastră e să refacem totul cum a fost.

Gibson îşi ridică încet ceaşca de cafea.

— Şi o vom face, spuse el pe un ton hotărît.

— Uşa era deschisă.

Gibson întoarse privirea spre Reena.

— Ce-ai spus?

— Uşa, aia din faţă… Era deschisă.

— Eşti sigură?

— Da, am văzut-o. Am văzut uşa deschisă şi luminile… flăcările, prin vitrină. Poate că Pete a uitat s-o încuie.

De astă dată, Bianca fu cea care întinse mîna pentru a o acoperi pe a soţului ei. Înainte de a apuca să scoată o vorbă, se auzi soneria.

— Răspund eu, spuse ea, ridicîndu-se. Cred că ne aşteaptă o zi foarte grea. Dacă e cineva obosit, mai bine să încerce să doarmă puţin acum.

— Terminaţi-vă mîncarea, le ordonă Gibson. Şi aveţi grijă de vase.

Francesca se ridică în acelaşi timp cu el şi ocoli masa, cuprinzîndu-l cu braţele. La cei şaisprezece ani ai ei, era zveltă şi graţioasă, cu o feminitate pe care Reena o percepea limpede şi o invidia.

— O să fie totul bine. Vom face o pizzerie şi mai

frumoasă decît era.

— Bravo, fetiţo. Mă bazez pe tine. Pe toţi, adăugă el. Reena? Vino puţin cu mine.

În timp ce ieşeau împreună din bucătărie, auziră vocea iritată a Bellei:

— Sfînta Francesca…!

Gibson nu făcu decît să ofteze, după care o conduse pe Reena pînă în camera cu televizorul.

— Ascultă, fetiţo, dacă nu te simţi bine, poţi fi scutită de muncă.

Pe de o parte, Reena ar fi profitat bucuroasă de ocazie, căci încă se mai simţea rău, dar vinovăţia o apăsa prea tare.

— N-am nimic.

— Doar să spui dacă… nu poţi.

O bătu pe umăr cu un gest absent, apoi porni spre partea din faţă a casei.

Reena îl urmări cu privirea. Întotdeauna i se păruse foarte înalt, dar acum avea umerii aduşi. Ar fi vrut să facă ceea ce făcuse Fran – să-l îmbrăţişeze, să murmure cîteva cuvinte potrivite – însă era prea tîrziu.

2

Intenţionase să se întoarcă direct la bucătărie, să încerce să fie o fată cît mai bună, la fel că Fran, dar îl auzi pe Pete, care părea că plînge. Îl auzi şi

pe tatăl ci, însă nu-i putea desluşi cuvintele, aşa că porni încet spre living.

Pete nu plîngea, dar părea gata să izbucnească în lacrimi. Părul lung îi încadra faţa, pe cînd îşi privea mîinile încleştate în poală.

Împlinise douăzeci şi unu de ani – îl sărbătoriseră la *„Sirico's",* în familie, iar cînd Theresa rămăsese însărcinată şi fuseseră nevoiţi să se căsătorească, Gibson le lăsase foarte ieftin apartamentul de la etaj.

Reena ştia toate astea fiindcă-l auzise pe unchiul Paul vorbind cu mama ci. Avea de făcut canoane de pocăinţă pentru cît trăgea cu urechea – canoane grele. Dar păreau bine-venite oricînd cîteva *„Bucură-te, Marie!*" în plus.

Acum o vedea pe mama ei aşezată lîngă Pete, cu mîna pe piciorul lui. Tată! Ci şedea pe măsuţa de cafea – lucru pe care ei n-aveau voie niciodată să-l facă. Reena tot nu auzea ce spunea, atît de încet vorbea, dar Pete clătina întruna din cap.

Apoi ridică privirea, cu ochii umezi de lacrimi.

— Jur că n-am lăsat nimic aprins. De-o mie de ori le-am revăzut pe toate în minte. Fiecare amănunt. Ce Dumnezeu, Gib, dac-aş fi încurcat ceva, ţi-aş spune. Nu se poate să nu mă crezi. Nu încerc să mă fofilez. Theresa şi copilul… dacă li s-ar fi întîmplat ceva…

— Nu li s-a întîmplat nimic, îl întrerupse Bianca, luîndu-i mîna într-a ei.

— S-a speriat aşa de tare. Amîndoi ne-am speriat cînd a sunat telefonul. O privi pe Bianca şi continuă: Cînd ne-ai sunat şi ai spus că arde casa şi să ieşim imediat, parc-ar fi fost un vis. Abia am apucat să luăm copilul în braţe şi să fugim. Nici măcar mirosul de fum nu l-am simţit pînă n-ai ajuns tu acolo, Gib, ca să ne ajuţi.

— Pete, te rog să te gîndeşti foarte bine. Ai încuiat?

— Sigur că am…

— Nu, clătină Gib din cap. Nu, nu-mi da un răspuns automat. Reia totul în minte, pas cu pas. De multe ori gîndim mecanic şi putem sări peste ceva fară ca mai tîrziu să ne aducem aminte.

Tebuie să reconstitui totul în minte, nimic mai mult. Cine-au fost ultimii clienţi?

— Aăă… Doamne… Pete îşi răvăşi părul cu mîna. Jamie Silvio şi ţipă cu care e acum. Una nouă. Au făcut pe din două

O pepperoni, au băut două beri… Şi Carmine a stat pînă la închidere, încercînd s-o convingă pe Toni să iasă împreună în oraş. Au plecat cam în acelaşi timp, pe la unsprezece şi lînnătate. Toni, Mike şi cu mine am terminat de făcut curăţenie.

Eu am strîns totul din sertar… O, Doamne, Gib, plicul de la bancă a rămas sus, n-am…

— Lasă asta acum. Spuneai că Toni şi Mike au plecat împreună?

— Nu, Mike a plecat primul. Toni a mai stat un

timp, pân-am terminat cu. Era aproape miezul nopţii şi preferă să mai fie cineva de faţă cînd pleacă acasă. Am ieşit… şi, da, îmi amintesc, mii amintesc că am scos cheile, iar ea mi-a spus că îi place hi docul meu de chei. Theresa l-a făcut dintr-o poză cu Rosa.

Ţin minte că a spus că Rosa este foarte dulce, în timp ce cu încuiam uşa, Gib, îţi jur că aşa a fost! Poţi s-o întrebi şi pe Theresa.

— OK. Nimic nu s-a întîmplat din vina ta. Unde staţi acum?

— La părinţii mei.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă şi Bianca. Scutece pentru copil?

— Mama mea ţinea cîteva anume pentru ca. Vreau să ştiu cu ce vă pot ajuta. Adineaori am trecut pe-acolo. Nu se poate intra, au împrejmuit locul. Arată rău. Vă rog să-mi spuneţi ce pot face. Trebuie să pot face ceva.

— Vor fi destule de făcut după ce vom avea voie să intrăm ca să curăţăm resturile. Deocamdată, du-te şi stai cu soţia şi cu copilul tău.

— Puteţi să mă sunaţi la mama dacă aveţi nevoie de ceva. Oricînd. Aţi fost atît de buni cu mine, cu noi… întinse mîinile să-l îmbrăţişeze pe Gib. Orice aveţi nevoie…

Gib îl conduse pînă la uşă, după care se întoarse spre Bianca.

— Trebuie să mă duc pînă acolo, să arunc o

privire.

În cameră năvăli Reena.

— Vreau să vin şi eu cu tine. Vin şi cu!

Tatăl ei deschise gura să răspundă şi Reena îi citi pe chip intenţia de a o refuza. Bianca, însă, clătină din cap şi spuse:

— Da, du-te cu tatăl tău. Cînd vă întoarceţi, vom sta de vorbă despre ascultarea conversaţiilor private. Aştept să vă întoarceţi înainte de a-i suna pe părinţii mei. Poate vom avea mai multe să le spunem. S-ar putea să nu fie chiar atît de rău pe cît credem.

Arăta mai rău decît crezuseră, ce! Puţin asta era părerea Reenei. La lumina zilei, zidăria înnegrită, geamurile sparte şi resturile ude de mobilier arătau îngrozitor. Nu-ţi venea să crezi că focul poate provoca atît de repede un asemenea dezastru. Reena privea înăuntru prin gaura căscată în locul vitrinei mari pe care fusese pictată o pizză, la resturile arse ale canapelelor portocalii, ale meselor vechi, ale scaunelor acum răsucite, torsionate… Vopseaua galbenă ca razele soarelui dispăruse, ca şi panoul mare cu specialităţile casei care stătea agăţat în bucătăria deschisă unde tatăl ei – şi uneori Bianca – frămîntau. Aluatul spre deliciul clienţilor.

Omul cu cască de pompier şi lanternă ieşi din clădirea: minată, ducînd un fel de trusă de scule. Era mai vîrstnic decît tatăl ei; Reena îşi dădea

seama de asta după ridurile care-i brăzdau faţa şi după părul încărunţit care se ivea de sub cască.

Îi studiase rapid cu privirea înainte de a ieşi. Bărbatul – Gibson Hale – avea constituţia acelor oameni care rareori pun ceva carne pe trup, un păr bogat, cîrlionţat, blond, cu vîrfurile lirelor albite, semn că stătea mult la soare cu capul descoperit.

John Minger nu studia numai focul, ci şi pe oamenii care aveau de-a face cu el.

Fetiţa era drăgălaşă, deşi ochii-i erau adînciţi în fundul capului de nesomn. Părul, mai închis la culoare decît al tatălui, era la fel de cîrlionţat. John avea impresia că va moşteni şi latura tatălui.

Îi văzuse noaptea trecută cînd sosise la faţa locului. Toată familia, adunată laolaltă ca supravieţuitorii unui naufragiu. Soţia – ei, da, arăta bine…! Genul pe care nu-l vezi prea adesea ni afara ecranelor cinematografelor. Fata cea mai mare îi semăna bine. Cea mijlocie mai rata ceva din factorul seducţiei.

Băiatul arăta şi el bine, dar încă îndesat, aşa cum sînt copiii nuci.

Puştoaica era mlădioasă ca o nuia şi cu picioare lungi.

Cîteva vînătăi şi zgîrieturi îl făceau să presupună că îşi petrecea mai mult timp zbenguindu-se cu fratele ei decît jucîndu-se cu păpuşile.

— Domnule Hale. Nu să vă pot lăsa încă să intraţi.

— Voiam doar să arunc o privire. Aţi aflat… aţi putut descoperi de unde a început?

— De fapt, chiar despre asta doream să discut cu dumneavoastră. Domnişoara cine este? întrebă el zîmbindu-i Reenei.

— Fiica mea, Catarina. Îmi pare rău, ştiu că mi-aţi spus cum vă numiţi, dar…

— Minger, inspector John Minger. Aţi pomenit că una dintre fiicele dumneavoastră a văzut focul şi v-a trezit.

— Da, eu, ciripi Reena.

Îşi dădea seama că era un păcat să fie mîndră de rolul ei, dar poate că nu era decît un păcat mai neînsemnat.

— Eu l-am văzut prima.

— Şi despre asta aş dori să vorbim.

O maşină de poliţie opri la bordură, făcîndu-l să întoarcă privirea într-acolo.

— Mă scuzaţi o clipă?

Fără să aştepte răspunsul, se duse la maşină şi începu să vorbească încet cu poliţistul dinăuntru.

— Există vreun loc unde am putea discuta mai comod? întrebă el cînd se întoarse.

— Locuim la cîţiva paşi de aici.

— Perfect. Încă un moment, vă rog.

Se duse la o altă maşină şi îşi scoase echipamentul care era un fel de salopetă. Pe

dedesubt purta haine obişnuite. Îşi puse salopetă şi casca în portbagaj, împreună cu trusa de scule, încuie maşina şi dădu din cap spre poliţist.

— Acolo ce aveţi? vru Reena să ştie. În trusa aia de scule…

— Tot felul de lucruri. Am să ţi le arăt cîndva, dacă vrei.

Domnule Hale, îmi puteţi acorda o secundă? Poţi să aştepţi aici, Catarina?

Nu aşteptă răspunsul şi se îndepărtă pur şi simplu cîţiva paşi.

— Dacă aveţi ceva să-mi spuneţi… începu Gib.

— Vom ajunge şi acolo.

Scoase un pachet de ţigări şi o brichetă. Trase primul fum şi îşi îndesă bricheta în buzunar.

— Trebuie să vorbesc cu fiica dumneavoastră. Ştiu că sunteţi tentat să completaţi unele detalii sau s-o încurajaţi. Ar fi mai bine dacă n-aţi face-o. Lăsaţi-mă să discut cu ea între patru ochi.

— OK… Sigur… Are mult spirit de observaţie.

— Foarte bine.

Reveni spre Reena. Ochii ci, observă el, erau mai degrabă

Io culoarea chihlimbarului decît căprui şi, în pofida cearcănelor de nesomn, erau pătrunzători.

— Ai văzut focul de la fereastra dormitorului? o întrebă el pornind alături de ea.

— Nu. De pe trepte. Mă aşezasem pe scara de la intrare.

— Cam tîrziu pentru tine, nu?

Reena stătu un moment pe gînduri, întrebîndu-se cum să-i răspundă fără a dezvălui detaliile jenante şi în acelaşi timp evitînd să mintă.

— Era foarte cald. M-am trezit pentru că nu mă simţeam pi că bine. Am luat o sticlă cu bere de ghimbir din bucătărie şi am ieşit s-o beau afară.

— OK. Poate îmi arăţi şi mie unde şedeai cînd ai văzul locul.

Reena o zbughi şi se aşează ascultătoare pe treptele de marmură albă, imitînd cît putea de bine poziţia în care se afla în timpul nopţii. Se uită în lungul străzii în timp ce cei doi bai baţi se apropiau.

— Aici era mai răcoare decît sus, în camera mea. Aerul cald se ridică. Am învăţat asta la şcoală.

— Într-adevăr. Deci…

Minger se aşează alături, privind spre pizzerie, ca şi ca.

— Şedeai aici, cu sticla de bere, şi ai văzut focul.

— Am văzut luminile. Se zăreau prin geamuri şi nu ştiam ce erau. M-am gîndit că poate Pete a uitat să stingă toate lămpile dinăuntru, dar se mişcau.

— Cum?

Reena ridică dintr-un umăr, încurcată.

— Ca şi cum dansau. Arătau drăguţ. M-am întrebat ce-o fi, m-am ridicat şi am făcut cîţiva paşi într-acolo.

Îşi muşcă buzele, ridicînd privirea spre tatăl ei.

— Ştiu că n-aveam voie…

— Putem vorbi despre asta mai tîrziu.

— Voiam doar să văd ce era. Sînt prea băgăreaţă ca să-mi fie bine, cum tot zice bunica Hale, dar voiam să ştiu, atîta tot.

— Şi cît de departe te-ai dus? Poţi să-mi arăţi?

— OK.

Minger se ridică şi o însoţi, încercînd să-şi imagineze cum se simţea o fetiţă ca că mergînd pe o stradă întunecoasă prin arşiţa nopţii. O stare de fascinaţie… De lucru interzis.

— Mi-am luat sticla şi am mai băut puţină bere din mers…

Se încruntă, concentrată, încercînd să-şi amintească fiecare pas.

— Cred că s-ar putea să mă fi oprit aici sau pe undeva pe aproape, fiindcă am văzut că uşa era deschisă.

— Care uşă?

— Uşa de la intrarea în prăvălie. Era deschisă. M-am gîndit, în prima clipă, că Pete a uitat s-o încuie şi mi-am zis că mama o să-l jupoaie de viu. Ştiţi, la noi în casă, ea e cu jupuitul. Pe urmă am văzut flăcările şi fumul. Am văzut cum ieşea pe uşă. M-am speriat. Am ţipat cît am putut de tare şi am luat-o la fugă înapoi spre casă. Am alergat pînă sus şi cred că încă mai strigam cînd tata îşi trăgea pantalonii pe el, iar mama îşi luă halatul. Toţi

strigau. Fran întreba întruna: *„Ce-i, ce e? Arde casa?”* şi eu am răspuns: *„Nu, nu, prăvălia*”. Aşa zicem de cele mai multe ori cînd vorbim despre *„Sirico’s*”. Prăvălia.

Se gîndise bine la toate, conchise John. Le revăzuse în minte şi pusese în ordine fiecare amănunt.

— Bella a început să plîngă. Ea plînge mult, cum fac toate adolescentele, dar Fran n-a plîns la fel de mult. Oricum, tata s-a uitat pe fereastră, pe urmă i-a spus mamei să-l sune pe Pete – el locuieşte deasupra prăvăliei – şi să-i zică să iasă afară cu toată familia. Pete s-a însurat cu Theresa şi au un copil din iunie, l-a spus să-i zică lui Pete că a luat foc ceva în prăvălie şi să iasă imediat, şi pe urmă să sune la pompieri. În timp ce-i spunea, cobora deja scara în goană. Şi i-a mai zis să sune la nouă-unu-unu, dar ea telefona deja.

— Mi-ai făcut un raport foarte bun.

— Şi mai ţin minte şi altele. Toţi am luat-o la fugă, dar tata alerga cel mai repede. A fugit tot drumul pînă acolo. Acum ardea şi mai tare. Vitrina s-a spart şi cioburile au zburat în stradă. Şi flăcările. Tata n-a intrat prin faţă. Mie-mi era frică să nu între şi să păţească ceva. S-ar fi ars, dar el a alergat la scară din spate, care urcă la Pete…

Tăcu un moment, cu buzele strînse.

— Ca să-i ajute să iasă, completă John.

— Da, fiindcă ei sînt mai importanţi decît

prăvălia. Pete era cu copilul în braţe, iar tata a apucat-o pe Theresa de braţ şi toţi au fugit în jos pe scară. Oamenii începeau să iasă din case. Toată lumea răcnea. Cred că tata voia să-ncerce să între înăuntru, dar mama l-a prins strîns şi i-a zis: „*Nu, nu!*” şi el n-a intrat. A stat cu ea spunînd: „*O, FIristoase, puişor...*” Aşa-i zice el lui mama cîteodată. Pe urmă am auzit sirenele şi au sosit maşinile de pompieri. Pompierii au sărit din maşini şi au întins furtunurile. Tata le-a spus că toată lumea ieşise afară, că nu mai era nimeni înăuntru. Totuşi, unii dintre ei au intrat. Nu ştiu cum au putut, cu tot focul şi fumul de-acolo, dar s-au dus. Arătau ca nişte soldaţi. Ca nişte soldaţi-fantomă.

— Nu-ţi scapă prea multe, nu-i aşa?

— Am o memorie de elefant.

John ridică un moment privirea spre Gib, zîmbind.

— Aveţi un drac de fată, domnule Hale.

— Gib. Mă cheamă Gib – şi, mda, am.

— OK, Reena, poţi să-mi spui şi ce altceva ai mai observat cînd şedeai pe trepte, înainte de a vedea focul? Hai să mergem înapoi şi să ne mai aşezăm o dată acolo ca să-ţi fie mai uşor să-ţi aminteşti.

Gib aruncă o privire spre restaurant, apoi îl privi pe John.

— A fost un act de vandalism, nu?

— De ce spui asta? întrebă inspectorul.

— Uşa. Din cauza uşii deschise. Am vorbit cu Pete. O încuiase azi-noapte. Eu am fost cu familia la meci.

— Birds i-au ras pe Rangers.

— Mda, izbuti Gib să schiţeze un zîmbet. Pete a închis, împreună cu încă cineva dintre ceilalţi copii… angajaţii mei. A încuiat uşa, ţine minte clar, fiindcă el şi Toni – Antonia Vargas

— Au avut o conversaţie despre brelocul lui de chei cînd au încuiat. Niciodată-n viaţa lui n-a lăsat vreo uşă descuiată. Deci, dacă era deschisă, înseamnă că a intrat cineva.

— Vom vorbi şi despre asta.

Se aşează din nou lîngă Reena.

— E un loc plăcut aici. Merge de minune să bei o bere rece într-o noapte încinsă. Ştii ce oră era?

— Hm, vreo trei şi zece. Am văzut ceasul din bucătărie cînd mi-am luat berea.

— Cred că la ora aia aproape toată lumea din cartier doarme, nu?

— În toate casele era întuneric. În faţă, la Casto, ardea lumina, dar de cele mai multe ori ei uită s-o stingă. Am văzut puţină lumină şi la fereastra dormitorului lui Mindy Young. Ea doarme cu o veioză aprinsă, deşi are deja zece ani. Am auzit un cîine lătrînd. Cred că era cîinele familiei Pastorelli, Fabio. Părea nervos, dar pe urmă a tăcut.

— A trecut vreo maşină pe stradă?

— Nu, niciuna.

— La ora aceea tîrzie din noapte, cînd era atîta linişte, probabil ai fi auzit dacă pornea o maşină în apropiere sau se trîntea vreo portieră.

— Era linişte. Doar cîinele a lătrat de cîteva ori. Auzeam cum bîzîia instalaţia de aer condiţionat din vecini. Altceva nu-mi amintesc să mai fi auzit. Şi nici după ce am pornit spre prăvălie.

— OK, Reena, ai făcut o treabă bună.

Uşa se deschise şi, încă o dată, John fii frapat de frumuseţea femeii.

Bianca zîmbi.

— Gib, nu-l pofteşti pe domnul în casă? Să-i oferi ceva rece? Vă rog, intraţi. Am limonadă proaspătă.

— Vă mulţumesc.

John se ridicase deja în picioare. Bianca era genul de femeie în faţa căreia bărbaţii se ridică întotdeauna.

— Nu m-ar deranja o băutură rece şi încă puţin din timpul dumneavoastră.

Livingul era foarte colorat. John îşi spuse că asemenea culori vii se potriveau cu o femeie ca Bianca Hale. Camera era ordonată, cu mobilă veche, dar lustruită recent. Pe pereţi erau desene, portrete în cretă pastel ale familiei, înrămate. Cineva avea un ochi bun şi o mâna iscusită.

— Cine-i artistul?

— S-ar zice că cu, răspunse Bianca turnînd limonada peste cuburile de gheaţă. E hobby-ul

meu.

— Sînt excelente.

— Mama avea desene şi în prăvălie, interveni Reena. Cel cu tata îmi plăcea cel mai mult. Avea o tichie mare de bucătar pe cap şi întorcea o pizză. Acum s-a zis cu el, nu-i aşa? A ars.

— Am să desenez altul, mai frumos.

Şi pe urmă, mai era şi dolarul cel vechi. Poppi a pus în ramă primul dolar pe care l-a cîştigat cînd a deschis *„Sirico's".* Şi harta Italiei, şi crucea pe care Nuni a dus-o la Papă s-o binecuvînteze, şi…

— Catarina, ridică Bianca o mînă ca să-i oprească elanul. Cînd ai pierdut ceva, e mai bine să te gîndeşti la ce ţi-a mai rămas şi la ce poţi face cu asta.

— Cineva a dat foc. Cineva căruia nu-i păsa nici de desenele tale, nici de cruce, nici de nimic. Nici chiar că Pete, Theresa şi copilul erau înăuntru.

— Cum? întrebă Bianca, rezemîndu-se cu o mâna de spătarul unui scaun. Ce vorbeşti! E adevărat?

— Să nu ne repezim. Un inspector de la incendieri va…

— Incendiere.

Simţind că i se taie picioarele, Bianca se aşează pe un scaun.

— O, Doamne. O, Sfinte Iisuse.

— Doamnă Hale, am raportat primele melc constatări la unitatea de incendieri a

departamentului de poliţie. Sarcina mea este aceea de a inspecta clădirea şi a stabili dacă focul trebuie sau nu să fie investigat ca o incendiere voluntară. Cineva de la unitatea de incendieri va inspecta clădirea la rîndul său şi va efectua o anchetă.

— De ce n-o faceţi dumneavoastră? întrebă Reena. Dumneavoastră ştiţi mai bine.

John o privi, studiindu-i ochii chihlimbarii obosiţi. Mda, îşi spuse el, ar fi fost mai bine.

— Dacă focul a fost pus deliberat, este o crimă şi o va lua în primire poliţia.

— Dar dumneavoastră ştiţi…

Da, fetiţei nu-i scăpa nimic.

— Am luat legătura cu poliţia fiindcă atunci cînd am inspectat clădirea am găsit nişte semne care par să fie urmele unei intrări prin efracţie. Detectoarele de fum fuseseră scoase din funcţiune. Şi am mai găsit, după cît se pare, puncte de origine multiple.

— Cum adică? vru să ştie Reena.

— Asta înseamnă că focul s-a aprins concomitent în mai multe locuri. După formele arderii, după felul cum flăcările au însemnat anumite zone de pe podea, pereţi, mobilier, şi după resturi, reiese că s-a folosit ca declanşator benzina, împreună cu ceea ce noi numim trailere, adică alţi combustibili, cum ar fi ziarele sau hîrtia cerată, cutiile de chibrituri… Se vede că cineva a intrat şi a pus mai

multe trailere în salon şi bucătărie. Acolo aveaţi mai multe materiale combustibile: containere sub presiune, dulapuri de lemn, scaune. Cel mai probabil s-a turnat benzină pe jos şi peste mobilier şi au fost stropiţi şi pereţii. Cînd Reena a ieşit din casă, focul pornise deja.

— Cine putea să facă asta?

Gib clătină din cap.

— Mi-aş putea imagina nişte puşti nătărăi intrînd cu forţa ca să-şi facă de cap şi provocînd un accident, dar aici e vorba de o încercare deliberată de a da foc. Cine să facă aşa ceva?

— Tocmai asta te întreb şi eu. Există cineva care să poarte pică familiei dumitale?

— Nu… Nu, Dumnezeule, locuim în cartierul ăsta de cincisprezece ani. Bianca a crescut aici. „*Sirico's*" este o instituţie respectată.

— Vreun concurent?

— Îi cunosc pe toţi proprietarii de restaurante din zonă. Suntem în termeni buni.

— Atunci un fost angajat, poate? Sau unul dintre salariaţi pe care ai fost nevoit să-l sancţionezi?

— În niciun caz. Pot să jur.

— Cineva cu care v-aţi certat, dumneata sau un membru al familiei, ori vreunul dintre angajaţi? Un client?

Gib îşi frecă faţa cu mîinile, apoi se ridică şi se duse la fereastră.

— Nu-mi trece nimeni prin minte. Este o afacere

de familie. Mai avem cîte o reclamaţie din cînd în cînd, fară asta nu se poate, dar nimic care să ducă la aşa ceva.

— S-ar putea ca vreunul dintre angajaţii dumitale să fi avut o altercaţie cu cineva, poate în alt loc decît la slujbă. Voi avea nevoie de o listă cu numele lor. Trebuie să fie chestionaţi.

— Tată…

— Nu acum, Reena. Am încercat să fim vecini buni şi să conducem restaurantul aşa au făcut-o şi părinţii Biancăi. Am modernizat sistemul, desigur, dar inima e aceeaşi dintotdeauna… înţelegi?

Era durere în vocea ei, dar răzbătea şi furia.

— E o firmă serioasă. Munceşti pe brînci, trăieşti bine din ce cîştigi. Nu cunosc pe nimeni care să ne fi putut face una ca asta, nouă sau restaurantului.

— În dimineaţa asta am primit telefoane de la mai mulţi vecini, interveni şi Bianca, cînd telefonul sună din nou. Am pus-o pe fata noastră cea mai mare să răspundă în locul nostru. Oamenii vor să ne spună ce rău le pare, se oferă să ne ajute… Să facem curăţenie, să aducem iar de mîncare, să reconstruim totul împreună. Eu am crescut aici. În *„Sirico's"* am crescut. Oamenii îl iubesc pe Gib. Mai ales pe Gib l-au îndrăgit. Ar fi trebuit să-l urască cineva ca să-i facă una ca asta, nu? Pe noi nu ne urăşte nimeni.

— Joey Pastorelli mă urăşte pe mine.

— Catarina.

Bianca îşi trecu o mînă peste faţă cu un gest obosit.

— Joey nu te urăşte. E doar un bătăuş.

— De ce spui că te urăşte? se interesă John.

— M-a trîntit, m-a lovit şi mi-a rupt bluza. M-a făcut într-un fel urît, da' nimeni nu vrea să-mi spună ce înseamnă. Xander şi prietenii lui au văzut şi au venit să mă scape, dar Joey a fugit.

— E un băiat necioplit, interveni Gib. Şi a fost…

Se uită în ochii lui John şi schimbară o privire pe care Reena n-o putu înţelege.

— A fost foarte supărător. Ar trebui să consulte un psiholog. Dar n-are decît doisprezece ani. Nu cred că un puşti de doisprezece ani ar fi în stare să spargă restaurantul şi să facă ceea ce spui dumneata că s-a întîmplat acolo.

— Merită să aruncăm o privire. Reena, ai spus că ţi s-a părut că lătra cîinele familiei Pastorelli cînd şedeai pe trepte.

— Cred că el era. E destul de fioros şi latră foarte urît. Ca o tuse cînd te doare gîtul.

— Gib, dacă vreun puşti ar brutaliza-o pe fiica mea, i-aş spune vreo două vorbe, lui şi părinţilor.

— Asta am şi făcut. Eram la serviciu cînd au intrat Reena şi Xander, cu alţi cîţiva copii. Reena plîngea. Ea nu plînge aproape niciodată, aşa c-am ştiut că păţise ceva. Avea bluza ruptă. Cînd mi-a spus ce i se întîmplase… m-am înfuriat mai tare.

Şi…

Încet, întoarse privirea spre soţia lui.

— O, Doamne, Dumnezeule, Bianca…

— Ce-ai făcut, Gib? îi atrase John din nou atenţia asupra lui.

— M-am dus direct la Pastorelli. Pete era pe-afară şi m-a însoţit. Ne-a deschis Joe Pastorelli. N-a avut de lucru aproape toate vara. M-am repezit la el.

Închise strîns ochii.

— Aveam nişte draci… Eram îngrozitor de furios. Nu e decît o fetiţă, avea bluza ruptă şi îi curgea sînge din picior… I-am spus că m-am săturat ca puştiul lui să se tot ia de ea şi că e cazul să înceteze imediat. Că de data asta Joey întrecuse măsura şi că mă gîndeam să anunţ poliţia. Dacă nu-l putea învăţa minte, o să-l înveţe sticleţii. Am început să răcnim unul la altul.

— Da, şi el a zis că eşti un fustangiu de tot căcatu’ care se dă mare şi că să-ţi vezi în mă-ta de treburile tale.

— Catarina! exclamă Bianca, pe un ton tăios. Niciodată să nu mai foloseşti un asemenea limbaj în casa asta!

— Păi eu doar spun ce-a zis el. Pentru raport. A zis că tata creşte o liotă de plozi mucoşi şi smiorcăiţi care nu-s în stare să se apere singuri. Da’ a mai spus şi alte înjurături. Şi tata a spus.

— Nu pot reproduce întocmai ce-am spus,

murmură Gib, frecîndu-şi cu degetele rădăcina nasului. Eu n-am un magnetofon în cap, ca Reena. Dar ne-am certat rău şi n-a lipsit mult să ne luăm la bătaie. Poate că ne-am fi tras cîteva, dar toţi copiii erau în faţa prăvăliei. N-am vrut să mă iau la bătaie de faţă cu ei, mai ales că mă dusesem acolo tocmai ca să combat violenţa.

— A zis c-ar trebui să-ţi dea cineva o lecţie, ţie şi la toată familia. Cu înjurături, adăugă Reena. Şi cînd tata şi Pete au plecat, a făcut semne obscene după ei. Şi pe urmă l-am văzut pe Joey cînd toţi ieşisem afară, din cauza focului. Mi-a zîmbit răutăcios.

— Familia Pastorelli mai are şi alţi copii?

— Nu. Doar pe Joey.

Gib se aşează pe braţul fotoliului în care şedea soţia lui.

— Într-un fel îmi pare rău pentru puşti, fiindcă Pastoreili e destul de aspru cu el, dă-i bătăuş…

O privi din nou pe Reena.

— Poate chiar mai rău.

— Aşa tată, aşa fiu, murmură Bianca. Cred că-şi bate şi nevasta. Am văzut-o cu vînătăi. Ea nu prea vorbeşte, deci n-o cunosc prea bine. Locuiesc aici de aproape doi ani, însă n-am discutat decît foarte rar cu că. L-a vizitat şi poliţia o dată, după ce el îşi pierduse slujba. Vecinii de-alături au auzit strigăte şi plînsete şi au sunat la poliţie. Dar Laura, adică doamna Pastorelli, le-a spus că nu s-a întîmplat

nimic şi că se lovise de-o uşă.

— Pare un personaj fermecător. Poliţiştii vor avea ce să discute cu el. Îmi pare rău că s-au întîmplat toate astea.

— Cînd putem intra în prăvălie ca să începem curăţenia?

— O să mai treacă ceva timp. Trebuie să-şi facă treaba şi brigada de incendieri. Construcţia a rezistat destul de bine, iar uşile de incendiu au împiedicat focul să ajungă la etajele superioare. Şi compania de asigurări-vă trebui să facă o expertiză. Lucrurile astea durează, dar vom face tot ce putem ca să se termine cît mai repede. Vă spun eu, s-ar fi întîmplat mult mai rău fară Ochi de Şoim aci de faţă.

Cînd se ridica, îi făcu Reenei cu ochiul.

— Îmi pare rău de toate astea. Voi avea grijă să fiţi informaţi permanent.

— O să vă mai întoarceţi? îl întrebă Reena. Ca să-mi arătaţi ce aveţi în trusa de scule şi ce faceţi cu ele?

— Neapărat. Mi-ai fost de mare ajutor.

Îi întinse mîna şi, pentru prima oară, în ochii fetiţei se citi sfiala, dar o întinse şi ea ca să i-o strîngă.

— Mulţumesc pentru limonadă, doamnă Hale. Gib? Vrei să vii cu mine pînă la maşină?

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună.

— Nu-mi dau seama cum de nu m-am gîndit la

Pastorelli. Nici acum nu-mi vine să cred că a mers atît de departe. În lumea mea, dacă eşti atît de furios pe un tip, îi trînteşti una-n mutră.

— Calea cea mai directă. Dacă a fost implicat în chestia asta, înseamnă că a vrut să te lovească în locul cel mai important – baza, tradiţia, sursa de subzistenţă. El e şomer, dumneata nu. Şi-acum, cine-i şomer?

— Dumnezeule…!

— L-aţi luat la rost, dumneata şi angajatul acela. Copiii stăteau în faţa restaurantului şi se uitau cum vă certaţi. Şi vecinii, cred.

Gib închise ochii.

— Mda… într-adevăr, a ieşit lumea.

— Dacă-i ataci şi distruge locul de muncă, îţi dă o lecţie. Vrei să-mi arăţi şi mie casa lui?

— Aia de-acolo, pe dreapta, arătă Gib cu capul. Cea cu draperiile trase.

— Ar fi bine să-l eviţi un timp. Stăpîneşte-ţi dorinţa de a-i cere socoteală. Are maşină?

— O camionetă. Fordul ăla vechi de-acolo. Ăla albastru.

— Cam pe la ce oră v-aţi certat?

— Păi, pe la vreo două şi ceva, cred. Abia trecuse iureşul de la prînz.

În timp ce mergeau, cîţiva oameni se opriră, alţii deschiseră uşile ori scoaseră capul pe ferestre ca să-l strige pe Gib. La casa Pastorelli, draperiile rămaseră trase.

În apropierea restaurantului se adunase pe trotuar un mic grup, aşa că John se opri înainte de a ajunge acolo.

— Vecinii vor dori să-ţi vorbească, să-ţi pună întrebări. Ar fi mai bine să nu ic spui ce-am discutat.

— N-am să le spun, îl asigură Gib, răsuflînd prelung. Mă rog, tot mă gîndeam cu să redecorez pe ici, pe colo. Cred că a sosit momentul.

— După ce se degajează locul, vei descoperi multe pagube, inclusiv unele produse la stingerea incendiului. Dar localul dumitale are o structură solidă. Lasă-ne cîteva zile şi cînd vom termina, voi reveni să vedem totul împreună. Ai o familie frumoasă, Gib.

— Mulţumesc. Încă nu i-ai cunoscut pe toţi.

— V-am văzut pe toţi azi-noapte.

John îşi scoase cheile de la maşină.

— Am văzut cum au pregătit copiii dumitale sandviciuri pentru pompieri. Oamenii care se gîndesc să facă ceva pozitiv în momente grele au şi ei oase puternice. Uite-i şi pe cei de la incendieri, arătă el cu capul spre o maşină care şosea. O să stau puţin de vorbă cu ei. Ţinem legătura, mai spuse şi-i întinse mîna.

Pe cînd detectivii coborau din maşină, John porni spre ei zîmbind.

— Ura, Minger.

— Ura, replică el. Ei, se pare că v-am făcut

aproape toată treaba. Scoase o ţigară şi o aprinse. Hai să vă pun la curent.

3

N-au avut mult de aşteptat. În după-amiaza următoare poliţia a venit şi l-a luat pe domnul Pastorelli. Reena a văzut totul în timp ce mergea spre casă împreună cu cea mai bună prietenă a ei, Gina Rivero.

Fetele s-au oprit cînd au ajuns la colţul unde se afla *„Sirico's".* Poliţiştii şi pompierii înconjuraseră locul cu bariere, panglici şi anunţuri.

— Ce pustiu arată… murmură Reena.

Gina îi puse o mînă pe umăr, încurajator.

— Mama mea a spus că toţi vom aprinde lumînări înaintea liturghiei de duminică pentru tine şi familia ta.

— Ce frumos. Părintele Bastillo a trecut şi el pe la noi. Ne-a spus tot felul de lucruri despre nenorocirile care ne întăresc şi despre necunoscutele căi ale Domnului.

— Necunoscute sînt… confirmă Gina cu pioşenie, atingându- şi cu o mâna cruciuliţa de la gît.

— Cred că e OK să aprinzi lumînări şi să te rogi, dar mai bine e să pui mîna şi să faci ceva. Cum ar fi să investighezi, să afli de ce şi să fii sigur că vinovatul va fi pedepsit. Dacă nu faci decît să stai

toată ziua şi să te rogi, nu rezolvi nimic.

— Asta-i o blasfemie, şopti Gina şi privi repede înjur, că nu cumva vreun înger al lui Dumnezeu să treacă pe-acolo şi să le trăsnească.

Reena se mulţumi să ridice din umeri. Nu înţelegea cum putea fi o blasfemie să spui că te gîndeşti la ceva. Nu degeaba, în ultima vreme, fratele mai mare al Ginei, Frank, îi zicea Sora Maria.

— Inspectorul Minger şi cei doi detectivi fac ceva. Pun întrebări şi caută dovezi, pe urmă află ce s-a întîmplat. E mai bine să ştii şi să faci ceva. Şi eu aş fi vrut să fac ceva cînd Joey Pastorelli m-a trîntit pe jos şi a dat în mine, dar mi-era aşa de frică, încît abia dacă am putut să mă apăr.

— E mai mare decît tine, replică Gina, cuprinzînd-o cu braţul liber pe după mijloc. Şi e rău. Frank zice că nu-i decît un golănaş care cere şuturi în f-u-n-d.

— Poţi să spui „*fund*”, Gina. Şi oalele au fund, chiar şi-n Biblie scrie despre fundul iadului. Uite-i pe detectivii de la incendieri.

Îi ştia, şi le ştia şi maşina. Acum purtau sacouri şi cravate, ca nişte oameni de afaceri, dar Reena îi văzuse cu salopete şi căşti cînd lucraseră în restaurant.

Veniseră şi la ei acasă şi stătuseră de vorbă cu ea, ca inspectorul Minger. Simţi un fior de emoţie cînd detectivii coborîră din maşină şi porniră spre

locuinţa familiei Pastorelli.

— Se duc acasă la Joey.

— Au vorbit şi cu tata. Venise să se uite la *„Sirico's"* şi a discutat cu ei.

— Şşt… Ia uite!

O cuprinse şi ea pe Gina cu braţul pe după talie şi se opriră chiar la colţ, în timp ce doamna Pastorelli deschidea uşa.

— Nu vrea să-i primească-n casă.

— De ce?

Reena trebui să facă un mare efort de voinţă ca să nu spună şi clătină doar din cap.

— Îi arată o hîrtie.

— Pare speriată. Uite-i că intră!

— O să aşteptăm aici, hotărî Reena. Stăm să vedem ce se mai întîmpla.

Se aşează pe bordură, între două maşini parcate.

— Putem aştepta chiar aici.

— Era vorba să mergem direct la tine acasă.

— Asta-i altceva. Poţi să te duci tu să-i spui lui tata. Îşi privi prietena. Chiar ar trebui să te duci să-i spui lui tata. Eu aştept să văd ce se mai întîmpla.

Gina o lua la fugă pe trotuar, iar Reena rămase aşezată, cu ochii aţintiţi asupra draperiilor care nici pînă acum nu se dăduseră la o parte. Se ridică cînd îl văzu pe tatăl ei venind.

Primul gînd al lui Gib cînd o privi în ochi fu că nu mai avea în faţa lui un copil. În expresia Reenei

se simţea o duritate proprie unei persoane mature.

— N-a vrut să-i primească în casă, dar i-au arătat o hîrtie. Cred că era un mandat, ca în Miami Vice, aşa c-a trebuit să-i lase să între.

Gib îi luă mîna într-a lui.

— Ar trebui să te trimit acasă. Asta ar trebui să fac, fiindcă n-ai nici măcar doisprezece ani şi nu se cade să fii amestecată în aşa ceva.

— Dar n-ai să mă trimiţi.

— Într-adevăr, oftă el. Mama ta rezolvă lucrurile aşa cum ştie ea. Are credinţa ei, un bun-simţ ieşit din comun şi o inimă mare. Cît despre Fran, ea crede că oamenii se nasc buni. Asta înseamnă că le vine mai firesc să fie buni decît răi.

— Nu toţi sînt aşa.

— Da, nu toţi sînt aşa. Bella… deocamdată, nu e preocupată decît de ea însăşi. E foarte emotivă şi deocamdată n-o prea interesează dacă oamenii sînt buni sau răi decît cînd asta o afectează pe ea. Probabil c-o să-i treacă, dar întotdeauna va simţi prea mult înainte de a gîndi. Iar Xander, el are firea cea mai veselă. E un copil fericit, pe care nu-l deranjează s-o mai şi încaseze uneori.

— A venit să mă scape cînd mă bătea Joey. L-a alungat, şi n-are decît nouă ani şi jumate.

— Asta e firea lui. Vrea să ajute oamenii, mai ales dacă păţesc ceva.

— Fiindcă seamănă cu tine.

— Mă bucur că-mi spui asta. Şi cu tine, comoara mea. Se aplecă şi-i sărută degetele. Tu semeni cel mai mult cu mama ta, dar mai ai şi ceva în plus, ceva ce-i numai al tău – firea curioasă. Mereu le demontezi pe toate în bucăţi, nu numai ca să vezi cum funcţionează, ci şi pentru a încerca să le faci la loc. Cînd erai mică, degeaba-ţi tot spuneam să nu te atingi de cîte ceva. Trebuia neapărat să pui mîna, să vezi cum e şi ce se întîmpla… Niciodată nu te-ai mulţumit să ţi se spună ceva – ai încercat să te convingi singură.

Reena îşi rezemă capul de braţul lui. Arşiţa era apăsătoare. Undeva, departe, bubui un tunet. Îşi dorea să fi avut un secret, ceva întunecat şi ascuns adînc pe care să i-l poată dezvălui. În clipa aceea, ştia că i-ar fi putut spune orice.

Apoi, pe cealaltă parte a străzii, uşa casei se deschise şi apăru domnul Pastorelli, încadrat de detectivi. Purta o pereche de blugi şi un tricou alb, murdar. Ţinea capul în piept, ca şi cum ar fi fost ruşinat, dar Reena distinse încordarea fălcilor, gura strînsă, şi îşi spuse: furie.

Unul dintre detectivi ducea în mînă un bidon mare, roşu, iar altul, o pungă de plastic. Doamna Pastorelli rămasă în uşă plîngea cu suspine sonore. Îşi îngropă faţa într-o cîrpă de vase mare şi galbenă pe care o ţinea în mîini.

Oamenii ieşiră iar din case. Bătrînul domn Falco şedea pe treptele locuinţei, în şortul lui roşu.

Doamna Disalvo se opri pe trotuar, de mîna cu băieţelul ei, Christopher, care sugea o acadea.

Peste tot domnea liniştea. O linişte destul de adîncă pentru ca Reena să audă respiraţia doamnei Pastorelli printre suspine.

Unu! Dintre detectivi deschise portiera din spate a maşinii, iar celălalt puse mîna pe capul domnului Pastorelli, ajutîndu-l să între. Pungă verde de plastic şi bidonul roşu – o canistră de benzină, îşi dădu seama Reena – le puseră în portbagaj.

Detectivul brunet cu bărbia ţepoasă ca a lui Sonny Crockett îi spuse ceva celuilalt, după care traversă strada.

— Domnule Hale…

— Domnule detectiv Umberio.

— L-am arestat pe Pastorelli ca suspect de incendiere. ÎI luăm în custodie o dată cu indiciile.

— A recunoscut?

Umberio zîmbi.

— Încă nu, dar cu ceea ce avem, sînt toate şansele să recunoască. O să vă anunţăm.

Aruncă o privire înapoi, spre locul unde doamna Pastorelli se tînguia cu faţa în cîrpa de vase.

— Are un ochi învineţit, da’ plînge după el. Mare ţi-e grădina…

Ridică două degete la frunte în semn de salut, apoi traversă din nou strada spre maşină. În timp ce detectivul se aşeza la volan şi pornea motorul, Joey se repezi afară din casă.

Era îmbrăcat la fel ca tatăl lui, în blugi şi cu un tricou care devenise cenuşiu de-atîta spălat fără înălbitor. O luă la fugă spre maşină, urlînd cuvinte injurioase la adresa poliţiştilor. Continuă să alerge în urma maşinii, plîngînd după tatăl lui şi agitîndu-şi pumnii.

— Hai să mergem acasă, fetiţo, murmură Gib.

Vestea se răspîndea ca un foc care explodează în contact cu aerul. Indignarea, ca un fitil incendiar, purta flăcările prin tot cartierul, în case şi magazine, pe trotuar şi prin parcuri.

Draperiile de la ferestrele casei Pastorelli rămîneau trase, ca şi cum materialul lor subţire ar fi fost un scut.

Reena avea impresia că uşa casei lor nu se închidea niciodată. Vecinii veneau întruna cu cratiţe acoperite, cuvinte de încurajare şi bîrfe proaspete.

Ştiaţi că n-a putut ieşi pe cauţiune?

Ea nu s-a dus la slujbă duminică.

Mike, de la benzinăria Sunoco, i-a vîndut benzina!

Vărul meu, care-i avocat, zice că-l pot acuza de tentativă de omucidere.

Pe lîngă bîrfe şi speculaţii, se repetau foarte des cuvintele: *„Am ştiut eu că nu-i a bună cu omul ăsta”.*

Poppi şi Nuni reveniră cu maşina lor Winnebago, tocmai din Bar Harbor, Mîine.

Parcară pe aleea unchiului Sal, în Bel Air, fiindcă era cel mai bătrîn şi avea casa cea mai mare.

Cu toţii se duceau la *„Sirico ’s” s*ă se uite – unchii, mătuşile, verii şi verişoarele. Parcă s-ar fi pornit o paradă, doar că nu aveau costume şi nu cînta muzica. Ieşeau din case şi unii vecini, dar stăteau la distanţă în semn de respect.

Poppi era bătrîn, dar robust – cum auzise Reena că spuneau cei mai mulţi despre el. Avea părul alb ca neaua, o mustaţă stufoasă la fel de albă, o burtă mare, şi umeri laţi. Îi plăcea să poarte pantaloni golf cu un aligator pe buzunar. Azi era roşu.

Alături de el, Nuni părea micuţă.

Se vorbea mult, atît în engleză, cît şi în italiană. În italiană vorbea mai mult unchiul Sal. Mama spunea că-i place să se considere italian.

Reena îl văzu pe unchiul Larry – nu i se spunea Lorenzo decît cînd îl tachină cineva – venind să pună o mînă pe umărul mamei, şi-i remarcă gestul calm. Era un taciturn unchiul Larry şi cel mai tînăr dintre unchi.

Unchiul Gio se întoarse şi sfredeli cu o privire cruntă draperiile de la ferestrele casei Pastorelli. Reena îl auzi mormăind în italiană ceva ce sună a înjurătură. Sau ameninţare. Unchiul Paul – Paolo – clătină din cap. El era cel serios.

Mult timp, Poppi nu spuse nimic. Reena se întreba la ce s-o ţi gîndind. Îşi amintea oare cînd

el şi Nuni făceau pizza şi puseseră primul dolar în ramă, pe perete?

Poate că mai ţinea minte cum locuiseră la etaj înainte de a se naşte mama ei, sau cum venise să ia masa la pizzerie primarul oraşului Baltimore. Sau cînd unchiul Larry spărsese un pahar şi se tăiase la mînă, iar doctorul Trivani se întrerupsese din mîncatul vineţei cu parmezan ca să-l ducă la cabinet, în josul străzii, şi să i-o coasă…

Poppi şi Nuni povesteau multe întîmplări de pe vremuri. Reenei îi plăcea să le asculte, chiar dacă le mai auzise.

Reena se strecură printre veri şi mătuşi ca să-l ia de mână.

— Îmi pare aşa de rău, Poppi…

Degetele lui îi strînseră mîna, după care, spre surprinderea ei, dădu la o parte una dintre bariere. Reena simţi că inima începe să-i bată mai repede şi mai tare cînd bunicul ei o conduse pe trepte. Vedea, dincolo de panglicile galbene, lemnul ars, înnegrit şi băltoacele de apă murdară. Blatul unuia dintre scaunele înalte se topise şi luase o formă ciudată. Peste tot se vedeau dîre scorojite, iar pardoseală, acolo unde nu arsese, se umpluse de umflături.

Spre uimirea ei, Reena văzu o butelie de spray înfiptă într-un perete, ca şi cum ar fi fost trasă dintr-o ţeavă de tun. Nu mai rămăsese nimic din culorile vesele şi din tablourile frumoase de pe

perete desenate de mama ei.

— Văd stafii aici, Catarina. Duhuri bune. Focul nu alungă duhurile. Gibson?

Tatăl ei trecu la rîndu-i său pe lîngă baricadă.

— Ai asigurarea?

— Da. Au venit să vadă. N-o să fie probleme.

— Vrei să foloseşti banii de asigurare că să reconstruieşti?

— Fără discuţie. S-ar putea să avem voie să intrăm aici chiar de mîine.

— Cum vrei să începi?

Unchiul Sal începu să vorbească – fiindcă el avea întotdeauna o opinie – dar Poppi ridică un deget. Era singurul care, după cum spunea mama Reenei, îl putea face pe unchiul Sal să-şi înghită cuvintele.

— Gibson şi Bianca sînt proprietarii. Numai ei pot hotărî ce şi cum e de făcut. Cu ce vă poate ajuta familia?

— Bianca şi cu mine sîntem proprietarii, dar voi sunteţi rădăcinile din care a crescut „*Sirico's*". Aş dori să vă aud părerile.

Poppi zîmbi. Reena privi cum i se lărgeşte surîsul pe faţă, ridicîndu-i mustaţa stufoasă şi albă şi alungindu-i tristeţea din ochi.

— Eşti ginerele meu favorit.

Şi, cu această veche glumă de familie, Poppi reveni din nou pe trotuar.

— Haideţi să mergem în casă şi să stăm de

vorbă.

Cînd porniră înapoi, Reena văzu draperiile de la casa Pastorelli mişcîndu-se.

„Să stăm de vorbă” era un fel de a spune pentru a descrie orice eveniment care adună toată familia la un loc. Erau necesare cantităţi uriaşe de mîncare, copiii mai mici erau daţi în grija celor mai mari, iar de-aici ieşeau ciorovăieli sau adevărate războaie. Purtarea era amendată sau luată în rîs după dispoziţie.

Casa se umplu de mirosul de usturoi şi busuioc proaspăt cules de Bianca din grădina de lîngă bucătărie, dar şi de zgomot.

Cînd Poppi îi spuse să vină în sufragerie, alături de cei mari, pe Renna o cuprinse emoţia.

Masa extensibilă fusese desfăcută, dar nici aşa nu ajungea pentru toată lumea. Cei mai mulţi copii mîncau afară, pe masă pliantă sau pe pături, sub supravegherea cîtorva femei. Reena stătea în sufragerie cu bărbaţii, cu mama ei şi cu mătuşa Mag, care era avocată şi foarte deşteaptă.

Poppi luă macaroane dintr-un castron mare şi le puse el însuşi în farfuria Reenei.

— Vasăzică, băiatul ăsta, acest Joey Pastorelli, te-a lovit.

— M-a lovit în burtă, m-a trîntit şi pe urmă a dat iar în mine.

Poppi expiră pe nas. Avea un nas mare şi expiraţia amintea de cea a unui taur înainte de

atac.

— Trăim într-o vreme cînd s-ar zice că bărbaţii şi femeile sînt egali, dar niciodată nu se cuvine ca un bărbat să lovească o femeie sau un băiat să lovească o fată. Dar… i-ai făcut ceva acestui băiat, i-ai zis ceva care l-a provocat să dea în tine?

— Îl ocolesc, fiindcă se ia mereu la bătaie, şi la şcoală, şi prin cartier. O dată, a scos briceagul din buzunar şi a zis c-o să-l înjunghie pe Johnnie O'Hara fiindcă-i un irlandez prost, iar Sora i l-a luat şi l-a trimis la Maica Superioară. Se… se uită la mine într-un fel de-ncepe să mă doară burta.

— În ziua aceea, cînd te-a lovit, tu ce făceai?

— Mă jucam cu Gina pe terenul dejoacă de la şcoală. Jucam kickball. Era foarte cald afară. Voiam îngheţată, aşa că ea a dat fuga pînă acasă să-i ceară mamei sale nişte bani. Eu aveam optzeci şi opt de cenţi, dar nu ajungeau pentru două. Joey a zis că să vin cu el, că vrea să-mi arate ceva. Eu am refuzat şi am zis că nu vin şi c-o aştept pe Gina, şi-atunci s-a făcut roşu la faţă, ca şi cum ar fi alergat, s-a înfuriat rău, m-a prins de braţ şi a început să mă tragă după el. Eu mi-am smucit braţul şi-am zis că nu merg cu el. Atunci m-a lovit în burtă şi mi-a spus într-un fel care înseamnă…

Se întrerupse, aruncînd o privire spăşită spre părinţii ei.

— Am căutat în dicţionar, continuă ea.

— Nici nu mă mir, murmură Bianca, apoi făcu

un gest cu mîna prin aer. L-a zis „*pizdă mică*”. E o vorbă urîtă, Catarina. N-o s-o mai pronunţăm în casa asta.

— Am înţeles.

— Fratele tău a venit să te ajute, continuă Poppi. Fiindcă ţi-e frate şi fiindcă aşa se cuvine: să ajuţi pe cineva la necaz. Apoi, tatăl tău a făcut iarăşi ceea ce se cuvine şi s-a dus să stea de vorbă cu tatăl băiatului. Dar omul ăla nu e bărbat şi n-a făcut ceea ce se cuvine. S-a răzbunat pe tatăl tău ca un laş, într-un fel care ne-a făcut rău tuturor. S-au întîmplat toate astea din vina ta?

— Nu, Poppi. Sînt de vină doar pentru că mi-a fost prea frică să mă apăr. Data viitoare n-o să-mi mai fie frică.

Bunicul ei rîse încetişor.

— Învaţă să alergi, îi spuse el. Iar dacă nu poţi să fugi, luptă-te. Şi acum…

Se rezemă de spătar şi îşi luă furculiţa în mâna.

— Uitaţi ce vă sfătuiesc eu. Salvatore, cumnatul vostru, are o firmă de construcţii. Cînd vom şti de ce anume avem nevoie, putem face rost de la el pe-un preţ mai mic. Gio, vărul soţiei tale, e instalator. Am şi vorbit cu el. Tot ce vă trebuie, Bianca, Gib, spuneţi.

— Mag, vorbeşti tu cu cineva de la compania de asigurări, ca să vedem cum putem face ca verificarea asta să se termine cît mai repede?

— Cu multă plăcere. Aş dori să văd şi eu poliţa,

să mă uit dacă n-ar fi bine să schimbăm sau să ajustăm ceva pentru viitor. Pe urmă se mai pune şi problema acţiunii penale împotriva acestui…

Înălţă din sprîncene, aruncînd o privire spre Reena.

— Împotriva acestei persoane. Dacă ajungem la un proces, e foarte probabil ca Reenei să i se ceară să depună mărturie în instanţă. Sper să nu fie cazul, continuă ea. Mi-am întins şi eu antenele. În mod obişnuit, cazurile de incendiere sînt foarte dificil de dovedit, dar se pare că de data asta lucrurile sînt clare.

În timp ce vorbea, înfăşură macaroanele pe furculiţă.

— Anchetatorii au fost foarte meticuloşi, iar incendiatorul foarte prost, continuă ea. Procurorul presupune că se vor înţelege să pledeze vinovat pentru a evita acuzaţia de tentativă de omucidere. Au adunat toate dovezile de care aveau nevoie, iar în trecut a mai fost interogat de două ori în legătură cu alte incendii.

Continuă să-şi înfăşoare macaroanele pe furculiţă pe cînd ceilalţi începură să comenteze.

— La începutul verii a fost concediat dintr-un post de mecanic, îi întrerupse ea. Cîteva nopţi mai tîrziu, în garaj a izbucnit un incendiu suspect. Pagubele au fost minime, fiindcă altui angajat îi venise ideea să-şi ducă prietenă acolo. Au vorbit cu oamenii, inclusiv cu Pastorelli, dar n-au putut

stabili că focul a fost pus intenţionat. Acum vreo doi ani a avut o altercaţie cu fratele nevesti-sii, în D.C. Cumnatu-său era administratorul unei magazii de articole electrice. Cineva a aruncat un cocktail Molotov pe fereastră. O…

Din nou aruncă o privire scurtă spre Reena.

— O cucoană care trecea pe stradă a văzut un camion plecînd în viteză şi i-a reţinut parţial numărul. Soţia lui Pastorelli ajurat că el stătuse acasă toată noaptea, şi au crezut-o pe ea, nu pe… cealaltă femeie.

Îşi luă paharul de vin.

— Vor considera că toate astea se înlănţuie şi-or să-l înfunde.

— Dacă inspectorul Minger şi detectivii de la incendieri anchetau şi cazurile alea, l-ar fi oprit, zise Renna.

Mag îi zîmbi.

— Poate. În orice caz, acum a fost oprit.

— Lorenzo?

— Spinarea mea vînjoasa vă aparţine, răspunse unchiul Larry. Şi am un prieten care se ocupă de pardoseli. Vă pot obţine un preţ bun.

— Eu vă pun la dispoziţie camioane şi muncitori, adăugă unchiul Paul. Mai am şi un prieten al cărui cumnat lucrează la aprovizionarea restaurantelor. O să vă lase mai ieftin.

— Păi, cu toate astea şi cu ce-au să ne mai ajute şi vecinii, Bianca, copiii şi cu mine putem să luăm

cea mai mare parte din bani şi să ne ducem într-o vacanţă în Hawaii.

Tatăl ei glumea, dar glasul îi tremura, şi Reena înţelese că era adînc mişcat.

După ce resturile de la masă fură strînse şi ultimii unchi, mătuşi şi veri plecară, Gib îşi luă o bere şi ieşi cu ea pe treptele din faţă. Simţea nevoia să se răcorească, iar pentru asta prefera o bere rece.

Familia îi sărise în ajutor; nici nu se aşteptase la altceva. De la părinţii lui nu se alesese decît cu un „*Vai, ce îngrozitor!*”; nici din partea lor nu se aşteptase la altceva.

Aşa mergeau lucrurile.

Acum, însă, îşi spunea că timp de doi ani locuise în acelaşi cvartal cu un piroman, cu un om căruia i-ar fi putut veni ideea să-i dea foc la casă, nu la restaurant. Un om al cărui fiu de doisprezece ani o atacase – Hristoase, oare vrusese s-o violeze

— Pe cea mai mică dintre fiicele lui.

Îl trecu un fior cînd înţelese că era prea încrezător, prea dispus să acorde beneficiul îndoielii. Prea moale. Avea de apărat o nevastă şi patru copii, iar în momentul acela se simţea complet neputincios.

Era pe cale să tragă o duşcă din sticla de Peroni cînd la bordură opri maşina lui John Minger.

Minger purta nişte pantaloni kaki, un tricou şi era încălţat cu o pereche de cizme care arătau mai

vechi decît noroiul de pe ele. Minger traversă trotuarul.

— Gib.

— Da, John.

— Ai un minut?

— Am destule. Vrei o bere?

— N-aş zice nu.

— Ia loc, bătu Gib cu palma în treaptă, lîngă el, după care intră în casă, şi reveni cu restul baxului.

— Frumoasă seară, remarcă John, sorbind din sticlă. S-a mai răcorit.

— Mda. Aş zice că nu face decît să se apropie de al cincilea nivel al infernului, în loc s-o ia din prima.

— Ai avut o zi grea?

— Nu. Nu, nu tocmai.

Se lăsă pe spate, rezemînd un cot pe treapta de deasupra.

— A venit la noi familia nevesti-mii. Mi-a fost greu să-i văd pe părinţii ei uitîndu-se la toată nenorocirea aia, spuse el, arătînd cu bărbia spre „*Sirico's*". Dar fac faţă. Ba chiar mai mult decît atît. Sînt gata să-şi suflece mînecile şi să se apuce de treabă. O s-avem atîtea ajutoare, încît aproape c-am să pot sta cu palma-n fund şi să deschid restaurantul într-o lună.

— Adică, te simţi un învins. Asta voia şi el.

— Pastorelli?

Gib ridică sticla şi închină.

— Misiune îndeplinită. Puştiul lui s-a luat de fata mea, a pus mîinile pe ea, iar eu, cînd mă gîndesc la tot ce s-a-ntîmplat, îmi zic: Iisuse Hristoase, cred că voia să-ncerce să-mi violeze fetiţa.

— N-a făcut-o. L-a lăsat doar nişte zgîrieturi şi vînătăi, şi nu-ţi foloseşte la nimic să te necăjeşti cu gîndul la ce s-ar fi putut întîmpla.

— Trebuie să-i apăr. Asta-i datoria mea. Fiica mea cea mai mare a ieşit la o întîlnire. Cu un băiat bun, nu-i nimic serios, dar mie mi-e frică.

— Gib, unul dintre lucrurile pe care le urmăresc indivizii de teapa lui Pastorelli e tocmai frica. Asta-i face să se simtă importanţi.

— N-am să-l uit niciodată, aşa-i? Asta-l face să se simtă important, mama lui de… Scuze… Scuze…

Gib se îndreptă, netezindu-şi părul.

— Îmi vine să-mi plîng de milă, atîta tot, continuă el. Am o familie – cu prea mulţi membri ca să-i număr – gata să mă ajute. Tot cartierul mi-e alături. Nu trebuie decît să mă liniştesc.

— Şi ai să te linişteşti. Poate o să-ţi folosească şi ce-am să-ţi spun acum. Să ştii că s-a dat aprobarea şi puteţi începe reparaţiile. În felul ăsta ai să-i arăţi că nu te-a învins.

— Am să mă simt foarte bine să fac în sfîrşit ceva.

— Puşcăria-i mănîncă, Gib. Îţi pot spune că doar într-o mică parte din cazurile de incendiere se lasă cu arestări, dar pe ăsta am pus mîna. Afurisitul

avea în magazie nişte haine şi o pereche de pantofi care trăsneau a benzină, pe care o cumpărase din apropiere, de la un puşti de la Sunoco pe care-l cunoştea, în haine era înfăşurată o rangă pe care credem că a folosit-o ca să forţeze uşa. A fost aşa de prost încît a luat o bere din frigiderul vostru înainte să dea foc. A băut-o înăuntru. I-am găsit amprentele pe sticlă.

Ridică sticla de Peroni şi o înclină într-o parte, astfel încît să reflecte razele soarelui care asfinţea.

— Oamenii cred că focul distruge totul, dar se înşală, căci rămîn intacte lucruri la care te aştepţi cel mai puţin. Cum ar fi o sticlă de Bud. A spart casa şi a luat mărunţişul din sertar. Mai aveaţi şi alţi bani, într-un plic de la bancă, i-am găsit asupra lui. I-am luat amprentele şi din sertar, şi de pe frigiderul din bucătărie. Destule dovezi pentru că avocatul lui să încheie tîrgul.

— N-o să fie proces?

— Doar o audiere. Mi-am zis că-ţi fac o bucurie cu asta, Gib. Vreau să te simţi normal. Mulţi oamenii văd incendierile doar ca o agresiune contra unei clădiri – dar nu e aşa. Ştii şi tu asta. E vorba de nişte oameni care-şi pierd locuinţele sau firmele, care văd cum munca lor şi toate amintirile se fac scrum. Ceea ce v-a făcut el, ţie şi alor tăi, a fost o agresiune personală plină de răutate. Iar acum plăteşte.

— Mda.

— Nevastă-sa n-a avut de unde să adune bani pentru cauţiune, nici pentru un avocat. A încercat. În plus, mai sînt probleme şi cu puştiul. Ultima oară cînd au fost poliţiştii acolo, a dat c-un scaun într-unul dintre ei. Maică-sa s-a rugat să nu-l aresteze şi l-au lăsat în pace. N-ar strica să stai cu ochii pe el.

— O să fiu atent, dar nu cred că vor mai rămîne aici. Locuiesc cu chirie şi n-au plătit-o de trei luni.

Ridică din umeri.

— Aşa se vorbeşte şi prin cartier. Poate că totul n-a fost decît un semnal pentru mine, să fiu mai atent la ceea ce am.

— Ai nevastă cea mai frumoasă pe care am văzut-o în viaţa mea. Nu te superi că ţi-o spun.

— Mi-ar fi greu să mă supăr.

Gib destupă încă o bere şi se rezemă iar de treaptă.

— Prima dată cînd am văzut-o, parcă m-a lovit trăsnetul. Ieşisem cu nişte amici. Ne gîndeam să dăm o raită prin cartier, să agăţăm nişte gagici sau să ne ducem la un bar. Şi am dat cu ochii de ea. Inima mi-a luat-o razna. Purta blugi, d-ăia cu fundul lăsat, şi un tricou alb – ţărănesc, cum li se zice pe-aici. Dacă înainte de a o vedea m-ar fi întrebat cineva ce cred despre dragostea la prima vedere, aş fi răspuns: ei, pe dracu'! Da' asta a fost. A întors capul şi s-a uitat la mine – şi, zdrang! Mi-

am văzut tot restul vieţii în ochii ei.

Rîse uşor, părînd mai relaxat.

— Şi încă mi-o mai văd, ăsta-i cel mai uluitor lucru, ţinînd cont că avem aproape douăzeci de ani de căsnicie.

— Eşti un om norocos.

— Chiar aşa. Aş fi dat totul, aş fi dat orice să fie a mea. O am pe ea şi familia asta. Ai copii, John?

— Am. Un fiu şi două fiice. Şi un nepot şi o nepoată.

— Şi nepoţi? Glumeşti?

— Luminile vieţii mele. N-am făcut tot ce-ar fi trebuit pentru ai mei. Aveam nouăsprezece ani cînd s-a născut primul. Lăsasem fată însărcinată şi ne-am căsătorit. Următorul a venit peste doi ani, iar al treilea, peste trei. Pe-atunci eram pompier. Genul ăla de viaţă, orele aiurea de lucru pot fi grele pentru o familie. Nu i-am pus pe primul plan, asta a fost greşeala mea. Apoi am divorţat. Sînt aproape zece ani de-atunci.

— Îmi pare rău.

— Curios e că, după divorţ, ne-am înţeles mai bine. Am devenit mai apropiaţi. Poate că divorţul a ars tot ce fusese rău, făcînd loc şi pentru ceva bun. Aşa că…

Duse sticla la gură.

— Dacă nevastă-ta are vreo soră mai mare disponibilă, eu sînt liber.

— Are doar fraţi – dar verişoare, cîte vrei.

Cîteva clipe se lăsa o tăcere relaxantă.

— Ăsta-i un loc bun, remarcă John sorbind din sticlă în timp ce studia împrejurimile. Un loc foarte bun, Gib. Dacă mai ai nevoie de încă o pereche de mîini ca să te-ajute, ale mele îţi aparţin.

— Ţi-aş fi recunoscător.

La etaj, Reena stătea culcată pe pat ascultîndu-le glasurile prin fereastra deschisă. Între timp, amurgul de vară învineţea treptat cerul.

Se întunecasc complet cînd o treziră ţipetele. Se rostogoli jos din pat, convinsă că o fugăreau flăcările. Se întorsese. Se întorsese să le dea foc la casă.

Casa nu ardea, iar cea care ţipa era Fran. Fran, pe trotuar, cu faţa ascunsă lîngă umărul băiatului care o dusese la cinema.

În living, televizorul mergea cu sonorul dat încet. Părinţii ci ieşiseră deja în uşă. Cînd ajunse afară, Reena văzu de ce zbierase Fran şi de ce mama şi tatăl ei stăteau nemişcaţi în prag.

Blana cîinelui fumegă. Ieşea fum şi din băltoaca de sînge care-i cursese din gît. Renna îl recunoscu pe metisul răguşit căruia Joey Pastorelli îi spunea Fabio.

Văzuse poliţia luîndu-l pe Joey Pastorelli, la fel ca pe tatăl lui. Dar băiatul nu-şi ţinea capul în piept, iar în ochi i se citea ură şi satisfacţie.

Era unul dintre ultimele lucruri pe care avea să

le mai ţină minte cît se poate de clar din săptămînile acelea lungi şi fierbinţi de august, cînd vara făcea loc toamnei, iar copilăria ei se sfîrşise.

Îşi amintea satisfacţia din ochii lui Joey şi mersul lui ţanţoş în timp ce-l duceau spre maşina poliţiei. Şi mai reţinea şi dîrele de sînge, sîngele propriului cîine, care-i mînjea mîinile.

4

Universitatea din Maryland, 1992

Zahariseala roz din piesă Emotions a lui Mariah Carey, cu orchestraţia ei exagerată, se infiltra prin perete din camera de alături. Era un torent interminabil, ca o lavă înspumată, care te exaspera.

Pe Reena n-o deranja muzica în timp ce studia. N-o deranjau nici petrecerile, nici micile războaie meschine. La urma urmei, crescuse într-o familie mare şi gălăgioasă. Totuşi, dacă vecina ci de cămin mai punea piesa aia o singură dată, va intra şi îi va băga pe gît afurisitul de CD, cu copertă cu tot. Era în toiul examenelor finale, pentru numele lui Dumnezeu, iar materia pe care o avea de învăţat în semestrul acela era criminală. Totuşi, merita efortul, îşi zise. În cele din urmă avea să

merite.

Se ridică de la computer, frecîndu-se la ochi. Poate că avea nevoie de o scurtă pauză. Sau de nişte vată în urechi.

Fără să ia în seamă puzderia de boarfe ale celor două studente care împărţea cămăruţa, deschise micul frigider să-şi ia o sticlă de pepsi dietetic. Găsi o cutie desfăcută de lapte degresat, patru Slim-Fast-uri, un Sprite dietetic şi o pungă de crochete cu morcovi.

Nu era în regulă. De ce-i fura toată lumea lucrurile?

Bineînţeles că nimeni nu şterpelea alimentele de regim ale Ginei, însă…

Se aşează pe jos, cu vocea lui Mariah înotîndu-i ca un cîrd de sirene demente prin creierul suprasolicitat, şi privi spre grămezile de cărţi şi însemnări de pe birou.

De ce credea că putea să facă asta? De ce credea că voia s-o facă? Ar fi trebuit să urmeze exemplul lui Fran şi să între în afacerile familiei. Acum ar fi acasă. Sau în oraş, la o întîlnire, ca orice persoană normală. Cîndva, ambiţia vieţii ei fusese aceea de a deveni adolescentă. Acum îşi atinsese aproape ţelul, şi stătea într-o cameră de cămin înghesuită, fără pepsi dietetic, îngropată sub o grămadă de cursuri.

Avea optsprezece ani şi nu făcuse dragoste niciodată. Abia dacă avusese cîte un prieten.

Bella se mărita luna viitoare, Fran alunga practic băieţii cu băţul, iar Xander se avînta fericit prin contingentul lui de frumuseţi, cum zicea mama lor.

Numai ea stătea singură, sîmbăta seara, fiindcă era la fel de obsedată de examenele finale pe cît era vecină din cămin de Mariah Carey.

A, ba nu, observă ea, acum era Celine Dion.

Omoară-mă în clipa asta.

Numai ea era de vină. Învăţase în liceu de-i ieşiseră ochii, iar în weekenduri mai mult muncea în loc să iasă la întîlniri. Şi asta pentru că ştia ce voia. Ştiuse încă din săptămîna aceea lungă şi fierbinte din august.

Voia focul.

Studiase, concentrată nu numai asupra învăţăturii. Nu numai asupra burselor. Muncise, punîndu-şi bani deoparte cum îşi pun veveriţele alunele, pentru eventualitatea că ar nu primi bursă. Dar primise şi ajunsese aici, la Universitatea din Maryand, împărţind camera cu cea mai veche prietenă a ei, gîndindu-se deja la cursurile postuniversitare care urmau.

La sfîrşitul semestrului se va duce acasă, va lucra în prăvălie şi îşi va petrece aproape tot timpul liber la cazarmă pompierilor. Sau o să-l convingă pe John Minger s-o ia cu el pe teren.

Desigur, venea şi nunta lui Bella. În ultimele nouă luni, numai despre nuntă lui Bella se vorbise.

Ceea ce, dacă stătea să se gîndească, îi oferea un motiv foarte întemeiat de a fi aici, singură în camera ei, sîmbăta seara.

Dacă se va căsători vreodată – ceea ce ar însemna să aibă mai întîi un iubit adevărat, oficial – va face o nuntă cît mai simplă. Bella n-avea decît să facă probe interminabile cu rochia ei pretenţioasă – deşi, la drept vorbind, era senzaţională – şi să poarte discuţii nesfîrşite despre pantofi, coafuri şi flori.

Ea, una, prefera o nuntă simplă la St. Leo's, apoi o mică petrecere la *„Sirico's".*

Cel mai probabil va rămîne domnişoară de onoare toată viaţa. La naiba, era deja expertă în domeniu.

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de cîte ori putea Lydia să mai asculte melodia din Frumoasa şi Bestia fără să între în comă?

Pradă unei inspiraţii neaşteptate, Reena sări în picioare, păşi peste boarfele de pe jos pînă ajunse la CD-player-ul portabil şi începu să scormonească prin grămezile de casete.

Cu un rînjet feroce, vîri în player Nirvana şi puse la maximum *„Smells Like Teen Spirit"*.

Tocmai cînd izbucnea războiul dintre divă şi formaţie, sună telefonul.

Reena nu dădu muzica mai încet – acum era o chestiune de principiu –, ci strigă în receptor.

Un al treilea val de note muzicale îi asaltă

urechea cînd Gina strigă şi ea:

— A-nceput baiu'!

— Ţi-am spus că am de învăţat.

— A-nceput! Haide, Reena, e aşa de bine aici! Trebuie să mai trăieşti şi tu.

— N-ai un final la literatură luni?

— Dacă-i bal…!

Nu-şi putu stăpîni rîsul. Gina reuşea întotdeauna s-o facă să rîdă. Faza religioasă prin care trecuse în vara incendiului se metamorfozase într-una poetică, apoi într-o fază a rock starurilor, şi în sfîrşit într-una a divelor modei.

Acum se afla în faza petrecerilor non-stop.

— O să-l pici! O avertiză Reena.

— Las totul în seama puterii divine şi-mi înviorez creierul cu vin ieftin. Haide, Reena, e şi Josh aici. Întreabă de tine.

— I-acolo?

— Pare trist şi melancolic… Ştii că oricum ai să le iei cu brio pe toate. Mai bine vino să mă salvezi pînă nu las vreun tip să profite de mine cît sînt beată. Sau, dacă stau să mă gîndesc…

— La Jen şi Deb, da?

— La bal!

— În douăzeci de minute, se înduplecă Reena rîzînd şi închise telefonul.

Aproape de atîta timp avu nevoie ca să-şi scoată pantalonii vechi de trening, să tragă pe ea nişte jeanşi strîmţi, să-şi aleagă un tricou şi să-şi

aranjeze puţin părul care arăta ca o explozie de bucle revărsată pînă pe umeri.

Lăsă muzica să urle în timp ce se îmbrăca şi îşi machie obrajii pentru a ascunde paloarea luptei pentru examenele finale.

Ar fi trebuit să studieze, să doarmă şi ea omeneşte o noapte, nu să se ducă… continuă ca să se beştelească în timp ce îşi aplica rimelul.

Se săturase însă să fie mereu fată serioasă şi cuminte… O

Să stea doar o oră, să se distreze puţin, şi o s-o împedice pe Gina să intre-ntr-o belea prea mare.

Şi să-l vadă pe Josh Bolton.

Arăta atît de bine, cu părul lui decolorat de soare, cu ochii de un albastru-intens şi zîmbetul dulce şi sfios… Avea douăzeci de ani şi se pregătea să-şi ia diploma în literatură. Voia să se Iacă scriitor.

Şi întrebase de ea.

El avea să fie alesul. Reena era nouăzeci şi nouă la sută sigură. Va fi primul ei iubit.

Poate chiar în noaptea asta. Puse rimelul jos şi se privi în oglindă. Poate că în noaptea aceea va afla şi ea, în sfîrşit, cum e să facă dragoste. Îşi apăsă o mînă pe abdomenul în care simţea palpitaţii de nerăbdare şi nervozitate. Putea fi ultima oară cînd se privea în oglindă că fecioară.

Era pregătită şi îşi dorea ca primul ei bărbat să fie un tînăr că Josh. Un băiat visător, dulce şi cu

puţină experienţă, ca să nu se facă de rîs bîjbîind prea mult.

Nu o deranja gîndul că nu ştia ce să facă. Studiase clementele esenţiale, desigur. Anatomia, aspectele fizice… Asimilase romantismul actului din cărţi şi filme, dar fapta propriu-zisă, dezbrăcatul la pielea goală şi potrivitul celor două trupuri aveau să fie o premieră absolută.

Nu era un lucru pe care să-l poţi exersa, desena sau experimentă pînă nu-ţi puneai la punct tehnica proprie.

De asta îşi dorea un partener înţelegător şi răbdător, care s-o îndrume pînă şi-ar găsi singură calea.

Nu conta prea mult că nu-l iubea. Josh îi plăcea, iar ea nu urmărea să se mărite, ca Bella.

Nu încă.

Nu voia decît să ştie, să simtă, să vadă cum este. Şi, poate că era o prostie, voia să se lepede de acel ultim vestigiu al copilăriei. Faptul că toate acestea existau undeva în mintea ei o făcuse ca-n ultimele cîteva zile să fie atît de nervoasă şi de distrată.

Înhaţă poşeta, opri muzica şi ieşi repede din cameră.

Era o noapte frumoasă, caldă şi înstelată. Ar fi fost ridicol să şi-o irosească îngropată în notiţe la chimie, îşi spuse ea pornind spre parcare. Ridică privirea spre cer, zîmbitoare, dar un fior îi trecu pe şira spinării. Aruncă o privire peste umăr,

scrutînd peluza din spate şi aleile la lumina felinarelor.

N-o privea nimeni, pentru numele lui Dumnezeu. Se scutură uşor, dar grăbi pasul. Nu era decît starea de vinovăţie, nimic mai mult. Putea să suporte puţină vinovăţie.

Intră în Dodge Shadow-ul ei la mâna a doua şi, cedînd paranoiei, blocă portierele înainte de a demara. Casa se afla la cinci minute distanţă de campus, o clădire veche de cărămidă cu trei etaje, luminată ca un pom de Crăciun. Petrecăreţii ieşiseră pe gazon, iar prin uşa deschisă se auzea muzică. Simţi mirosul dulceag al unei ţigări de marijuana aprinse şi auzi crîmpeie de conversaţii despre talentul lui Emily Dickinson, actuala administratoare şi, pe un ton mai potolit, despre mijlocaşii de la Orioles.

După ce intră, fu nevoită să se înghesuie, evitînd la limită un pahar de băutură alcoolică gata să i se verse pe tricou. Se simţi mai relaxată constatînd că-i cunoştea pe unii dintre cei înghesuiţi în living.

Gina o zări şi se strecură printre trupuri ca s-o apuce de umeri.

— Reene! Ai venit! Nici nu ştii ce veste am pentru tine!

— Să nu mai scoţi o vorbă pînă nu mănînci o cutie întreagă de Tic Tac.

— Of, rahat!

Gina se scobi în buzunarul blugilor atît de

strimţi încît stăteau să crape. Regimul Slim-Fast nu dăduse jos de pe ea toate cele şase kilograme pe care le cîştigase în primul semestru. Apoi scoase cutiuţa de plastic pe care o avea întotdeauna la ea şi îşi turnă în gură cîteva pastile portocalii.

— Am băut, spuse că, mestecînd.

— N-aş fi crezut! Ascultă, poţi să-ţi laşi maşina aici, te duc eu înapoi. Fac pe şoferul în noaptea asta.

— Nicio problemă, curînd am să vărs. Apoi o să-mi fie mai bine. Oricum, vestea!

O trase pe Reena după ea printr-o bucătărie la fel de aglomerată şi ieşiră pe uşa din spate.

Curtea era plină de alţi invitaţi. Oare chiar tot campusul de la College Park se hotărîse să-şi compromită pregătirea pentru examenele finale?

— Scott Delauter a rasolit-o în stil mare! anunţă Gina, însoţindu-şi afirmaţia cu cîteva mişcări de boogie din fiind.

— Cine-i Scott Delauter şi de ce dai din fund de bucurie pentru necazul lui?

— E unul din locatarii casei. L-ai cunoscut. Unu' scund cu dinţi mari. Şi dansez fiindcă ghinionul lui e norocul nostru. Vor avea cu unul mai puţin în semestrul viitor, iar în decembrie va absolvi încă unul. Jen zice că au să ne poată primi pe amîndouă dacă venim împreună. Reena, putem să scăpăm din coşmelia aia.

— Să ne mutăm aici? Gina, pe ce lume trăieşti? Nu ne putem permite.

— O să ne-nghesuim pe-un singur loc şi plătim chiria şi celelalte pe din patru. Aşa, nu ieşim mult mai scump. Reena, o apucă Gina de braţe, cu ochii ei negri strălucind de emoţie şi vin ieftin şi în voce cu o undă de adîncă pioşenie. Are trei băi! Trei băi pentru patru oameni, nu una la şase.

— Trei băi… o îngînă Reena ca într-o rugăciune.

— E mîntuirea noastră! Cînd mi-a spus Jen, am avut o viziune. O viziune, Reena. Cred c-am vâzut-o pe Maică

Domnului zîmbindu-mi. Ţinea în mînă un burete de baie – un loofah!

— Trei băi, repetă încă o dată Reena. Nu, nu, nu trebuie să mă las dusă în ispită. Cît e chiria?

— Păi… dacă te gîndeşti că o-mpărţim şi că n-o să mai ai nevoie de alocaţia pentru mîncarea din campus, fiindcă vom găti aici, ieşim aproape pe gratis.

— Aşa de scump, mm?

— O să muncim amîndouă în vara asta. Putem face economii. Te rog, te rog, te rog, Reena…! Trebuie să le dăm răspunsul cît mai repede. Uite, uite, o s-avem şi curte! Arătă ea cu un gest larg înjur. Putem planta flori. La naiba, vom cultiva şi zarzavaturi şi vom deschide o tarabă. Ieşim chiar în cîştig dacă stăm aici.

— Spune-mi cît costă, Gina.

— Mai întîi să-ţi aduc ceva de băut…

— Spune-o! îi ordonă Reena.

Cînd Gina bolborosi chiria lunară, Renna se strîmbă.

— Dar trebuie să iei în calcul şi…

— Şşt, lasă-mă să mă gîndesc.

Reena închise ochii şi începu să calculeze. Vor fi strîmtorate, conchise ea. Totuşi, dacă-şi făceau singure de mîncare şi reduceau din banii pe care-i tocau pe filme, CD-uri, haine… Putea să renunţe la nişte haine noi pentru miracolul celor trei băi.

— De acord.

Gina scoase un chiot, cuprinzînd-o pe Reena într-o îmbrăţişare care le purtă pe amîndouă în paşi de dans peste iarbă.

— O să fie nemaipomenit! Abia aştept. Hai să luăm nişte vin şi să bem pentru examenele picate ale lui Scott Delauter.

— Mi se pare o meschinărie, dar una ciudat de oportună.

Recna continuă să se rotească în loc împreună cu Gina, după care încremeni.

— Josh. Bună.

Tînărul închise în urma lui uşa pe unde ieşise, apoi îi zîmbi Rennei cu expresia aceea timidă care-i provoca furnicături.

— Bună. Am auzit că eşti aici, zise el.

— Mda, m-am gîndit s-o las mai moale cu învăţatul, începeau să-mi iasă creierii prin urechi.

— Mai ai şi ziua de mîine pentru sprintul final.

— La fel i-am zis şi eu, le zîmbi radios Gina amîndurora. Ascultaţi, voi doi faceţi-vă comozi. Eu mă duc să vărs într-una din băile care nu peste mult vor fi ale mele.

O îmbrăţişă încă o dată pe Reena, învăluind-o în aburii alcoolului.

— Sînt aşa de fericită…!

Josh privi spre uşa care se trîntea în urma Ginei.

— Aş putea să întreb de ce e Gina aşa de fericită că se duce să borască?

— E fericită fiindcă-n semestrul următor o să ne mutăm aici.

— Serios? Dar e extraordinar!

Se apropie şi mai mult, aplecîndu-se s-o sărute, cu mîinile încă în buzunare.

— Felicitări.

Reenei îi sfîrîiau nervii pe sub piele, o senzaţie pe care o găsea fascinantă şi minunat de adultă.

— Credeam c-o să-mi placă viaţa la cămin, aventura… Gina şi cu mine, din acelaşi cartier, colege de cameră. Dar sînt unele pe etaj cu noi care mă scot din minţi. Una încearcă să-mi facă praştie creierul cu program non-stop Mariah Carey.

— E o crimă.

— Şi cred că tocmai începea să reuşcască.

— Arăţi splendid. Mă bucur că ai venit. Tocmai voiam să plec cînd am auzit că eşti şi tu aici.

— A… Plăcerea îi îmbujoră obrajii. Plecai…

Josh zîmbi din nou şi o luă de mână.

— Nu mai plec.

Bo Goodnight nu era sigur ce căuta în casa aceea străină, plină de studenţi pe care nu-i cunoştea. Totuşi, o petrecere era o petrecere, iar el se lăsase tîrît acolo de Brad.

Muzica era OK, şi fete din belşug. Înalte, scunde, rotunjoare, subţirele… Era ca un congres mondial al femeilor.

Cea după care era Brad înnebunit, şi pentru care veniseră, se afla şi ea acolo.

Era prietena prietenei uneia dintre fetele care locuiau în casă. Nici lui Bo nu-i displăcea. S-ar fi dat el însuşi la ea dacă n-ar fi văzut-o Brad primul. Regulile prieteniei îi dictau să se abţină.

Brad pierduse tragerea la sorţi şi fusese nevoit să conducă maşina şi la întoarcere. Poate că niciunul dintre ci n-ar fi trebuit să bea, mai aveau puţin pînă la majorat, dar petrecerea era petrecere.

Bo îşi cîştigă singur existenţa, îşi plătea chiria şi îşi făcea de mîncare cît şi cum putea. Era incomparabil mai matur decît mulţi dintre studenţii care turnau în ei ca într-un butoi.

Căutînd ceva de ales, Bo se uită prin încăpere. Era un tînăr înalt şi subţire, avea douăzeci de ani, o claie de păr negru ondulat, ochi verzi şi oarecum visători. Îşi propusese să-şi fortifice musculatura

dînd cu ciocanul şi cărînd lemne.

În clipa aceea nu se simţea în largul lui printre frînturile de conversaţie pe care le desluşise – ciorovăieli despre examenele finale, comentarii pe seama ştiinţelor politice şi a feminismului… Colegiul nu fusese de nasul lui. Niciodată nu se simţise mai fericit decît în ultima zi de şcoală. Muncise în fiecare vară – mai întîi ca zilier, apoi ca ucenic, iar acum, la douăzeci de ani, era tîmplar şi cîştigă o leafă decentă.

Îi plăcea să facă obiecte din lemn şi avea talent. Poate şi pentru că-şi iubea meseria. O învăţase la slujbă, în miros de rumeguş şi sudoare.

Îşi croise singur un drum în viaţă. Nu-i achitase tati notele de plată, ca la majoritatea celor prezenţi. Mica răutate îl surprinse, făcîndu-l chiar să se simtă puţin jenat. Alungind-o, făcu o încercare deliberată de a-şi destinde umerii. Maturînd prelung şi încet camera cu privirea, reperă două fete care sporovăiau, înghesuite una lîngă alta pe o canapea.

Roşcovana arăta foarte promiţător, iar dacă nu era să fie, bruneta venea tare din urmă.

Făcu un pas spre ele, dar Brad îi blocă drumul.

— Dă-te la o parte, insistă Bo. Sînt gata să fericesc două inimi.

— Ţi-am spus eu c-o să te distrezi bine. Ascultă, am o veste şi mai bună. Cammie şi cu mine plecăm, mergem la ea acasă. Cred că nu mă

pripesc dacă spun c-am punctat.

Bo îşi privi prietenul şi remarcă îndărătul ochelarilor lucirea care spunea *„sunt-gata-să-mi-o-trag”.*

— Mă laşi mască într-o casă plină de străini ca să te tăvăleşti cu-o fată?

— Absolut.

— Mă rog, e rezonabil. Da’ dacă-ţi dă un şut în fund, să nu mă suni pe mine. Găseşti singur drumu’ pân-acasă.

— N-o să fie nicio problemă. S-a dus doar să-şi ia poşeta şi…

— Stai.

Mîna lui Bo strînse braţul lui Brad cînd o văzu – doar pentru o clipă – prin mulţime. O claie sexy de bucle rebele.

Rîdea, iar pielea – ca porţelanul – era înroşită pe curba înaltă a pometţilor.

Bo distinse forma buzelor şi mica aluniţă de deasupra celei de sus. Parcă vederea lui devenise mai clară, căci putea distinge fiecare detaliu prin ceaţa de fum şi mulţimea de feţe. Ochi prelungi, ce păreau să aibă aproape aceeaşi nuanţă cu cea a părului, un nas drept şi îngust… şi curbura aceea lascivă a buzelor. Inele de aur în urechi. Două în stînga, unul în dreapta.

Era înaltă – poate că purta tocuri, căci picioarele nu i le vedea. Vedea în schimb lanţul de la gît, susţinînd un soi de cristal sau piatră, şi conturul

sinilor prin tricoul roz-închis.

O clipă, poate două, muzica încetă pentru Bo.

Apoi cineva trecu prin faţa lui şi totul se trezi iar la viaţă.

— Cine-i tipa?

— Care tipă?

Absent, Brad se uită înapoi, după care ridică din umeri.

— Mişună peste tot. Auzi, data viitoare cînd o iei pe de lături, să mă chemi şi pe mine.

— Ce…?

Încă buimac, Bo coborî privirea. Abia dacă-şi mai amintea numele prietenului său.

— Tre’ să… Ţine.

Puse sticla de bere în mîna lui Brad şi porni să străbată mulţimea.

Cînd ajunse în locul unde stătuse fata, constată că ea dispăruse. Un val de panică i se ridică în gît, sufocîndu-l în timp ce-şi croia drum spre bucătărie, unde oamenii şedeau la masă, pe masă şi sub masă.

— A trecut pe-aici o tipă…? o blondă înaltă, cîrlionţata… cu tricou roz?

— N-a venit nimeni, numai tu, îi zîmbi senzual o brunetă tunsă. Da’ pot să fiu şi eu blondă.

— Poate altă dată…

Bo căută prin toată casa, pînă la etajul doi, după care coborî iar la parter şi scotoci prin curtea din faţă şi prin cea din spate.

Găsi blonde, găsi şi cîrlionţi – dar niciuna care să facă muzica să se oprească.

Îşi luase inima-n dinţi şi conducea. Considera că era mai bine să fie ea însăşi la volan. Îşi demonstra astfel că nu se lăsase sedusă, că făcuse o alegere conştientă, că era stăpînă pe acţiunile ei şi pe consecinţele lor.

Ca să facă dragoste pentru prima oară în viaţa ei – şi de fiecare dată de acum încolo – se cădea să ia hotărîri conştiente.

Regretă că nu se gîndise să-şi ia nişte lenjerie sexy.

Josh locuia într-un apartament din afara campusului, iar colegul lui de cameră era plecat toată noaptea cu un grup de studiu. Cînd i-o spusese – în timp ce o săruta – ea fusese cea care propusese: „*Hai să mergem acolo*”. Ea făcuse prima mişcare şi tot ea hotărîse să între într-o fază nouă a vieţii sale. Dar asta nu-i împiedica mîinile să tremure puţin.

Parcă maşina la cîteva locuri distanţă de a lui, opri motorul şi îşi luă poşeta. Ştia foarte bine ce făcea, îşi reaminti ea – şi, ca să şi-o demonstreze, încuie atent maşina şi puse cheile în buzunăraşul interior unde le ţinea întotdeauna. Apoi îi întinse mîna lui Josh şi zîmbi. Traversară parcarea şi intrară în clădire pe uşa din faţă, în timp ce în parcare oprea o altă maşină.

— E cam dezordine aici, spuse John, pornind să

urce scară spre primul etaj.

— În momentul ăsta, cei de la departamentul sănătăţii sînt pe cale să declare improprie locuinţa noastră.

Îl aşteptă să descuie, după care intră. Era, într-adevăr, dezordine – haine, încălţăminte, o cutie goală de pizza, cărţi, reviste... Canapeaua părea să fi fost salvată de la groapa de gunoi şi acoperită la nimereală cu o pătură.

— Ca acasă, comentă Reena.

— De-a dreptul dezgustător. Te-aş fi rugat să-mi acorzi zece minute. Aş fi putut să bag lucrurile în dulapuri.

— N-are importanţă.

Se întoarse spre el şi se lăsă luată în braţe. Josh mirosea a Irish Spring şi avea gust de Life Savers cu cireşe. El îşi trecu mîna prin părul ei şi continuă mîngîierea în lungul spatelui.

— Să pun muzică?

Reena dădu din cap.

— Ar merge.

După ce-şi trecu palmele de-a lungul braţelor ei, John se retrase şi se duse spre un casetofon stereo.

— Mariah Carey cred că n-am.

— Slavă Domnului.

Rîzînd, Reena îşi apăsă pieptul cu o mână în dreptul inimii.

— Sînt nervoasă. N-am mai făcut asta niciodată.

Josh rămase cu gura căscată, privind-o stupefiat.

— Niciodată…

— Tu eşti primul.

— Dumnezeule…

Se mai holbă o clipă la ea cu toată seriozitatea.

— Acum încep să fiu şi eu nervos. Eşti sigură că…?

— Da. Sînt absolut sigură.

Veni spre el, apoi se uită la grămada de CD-uri.

— Ce zici de ăsta? propuse ca, luînd Nine Inch Nails.

— Sân? Josh îi zîmbi dulce. Apucături de fată catolică?

— Poate, puţin… Oricum, îmi place coperta lor cu Getdown, Make Love. Şi, mă rog, mi se pare potrivită.

O puse în aparat, apoi se întoarse spre Reena.

— Visez la tine de la începutul semestrului, în pîntecul ci se răspîndi un val de căldură.

— Nu m-ai invitat nicăieri pînă-n vacanţa de primăvară.

— Am vrut să te invit de zeci de ori, dar mi se opreau cuvintele în gît. Credeam că eşti cu tipul ăla de la psihologie…

— Cu Kent? În clipa aceea nici nu-şi putea aminti chipul lui Kent. Am ieşit cu el de cîteva ori. Nu făceam decît să studiem împreună din cînd în cînd. N-a fost niciodată nimic între noi.

— Iar acum eşti cu mine.

— Acum sînt cu tine.

— Dacă te răzgîndeşti…

— N-am să mă răzgîndesc. Nu mă răzgîndesc niciodată.

Îi luă obrazul în palme şi-l sărută.

— Asta-mi doresc. Pe tine te doresc.

Josh îi atinse părul, răsfirîndu-i cu degetele buclele în timp ce o săruta lung, încet. Trupurile li se apropiară, magnetizate de dorinţă.

— Putem să mergem în dormitor.

„*Asta e…*” îşi zise ea ţinîndu-şi respiraţia.

— OK, spuse el şi îi întinse mîna.

Reena voia să ţină minte momentul acela, să nu uite nici cele mai mici detalii: mirosul lui de Irish Spring şi gustul de

Life Savers cu cireşe, felul cum îi cădea părul pe tîmple, cînd înclina capul. Dormitorul lui, cu patul dublu răvăşit, cearşafurile cu dungi albastre şi cuvertura bej. Avea un birou metalic masiv, un computer voluminos şi o grămadă de dischete şi de cărţi. IV un panou de plută erau prinse însemnări şi fotografii.

Sertarul de jos al scrinului – destul de mic ca să dea de bănuit că-l avea încă din copilărie – era deschis şi strîmbat îi îi i-o parte. Pe scrin zăceau alte cărţi şi un borcan mare, plin i îi mărunţiş.

Josh făcu mai mică lumină lămpii de lîngă pat.

Dacă vrei, pot s-o sting de tot, spuse el.

Nu.

Cum ar fi putut să vadă pe întuneric?

— Ştii… nu mă protejez.

— Am rezolvat-o din timp. Vreau să zic…

Josh roşi, apoi rîse.

— Nu vreau să zic că pentru tine am rezolvat-o… Dar am prezervative.

Mergea mai uşor decît se aşteptase ea. Felul cum se apropiau unul de altul, cum se înţelegeau… Buzele, mîinile, fiorii care se propagau din nerv în nerv…

Sărutările deveneau tot mai pătimaşe şi respiraţia li se accelerase, cînd se aşezară pe pat. Cînd se culcară, Reenei îi trecu prin cap că ar fi trebuit să se descalţe, dar o furară căldura şi mişcarea.

Gura lui pe gîtul ei, mâina lui pe sînul ci. Peste bluză, apoi pe dedesubt. Mai trecuse prin asta, dar niciodată conştientă că acela era doar începutul.

Pielea lui era atît de caldă, atît de netedă, iar părul atît de suplu, încît o cuprinse un sentiment de tandreţe. Îşi imaginase momentele acelea, surescitarea crescîndă, senzaţia de piele lunecînd pe piele, sunetele pe care dorinţa le smulgea din piept. Gîfîieli, gemete şi murmure de plăcere.

Ochii lui erau de un albastru intens. Îi plăcea nespus de mult cum o săruta. Ar fi vrut să nu facă altceva decît s-o sărute la nesfîrşit.

Cînd îi simţi mîna între coapse, se încordă. Aceea era limita la care se oprise pînă atunci,

intimitatea pe care niciodată nu acceptase să-i fie invadată. În clipa următoare, el se opri – băiatul acela fermecător, a cărui inimă bubuia lîngă a ci, spuse sărutînd-o pe gît:

— E OK, putem doar să…

Reena îi luă mîna şi i-o aduse înapoi.

Spuse „*Da*”, apoi închise ochii.

Fiorul o străbătu. O, cît de nou era totul! De necrezut, nici nu se compara cu ceea ce cunoscuse şi simţise pînă atunci.

Trupul era un miracol, iar al ei se însufleţea, cutreierat de fierbinţeală şi dureri. Se agăţă de el, încercînd să-şi regăsească echilibrul.

Josh îi rosti numele, iar Reena îl simţi cutremurîndu-se. Apoi gura lui fierbinte îi acoperi sinul, smulgîndu-i din pântec scuzaţii sfîşietoare. Întinse mîna spre el şi, fascinată, începu să-l exploreze. Cînd Josh trase aer în piept şi se cabră, Reena îi dădu drumul ca şi cum s-ar fi fript.

— Iartă-mă… Am greşit ceva?

— Nu, nu, răspunse el, trăgînd lacom aer în piept. Trebuie, să, trebuie să mă protejez…

— A… OK.

Totul în ea vibra, trepida – aşadar că era pregătită.

Josh scoase un prezervativ din sertarul de lîngă noptieră. În prima clipă se simţi tentată să privească, dar renunţă. Avea să între în ea, partea aceea din el avea s-o pătrundă. Poate ar trebui să

vadă, să ştie, să înţeleagă.

Se încordă, dar Josh, după ce-şi puse prezervativul, reîncepu s-o sărute şi s-o mîngîie pînă se relaxă.

— O să te doară puţin. Cred că un minut cel mult… îmi parc rău.

— E-n regulă.

Era firesc s-o doară puţin, îşi spuse ea. O schimbare atît de importantă nu se putea produce fără durere. Altfel n-ar conta.

Îl simţi împingîndu-se în ea, înăuntrul ei, şi făcu un efort să nu se împotrivească. Josh continua s-o sărute.

Îl simţea moale pe buzele ei şi tare între picioarele ei.

Apoi urmă arsură, un şoc care reduse romantismul momentului, devenind un soi de durere surdă, iar durerea – în timp ce el începu să se mişte în ea – un amestec derutant de jenă şi excitaţie.

Apoi Josh îşi îndesă faţa în părul ei, iar trupul lui suplu şi neted se contopi cu al ei.

5

Era ciudat să se mute înapoi acasă pe timpul verii, luîndu-şi lucrurile din cămin, ştiind că în următoarele trei luni nu va avea cursuri şi că nu o

s-o mai audă pe Gina gemînd în fiecare dimineaţă cînd suna deşteptătorul.

Şi totuşi, după ce totul se termină şi ajunse înapoi, în camera ei, trăi o stare la fel de naturală ca respiraţia, deşi acum ea era alta. Făcuse deliberat cîţiva paşi care o îndepărtaseră de copilărie. Poate că fata care îşi împachetase lucrurile vara trecută mai exista încă în sinea ei, dar cea care se întorsese acasă ştia mai multe, cunoscuse mai multe. Era pregătită, mai pregătită ca oricînd, să vadă ce va urma.

Pînă şi casa se schimbase în lipsa ei. În următoarele cîteva săptămîni urma să împartă camera cu Fran. Bella avea nevoie de propria ei cameră pentru pregătirile de nuntă; Fran, în stilul ei dezinvolt, se oferise s-o găzduiască în dormitorul ei pe durata pregătirilor.

— E mai uşor aşa, răspunse ea, cînd Reena o luă la întrebări. Vom avea linişte şi apoi, nu mai durează decît vreo două săptămîni. Aproape că s-a mutat cu totul în casă pe care le-au cumpărat-o părinţii lui Vince.

— Nu-mi vine să cred că le-au cumpărat o casă, răspunse Reena, aranjîndu-şi tricourile în al doilea sertar şi aşezîndu-le pe culori.

Singurul aspect al vieţii de cămin căruia n-avea să-i ducă dorul niciodată era dezordinea de acolo.

— Păi, sînt bogaţi. Superbă rochie, remarcă Fran, în timp ce agăţa nişte haine de-ale Reenei în

debara. De unde-o ai?

— Am dat o raită pe la mall după examenele finale. Cumpărăturile alungă de minune stresul. De altfel, îşi dorise cute va lucruri noi pentru ea cea nouă.

— E cam ciudat că Bella e prima dintre noi care se mută. Mă aşteptam să fii tu sau eu… Ea a fost întotdeauna cea mai pretenţioasă.

— Vince îi satisface toate pretenţiile.

Fran se întoarse. Deşi cunoştea faţa şi silueta surorii sale la fel de bine ca pe ale ei însăşi, Reena fu frapată să constate că semăna cu o picătură scăldată în razele de lumină ale după-amiezii. Aurie şi strălucitoare.

— Nu-l cunosc atît de bine, dar pare un băiat drăguţ, şi serios.

— E nebun după ea. O tratează ca pe o prinţesă, aşa cum şi-a dorit Bella dintotdeauna. Nici bogăţia n-o deranjează, adăugă Fran c-un mic zîmbet afectat. După ce termină dreptul şi intră în barou, o să se afle pe o traiectorie de mare viteză la fii mă lui taică-său. Şi pe bună dreptate din cîte aud. E sclipitor. Mama şi tata îl plac enorm.

— Şi tu?

— Şi eu. Are stil, ceea ce lui Bella îi convine, dar şi cu familia se poartă firesc, iar cînd sîntem aici, sau la prăvălie, intră în atmosferă.

Pe chipul ei apăru o expresie nostalgică, dar continuă să despacheteze lucrurile Reenei.

— Se uită la Bella ca la o operă de artă. N-o spun în sens rău, adăugă ea. Parcă ar fi surprins de norocul care a dat peste el. Se adaptează la toanele ei – care sînt lege.

— Atunci e ştampilat şi aprobat.

Reena se duse la debara şi ridică poalele unei rochii de domnişoară de onoare verde ca menta.

— Se putea şi mai urît.

— Sigur.

Studiind-o, Fran se rezemă de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— Toate o să arătăm cam palide şi nesărate pe lîngă sora noastră elegantă şi strălucitoare. Ăsta şi era planul.

Zîmbind, Reena lăsă materialul să cadă la loc.

— Tot e mai bine decît portocaliul de dovleac, cu un milion de volănaşe şi mîneci bufante, în care ne-a gătit verişoara Angela anul trecut.

— Nu-mi aminti. Nici chiar Bella nu e atît de rea.

— Hai să încheiem un pact. Cînd ne vine şi nouă rîndul, o să ne alegem rochiile una alteia şi o s-avem grijă să arătăm ca nişte eterne domnişoare bătrîne.

Fran o cuprinse pe Reena cu braţele şi îşi lipi obrazul de al ei, legănîndu-se.

— Ce bine c-ai venit acasă!

La ora prînzului se duse la *„Sirico’s”,* unde o întîmpinară sunete şi mirosuri familiare.

După incendiu făcuseră mai mult decît să cureţe

şi să repare. Respectaseră tradiţiile – bucătăria deschisă spre sala de mese, sticlele de Chianti folosite ca sfeşnice, vitrina mare cu deserturile care şi acum se cumpărau zilnic de la brutăria italiană.

Făcuseră însă şi schimbări pentru a demonstra că greutăţile nu numai că nu-i învinseseră, ci chiar îi ajutaseră să evolueze.

Acum pereţii erau zugrăviţi într-un galben-închis, toscan, iar mama ei îi decorase cu zeci de desene noi – reprezentînd nu numai familia, cartierul, ci şi „*Sirico's*", aşa cum fusese înainte şi cum era acum. Separeurile erau decorate într-un roşu sfidător, iar mesele acoperite cu tradiţionalele feţe de masă albe cu pătrăţele roşii.

Noul sistem de iluminat menţinea o atmosferă veselă chiar şi în zilele cele mai mohorîte. În acelaşi timp asigurau o ambianţă discretă pentru petrecerile private care începuseră să se ţină acolo în ultimii doi ani.

Tatăl ci se afla la tejghea şi punea sos pe cocă cu polonicul, îi apăruseră fire albe după săptămînile ce urmaseră incendiului. Avea nevoie şi de ochelari pentru citit, ceea ce-l irita îngrozitor mai ales cînd îi spunea cineva că-i dau un aer mai distins.

Mama ei revenise la aragaz, unde se ocupa de sosuri şi paşte. Fran îşi pusese deja şorţul roşu şi servea farfurii cu lasagna, specialitatea zilei.

În drum spre bucătărie, Reena se opri la mai multe mese, salutînd vecini şi clienţi obişnuiţi, rîzînd de fiecare dată cînd i se spunea că trebuie să mănînce, să mai pună puţină carne pe oase.

Gib împinse o pizză în cuptor şi scoase alta pînă să ajungă Reena la el.

— Uite-o şi pe fata mea!

Puse pizza deoparte şi o strînse în braţe. Mirosea a fainã şi a transpiraţie.

— Mi-a spus Fran c-ai venit acasă, dar nu ne mai vedem capul de treburi. N-am putut lipsi nici măcar o clipă de aici.

— Am trecut s-arunc şi eu o privire. Bella e-n spate?

— Adineauri a plecat. O urgenţă cu nunta.

Luă cuţitul de tăiat pizza şi o împărţi în mai multe bucăţi cu mişcări rapide şi îndemînatice.

— Ceva în legătură cu petalele de trandafiri… sau, poate, vazele pentru boboci…

— Înseamnă că vă lipseşte un om. Cine-a cerut cîrnaţii şi ardeiul verde?

— Masa şase. Mulţam, fetiţo.

Reena duse pizza şi mai luă două comenzi. Parcă nici n-aş fi fost plecată, îşi spuse ea. Atîta doar că acum era alta. Nu avea doar un an de colegiu la activ, ci şi tot ceea ce învăţase. Feţe familiare, mirosuri familiare, mişcări şi acţiuni care deveniseră automate… Şi totuşi era cu un an mai mare decît ultima oară cînd lucrase acolo şi avea

un iubit. Acum era oficial. Ea şi Josh formau un cuplu. Doi parteneri care se culcau împreună.

Îi plăcea să facă dragoste şi era o uşurare să ştie asta. Prima dată fusese ca o aventură dulce, deoarece era atît de novice şi de preocupată să înţeleagă ce se întîmpla încît nu ajunsese la orgasm.

Acela era lucrul nou şi minunat pe care-l descoperise a doua oară cînd se culcase cu Josh. Abia aştepta să se întîlnească din nou cu el, să mai înveţe ceva nou.

Nu-i unea doar sexul, îşi reaminti Reena, ducînd receptorul la ureche ca să primească o comandă prin telefon. Adesea stăteau de vorbă ore întregi. Îi plăcea să-l asculte vorbindu-i despre scrierile lui, despre dorinţa lui de a povesti despre oraşe mici ca acela în care crescuse el, în Ohio. Povestiri despre oameni şi despre ceea ce făceau, şi ceea ce făceau unii pentru alţii.

Dar Josh o şi asculta. Părea să-l intereseze la fel de mult cînd îi povestea că voia să studieze şi să înveţe – să înţeleagă focul.

Nu va avea un partener oarecare la nunta Bellei. Urma să-şi aducă iubitul.

Încă mai zîmbea la acest gînd cînd intră în camera de pregătire. Mama ei scotea legume dintr-unul din frigiderele mari, de inox. Pete, care acum avea trei copii, stătea lîngă tejgheaua de preparare, tăind aluatul din castroane ca să-l

cîntărească pentru hiaturile de pizza.

— Hei, colegiano! Ia vino să ne dai un pupic!

Reena îl îmbrăţişă îl sărută zgomotos drept pe buze.

— Cînd te-ai întors?

— Acu’ un sfert de oră. Am intrat pe uşă şi m-au şi pus la muncă.

— Ca pe sclavi.

— Dacă nu cîntăreşti coca aia, iau biciul din cui. Şi acum lasă-mi fata în pace pînă nu te spun lui nevastă-ta.

Bianca desfăcu braţele pentru ca Reena să se poată arunca la pieptul ei.

— Cum reuşeşti să rămîi atît de frumoasă? o întrebă Reena.

— Datorită aburilor de la bucătărie. Menţin porii curaţi. O, fetiţo, lasă-mă să mă uit la tine.

— M-ai văzut acum două săptămîni, la Petrecerea cu Daruri a Secolului pentru Bella.

— Două săptămîni şi două zile, preciză Bianca, făcînd un pas înapoi.

Zîmbetul ei ezită un moment, iar prin ochi îi trecu o umbră fugară.

— Ce e? Ce-i?

— Nimic.

Totuşi, depuse un sărut, ca o binecuvîntare, pe fruntea fiicei sale.

— Acum îi am pe toţi copiii acasă. Pete, fă schimb de locuri cu Catarina. Să vină ea aici.

Vrem să stăm între noi, fetele.

— Iar aveţi de vorbit despre nuntă. Mă doare deja capul…

Dînd din braţe, Pete ieşi repede.

— E vreo problemă?

Glumind doar pe jumătate, Reena scoase o sticlă de apă din frigider.

— A auzit Bella gluma mea pe seama rochiei de domnişoară de onoare cînd am spus că mă face să arăt ca o aschimodie anemică?

— Nu, şi vei arăta minunat, chiar dacă rochia e cam… neinspirată.

— Oho, folosim diplomaţia!

— Diplomaţia e ultima mea şansă de supravieţuire în toată afacerea asta cu nunta. Altfel, pîn-acum de mult i-aş fi rupt gîtul lui Bella ca pe-un vreasc.

Ridică o mînă, clătinînd din cap.

— N-are încotro. E emoţionată, îngrozită, îndrăgostită la nebunie şi vrea ca Vince să fie mîndru de ea – şi-n acelaşi timp să-i impresioneze pe părinţii lui, să arate ca o stea de cinema şi să-ncerce să mobileze o casă nouă şi mare cît toate zilele.

— Pare să fie în elementul ei.

— E adevărat. Tatăl tău are nevoie de aluat pentru două mari şi una medie, adăugă Bianca, privind-o pe Reena cum tăia şi cîntarea cu pricepere hiaturile. Văd că n-ai uitat cum se face…

— M-am născut cîntărind cocă.

Puse restul de aluat la loc, în frigider, şi-i duse tatălui ei cantităţile de care avea nevoie. Apoi i se alătură mamei sale la prepararea salatei.

— Două a casei la masa şase. Iau eu cea grecească pentru masa trei. Nunta asta e visul vieţii ei, continuă Bianca, continuînd să toace zarzavaturile. Vreau să aibă exact ceea ce-şi doreşte. Vreau că tuturor copiilor mei să li se împlinească dorinţele.

Încărcă o tavă şi o puse pe bufetul de servit.

— Comandă gata, anunţă ea, apoi se întoarse să pregătească alta. Ai fost cu un băiat.

Apa îi trecu prin esofag ca o bilă mică de fier cînd Reena reuşi să o înghită.

— Poftim?

— Crezi că dacă mă uit la tine nu văd? continuă încet Bianca, estimînd distanţa la care se afla soţul ei şi rumoarea din local. Că am văzut-o la fiecare dintre copiii mei? Tu ai fost ultima.

— Xander a fost şi el cu un băiat?

Spre uşurarea Reenei, Bianca rîse.

— Pînă acum preferă fetele. Îl cunosc pe-al tău?

— Nu, e doar… Am început să ne vedem de ceva vreme şi s-a întîmplat… pur şi simplu. Săptămîna trecută. Aşa am vrut cu, mamă. Îmi pare rău dacă eşti dezamăgită, dar…

— Am spus eu asta? Te-am întrebat despre conştiinţa ta sau despre alegere? Ai avut grijă?

— Da, mamă.

Reena puse cuţitul jos şi se întoarse să-şi cuprindă mama cu braţele pe după talie.

— Am avut amîndoi grijă. Îmi place mult… Şi ţie o să-ţi placă.

— Cum să-mi dau seama de asta dacă nu-l aduci acasă să-ţi cunoască familia? Şi dacă nu-mi spui nimic despre el…

— E student la literatură. O să fie scriitor. Are un apartament şleampăt şi zîmbetul cel mai dulce din lume. ÎI cheamă Josh Bolton şi a crescut în Ohio.

— Şi familia lui?

— Nu vorbeşte prea mult despre ea. Părinţii lui au divorţat şi nu are fraţi.

— Deci nu e catolic?

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat. E gentil, şi foarte deştept, şi mă ascultă cînd îi vorbesc.

— Toate calităţile importante.

Bianca se întoarse şi cuprinse faţa Reenei între palme.

— Ai să-l aduci să cunoască familia?

— Va veni la nunta lui Bella.

— E şi curajos, constată Bianca, ridicînd din sprîncene. Ei, dacă o să supravieţuiască, s-ar putea să merite să-l ţii o vreme…

Cînd clientela de la prînz se mai rări, Reena se aşează – la insistenţele tatălui ei – cu o farfurie enormă de spaghete în faţă. După ce Pete îl luă

locul, Gib îşi începu rondul. Reena îl văzuse de-o viaţă făcînd asta şi ştia că şi bunicul ei procedase la fel.

Cu un pahar de vin, o sticlă de apă sau o cafea – în funcţie de oră – Gib trecea pe la fiecare masă sau separeu, schimbînd cîte o vorbă, uneori purtînd o conversaţie mai lungă. Dacă era un client fidel, se aşeza lîngă el pentru cîteva minute. Subiectele de conversaţie variau de la sport, alimente, politică, pînă la noutăţi din cartier. Reena ştia că subiectul n-avea nicio importanţă. Conta intimitatea.

Azi luase o sticlă cu apă, iar cînd se aşeză în faţa ei, trase o duşcă zdravănă.

— E bun? întrebă el, arătînd cu capul spre farfurie.

— Cel mai bun.

— Atunci bagă mai mult în burtă.

— Cum o mai duce domnul Alegrio cu reumatismele?

— Îi dau de furcă. Zice c-o să plouă. Nepotul lui a fost avansat, iar anul ăsta trandafirii arată bine, zîmbi Gib. Ce-a luat la masă?

— Specialitatea cu condimente, salata casei, un pahar de Peroni, o sticlă de apă minerală, comuri şi un cannoli.

— Bravo. Nu uiţi niciodată. Noi pierdem, că urmezi cursurile alea de drept penal şi de chimie în loc să înveţi despre managementul

restaurantelor.

— O să am întotdeauna timp să vă dau o mâna de ajutor, tată. Întotdeauna.

— Sînt mîndru de tine. Mîndru că ştii ce vrei şi că munceşti pentru asta.

— Aşa am fost crescută. Cum se mai simte socrul mic?

— Încă nu mă gîndesc la asta.

Gib clătină din cap şi mai luă o gură de apă.

— Nu mă gîndesc la momentul cînd va veni spre mine în rochia de mireasă. Cînd am s-o duc prin biserică şi am să i-o predau lui Vince. Dacă mă gîndesc, încep să bîzîi ca un ţînc.

E uşor să laşi deoparte toate astea cîtă vreme ai treabă cu nebunia pregătirii pentru momentul acela.

Aruncă o privire spre uşă şi zîmbi.

— Încă cineva a auzit că te-ai întors acasă. Salut, John.

— Gib.

Cu o exclamţie de plăcere, Reena sări în picioare şi-l îmbrăţişă pe John Minger.

— Ce dor mi-a fost de tine! Nu te-am mai văzut de la Căciun! Stai jos. Mă întorc imediat!

Luă o farfurie şi puse jumătate din spaghete din farfuria

— Mănînci şi tu de-aici. Tata are impresia că la colegiu mor de foame.

— Ce să-ţi aduc de băut, John?

— Orice, numai slab să fie. Mulţumesc.

— Trimit imediat. Eu trebuie să mă întorc la treabă.

— Ia s-aud! ceru Reena. Ce faci, ce-ţi fac copiii, nepoţii, cum e viaţa ta în general?

— Toate bune. Am tot timpul de lucru.

Arăta bine, îşi spuse Reena. Ceva pungi sub ochi şi părul mai cărunt. Dar îi stătea bine. Focul făcuse din el un membru al familiei. Nu, nu numai focul, se corectă ea. Tot ceea ce făcuse de-atunci. Felul în care se dedicase muncii şi răspunsese la toate întrebările ci interminabile.

— Ceva cazuri interesante?

— Toate sînt interesante. Mai vrei să vii cu mine pe teren?

— Îmi dai un telefon şi-am apărut.

— Am avut unul care-a început în dormitorul unui puşti. Un băiat de opt ani. Nu era nimeni acasă cînd s-a declanşat focul. N-am găsit niciun chibrit, nicio brichetă, niciun semn de intrare prin efracţie sau materiale incendiare.

— Electric?

— Nnţ.

Reena reîncepu să mănînce, dusă pe gînduri.

— Trusă de chimie? Copiilor le place adesea să se joace cu trusele de chimie.

— Ăstuia nu. Mi-a spus că vrea să se facă detectiv.

— La ce oră a început?

— Pe la două după-amiază. Puştiul era la şcoală, părinţii la serviciu. Niciun incident anterior.

Luă în gură o furculiţă de spaghete, închizînd ochii în timp ce le savura gustul.

— E nedrept să te pun la încercare, cînd nu poţi vedea locul, nici fotografiile…

— Stai o clipă, stai, încă nu mă dau bătută…

Enigmele, fusese întotdeauna Reena de părere, erau făcute pentru a fi rezolvate.

— Punctul de origine?

— Biroul puştiului. Din placaj.

— Pariez că avea mulţi combustibili pe el. Hîrtie, lipici, biroul propriu-zis, caietele de şcoală, poate şi copertele de vinilin, jucării… Lîngă fereastră?

— Chiar sub ea.

— Vasăzică avea şi perdele, probabil alea au luat foc… Două după-amiază…

Închise ochii, încercînd să vizualizeze. Se gîndi la biroul lui Xander cînd avea aceeaşi vîrstă. Îngrămădeala neglijentă de jucării, reviste cu benzi desenate, caiete de şcoală…

— Încotro era orientată fereastra?

— Eşti formidabilă, Reena. Spre sud.

— La ora aia soarele e puternic dacă nu sînt trase draperiile. Puştiul nu stătea să şi le tragă. Afară cum era vremea?

Senină, însorită, caldă.

— Puştiul vrea să fie detectiv, probabil că are o lupă.

— Drept la ţintă. Lupa stătea pe birou, rezemată de o carte, peste un teanc de hîrtii. Soarele intră pe geam, trece prin lupă, încinge hîrtiile, alea iau foc… Birou de lemn, draperii de stofa…

— Bietul copil.

Se putea şi mai rău. Un tip de la livrări a văzut fumul şi .1 sunat la nouă-unu-unu. Au localizat focul în dormitor.

— Mi-a fost dor de discuţiile profesionale. Ştiu, ştiu, sînt doar studentă şi la majoritatea cursurilor sînt flămînda după tot ceea ce nu îmi este accesibil pînă cînd mă voi transfera în campusul Shady Grove după primul an. Dar am chef de conversaţii…

— Mai am şi altceva să-ţi spun.

John puse furculiţa jos şi o privi în ochi.

— Pastorelli a ieşit.

— A… Reena se aplecă, aruncînd o privire înjur ca să vadă dacă nu îi putea auzi cineva. Cînd?

— Săptămîna trecută. Abia acum am aflat.

— Trebuia să se întîmple o dată şi-odată, spuse Reena cu voce joasă. Ar fi ieşit mai repede dacă nu se prelungea sentinţa pentru că a lovit un gardian.

— Nu cred c-o să vă mai facă necazuri; nici măcar n-o să treacă pe-aici. Nu mai are nicio legătură cu cartierul ăsta. Nevastă-sa e tot la New York, la mătuşa ei. M-am interesat. Puştiul a fost deja închis, acolo pentru agresiune.

— Îmi amintesc cînd l-au luat.

Reena privi pe fereastră, spre cealaltă parte a străzii. Pe treptele casei unde locuise cîndva familia Pastorelli erau ghivece cu flori, iar la geamuri draperiile erau trase.

— Pe care dintre ei?

— Pe amîndoi. Ţin minte cum l-au scos pe domnul Pastorelli din casă cu cătuşe la mîini, şi cum nevastă-sa îşi îngropa faţa într-o cîrpă de vase galbenă; avea un şiret de la pantof dezlegat. Mi-l amintesc pe Joey ţipînd şi alergînd după maşină. Eu stăteam lîngă tata şi faptul că ne uitam împreună a întărit, într-un fel, legătura dintre noi. Cred că de-asta m-a lăsat să vin cu el cînd l-au arestat pe Joey. După ce l-a omorît pe bietul cîine.

— Se încheia un capitol pentru tine, unul care începuse cînd micul nemernic te-a atacat. N-ai niciun motiv să crezi că nu s-a terminat, dar tu şi familia ta trebuie să ştiţi că a ieşit din închisoare.

— O să le spun. Mai tîrziu, John, mai tîrziu, cînd vom fi cu toţii acasă.

— E bine şi aşa.

Reena privi din nou pe fereastră şi se lumină la faţă.

— Uite-l pe Xander! Vin imediat.

Părăsi iute separeul, fugi spre uşă, ieşi şi traversăm goană stradă ca să se arunce, fericită, în braţele fratelui ei.

Faptul că se afla acasă o făcea să se simtă din nou ca un copil în multe privinţe. Mirosurile şi

sunetele din casă erau în mare măsură aceleaşi. Mirosul cerii de mobilă pe care-l folosea mereu mama ei, aromele condimentelor nelipsite de la bucătărie, ca şi vechiul butuc de tăiat carnea. Muzica răsunînd din camera lui Xander, indiferent dacă el se afla acolo sau nu, clipoticul apei de la toaletă de serviciu care continua să curgă dacă nu zgîlţîia mînerul. Toate îi erau familiare. Rareori trecea o oră fără să sune telefonul şi cum, vremea era frumoasă,

Ferestrele stăteau deschise, lăsînd să între zgomotele traficului, i vocile trecătorilor care se opreau să stea de vorbă.

Parcă avea din nou zece ani. Şedea turceşte pe patul surorii, în timp ce Bella se ferchezuia la oglindă de toaletă, pregătindu-se să-şi petreacă seara în oraş.

Sînt atîta de făcut, comentă ea, combinînd nuanţele de fard pentru pleoape cu dibăcia unui artist. Nici nu ştiu cum o a le terminăm pe toate pînă la nuntă. Vince zice că-mi fac pi ea multe griji, dar trebuie să iasă perfect!

Aşa va fi. Ai o rochie senzaţională.

Am ştiut foarte bine ce vreau, răspunse Bella, în aşezîndu-şi părul auriu. În fond, toată viaţa mi-am făcut planuri pentru momentul ăsta. Mai ţii minte cînd ne jucăm de-a mireasa cu perdelele alea vechi de dantelă?

Da, tu erai mereu mireasa, zîmbi Reena,

amintindu-şi.

Ei bine, acum nu mai e o prefăcătorie. Ştiu că tata a făcut o criză în legătură cu preţul rochiei, dar mireasa e cea mai importantă la o nuntă, nu? Şi nu pot fi cea mai importantă cu cine ştie ce zdreanţă pe mine. Vreau ca Vince să-şi piardă nunţile cînd o să mă vadă. O, stai să vezi ce mi-a dăruit ca obicei vechi!

Credeam că porţi perlele lui Nuni.

Nu. Sînt frumoase, dar demodate – şi-n plus, nici nu-s veritabile.

Deschise sertarul mesei de toaletă, scoase o cutiuţă şi veni a se aşeze pe marginea patului.

Mi le-a cumpărat de la un bijutier renumit.

Înăuntru se afla o pereche de cercei, două picături scînteietoare de diamante, cu filigran atît de delicat încît părea ie, ut de păianjeni.

Dumnezeule, Bella, astea-s diamante adevărate?

Sigur că da, gesticulă sora ci, făcînd să-i scapere diamantul cu tăietură pătrată de pe deget. Vince nu mi-ar cumpăra nişte imitaţii. Are clasă. Toată familia lui are clasă.

— Şi a noastră n-are?

— Ei, lasă, nu mă înţelege greşit, replică absentă Bella, în timp ce ridica un cercel în lumină. Mama lui Vince se duce cu avionul la New York şi Milano ca să facă cumpărături. Au un personal format din doisprezece oameni care se ocupă de casă. Să vezi ce casă au părinţii lui,

Reena. Un conac, de-a dreptul. Grădinari cu program permanent. Mama lui e aşa de dulce cu mine – acum îi zic Joanne. În dimineaţa nunţii o să mă ducă la salonul ei să mă pregătească.

— Eu credeam c-o să mergem la al Mariei – tu, mama, Fran şi cu mine.

— Catarina, zîmbi indulgent Bella, bătînd-o pe mîna înainte de a se ridica să pună cerceii la loc în sertar. Maria nu mai e pentru mine. De-acum voi fi soţia unui om important. O să am un alt stil de viaţă, alte obligaţii… Trebuie să am tunsoarea potrivită, garderoba potrivită, toate alea potrivite, ca să mă ridic la înălţimea lui.

— Şi cine stabileşte care-s potrivite şi care nu sînt?

— Pur şi simplu ştii, răspunse sora ei, înfoindu-şi părul. Vince are un văr, un băiat foarte drăguţ. Mă gîndeam că poate ai vrea să te însoţească la recepţie. Cred că v-aţi potrivi. E-n primul an la Princeton.

— Mulţumesc, dar am un prieten. O să vină la nuntă. Am aranjat cu mama.

— Un prieten? Uitînd un moment să se mai aranjeze, Bella se lăsă să cadă pe pat. De cînd, de unde, cum…? Cum îl cheamă? Cum arată? Hai, spune-mi totul!

Încordarea dintre ele dispăru şi redeveniră două surori care discutau despre băieţi.

Îl cheamă Josh. E tare drăguţ, şi arată trăsnet.

Vrea să fie scriitor. L-am cunoscut la colegiu. Suntem împreună de două luni.

De două luni? Şi mie nu mi-ai spus?

Erai prea preocupată.

Bine, da' totuşi… se bosumflă Bella un moment. E de Kaici?

Nu, a crescut în Ohio, dar acum locuieşte aici. Lucrează ml l-o librărie pe timpul verii. Îmi place mult. Bella. M-am şi culcat cu el. De cinci ori.

— Iisuse! Holbă Bella ochii. Reena, dar formidabil, Măcar e bun de ceva?

Sări în picioare şi închise uşa.

— Vince e grozav la pat. Poate să mă ţină ore-ntregi.

— Cred că e destul de bun.

„Ore…?" se întrebă Reena. Oare era posibil?

— E singurul cu care m-am culcat vreodată.

— Ai grijă să te protejezi. Eu am întrerupt.

— Ce-ai întrerupt?

— Anticoncepţionalele, răspunse Bella în şoaptă. Vince a spus că vrea s-avem imediat copii, aşa că am aruncat pastilele. Pînă la nuntă mai e atît de puţin, încît nu contează dacă rămîn acum însărcinată. În weekendul trecut le-am aruncat, aşa că ar putea să fiu deja gravidă.

— Dumnezeule, Bella!

Gîndul că sora ei putea deveni soţie şi mamă atît de repede, o şoca pe Reena.

— Nu vrei să ai şi tu puţin timp, să te obşnuieşti

cu căsnicia…?

— N-am nevoie de timp.

Bella zîmbi.

— Ştiu prea bine cum o să fie. O să fie perfect. Şi-acum, e cazul să termin cu pregătirile. Vince o s-ajungă aici din clipă-n clipă şi nu-i place să aştepte.

— Distracţie plăcută.

— Întotdeauna e aşa.

Bella se aşează iar la masa de toaletă şi Reena porni spre uşă.

— Vince mă duce-n seara asta la un restaurant grozav. Zice c-am nevoie să mă relaxez şi să-mi alung din minte detaliile în legătură cu nunta.

— Sînt sigură că are dreptate.

Reena ieşi chiar cînd fratele lor urcă scara.

După ce aruncă o privire spre uşa închisă, Xander se uită la Reena zîmbind.

— De cîte ori a spus „*Vince zice*”?

— Nu am mai numărat. E înnebunit după ea.

— Cu atît mai bine, altfel pînă acum ar fi înnebunit din cauza ei. Eu, unul, voi fi foarte bucuros cînd s-o termina totul.

Reena se apropie de el. Xander o întrecuse în înălţime, aşa că fu nevoită să se ridice pe vîrfuri pentru a-l săruta pe obraz.

— O să-ţi fie dor de ea cînd n-o să mai fie în camera de alături.

— Probabil.

— Ai ceva planuri pentru seara asta?

— E prima ta seară acasă. Ce fel de frate crezi că sînt?

— Genul meu favorit.

Aşteptă ca Bella şi Vince să plece la restaurant, iar restul familiei să se aşeze la masa din sufragere, cu biftecul florentin fript în onoarea întoarcerii ei de la colegiu, ca să anunţe:

— Am o veste pentru voi. Am auzit-o de la John şi i-am cerut voie să v-o spun şi vouă. Pastorelli a ieşit din închisoare. I-au dat drumul acum o săptămînă.

— Fecior de…

— Nu la masă, Xander, îl dojeni Bianca. Se ştie unde e, unde s-a dus?

— Şi-a ispăşit pedeapsa, mamă.

Avusese timp să se împace cu gîndul şi vorbea pe tonul cel mai calm.

— John nu consideră că avem motive de îngrijorare şi eu sînt de acord cu el. Pastorelli nu mai are nicio legătură cu cartierul ăsta, niciun motiv ca să se întoarcă. Ceea ce s-a întîmplat a fost demult.

— Ca ieri, replică Gib. Parc-ar fi fost ieri. Dar cred că nu ne rămîne decît să ne împăcăm cu situaţia. Ce altceva putem face? A fost pedepsit pentru ceea ce a făcut. S-a terminat, a dispărut din viaţa noastră.

— Într-adevăr, însă n-ar strica să fim puţin

atenţi, măcar pentru un timp.

Bianca inspiră prelung.

— Cred că ar fi bine să nu-i spunem nimic Bellei pînă după nuntă. Să n-o apuce istericalele.

— Pe ea o apucă istericalele şi dacă-şi rupe o unghie, interveni Xander.

— Exact asta voiam să spun şi eu. Ştim asta şi vom fi puţin mai atenţi. Dar, la fel ca John, cred că n-avem niciun motiv de îngrijorare. Deci…

Bianca îi îndemnă:

— Mîncaţi pînă nu se răceşte.

6

Bo nu era sută la sută sigur ce va face în ziua aceea, dar de obicei era dispus să meargă pe mîna amicului său Brad. El reprezenta acum, oficial, jumătatea lui Cammie – şi, cum relaţia era la început, nimeni n-avea nicio obiecţie. Pentru a-şi împărtăşi bucuria, noul cuplu aranjase o întîlnire dublă, ceea ce era şi mai bine. Nu-l îngrijora decît durata întîlnirii – toată ziua, pînă seara.

Un angajament cam riscant, după părerea lui Bo. Dacă el şi prietena aia a lui Cammie se antipatizau de la prima vedere? Se mai întîmplau şi de-astea. Cică fata era drăguţă, dar asta o spunea Cammie, iar în opinia uneia care-i era prietenă nu puteai avea încredere.

Chiar dacă semăna leit cu Claudia Schiffer, era posibil să nu-i tacă gură o clipă sau să chicotească întruna. Bo nu putea suferi chicotelile. Sau putea fi lipsită de simţul umorului. În cazul ăsta prefera chicotitul în locul acelei expresii hiper-serioase care pare să spună: *trebuie-să-salvez-lumea-de-la-pierzanie-şi-tu-la-fel.*

Şi, pe deasupra, îl obseda o fată pe care o văzuse doar vreo zece secunde şi căreia nici măcar nu-i ştia numele.

O prostie – dar ce să-i faci…?

Ştia că Brad avea metoda lui de a-l aduce la realitate. O fată drăguţă – măcar de-atîta lucru era sigur o zi împreună cu un grup vesel, la Inner Harbour, în Baltimore. O vizită la acvariu, o plimbare, un banc, două, puţină muzică şi o masă cu fructe de mare… îşi impuse să intre-n starea de spirit urmînd instrucţiunile lui Cammie.

Ea şi Brad se aşezaseră pe bancheta din spate a maşinii – ca să se giugiulească, îşi zise Bo.

Intră în parcare şi aşteptă pînă cînd pasagerii terminară să se sărute.

— O să intrăm cu toţii.

Cammie se desprinse din îmbrăţişarea lui Brad şi îşi luă poşeta.

— Ce-o să ne mai distrăm! E o zi de-a dreptul superbă!

„*Asta-i adevărat*”, îşi spuse Bo. Cerul era albastru, norii albi şi pufoşi, razele soarelui aurii…

Mai bine să umble pe afară decît să zacă în casă, cu gîndul la cine ştie ce fată din visele lui, sau să-şi facă de lucru în atelierul de tîmplărie al maistrului.

Bo îşi dorea un atelier propriu. Cînd va avea destui bani ca să închirieze o casă – sau, pentru a da frîu şi mai liber fanteziei, chiar să cumpere una – îşi va deschide un atelier al Im. Un mic hambar echipat cu bancuri de lucru şi unelte modeme. Poate chiar va demara o afacere proprie.

Intrară în blocul de apartamente care arăta exact ca oricare altul din afara campusului – adică era genul de clădire de la care voiai să-ţi iei rămas-bun. Nu trebuia decît să-l convingă pe Brad să participe cu nişte bani ca să cumpere împreună o locuinţă pe care s-o renoveze.

— Aici stă, la etajul întîi.

Cammie se duse pînă la o uşă şi ciocăni.

— O să-ţi placă Mandy, serios, Bo. E foarte amuzantă.

Zîmbetul ei larg îi aminti lui Bo de ce nu-i convenea că alţii să-i aranjeze şustele. Dacă nu-i plăcea prietena ei, trebuia să se poarte ca şi cum i-ar plăcea. Altfel, Cammie începea să-l sîcîie pe Brad pînă cînd acesta nu mai suporta şi se-apuca să-l sîcîie pe Bo.

Grijile lui se mai risipiră cît de cît cînd uşa se deschise şi apăru o roşcovană scundă, cu ochi mari, albaştri şi nişte forme curbe împachetate

frumuşel într-o pereche de blugi şi un tricou gri strîmt.

Împachetate destul de frumuşel pentru ca Bo să-şi reprime orice judecată cu privire la inelul prins în sprînceana. Poate că era sexy.

— Bună, Mandy. Îl ştii pe Brad.

— Sigur. Salut, Brad.

Vorbea cu un uşor sîsîit – unul sexy.

— Iar el e Bo. Bowen Goodnight.

— Salut, Bo. Îmi iau poşeta şi putem pleca. Casa-i vraişte, nu intraţi, spuse ea rîzînd şi împingîndu-i înapoi. Colega mea de cameră a plecat ieri într-un weekend nebunatic şi a întors totu' cu fiindu în sus căutîndu-şi o pereche de sandale pe care le-am găsit după ce-a plecat ea. Şi n-am de gînd să fac ordine

— Asta-i treaba ei.

Vorbea non-stop, dar într-un fel amuzat, alert, în timp ce-şi lua poşeta de umăr şi şapca neagră a echipei Orioles.

Aha, baseball, îşi spuse Bo. Mai existau speranţe.

Mandy o zbughi afară, închise uşa în urma ei şi îi zîmbi scurt lui Bo.

— Am aici şi-o cameră, spuse ea, bătîndu-se peste geanta voluminoasă. Îi înnebunesc pe toţi cu ea.

— Mandy e o fotografă extraordinară, interveni Cammie. Lucrează la Baltimore Sun.

— Un program oribil, fără niciun ban, dar îmi place la nebunie. Ei, ia uită-te la tine…!

Înainte ca Bo să poată comenta, Mandy se întorsese cu totul, uitîndu-se la un tînăr care cobora scara. Era îmbrăcat cu costum şi cravată şi arăta cam stingherit.

— Băi frate, remarcă ea, chicotind. Sexy mai arăţi!

— Mă duc la o nuntă, răspunse tînărul, ridicînd o mână la nodul cravatei în dungi. Asta-mi stă bine?

— Cammie, Brad, Bo, el e Josh. Vecinul de sus, coleg ie facultate şi amator în materie de legat noduri de cravată. Stai să ţi-l aranjez eu. Cine se căsătoreşte?

— Sora prietenei mele. Am să-i cunosc toată familia cu ocazia asta. Simt că mi se face cam rău…

Mandy îi îndreptă cravata, apoi îl bătu uşor pe reverul sacoului.

— Gata, arăţi perfect. Şi nu-ţi face griji, iubiţel, la nunţi oamenii sau plîng sau se-mbată.

— Ăştia-s italieni, aproape toţi.

— Atunci au să facă şi una, şi alta. Nunţile italieneşti sînt foarte amuzante. Ajunge să ridici paharul şi să le urezi – cum/ic ei…? Salute!

— Salute! Am reţinut. Mi-a părut bine de cunoştinţă. Ne mai vedem.

— E un scump, spuse Mandy după ce Josh

coborî. Şi-a găsit în sfîrşit pe cineva.

Bella comandase parcă o vreme perfectă şi, după părerea keenei, dorinţa i se împlinise. Cerul era albastru, aerul îmbălsămat de parfumul florilor pe cît de viu colorate, pe atît de gingaşe, iar temperatură plăcută.

Arăta ca o prinţesă, aşa spunea toată lumea, în rochia ei albă, vaporoasă, cu părul lucind auriu sub voalul sclipitor. În mînă ţinea un buchet de trandafiri roz şi crini albi, miniaturali; o combinaţie de mare efect.

Biserică era decorată cu florile ei favorite, puse în coşuri albe. Respinsese tradiţionala orgă în favoarea unei formaţii a harpă, flaut, violoncel şi vioară, Reena fu nevoită să recunoască că sunau fermecător.

Şi distins.

Isabella Hale străbătea naosul bisericii St. Leo la braţul tatălui ei, arătînd ca o regină. Trena rochiei se întindea în urma ei ca un rîu alb scînteietor, chipul îi strălucea, iar diamantele îi scăpărau în urechi.

I se împliniseră toate dorinţele, gîndi Reena, văzînd că Vince – elegant şi chipeş. – Părea vrăjit de ea. Ochii lui, negri şi adînci, se aţintiră pe faţa ei şi nu se mai desprinseră de acolo. Ai tatălui ei erau umezi cînd îi ridică voalul cu grijă, o sărută blînd pe obraz şi-i răspunse cu căldură preotului care întrebă cine i-o dă în primire mirelui pe fata

aceea:

— Mama ei şi cu mine.

Prin cine ştie ce minune, Bella nu plîngea. Rămase senină în tot timpul slubjei şi al ceremoniei. Ochii-i străluceau ca stelele, iar vocea îi răsuna limpede ca un clopoţel.

„Pentru că ştie că a primit exact ce şi-a dorit”, reflectă Reena. *„Ceea ce şi-a dorit dintotdeauna. La fel cum ştie că ăsta e momentul ei de glorie, că toate privirile sînt îndreptate asupra ei.”*

Nu mai conta că rochia ei de domnişoară de onoare îi stătea atît de prost. Avea de-a face cu un alt gen de foc, îşi dăduse ea seama – un foc puternic, fierbinte şi luminos: bucuria surorii ei învăpăia văzduhul.

Aşa că Reena lăcrimă cînd se schimbară jurămintele, şi inelele, conştientă că era sfîrşitul unei etape din viaţa lor şi începutul alteia în viaţa lui Bella.

Recepţia avea loc la clubul country al părinţilor lui Vince, unde tatăl său era membru în comitetul de conducere. Şi aici era o profunzime de flori, mîncare, vin şi muzică.

Mesele erau drapate în aceeaşi nuanţă de roz că trandafirii din buchetul lui Bella, presărate cu petale de trandafiri şi decorate cu alte flori, în aranjamente centrale, şi cu lumînări albe ca nişte coloane lucioase şi pure.

Reenei i se ceru să ia loc la masa lungă,

împreună cu suita nupţială. Îi era recunoscătoare mamei sale pentru că avusese grijă să-l aşeze pe Josh la aceeaşi masă cu Gina, pe care putea conta că o să-l distreze toată seara. Era aproape la fel de recunoscătoare că Fran – ca domnişoară de onoare – şi fratele lui Vince, cavalerul de onoare, aveau să ţină toasturile tradiţionale.

Mînca nişte costiţe delicioase, conversă şi glumi cu alţi comeseni, îşi făcu griji pentru Josh. Cînd avu puţin timp să se mie prin sala mare de bal, se întrebă din ce fel de lume făcea parte acum sora ei.

Cele două familii se amestecau, aşa cum se întîmpla de obicei în asemenea ocazii, însă chiar dacă nu le-ar fi cunoscut, iot ar fi putut să le separe în grupuri. Clasă muncitoare şi aristocraţia.

Nu numai mireasa purta diamante şi o rochie ce costa mai scump decît consumaţia pe o săptămînă la „*Sirico's*", însă era singura din neamul ei care reuşise s-o facă. Probabil, recunoştea Reena, singura din sîngele ei care reuşea să arate de parcă s-ar li născut purtînd Prada.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, Xander se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Acum noi suntem rudele sărace.

Reena rîse afectat şi-şi luă paharul de şampanie.

— Mi se rupe. Salute.

Se simţi mult mai bine cînd reuşi să scape de

îndatoririle oficiale şi să-l găsească pe Josh.

— Te simţi bine? Cred că de-acum încolo sînt liberă, măcar o vreme.

— Perfect. A fost o nuntă grozavă.

— Grozavă, îi dădu ea dreptate. Nu ştiam că fotografiile vor dura atîta timp. Am senzaţia că te-am părăsit. Şi voiam să le previn că…

— O, Catarina! exclamă mătuşa ei Carmela, învăluind-o într-un nor de White Shoulders. Ce frumoasă eşti! Parc-ai fi tu însăţi o mireasă. Dar… ce-ai mai slăbit! Las' că te-ngrăşăm noi acum c-ai venit acasă. Şi tînărul acesta chipeş cine-i?

— Mătuşă Carmela, el e Josh Bolton. Josh, mătuşa mea, Carmela Sirico.

— Încîntat de cunoştinţă, doamnă Sirico.

— Ce politicos…! Suntem la o nuntă, aşa că azi sînt Carmela. Nepoata mea, continuă Carmela, cuprinzînd umerii Reenei cu braţul ei puternic, e drăguţă, nu-i aşa?

— Da, doamnă, este…

— Francesca e frumuseţea, iar Isabella are stilul, pasiunea… Catarina noastră e cea isteaţă. Nu-i aşa, cara?

— Aşa e, eu sînt cea cu creierul.

— Dar azi, azi arăţi minunat! S-ar putea ca tînărul tău cavaler să între la idei cînd ai să prinzi buchetul, continuă ea făcînd cu ochiul. Îţi cunosc familia? îl întrebă apoi pe Josh.

— Nu, se grăbi Reena să răspundă. Pe Josh îl

ştiu de la şcoală. Acum trebuie să-l prezint.

— Da, da. Şi să păstrezi un dans şi pentru mine, îi mai spuse ea lui Josh în timp ce Reena îl trăgea spre ceilalţi.

— În legătură cu asta voiam să te previn, îi spuse Reena. Vei avea parte de multe asemenea interogatorii. Cine sînt ai tăi, cu ce se ocupă, unde vă duceţi la biserică… Toţi cei din familia mea cred că e treaba lor să ştie toate astea. N-o lua ca pe ceva personal.

— E OK. M-a pus Gina la curent. Mă cam sperie, dar… treacă de la mine. Şi să ştii că arăţi într-adevăr minunat. N-am mai fost niciodată la o nuntă catolică atît de mare. E foarte interesant…

— Şi foarte lung, rîse Reena. OK, acum trebuie să te prezint unchilor şi celorlalte mătuşi. Ţine-te bine.

Josh se ţinea foarte bine, observă ea, pe măsură ce petrecerea se desfăşură. Deşi era mitraliat cu întrebări, în jurul lor se trăncănea atît de mult, încît nu trebuia să răspundă decît la jumătate din ele.

Atmosfera era întreţinută şi cu ajutorul repertoriului muzical plin de viaţă, cu piese pe gustul tuturor, de la Dean Martin la Madonna. În timp ce dansa cu mirele, Reena începu să se relaxeze şi să savureze momentul.

— Niciodată n-am văzut-o pe sora mea mai fericită. A fost o ceremonie minunată, Vince. Totul

e minunat.

— N-a fost o zi să nu-şi facă griji – dar aşa e Bella noastră, n-ai ce-i face.

Vince se mişca atît de lin pe ringul de dans şi-i privea atît de atent faţa, încît Reena nu se îndoia că luase lecţii – de dans şi de bune maniere.

— Acum putem să ne începem viaţa, să ne făurim un cămin, să avem o familie. O să te invităm la cină după ce ne întoarcem din luna de miere şi ne instalăm.

— Am să vin.

— Mare noroc am cu o soţie atît de frumoasă… Şi mai şi trăteşte!

Rîse, sărutînd-o pe Reena pe obraz.

— Iar acum mai am încă o soră.

— Şi eu încă un frate. Una famiglia.

— Una famiglia, zîmbi Vince.

Mai tîrziu, cuibărită în pat lîngă Josh, Reena se gîndea la ziua pe care sora ei o aşteptase cu atîta emoţie. Grandoarea ceremoniei, cuvintele solemne, florile elegante… Formalismul iniţial al recepţiei, care apoi devenise, slavă Domnului, o petrecere gălăgioasă.

— Ia spune-mi, mătuşa mea Rosa chiar a dansat Electric ŞI, de?

— Nu mai ţin minte care anume era Rosa, dar da, aşa cred… Sau poate Hokey Pokey.

— Nu, pe-aia au dansat-o verişoarele mele Lena şi MariaTheresa. Măi să fie!

— Mi-au plăcut dansurile, mai ales tarembella.

— Tarantella, îl corectă ea chicotind. Ai rezistat, Josh, şi nu-i deloc uşor. Bravo ţie.

— M-am distrat, nici nu ştii ce bine m-am distrat. Ai o familie foarte simpatică.

— Şi mare, şi zgomotoasă. Cred că familia lui Vince a fost cam derutată, mai ales cînd unchiul Larry a pus mîna pe microfon şi a-nceput să ragă *„Ăsta-i amorul”.*

— A cîntat bine. Oricum, familia ta îmi place mai mult. Ai lui sînt cam snobi. El e OK, se grăbi Josh. Să precizeze, şi-i îndrăgostit pînă peste cap de sora ta. Fac un cuplu ca-n filme.

— Mda, aşa e.

— Şi mama ta… Am voie să spun că mama ta e foarte frumoasă? Pur şi simplu nu arată ca o mamă. Familia mea nu face niciodată chestii de-astea, înţelegi, la marile ocazii. Mi-a plăcut.

Reena îl privi zîmbitoare.

— Atunci vii mîine la cină? Mama mi-a spus să te invit. Ai să-i poţi vedea cum sînt atunci cînd nu se-mbracă simandicos.

— Sigur. Poate stai cu mine la noapte? Colegul meu de cameră nu vine pînă mâine-seară. Putem să ieşim în oraş dacă vrei, sau rămînem aici.

— Aş vrea eu…

Se aplecă să-l sărute pe piept. Avea pielea atît de netedă şi de caldă…

— Zău că nu aş vrea. Dar cred că o noapte

întreagă ar fi puţin mai mult decît poate accepta tata în seara asta. S-ar supăra. Şi-n plus, toţi îl băteau la cap că-n curînd va repeta figură pentru Fran.

— Ai îmbrîncit-o de-a binelea cînd Bella a aruncat buchetul.

— Instinctiv, rîse din nou Reena, apoi se ridică în capul oaselor, scuturîndu-şi părul. Vreau ca tata să aibă o ocupaţie în seara asta. Altfel o să se gîndească la noaptea nunţii lui Bella, ceea ce pentru el e un subiect cam delicat.

Îl atinse pe obraz.

— Mă bucur că te-ai distrat bine azi.

Josh se ridică în şezut îmbrăţişînd-o cu o afecţiune care-i încălzi inima.

— Întotdeauna mă simt la fel cînd sînt cu tine.

Reena se îmbrăcă şi îşi retuşă machiajul. N-ar fi fost bine să se ducă acasă arătînd de parcă chiar atunci ar fi ieşit din aşternutul unui bărbat. La uşă îl lăsă pe Josh s-o mai sărute de cîteva ori.

— Poate că, în următoarea zi liberă, mergem şi noi undeva, propuse el. La plajă sau…

— Mi-ar face plăcere. Ne vedem mîine.

Ieşi, apoi se mai întoarse o dată să-l îmbrăţişeze, să-l sărute.

— Gata, cred c-o să-mi ajungă pînă mîine.

Coborî scară aproape dansînd şi ieşi în noaptea caldă.

Bo intră în parcare cînd Reena întorcea cheia de

contact.

Îi lăsase pe Brad şi Cammie la ea acasă. Fusese o zi reuşită, renul care promitea mai mult. Mandy îi plăcea. Nici nu s-ar fi putut altfel. Era o pacoste cu aparatul de fotografiat, dar într-un fel care-l făcea să rîdă sau îl impresiona.

— O să vreau să văd şi eu unele dintre cele şase milioane de poze pe care le-ai făcut azi, îi spuse el în timp ce coborau din maşină.

— N-aveai nicio şansă să scapi. A fost amuzant. Mă bucur că m-a convins cam să vin. Iar dacă spun asta e o dovadă în plus că vorbeşte gura fără mine.

— E OK, şi eu am venit tot la insistenţele cuiva – ale lui

Brad. M-am gîndit că, dacă toată povestea s-ar dovedi un coşmar, l-aş avea la mâna ani de zile. Acum va trebui să găsesc altceva cu care să-l îndatorez. Pot să te mai sun din cînd în cînd?

— Nicio problemă, răspunse Mandy, scoţînd o hîrtiuţă din buzunar. Am şi notat numărul. Dacă nu mi-l cereai, ţi l-aş fi strecurat cu ocazia asta…

Şi, apucîndu-l de cămaşă cu ambele mîini, îl smuci scurt spre ea, ridicîndu-se pe vîrfuri. Sărutul fu torid şi promiţător.

— Drăguţ… comentă ea, lingîndu-şi buzele. Ştii, dacă se leagă ceva între noi, ne vor avea ei la mînă cu asta.

— Viaţa e plină de riscuri.

Bo tocmai ajunsese la concluzia că inelul din sprînceană era sexy.

— Ce zici, să intru puţin…?

— Tentant, foarte tentant… Dar cred c-ar fi mai bine s-o lăsăm pe data viitoare.

Descuie uşa şi intră păşind de-a-ndărătelea.

— Să mă suni.

Bo vîri hîrtia cu numărul în buzunar şi porni înapoi spre maşină, zîmbind cu gura pînă la urechi.

Întrucît avea o seară liberă, iar colegul de cameră era plecat şi nu-l putea asurzi cu muzică, Josh se aşeză la masă cu intenţia să scrie. Îi trecuse prin minte că ar fi amuzant să încerce să construiască o povestire scurtă, inspirată de nuntă.

Voia să noteze cîteva idei înainte că impresiile – şi erau atît de multe! — Să se amestece sau să înceapă să se şteargă.

Deşi ar fi vrut ca Reena să rămînă la el peste noapte, într-un fel se bucura că plecase acasă. Singur fiind, putea cu adevărat să gîndească. Putea să lucreze.

Aproape terminase o schiţă a acţiunii cînd auzi o bătaie în uşă. Cu gîndul încă la povestire, se duse să răspundă. Cînd deschise, înclină capul cu un gest de salut.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mda, stau deasupra. Ai auzit cumva… Uite,

iar a apărat! Instinctiv, Josh întoarse capul în direcţia indicată de vizitator. În clipa următoare simţi o durere atroce şi peste ochi i se aşternu un văl roşu.

Uşa se închise înainte că Josh să atingă podeaua.

Un slăbănog. Nici nu-i era greu să-l târască-n cameră, dobitocul. Şoseta plină de monede putea să lase o urmă. Poate o vor găsi, mai tîrziu. Mai bine să-l lase jos, casă dea impresia

A se lovise la cap căzînd din pat.

Trebuia să facă totul cît mai simplu şi cît mai repede. Să aprindă ţigara, s-o şteargă de amprente, s-o pună între buzele boului. Pentru orice eventualitate. Să-i aplice amprentele pe pachet şi pe cutia de chibrituri. Pentru orice eventualitate. Să lase ţigara aprinsă pe pat-pe cearşaf. Acolo o să ardă mocnit. Să mai adauge şi ceva hîrtii – nişte cursuri de la colegiu. Să lase pachetul de ţigări şi cîteva chibrituri…

Să se ducă să caute o bere la bucătărie. De ce să nu bea şi el o cutie, pînă începea?

Nimic nu se compară cu spectacolul unui foc care se aprinde. Nimic în lume. Puterea e ca un drog de primă calitate. Focul mocnit. Focul furişat. Viclean şi insidios. Creşte, creşte, în linişte şi în secret, spre acea izbucnire a primei flăcări.

Cu mănuşile pe mîini, scoase bateria din

detectorul de Imn. Oamenii sînt aşa de neglijenţi... Pur şi simplu uită să înlocuiască bateriile. Mai mare ruşinea.

Puştiul ar putea să-şi revină. Dacă-şi revine, îl va pocni, /în nou.

Speră să-şi revină. Hai, slăbănogule, hai, deşteptarea, să-ţi mai trag una.

Stat aşa, stai la un loc. Ţine-o-n tine. Uită-te la fum – sexy, tăcut, mortal. Fumu-i ăla care le vine de hac. Îi ameţeşte. Hîrtia ia foc, uite şi flacăra.

Prima flacără e şi prima putere. Auzi-o cum vorbeşte, cum şopteşte... Uită-te cum se mişcă şi cum dansează...

Iar acum, cearşafurile. Începe bine, a luat un start bun. Pune cearşaful peste bou.

O frumuseţe! La uite ce culori. Auriu şi roşu, portocaliu şi galben.

Aşa arată: şi-a aprins o ţigară în pat şi a adormit. Fumul îl ameţeşte, încearcă să se dea jos din pat, cade şi se loveşte la cap. În timp ce-i leşinat, focul îi face de petrecanie.

Patul ia foc. Drăguţ, nu-i aşa că-i drăguţ? Încă puţine hîrtii, n-or să strice. Să-i ia foc şi cămaşa... Aşa, asta el

Haide, hai odată... Al dracului ce mult durează. Bea o bere, păstrează-ţi calmul. Cine ştia că un nenorocit slăbănog ca ăsta poate să ardă aşa? S-a aprins şi covorul – cine se zgîrceşte la bani aşa păţeşte!

S-a prăjit, ce mai. Prăjit de futu-i mă-sa. Miroase ca un porc la frigare.

Mai bine să se ducă acum. Ce păcat că trebuie să plece, să piardă spectacolul... E aşa de interesant să te uiţi cum trosnesc şi se topesc oamenii în vreme ce-i înghite focul.

Dar e timpul să ne luăm adio de la dobitocul de student, ia-o încet, nu te grăbi. Verifică pe culoar.. Ce păcat că nu poţi să stai şi să te mai uiţi, da' tre' să te duci. Mergi normal, nu te grăbi. Calm, frumos, fără nicio grijă.

Porneşte maşina. Nu depăşi viteza legală.

Pin ' s-ajungă ăia la el, o să fie friptură.

Asta da distracţie.

7

Bo se trezi cu o mahmureală care făcea să-i răsune în cap clopote de catedrală. Zăcea cu faţa în jos pe un pat care mirosea mai mult a ciorapi de gimnastică decît a cearşafuri, şi era destul de nefericit că să se gîndească să rămînă aşa, inhalînd duhoarea rînceda pînă răposa de moarte naturală.

Nu era el de vină că petrecerea vecinului de jos era în toi cînd se întorsese acasă după ce o condusese pe Mandy. Făcuse o vizită de politeţe şi ca să-şi petreacă plăcut restul nopţii de sîmbătă.

De vreme ce nu avea de urcat decît vreo cîteva trepte pînă la el acasă, considerase că n-ar strica să bea şi el vreo două beri.

El era de vină şi nu ezita s-o recunoască acum, cînd nu-i mai bubuia capul, că rămăsese pînă după ora două noaptea şi supsese un bax de şase cutii.

Şi totuşi nu era numai vina lui; berea fusese acolo, lîngă nachos, şi ce poţi face cînd ronţăi nachos, dacă nu să le înghiţi cu bere?

Cu oceane de bere.

Avea aspirină. Probabil. Pe undeva. De-ar da Domnul să-şi amintească unde pusese flaconul de Advil. O să se tîrască pînă acolo, doar să ştie încotro să-şi împingă sărmanul trup chinuit.

De ce nu trăsese jaluzelele? De ce nu putea Dumnezeul milostiv să stingă soarele ca să nu mai ardă-n ochii lui îndureraţi ca văpaia unui cuptor?

Pentru că se închinase la zeul berii, de-aia. Încălcase o poruncă şi-şi făcuse chip cioplit din zeul fals şi spumegînd al berii. Iar acum îşi primea pedeapsa.

Se gîndi că aspirină, care acum reprezenta mîntuirea, avea cele mai mari şanse să se găsească la bucătărie. Se rugă să fie acolo în timp ce îşi acoperea ochii cu o mînă şi se dădea jos din pat. Gemu din adîncul fiinţei lui, iar sunetul se transformă în ceva mai asemănător cu un urlet cînd se împiedică de pantofi şi căzu în nas.

De-abia dacă-i mai rămăsese putere să

scîncească.

Se ridică în patru labe, abia ţinîndu-şi echilibrul, şi începu să se roage pînă-şi regăsi cît de cît suflul. Niciodată n-avea s-o mai facă. Era gata să jure. Dacă ar fi avut un cuţit, şi-ar fi deschis o venă ca să scrie cu propriul sînge jurămîntul pe podea. Reuşi să se salte în picioare, în timp ce capul i se învîrtea, iar stomacul îi bolborosea. Spera să nu borască pe propriile-i picioare. Mai bine durerea decît borîtura.

Noroc că apartamentul era cam cît un microbuz, iar de la canapeaua extensibilă pînă la bucătărie n-avea de făcut mai mult de cîţiva paşi. Ceva în bucătărie mirosea a şobolan mort. Mai bine de-atîta nici că se putea! Nu luă în seamă chiuvetă plină de vase, bufetul încărcat cu cutii de mîncare pe care nu le aruncase, şi începu să cotrobăiască prin dulapuri.

Plăci aglomerate, îşi spuse el, bineînţeles. Aproape totuna cu plasticul. Înăuntru avea cutii desfăcute de Life, Frosted Mini Wheats, Froot Loops şi Cheerios. O pungă de smîntîna şi cartofi prăjiţi cu ceapă, patru cutii de macaroane cu brînză, Ring-Dings, plicuri de supe asortate şi o cutie cu prăjitură de cafea cu zmeură şi brînza.

Iar acolo, acolo, între Life şi Cheerios, se afla Advil-ul. Mulţumescu-ţi ţie, Iisuse!

Şi cum aruncase deja căpăcelul la ultima mahmureală, nu trebui decît să-şi răstoarne trei

tablete în palma umezită de o sudoare rece. Şi le îndesă în gură, dădu drumul la apă şi, cum nu avea loc să-şi vîre capul pînă la robinet printre atîtea farfurii şi oale, luă apă rece în palmă şi înghiţi pastilele.
Una i se opri în gît, făcîndu-l să se înece, aşa că se împletici pînă la frigider şi înhaţă o sticlă de Gatorade. Bău, rezemîndu-se vlăguit de bufet.

Apoi îşi croi drum prin grămada de haine, pantofi, tîmpitele alea de chei şi cîte altele mai zăceau pe jos, pînă-n baie.

Rezemîndu-se cu mîinile de lavabou, îşi adună curajul şi, încet, ridică privirea ca să vadă în oglindă.

Părul arăta de parcă şobolanul mort din bucătărie ar fi jucat toată noaptea tontoroiu-n el. Avea faţa păstoasă. Ochii-i erau atît de injectaţi, încît se întreba dacă-n restul trupului îi mai rămăsese sînge.

— OK, noapte bună, bou nenorocit ce eşti, asta e.

Deschise duşul şi păşi sub firul zgîrcit de apă. Ridicînd ochii spre tavan, îşi scoase boxerii şi ciorapul – singurul pe care-l purta. Apoi se aplecă aşa încît apa care se prelingea din duş să-i curgă prin păr.

Va zbura din magherniţa aia cu prima ocazie. Dar, pînă una-alta, mai bine să facă puţină curăţenie. Una era să economisească bani locuind

într-o garsonieră de rahat, şi cu iotul alta s-o lase să se transforme într-o haznă fiindcă-i era lene să şi-o gospodărească.

Ăsta nu se putea numi mod de viaţă şi Bo se săturase de propria-i indulgenţă. Era sătul să muncească toată săptămîna, iar sîmbăta să-şi scoată pîrleala turnînd în el bere după bere pentru care avea de plătit duminică dimineaţa.

Era timpul să facă o mişcare.

Avu nevoie de o oră ca să facă duş, să se spele pe dinţi ca să scape de gustul petrecerii deşănţate, şi apoi să-şi împingă cu forţa-n stomac ceva ce spera să stea acolo. Trase pe el un trening rupt şi începu să degajeze livingul.

Adună cîteva grămezi de rufe. Cine-ar fi bănuit că avea aşa de multe haine? Smulse de pe pat aşternutul dezgustător şi se gîndi dacă n-ar fi mai bine să-l pună pe foc. În cele din urmă hotărî să-l folosească drept sac pentru restul de haine şi prosoape. După cum arătau lucrurile, ajunse la concluzia că îşi va petrece o mare parte din duminică la spălătoria automată. Deocamdată, însă, scoase cel mai jerpelit prosop, îl sfîşie şi, cu o bucată, şterse praful de pe masa de lemn. El însuşi o făcuse, era a naibii de bună, şi-acum uite cum o trata!

Scoase cearşafurile de rezervă, le mirosi o clipă şi le aruncă în grămada de rufe murdare.

Atacă bucătăria, unde descoperi că avea totuşi

detergent de vase şi o sticlă nedesfăcută de Mr. Clean. În timp ce îngrămădea gunoiul în pungi, constată că nu un şobolan mort împuţea locul, ci nişte carne de porc veche. Turnă detergent în chiuvetă. Turnă mai mult. Vasele arătau destul de jegoase.

Stînd cu picioarele desfăcute, ca un pistolar din Vestul Sălbatic, începu să spele vasele într-un ocean de clăbuci.

Cînd termină de frecat bufetul ca să aibă unde pune vraful de vase după ce se uscau, se simţea aproape normal.

Şi dacă tot se apucase de treabă, goli frigiderul şi-l spălă pe dinăuntru. Deschise cuptorul şi găsi o cutie care conţinea ceva ce fusese cîndva un rest de pizza hawaiiană.

— Dumnezeule, porc mai eşti, se admonestă singur.

Se întrebă de unde-ar putea închiria o salopetă Hazmat înainte de a începe curăţenia în baie.

După aproape patru ore de cînd se tîrîse jos din pat, avea două grămezi de rufe îndesate în coşul de plastic pe care-l

Folosise pentru de toate, trei pungi Hefty pline cu gunoaie şi reziduuri ce sfidau orice închipuire şi un apartament curat.

Duse toate gunoaiele la tomberon cu un aer cucernic. Reveni la etaj, îşi scoase treningul, îl puse peste rufele murdare şi trase pe el cei mai

curaţi blugi şi cel mai puţin ofensiv tricou.

Adună mărunţişul pe care-l găsise în pat, sub pat, în fotoliu şi prin diferite buzunare, îşi puse ochelarii de soare pe care-i crezuse pierduţi de cîteva săptămîni şi îşi luă cheile.

Cineva bătu la uşă tocmai cînd se pregătea să ia coşul cu rufe.

Deschise şi intră Brad.

— Auzi, am încercat să…

Prietenul său se întrerupse, rămînînd cu gura căscată.

— Ce naiba?! Am nimerit într-un univers paralel?

— Am dereticat puţin.

— Puţin? Dom’le, aici chiar ar putea trăi un om. Ai şi un fotoliu!

— Dintotdeauna am avut un fotoliu. Era doar îngropat. Dau o fugă pînă la spălătorie dacă vrei să mai stai pe-aici. Uneori, gagicile sexy îşi spală rufele.

— Aşa o fi. Ascultă, am încercat să-ţi telefonez acum două ore şi sună ocupat.

— Probabil am dat jos receptorul din furcă aseară. Ce s-a întîmplat?

— Una nasoală.

Brad intră în bucătărie, rămase descumpănit un moment, apoi scoase o cola din frigider.

— A fost un incendiu în blocul lui Mandy aseară.

— Un incendiu? Iisuse, ce fel de incendiu? A

păţit ceva?

— Mandy e OK, dă-i zguduită rău. A venit la Cammie. Adineauri am plecat de-acolo. M-am gîndit că are nevoie de puţin timp ca să se calmeze, înţelegi? S-a dat şi la actualităţi.

— N-am deschis televizorul. Am făcut curăţenie ascultînd Black Sabbath. Mă ajută să mă concentrez. Cît de serios a fost incendiul?

— Serios de tot, răspunse Brad, aşezîndu-se pe un scaun. A izbucnit într-un apartament de deasupra. Se zice că pare să fi adormit cu ţigara aprinsă…

Îşi trecu o mînă peste faţă, strecurîndu-şi degetele pe sub ochelari ca să-şi apese ochii.

— Iisuse, Bo, a murit un tip. Vreau să zic, a ars de viu odată cu toată camera. Tot etajul întîi a ars şi o parte din etajul doi. Mandy a ieşit. Au lăsat-o să se întoarcă în casă şi să-şi ia cîteva lucruri, dar e distrusă. Era tipul cu cravată, Josh. Îl mai ştii, cel de la etaj?

— Dumnezeule, a murit? întrebă Bo, lăsîndu-se să cadă pe canapea.

— A fost rău de tot. Mandy abia dacă putea să vorbească. Da, a murit, şi mai sînt doi care-au ajuns în spital cu arsuri sau intoxicaţi cu fam. A zis că trebuie să se fi aprins imediat după ce ai adus-o tu. Mai era încă trează şi se uita la televizor cînd a auzit oameni urlînd şi au început să sune alarmele de incendiu.

— Se ducea la o nuntă… murmură Bo. Şi nu ştia să-şi lege bine cravata…

— Şi acum e mort.

Brad sorbi prelung din cutia de cola.

— Te pune pe gînduri, te face să-ţi dai seama ce scurtă poate fi viaţa.

— Mda…

În mintea lui Bo apăruse iar imaginea lui Josh aşa cum arăta în costum, cu zîmbetul acela spăsit pe faţă.

— Mda, te pune pe gînduri…

Duminică după-amiaza vînzările mergeau mai greu. Erau unii clienţi care, din obişnuinţă, veneau să ia o pizză după liturghie, dar majoritatea se duceau acasă, preferind să-şi pregătească singuri masa de duminică. Reena şi Xander lucrau în schimbul de după-amiază, în timp ce verişoara mai tînăra a lui Pete, Mia, servea la mese, iar Nick Casto se ocupa de livrările la domiciliu şi de spălatul vaselor.

Puseseră în mică staţie stereo un disc cu Tony Bennett, care le plăcea clienţilor obişnuiţi de duminică, dar Xander, care prepara pizza şi calzone pe masa mare din bucătărie, asculta în cască Pearl Jam.

Lui Reena îi plăcea să conducă activitatea la bucătărie cînd cererea era moderată, şi să între din cînd în cînd în sala de mese pentru a se ocupa de clienţi, aşa cum făcea şi tatăl ei.

Pizzeria urma să-i revină lui Fran – era un lucru de la sine înţeles – dar Reena avea să lucreze şi ea acolo cînd şi cînd. Dacă n-aveau musafiri la cină, ea şi Xander veneau jos după ce li se termină schimbul şi se uitau la ultimul meci de boccie sau se întîlneau cu nişte prieteni ca să comenteze partida.

Dar fiindcă aşteptau un musafir – care musafir era tocmai prietenul ei – Reena urma să se ducă acasă şi să-şi ajute mama la pregătirea cinei.

Peste doar două ore va intra în casă şi va pune faţa de masă şi tacîmurile de oaspeţi. Bianca prepara puiul ei special cu rosmarin şi prosciutto, iar pentru desert plănuise tiramisu.

Aveau şi flori, rămase de la nunta lui Bella.

Josh va fi sfios, îşi spuse Reena aranjînd risotto pe o farfurie, dar familia ei îl va ajuta să se acomodeze. Trebuia s-o instruiască pe Fran, s-o pună să-l întrebe pe Josh despre scrierile lui.

Fran se pricepea de minune să facă oamenii să se simtă la largul lor.

Fredonînd odată cu Tony, Reena ieşi cu farfuriile în sala de mese să servească personal clienţii.

— Vasâzică, sora ta e acum femeie măritată.

— Chiar aşa, doamnă Giambrisco.

Femeia dădu din cap, aruncînd o privire spre soţul ei care se înfrupta deja din risotto.

— A pus mîna pe unu’ bogat, din cîte-am auzit. E

la fel de uşor să te-namorezi de-un bogat ca şi de-un sărac.

— S-ar putea.

Personal, Reena se întreba cum era să te îndrăgosteşti de un bărbat indiferent de care. Poate că şi ea se îndrăgostea deja de Josh şi nici nu ştia.

— Să ţii minte, insistă doamna Giambrisco, agitîndu-şi furculiţa. Or fi adulmecînd băieţii pe lîngă surorile tale, dîndu-le tîrcoale, d' ţi-o veni şi ţie vremea. Bărbatul ăsta al surorii tale are vreun frate?

— Da. Unul însurat, cu un copil şi încă unul pe drum.

— Atunci poate un văr…

— Nu vă faceţii griji, doamnă Giambrisco! strigă Xander de la tejghea. Catarina are un prieten, o asigură el şi-i trimise o bezea.

— Vine diseară la cină, aşa că tata o să-l poată descoase cum se cuvine.

— Aşa se şi cade. E italian?

— Nu. Şi vine la cină ca să mănînce pui, nu să fie descusut! îi strigă Reena lui Xander. Poftă bună.

În drum spre bucătărie, îi aruncă fratelui ei o privire cruntă, deşi se bucura, în secret, că putea fi tachinată în legătură cu prietenul ei.

Se uită la ceas, găti nişte penne şi, tocmai cînd servea o porţie de spaghetti puttanesca, pe uşă

năvăli Gina.

— Reena!

— Mai aveţi nevoie de ceva?

Luă o carafă cu apă şi umplu din nou paharele.

— Azi mai avem nişte zabaglione făcut de mama, aşa că mai păstraţi loc liber…

— Catarina, o apucă Gina de braţ, trăgînd-o de la masă.

— Ei, care-i prolema? Într-o jumătate de oră termin.

— N-ai auzit?

— Ce s-aud?

În sfîrşit, insistenţa cu care Gina îi strîngea braţul şi lacrimile din ochii ei îşi făcură efectul.

— Ce s-a întîmplat? Care-i necazul? Ceva cu bunica ta?

— Nu… O, Doamne, nu… De Josh e vorba. O, Reena… Josh

— Ce-a păţit? întrebă ea, simţind că îi amorţesc degetele pe toarta carafei. I s-a întîmplat ceva?

— A izbucnit un incendiu în apartamentul lui… în apartamentul lui. Reena… Hai să mergem în spate.

— Spune-mi odată!

Îşi smuci braţul din strînsoarea Ginei, iar apa rece se revărsă peste marginea carafei, stropind-o pe mînă.

— A păţit ceva? E la spital?

— E… O, Dumnezeule… Reena, n-au ajuns acolo

la timp, n-au ajuns la el… A murit.

— Nu se poate.

Încăperea se clătina pe dinaintea ochilor ei. Un cerc încet, bolnăvicios, de pereţi zugrăviţi în galben toscan, desene colorate, feţe de masă albe cu pătrăţele roşii… Dean Martin cîntînd „*Volare*” cu glasul lui baritonal…

— N-a murit, nu… Ce te-a apucat să spui aşa ceva?

— A fost un accident… un soi de accident îngrozitor…

Pe obrajii Ginei se rostogoleau lacrimi mari.

— Reena, o, Reena…

— Te înşeli. E o confuzie. Îi dau telefon, ai să vezi. Îl sun chiar acum.

Se întoarse şi îl văzu pe Xander care mirosea a făină, la fel ca tatăl ei. El o cuprinse cu braţele, strîngînd-o la piept.

— Hai, vino-n spate cu mine. Mia, sună-l pe Pete, spune-i c-avem nevoie de el aici.

— Nu, dă-mi drumul. Am de dat un telefon.

— Vino să stai jos.

Îi smulse din mînă carafa cu apă înainte ca Renna s-o scape şi i-o întinse Miei.

— Vine la cină. S-ar putea să fi şi plecat de-acasă. Traficul…

Începu să termure în timp ce Xander o trăgea în camera de preparare.

— Stai jos. Fă ce-ţi spun eu. Gina, eşti sigură?

Nu poate fi nicio greşeală?

— De la Jen am auzit. O prietenă a ei locuieşte tot în clădirea aia. Şi a… Prietena ei stă pe acelaşi culoar cu Josh. Au dus-o la spital.

Gina îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— O să fie bine, dar a trebuit să se ducă la spital. Însă Josh… Focul a pornit din apartamentul lui, aşa au spus. N-au putut ajunge la el înainte de… S-a dat şi la ştiri. Mama mea a auzit.

Se aşeză la picioarele Reenei, cu capul pe genunchii ei.

— Îmi pare rău, îmi pare aşa de rău…

— Cînd?

Reena privea drept înainte, fară să vadă ceva în afară de un fum cenuşiu, ca o ceaţă.

— Cînd s-a întîmplat?

— Nu-s sigură… Azi-noapte…

— Trebuie să mă duc acasă.

— Te duc eu într-un minut. Poftim, îi dădu Xander un pahar cu apă. Bea-l.

Reena luă paharul şi-l privi fix.

— Cum? Au spus cum a început?

— Presupun că fuma în pat şi a adormit.

— Nu se poate. Josh nu fumează. Nu se potriveşte.

— O să ne gîndim la asta mai tîrziu. Gina, sun-o pe mama mea; poţi să aştepţi aici pînă coboară Pete? Mergem acasă, Reena. O să ieşim prin spate.

— Nu fumează. Poate că nu era el. Poate că au făcut o greşeală.

— O să aflăm. Îl sunăm pe John cînd ajungem acasă, spuse Xander, ridicînd-o în picioare. Acum mergem acasă.

Lumina şi căldura soarelui de iunie o izbiră cu putere. Mergea, cumva, punînd un picior în faţa celuilalt, dar nu-şi simţea trupul.

Cînd dădu colţul, auzi copii jucîndu-se, strigîndu-se unii pe alţii, şi radiourile din maşini, date la maximum ca să se audă pe toată strada. Şi glasul fratelui ei, murmurîndu-i încet.

Toată viaţa avea să-l ţină minte pe Xander cum o dusese acasă, cu şorţurile încă pe ei. Xander mirosea a fainã. Soarele strălucea puternic, o dureau ochii, iar braţul lui îi cuprindea lerm talia. Pe trotuar, nişte fetiţe jucau şotron, iar o alta şedea pe treptele de marmură albă, conversînd cu o păpuşă Bărbie.

Printr-o fereastră deschisă se auzea o arie de operă Aida. Reena nu plîngea. Lacrimile Ginei fuseseră atît de mari, atît ile repezi, însă ea îşi simţea ochii dureros de uscaţi.

Apoi îşi văzu mama ieşind fuga din casă, lăsînd uşa larg deschisă în urma ei. Bianca alerga pe trotuar spre ea, la fel vum făcuse odinioară, cînd Reena căzuse de pe bicicletă şi îşi luxase încheietura mîinii.

Şi cînd braţele mamei sale o cuprinseră strîns,

strîns, strîns, totul deveni real. Stînd pe trotuar, în braţele mamei şi ale fratelui ei, pe Reena o podidiră lacrimile.

O ajutaseră să se culce, iar mama ei rămăsese cu ea în i impui următoarei crize de plîns. O găsi tot acolo cînd se trezi înttr-un somn agitat şi cu durere de cap.

— John a sunat? A venit? Încă nu.

Bianca o mîngîia pe cap.

— A spus c-o să dureze ceva timp.

— Vreau să mă duc să văd. Vreau să văd cu ochii mei.

— Ce-a spus el despre asta? întrebă blînd Bianca.

— Că n-ar trebui. Propria ei voce îi suna subţire în auz, ca şi cum ar fi fost bolnavă săptămîni de zile. Că nu m-ar lăsa să intru. Dar…

— Ai răbdare, cara. Ştiu că ţi-e greu. Încearcă să mai dormi puţin. Am să rămîn cu tine.

— Nu vreau să dorm. S-ar putea să fie o greşeală.

— O să aşteptăm. E tot ce putem face. Fran s-a dus la biserică să aprindă o lumînare şi să se roage pentru ca eu să pot sta cu tine.

— Nu pot să mă rog. Nu-mi vine niciun cuvînt în minte.

— Nu cuvintele contează, ştii asta.

Reena înclină capul.

— Tu întotdeauna îţi găseşti cuvintele.

— Dacă ai nevoie de cuvinte, le poţi spune odată cu mine. Vom începe un rozariu.

Puse crucifixul în mâna Reenei. Trăgînd aer în piept, fata se închină cu el, apoi trecu la prima mărgea.

— Cred în unul Dumnezeu, Părintele Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului.

Se rugară, vocea scăzută a mamei sale împletindu-se cu a ei. Dar Reena nu se putea ruga pentru sufletul lui Josh, nici nu putea accepta voinţa lui Dumnezeu. Se ruga să fie o greşeală. Se ruga să se trezească din coşmar şi să constate că totul nu fusese decît un vis îngrozitor.

Gib apăru în pragul uşii şi îşi văzu fiica zăcînd cu capul pe genunchii soţiei lui. Bianca încă mai ţinea rozariul în mână, dar acum cîntă încet – unul dintre cîntecele de leagăn pe care le cîntase tuturor copiilor cînd erau agitaţi noaptea.

Ochii li se întîlniră, Bianca citi în ai lui şi pe faţă i se aşternu o tristeţe nespusă.

— A venit John.

Aşteptă, simţi junghiul de durere cînd Reena întoarse capul, privindu-l cu speranţă şi în acelaşi timp neputincioasă.

— Vrei să urce aici, fetiţo?

Buzele Reenei tremurară.

— E adevărat?

Gib nu spuse nimic, ci se apropie ca s-o sărute pe frunte.

— Am să cobor eu… Cobor chiar acum.

John aştepta în living, împreună cu Xander şi Fran. Dacă pe faţa tatălui ei citise tristeţea, pe chipul lui John văzu o compasiune profundă. Avea să reziste, avea să suporte totul,. Altceva nu putea face.

— Cum?

Vocea i se auzi ca un cîrîit şi scutură din cap înainte de a putea vorbi din nou.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci, pentru că ai venit să-mi vorbeşti. Am…

— Şşş… John se apropie de ea şi îi luă mîinile într-ale lui. Să stăm jos, spuse el.

— Am făcut cafea. Fran începu să toarne în ceşti. Ţie, Reena, ţi-am adus un pepsi. Ştiu că nu-ţi place cafeaua, aşa că… Se întrerupse, ridicînd mîinile într-un gest de neputinţă. Altceva n-am ştiut ce să fac.

— Ai făcut foarte bine.

Bianca o conduse pe Reena spre un scaun.

— Te rog, ia loc, John. Reena vrea să audă tot ce ai să-i spui.

John se aşează, frecîndu-şi nasul cu două degete.

— Am vorbit cu comandantul de companie, cu detectivul chemat la faţa locului şi cu cîţiva pompieri şi poliţişti. Focul s-a declanşat accidental din cauza unei ţigări.

— Dar el nu fuma. Nu le-ai spus că nu fuma?

— Am discutat şi asta cu ei, Reena. Oamenii

care de obicei nu fumează pot aprinde o ţigară din cînd în cînd. Poate uitase cineva un pachet la el.

— Dar el nu fuma niciodată. Nu… nu l-am văzut niciodată fumînd.

— Era singur în apartament şi nu exista niciun semn de pătrundere prin efracţie. Şedea… Se pare că şedea sau era culcat pe pat, probabil citind sau scriind. O ţigară a căzut pe saltea. Punctul de plecare şi progresul focului sînt destul de clare. A început cu un foc mocnit în saltea, apoi s-au aprins şi cearşafurile… Probabil că el s-a trezit buimăcit, derutat de fum şi a căzut. A căzut sau s-a rostogolit din pat, trăgînd cearşafurile după el. Au acţionat ca trailer. Medicul, ăă, legist va face unele teste, iar expertul în incendii va mai arunca o privire în semn de curtoazie profesională, dar în momentul de faţă nu există niciun motiv care să-l facă să creadă că n-a fost altceva decît un accident tragic.

— Au să caute droguri, spuse Renna. Vor face un baleiaj toxicologic în căutare de droguri sau alcool. Nu consuma droguri şi nici nu bea prea mult. Şi nu fuma. La ce oră s-a aprins focul?

— Pe la unsprezece şi jumătate, aseară.

— Am fost cu el. În apartament. Am stat acolo pînă aproape de zece. După nuntă, ne-am dus la el acasă. Am… iartă-mă, tăticule… am făcut dragoste. M-a întrebat dacă nu puteam rămîne peste noapte, deoarece colegul lui de cameră era

plecat din oraş, dar eu am considerat că era mai bine să mă întorc acasă. Dac-aş fi rămas…

— N-ai de unde să ştii ce s-ar fi întîmplat, o întrerupse John. Tu nu fumezi.

— Nu.

— E foarte posibil ca el să fi ştiut asta şi să nu fi vrut să fumeze de faţă cu tine.

— Ai examinat locul? Ai…

— Reena, nu face parte din jurisdicţia mea. E în comitatul Prince Georges, iar cei de acolo sînt competenţi. Am aruncat şi eu o privire peste fotografiile de la faţa locului, peste schiţe şi rapoarte, profitînd de amabilitatea lor. Şi eu aş fi ajuns la aceleaşi concluzii. Iubito, ai avut de-a face cu incendieri şi ştii destule despre focurile aprinse deliberat. Studiezi genul ăsta de investigaţii şi ştii că, uneori, o asemenea tragedie nu e decît un accident.

— Pastorelli…

— E la New York. Ca să fiu sigur, le-am cerut poliţiştilor locali să verifice. Azi-noapte a fost în Queens. S-a angajat acolo ca paznic de noapte. N-avea cum să vină în Maryland şi să ajungă înapoi la New York ca să ponteze la douăsprezece şi şase minute… cum a făcut.

— Deci s-a… întîmplat pur şi simplu? De ce mi se pare că-i mai rău aşa?

— Cauţi nişte răspunsuri şi nu există niciunul.

— Nu…

Reena îşi privi mîinile, simţind cum o bucăţică din inimă i se rupe şi se sfărîma.

— Uneori răspunsurile nu sînt cele pe care le cauţi.

8

Baltimore, 1996

Cît de greu putea fi? Reena dădea roată rulotei cu aspect inofensiv, poreclită *„labirintul”.* Şi-o fi cîştigat ea o reputaţie aproape mitică în cadrul departamentului, dar ei nu-i strecura spaimă-n suflet. Sigur, auzise poveştile, glumele, avertismentele despre ceea ce i se putea întîmpla unui recrut în „*cutie*”, dar de fapt important era să-ţi păstrezi concentrarea.

Trecuse prin antremamentul pentru clădiri în flăcări, chiar acolo, la Academie. Făcuse faţă stresului fizic. Urcase pe scări, se căţărase pe pereţi – cu echipamentul complet. Lucrase în schimburi – mai mult ca însoţitor, desigur, dar făcuse stagii la furtun şi cu ocazia a două incendii rezidenţiale. Şi mînuirea unui furtun de pompieri nu era pentru cei slabi de înger sau de inimă.

Acum era poliţistă, nu? Şi purta cu mîndrie uniformă. Dar dacă voia să avanseze pînă la gradul unui detectiv de incendieri, să poarte insigna acelei unităţi, trebuia să înţeleagă focul şi pe din afară, şi pe dinăuntru. Pînă nu reuşea să facă tot ceea ce făcea un pompier, nu îşi va atinge ţelul profesional. Şi nu doar la laborator, nu doar în simulări. Numai realitatea putea s-o satisfacă.

Era într-o formă excelentă. Muncise din greu ca să-şi sculpteze muşchii pe trupul osos. Genul de musculatură care. O poată purta pe scară, cu echipamentul complet, cale de cinci etaje. În pas alergător.

Cîştigase pe merit acest ritual şi respectul din partea karbaţilor şi a femeilor din linia întîi a luptei cu focul.

— Nu e nevoie s-o faci, să ştii.

Întoarse capul şi-l privi pe John Minger.

— Ba e nevoie. Pentru mine însămi. Şi e şi mai important e, i pot s-o fac.

— Ce mai mod de a-ţi petrece o dimineaţă frumoasă de sîmbăta…

La asta n-avea ce să-i mai zică. Dar era misiunea ei – şi, într-un fel pe care nu-l putea explica, răsplata ei.

— Soarele va continua să strălucească pe cer şi atunci cînd. Mi să ies.

Ea, însă, nu va mai fi aceeaşi. Sau cel puţin aşa spera.

— Va fi totul bine, John.

— Sper că da, altfel maică-ta o să-mi ia gîtul.

John îşi schimbă poziţia pentru a studia labirintul. Se apropia de şaizeci de ani. Ridurile din jurul ochilor mijiţi i se adînciseră. Avea încredere în Renna, se mîndrea că un părinte cu izbînzile ei şi aprecia voinţa cu care-şi urmărea ţelurile.

Dar odată cu mîndria se ivea şi îngrijorarea.

— N-am mai văzut pe nimeni făcînd o instrucţie atît de dură ca tine.

Ea zîmbi uşor surprinsă.

— Mă bucur să aud asta.

— Ai adunat foarte multe în aceşti cîţiva ani, Reena. Instrucţia, studiile, munca…

Se întreba dacă ceea ce se aprinsese în ea cu unsprezece ani în urmă se transformase în pasiune în ziua în care băiatul la care ţinea murise ars de viu.

— Te mişti repede.

— Aş avea vreun motiv să mă mişc încet?

Îi era greu să-i explice unei fete de douăzeci şi doi de ani cît de multe îi rezerva viaţa, nu doar să le trăiască, ci şi să le savureze.

— Eşti încă tînără, iubito.

— Pot să fac faţă labirintului, John.

— Nu numai la labirint mă refeream.

— Ştiu. Îl sărută pe obraz. Asta e ceea ce-mi doresc. Ce mi-am dorit dintotdeauna.

— Mă rog, ai făcut destule sacrificii ca s-o obţii.

Reena nu era de aceeaşi părere. Verile petrecute muncind, studiind, instruindu-se erau investiţii de viitor. La astea se adăuga emoţia, valul de adrenalină pe care-l simţea cînd îmbrăca uniforma sau cînd auzea pe cineva numind-o ofiţer Hale. Bătăile de inimă, golul din stomac în momentele cînd era înconjurată de flăcări, angajată în luptă.

Sau epuizarea absolută care urma după fiecare război.

Niciodată n-avea să fie că Fran, mulţumită să conducă un restaurant, sau ca Bella, care jongla între programări la coafor şi prînzuri.

— Am nevoie de asta, John.

— Mda, ştiu.

Cu mîinile în buzunare, John arătă cu capul spre labirint.

— OK. Vezi că poţi să te frigi acolo. Nu intra prea ţanţoşă.

— N-o să intru – am să ies ţanţoşă. Uite că vin doi mîncători de fum.

Ridică o mână în semn de salut, regretînd că nu se ostenise să se fardeze.

Steve Rossi, oacheş şi vinos, cu nişte ochi ca de cocker spaniei, era actualul partener al Ginei. Fiertura pe foc mic dăduse în clocot cu şase săptămîni în urmă cînd Reena le făcuse cunoştinţă. Însoţitorul lui, un Adonis bronzat cu

blugi şi tricou B.F.D., părea să aibă mai mult de oferit.

Reena luase masa cu Hugh Fitzgerald – şi cu o bucătărie plină de alţi pompieri – la cazarmă. Jucaseră pocher, băuseră cîteva beri şi, după ceva flirturi de nivel avansat, făcuse numărul cu pizza şi filmul, urmat de cîteva sărutări suculente. Cu toate acestea, avea impresia că de cele mai multe ori Hugh

O privea doar ca pe unul dintre băieţi.

La naiba, în echipament de luptă şi cu cizme Fire Line, chiar şi ea începea să se simtă băiat.

— Ura, îl salută Reena pe Steve, ce-ai făcut cu colega mea de cameră?

— Doarme ca un prunc. N-am putut-o urni să vină aici. Te simţi în stare?

— Sînt gata să pornesc.

Îl privi pe Hugh.

— Ai venit să te uiţi?

— Tocmai am ieşit din schimb şi m-am gîndit să trec pe aici, în caz că ai nevoie de reanimare.

Reena rîse, începînd să îmbrace echipamentul: intră în pantalonii de protecţie şi îşi potrivi bretelele.

— Dacă voi doi aţi scos-o cu bine la capăt, pot şi eu s-o fac.

— Nici nu mă îndoiesc, fu Hugh de acord. Eşti dură cît încape.

Nu era atributul cel mai stimulativ din partea

unui potenţial amant, îşi spuse Reena. Dar, dacă vrei să lucrezi în clubul băieţilor, adesea ajungi ca ei. Îşi legă la spate, într-o coadă, pîrul lung şi cîrlionţat şi îşi ridică gluga.

Niciodată nu avusese feminitatea înnăscută a surorilor ei dar, pe toţi sfinţii, înainte de sfîrşitul verii va avea un certificat de pompier.

— Poate mergem să mîncăm ceva după ce termini, propuse

Hugh.

Reena îşi încheie tunica, grea şi apăsătoare în arşiţa de august, şi ridică ochii. Ai lui erau ca două lacuri, îşi spuse, de o culoare fascinantă, undeva între albastru şi cenuşiu.

— Sigur. Faci cinste?

— Dacă ieşi din labirint, plătesc eu.

O ajută să-şi pună butelia de oxigen, apoi o bătu amical pe umăr.

— Dacă cedezi, eşti bună de plată.

— S-a făcut.

Îi adresă un zîmbet strălucitor ca soarele de pe cer, apoi îşi puse masca şi casca.

— Radioul, ordonă John.

Reena îşi controlă aparatul de radio, echipamentul, apoi îi făcu un gest cu degetul mare în sus.

— Eu am să te ghidez, îi reaminti el. Nu uita să respiri regulat. De la panică se trag toate problemele.

Nu intra în panică. Era un test, o simulare ca oricare alta, şi nimic mai mult. Respira regulat, aşteptînd ca John să apese pe butonul cronometrului.

— Şi!

Era întuneric ca într-un mormînt şi o căldură ca-n al şaptelea cerc al infernului. Era fantastic. Fumul negru şi gros satura aerul, aşa că-şi auzea propria respiraţie, uşor şuierătoare, în timp ce inhala oxigen din rezervor. Se orientă, stabilind în minte punctele cardinale înainte de a porni înainte, ghidîndu-se cu ajutorul mîinilor, al picioarelor şi al instinctului.

Găsi o uşă.

Se strecură prin ea. Avea deja faţa năclăită de sudoare.

Ceva îi blocă drumul. Încercă să vadă prin degetele înmănuşate, găsi deschizătura joasă şi îngustă şi se strecură prin ea.

Înăuntru puteau fi oameni imobilizaţi. Acesta era scopul exerciţiului. Să caute prin *„clădire”*, să găsească supravieţuitori sau victime şi apoi drumul spre ieşire. Să-şi facă datoria. Să salveze vieţi. Să rămînă în viaţă.

Auzi glasul lui John, straniu în gaura aceea neagră, întrebînd-o care era situaţia.

— E bine. Perfect. Cinci la cinci.

Înaintă pe pipăite în lungul unui perete, apoi fu nevoită să se înghesuie printr-un spaţiu strîmt.

Începea să-şi piardă reperele, aşa că se opri, încercînd să se reorienteze.

„încet, calm", îşi impuse. *„Intră, caută, ieşi."*

Dar nu exista decît beznă, fum şi o dogoare îngrozitoare.

Ajunsă într-o fundătură, simţi prima senzaţie de panică în gît şi în gîfîielile accelerate ale respiraţiei.

Glasul lui John îi spuse să-şi păstreze calmul. Să fie atentă la respiraţie.

Apoi podeaua îi fugi de sub picioare.

Impactul o făcu să geamă, cu respiraţia tăiată, şi simţi cum îşi pierde încă puţin controlul.

Era orbită şi, preţ de-un înfricoşător moment, fu asurzită de sîngele care-i vuia în urechi. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe faţă pe trup, pe sub costumul înăbuşitor de protecţie. Echipamentul cîntarea o mie de livre, iar masca o sufoca.

Îngropată de vie, îşi spuse. Era îngropată de vie în fum. Supravieţuitori? Nimeni n-ar fi putut supravieţui în infernul acela negru şi sufocant.

Pentru o clipă fu tentată să-şi smulgă echipamentul ca să se elibereze.

— Reena, calmează-ţi respiraţia. Te rog să respiri mai încet. Şi să-mi spui cum stai.

Nu pot. Fusese cît pe ce să pronunţe cuvintele. N-o va face. Cum să poată gîndi, cînd nu putea nici măcar să vadă sau să respire, cînd toţi

muşchii îi urlau de efort? Voia să se târască afară scurmînd cu unghiile prin podea, prin pereţi… Doar ca să iasă la lumină, la aer…

Beregata îi luase foc.

Oare şi Josh simţise acelaşi lucru? Acum lacrimile îi ardeau ochii, căci şi-l imagină. În minte nu mai avea niciun punct cardinal, numai chipul acela drag, zîmbetul timid, părul lung care cădea ca o perdea cînd lăsa capul într-o parte. Oare rămăsese conştient destul timp ca să fie orbit şi înecat de fum înainte de a începe să-l devoreze focul? Trecuse şi el printr-o asemenea panică, luptîndu-se, chinuindu-se să găsească destul aer pentru a striga după ajutor?

O, Doamne, ştiuse ce-l aştepta?

Bineînţeles. De altfel, ăsta era unul dintre motivele pentru care se afla acolo, în groapa aia hidoasă, în arşiţă şi chin. Ca să ştie cum este. Să înţeleagă. Şi să supravieţuiască.

Se ridică în patru labe, tremurînd. Nu mor, îşi spuse, deşi avea senzaţia că era închisă în propriul ei sicriu.

— Sînt OK. Am călcat pe o trapă. Totul e OK, merg mai departe.

Săltîndu-se puţin, porni tîrîş. Nu mai avea noţiunea direcţiei, nu mai există decît mişcarea. Încă o uşă, încă un drum înfundat.

Cum putea fi atît de mare drăcia asta?

Se căţără printr-o ferestruică. Toţi muşchii îi

tremurau, iar sudoarea îi şiroia pe trup. Timpul şi spaţiul se amestecaseră, încorda privirea, încercînd să vadă – să vadă orice. Lumină, formă, umbră…

Fum şi dezorientare, panică şi spaimă. Ucideau la fel de insidios ca focul. Focul nu consta numai în flăcări, învăţase asta. Focul însemna şi fum, şi vapori, podele şubrezite, tavane prăbuşite. Era o panică înăbuşitoare, orbitoare, paralizantă. Era epuizare.

Călcă pe încă o trapă – sau era aceeaşi? — Şi fu prea obosită ca să înjure.

Simţi un alt perete. Ce sadic concepuse blestemăţia asta?

Se întrebă ea. Se strecură printr-o nouă deschizătură şi găsi încă o uşă. Deschizînd-o, ieşi împleticită la lumină.

Smulgîndu-şi masca, trase aer în piept şi îşi rezemă mîinile pe genunchi, în timp ce capul i se învîrtea.

— Bună treabă, o felicită John.

Reena reuşi să ridice capul doar atîta cît să-l poată privi.

— Aproape am cedat de cîteva ori.

— „*Aproape*” nu contează.

— Şi am învăţat ceva.

— Ce anume, iubito?

Luînd sticla cu apă pe care John i-o oferea, Reena bău cu nesaţ.

— Am scăpat de orice îndoieli privind alegerea între investigaţii şi mâncatul-de-fum. Nu aşa am chef să-mi trăiesc restul zilelor.

John o ajută să-şi scoată butelia de oxigen, apoi o bătu pe spate.

— Te-ai descurcat excelent. Reena bău din nou, apoi puse sticla jos, rezemîndu-se din nou cu palmele pe genunchi. O umbră îi trecu peste faţă, făcînd-o să ridice iar capul. Hugh venea lîngă ea. Imitîndu-i poziţia, o privi în faţă, zîmbitor.

Zîmbi şi ea şi, cu toate că se auzea gîfîind, simţi cum îi scăpa din gît şi un mic hohot de rîs. Atît de uşurare, cît şi de triumf.

Hugh rîse şi el şi, cînd ea îşi azvîrli casca, i-o prinse din zbor.

— E o tîrfă, nu?

— Una mare!

— Se pare că am de dat un mic dejun special la Denny’s.

Reena rîse din nou, lăsîndu-şi capul să se bălăbăne întrege nunchi.

— Şi pe urmă intru la duş şi mă văd în oglindă.

Reena se strîmbă, săltînd sacoşa de cumpărături – o parte din recompensa personală a unei după-amiezi la White Marsh Mall împreună cu Gina.

— Părul meu arăta ca un ghem de sîrmă cu miros de transpiraţie. Aveam faţa înnegrită de fum. Şi puţeam. Puţeam de-ţi mutam nasu’.

— Şi tot te-a invitat în oraş, îi reaminti Gina.

— Mai mult sau mai puţin.

Făcu o pauză şi privi o pereche de pantofi roşii dintr-o vitrină.

— Micul dejun la Denny’s – ne-am distrat bine. Mîine o să mergem să dăm şi-n minge de cîteva ori. Nu pot spune că nu-mi face plăcere o oră pe teren, Gina, dar nicio cină elegantă din cînd în cînd nu m-ar deranja. Aş putea să justific astfel cumpărarea pantofilor ăstora.

— A, dar sînt fabuloşi! Ia-i neapărat.

Şi, aşa cum era datoare în calitatea ei de cea mai bună prietenă, Gina o trase pe Reena după ea în magazin.

— Costă optzeci şi şapte de dolari, spuse Reena, privind preţul de pe talpă.

— Sînt pantofi, dragă, nu papuci de casă. Pantofi sexy şi roşii. N-au preţ.

— Ba au pentru salariul unei poliţiste începătoare. Dar mi-i doresc. Trebuie să fie ai mei, declară ea, strîngînd pantoful la piept. Nimeni altcineva n-are dreptul să-i aibă. Chiar dacă vor sta degeaba la mine-n debara.

— Şi-atunci…?

— Ai dreptate.

Găsi o vînzătoare, îi dădu pantoful şi îi spuse numărul, după care se aşeză, cu Gina şi sacoşele, pe o banchetă.

— Vor fi răsplata mea pentru că am supravieţuit labirintului. Şi să nu zici că răsplata este setul pe

care mi l-am cumpărat.

— De ce-aş zice asta?

La auzul mirării sincere din vocea Ginei, Reena fu nevoită să zîmbească.

— Acum douăzeci de minute încercai să mă convingi să nu-l iau. Acum încerci să mă convingi că pantofii…

— Te iubesc.

Înclină capul într-o parte, privindu-şi prietena. Gina îşi lăsase părul să crească, iar acum arăta ca o cascadă de şuviţe ondulate, negre ca abanosul.

— Pari cam agitată.

— Mă simt agitată, răspunse Gina. Steve e… E dur, şi puternic, şi dulce, şi deştept. Reena, el e alesul!

— Alesul?

— Unicul. Mă mărit cu el.

— Te… Gina! Cînd? Facem cumpărături de peste o oră şi abia acum îmi spui?

— Încă nu m-a cerut. Dar ajungem noi şi-acolo, adăugă ea. Cred c-ar trebui să ne căsătorim în mai, anul viitor. Sau poate să aşteptăm pînă-n septembrie. Mai bine-n septembrie, fiindcă loamna sînt toate culorile alea minunate… O rochie aurie ar arăta superb. Sau ruginie.

După părerea Reenei, saltul de la un tip sexy la alegerea culorilor pentru nuntă era enorm. Era clar că Gina le luă pe toate din mers.

— Chiar îţi doreşti să te măriţi.

— Chiar mi-o doresc. Ştiu că s-ar putea să-mi fie greu, că nevastă de pompier.

Scoase din poşetă o cutie de Tic Tac cu spearmint, scutură cîteva şi-i oferi şi Reenei.

— Programul e aşa de lung şi munca-i atît de periculoasă… Dar nici nu ştii ce fericită mă face! Oooh, pantofi roşii! Ia pune-ţi-i!

Ascultătoare, Recna se încălţă cu pantofii pe care i-i adusese vînzătoarea. Se ridică în picioare ca să-i încerce, admirîndu-i în oglinda rezemată pe podea.

Proba o pereche de pantofi roşii pe care nu şi-i putea permite şi probabil n-avea să-i poarte niciodată. Gina îşi făcea planuri de viitor. Deşi prefera pantofii, nu-şi putu stăpîni un mic junghi de invidie.

— Steve se gîndeşte şi el la căsătorie?

— Nu, încă nu. Abia azi-dimineaţă, cînd a intrat şi m-a sărutat de rămas-bun, mi-am zis: *„O, Doamne, sînt îndrăgostită; parcă mă şi văd trezindu-mă din somn în fiecare dimineaţă lîngă tipul ăsta”*. Niciodată n-am mai avut senzaţia asta cu cineva. Pantofii ăştia ţi-i cumperi, Reene. Nici nu discut!

— Ei, în cazul ăsta…

Reena se aşează şi se descălţă. Cînd scoase cartea de credit, şi-aşa maltratată, ca să plătească, înghiţi în sec.

— Sînt iresponsabilă.

— Ba nu, eşti doar o fată. E OK.

— Compensez, murmură ea oftînd. Cea mai bună prietenă a mea e îndrăgostită, iar eu nu pot nici măcar să am o întîlnire serioasă.

— A, ba poţi şi tu. Uită-te la tine! Eşti bronzată toată, tonică şi frumoasă. Nu-ţi ia nici cinci minute ca să te aranjezi dimineaţa. Eu am nevoie de o oră şi ceva – cînd sînt în formă!

— Îmbrac o uniformă, îi reaminti Reena. Soluţia ideală pentru o garderobă fără probleme. Îmi place foarte mult Steve, iar dacă nu are atîta minte să te-nhaţe repede, merită un şut în fund.

— Mulţam.

— Poate-am să-l invit pe Hugh la o cină elegantă. Atîta doar că, o, Doamne, abia am cheltuit nouăzeci şi unu de dolari şi treizeci şi cinci de cenţi pe pantofi.

— O să mergem cu toţii la cină. Îl pun pe Steve să aranjeze.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea.

— Ceea ce-nseamnă c-ai să-mi împrumuţi şi mie pantofii ăştia noi.

— Sînt cu un număr mai mari.

— De parcă asta contează! Ştii, l-ai putea invita pe Hugh la nunta lui Fran.

— Va avea loc abia în octombrie.

Reena îşi adună sacoşele, hotărîtă să nu mai cheltuiască niciun bănuţ în mall.

— S-ar putea ca pînă atunci să mă şi despart de

el, zise ea.

— Neserioaso.

— Recunosc de bunăvoie şi nesilită de nimeni că nu-l caut pe Bărbatul Ideal. Nici măcar nu-s sigură că mi l-aş dori în momentul de faţă. Şi apoi Hugh ăsta are un trup… E clar că fierbe ceva între noi doi.

Ieşiră din magazin, amestecîndu-se în mulţimea cumpărătorilor de sîmbătă.

— Totuşi, nu mi-am pierdut capul, să ştii, adăugă Reena.

— Mie-mi faci impresia că eşti numai bună de cules.

— A, sînt. Coaptă şi pîrguita, dar cu capul pe umeri. Nu mi l-a sucit dragostea.

Se opri lîngă altă vitrină.

— Nu aşa cum arăţi tu azi, nici cum arată Fran în fiecare zi de cînd l-a cunoscut pe Jack, continuă ea.

— E un dulce.

— Este, într-adevăr, şi-i bărbatul cel mai potrivit pentru ea. Vor fi ridicol de fericiţi. Eu nu cred că vreau să-l întîlnesc acum pe tipul perfect. Ce-aş face cu el?

— Ai fi ridicol de fericită?

Reena clătină din cap.

— Nu ştiu. Înainte de asta am de făcut anumite lucruri. Bărbatul ideal şi o dragoste care să-mi ia minţile mi-ar sta în drum.

Nu-i folosea naibii la nimic să-şi tîrască picioarele, dar Bo şi le tîra oricum.

— Nu vreau să mă duc la cumpărături. Nu vreau.

— Ia nu te mai smiorcăi! îi strînse Mandy braţul ca într-o cătuşă, trăgîndu-l după ca. Eşti sau nu eşti cel mai bun prieten al meu, şi uneori şi confident?

— De ce mă pedepseşti? Ce ţi-a făcut cel mai bun prieten al tău, şi uneori şi confident, de-l tîrăşti după tine în infernul unei sîmbete după-amiaza la mall?

— Pentru că azi am nevoie de cadoul ăsta. De unde era să ştiu, în ultimele două săptămîni, că n-o să-mi mai văd capul de treburi şi o să uit de petrecerea-surpriză de diseară? O, uite ce mai costumaşi

— Nu…! Numai costumaşe nu! Mi-ai promis…

— Am minţit, la să vedem, verdele ăsta a fost inventat pentru mine şi numai pentru mine. Şi uite ce croială are jacheta… Acum, că m-am angajat în redacţia de la The Sun, trebuie să mă îmbrac ca o profesionistă. Stai să-l probez… Două secunde, nu mai mult.

Bo mimă că duce un pistol la tîmplă şi îşi agaţă ştreangul de gît cînd Mandy se repezi spre cabina de probă.

Putea să fugă. Putea pur şi simplu să-şi ia tălpăşiţa. În toată lumea nu exista niciun bărbat

care l-ar fi putut condamna. Dar şi el avea nevoie de un cadou pentru tîmpita aia de petrecere-surpriză a prietenei lor comune. Mandy respinsese ideea lui de a lua o sticlă de vin în drum spre petrecere. În fond, putea să cumpere ea cadoul, iar el să contribuie cu jumătate din preţ. Ce era rău în asta?

Unde naiba dispăruse? De ce dura atîta?

— E perfect, aproape cînta Mandy, revenind spre el în pas de dans, cu sacoşa în mâna. Am să-l port în scara asta. Mai trebuie doar să găsesc nişte pantofi potriviţi…

— Te împuşc pe loc.

— Of, mai termină, îl plesni ea peste dosul mîinii cu degetele pe care-i sclipeau patru inele; cel din sprînceană dispăruse de mult şi lui Bo îi era cam dor de el. Poţi să stai jos pe terasă pînă găsesc eu pantofii. Totuşi, mai întîi cadoul. Pînă nu-ncepe să-mi iasă fum din cartea de credit.

Îl trase după ea în pîntecul fiarei. Acolo, toate se mişcau, toate aveau ecou. Bo se gîndi, nu fară nostalgie, la Casa Ororilor pe care o suportase contra unui preţ de cinci dolari la vîrsta de doisprezece ani.

— Ce cadou crezi c-ar merge mai bine, ceva distractiv sau ceva practic?

— Nu-mi pasă. Cumpără ce vrei şi scoate-mă de-aici.

Mandy porni agale, ca o femeie care nu numai

că se afla pe terenul ei, dar îi mai şi plăcea să-l cutreiere ore întregi. Poate chiar zile.

— Lumînări, eventual… Nişte lumînări mari, fanteziste… Astea-s şi distractive, şi practice.

Se gîndi că ar putea încerca să se roage şi ridică privirea spre cupolă.

Sonorul se stinse. Vocile, muzica, smiorcăielile copiilor, chicotelile fetelor.

Vederea lui se concentră telescopic, cum mai făcuse odată.

O vedea perfect clar.

Stătea la nivelul al doilea, cu braţele pline de pungi şi cu cascadă de bucle aurii revărsată pe umeri. Inima îi făcu o tumbă inc cată şi prelungă.

Poate că unele rugăciuni îşi primeau răspunsul chiar înainte de a le rosti.

O luă la fugă, încercînd să n-o scape din ochi.

— Bo! Bowen! strigă Mandy, urmîndu-l în goană.

Îl prinse de braţ după ce scăpă ca prin urechile acului de coliziunea cu un grup de adolescenţi.

— Ce-i cu tine?

— Ea e.

Bo nu-şi putea trage răsuflarea, nu-şi mai simţea picioarele.

— E aici. Acolo, sus. Am văzut-o. Unde-i afurisita aia de scară?

— Cine?

— Ea.

Se învîrti în cerc, văzu scara şi se repezi într-

acolo cu Mandy pe urmele lui.

— Fata Visurilor.

— Aici? întrebă ea cu vocea ascuţită de interes şi surprinsă. Serios? Unde e? Unde?

— Era chiar…

Bo se opri în capul scării, gîfîind ca un ogar la vînătoare.

— Era acolo… în partea aia…

— Blondă, da?

Mandy auzise povestea de multe ori şi se ridică pe vîrfuri, căutînd cu privirea prin mulţime.

— Păr cîrlionţat… înaltă, zveltă?

— Mda, da. Şi poartă o bluză albastră. Fără mîneci şi cu guler. La naiba, unde s-a dus? Nu se poate să mi se întîmple iar.

— O să ne despărţim: tu o iei pe-acolo, eu pe-aici. Părul – mai lung, mai scurt…?

— Lung, despletit, lăsat pe umeri. Avea nişte sacoşe. Multe sacoşe cu cumpărături.

— Mi-e deja simpatică.

Douăzeci de minute mai tîrziu se întîlniră în acelaşi loc.

— Îmi pare rău, Bo. Crede-mă.

În sufletul lui Bo, dezamăgirea şi frustrarea purtau un război atît de înverşunat, încît aproape că i se făcea rău.

— Nu-mi vine să cred că am văzut-o şi n-am putut ajunge la ea.

— Eşti sigur că era aceeaşi fată? Au trecut de-

atunci… cît? Patru ani…

— Mda, sînt sigur.

— Păi, s-o luăm aşa: înseamnă că e de pe-aici. Ai s-o mai vezi. Îi strînse uşor braţul. Ştiu eu c-ai s-o mai vezi.

9

Lăsînd la o parte pantofii roşii, Reena nu se putea gîndi la o activitate mai distractivă pentru sîmbătă după-amiază decît o rundă în sala de baseball. Soarele, bita şi un ţip cît mai drăguţ cu care să le împartă.

Cine s-ar putea plînge?

Îşi potrivi casca, luă poziţia şi izbi în plin mingea care zbura spre ea, trimiţînd-o în sus şi în afara terenului.

— Tre’ să recunosc că eşti într-o formă excelentă.

Reena zîmbi, bătu cu piciorul în pămînt şi se pregăti pentru o nouă lovitură. Poate că ar fi preferat că Hugh să-i admire formele trupului, nu forma sportivă, dar spiritul ei competitiv nu-i îngăduia să joace ca o fată.

— Pe bune că da, încuviinţă ea, balansînd bîta. Asta a mers uşor în dreapta.

— Depinde de jucătorul de cîmp.

Hugh lovi şi el. Mingea se ciocni de bîta,

trosnind.

— Uite-o dublă.

— Depinde de alergător.

— Rahat.

Rîse, totuşi şi lovi mingea următoare.

— Apropo de formă, nici a ta nu-i rea. Joci vreodată?

— Am jucat în liceu, răspunse el în timp ce prindea una trimisă aiurea. Compania are o echipă de softball. Joc pe poziţia a doua.

— Eu, dacă prind cîte-o partidă, iau de obicei stînga terenului.

— Pe tine te ţin picioarele pentru aşa ceva.

— În liceu am făcut atletism. Alergări.

Îi veni din nou rîndul, se mişcă prea repede şi primi o lovitură.

— M-am gîndit să continui şi-n colegiu, dar aveam cursuri prea grele, aşa că m-am pus cu burta pe carte. Să nu scap mingea din ochi, adăugă mai mult pentru sine, şi lovi încă o dată.

— Ei, asta zic şi eu lovitură. Ar trebui să facem odată o partidă la Camden Yards.

Reena privi peste umăr şi îi zîmbi.

— Categoric.

Cînd Elugh pomeni despre o bere şi o gustare, fu cît pe ce să-i sugereze s-o ia spre „*Sirico's*”, dar renunţă. Nu era încă pregătită să-l prezinte familiei pentru inspecţie.

Aleseră un „*Ruby Tuesday's*”, unde împărţiră

nişte nachos şi bere Coors.

— Unde-ai învăţat să dai cu bîta?

— Hmm… murmură ea, lingîndu-şi brînză topită de pe degetul mare. De la tata mai ales. Moare după baseball. Reuşeam să jucăm cîteva partide pe an cînd eram mici.

— Mda, ai o familie numeroasă, nu?

— Două surori mai mari şi un frate mai mic. Cumnatul, nepotul şi nepoata de la sora mijlocie. Viitorul cumnat de la cea mare – se mărită în toamna asta. Mătuşi, unchi, veri; prea mulţi ca să-i mai înşir – şi ăştia nu-s decît cei primari. Tu cu ce le lauzi?

— Cu trei surori mai mari.

— Serios?

Puncte pe tabela de marcaj a numitorilor comuni, conchise ea. Nu îl va intimida o familie numeroasă.

— Iar tu eşti prinţul.

— Ba bine că nu, zîmbi Hugh, ridicînd sticla de bere în semn de salut. Sînt măritate. Au cinci copii, toate la un loc.

— Şi ce fac?

O privi nedumerit un moment.

— Cu ce?

— Cu munca.

— Nu fac nimic. Sînt, înţelegi, casnice…

Reena îl privi ridicînd din sprîncene şi sorbi din bere.

— Am auzit că şi asta se consideră muncă, zise ea apoi.

— Nimeni nu m-ar putea plăti destul ca s-o fac, aşa că, mda, cred că ai dreptate. Familia ta are restaurantul „*Sirico's*”. Grozavă pizza.

— Cea mai bună din Baltimore. Acum se lansează a treia generaţie. Sora mea Fran a devenit co-manager, iar Jack al ei – tipul cu care se mărită – frămînta aluatul. Tu eşti a doua generaţie pe meserie, nu?

— A treia. Tata încă mai lucrează. Tot vorbeşte de pensie, da' nu ştiu… îţi intră-n sînge.

Reena se gîndi la labirint şi la faptul că voia să-l mai parcurgă o dată. Mai repede, mai bine.

— Ştiu cum e.

— Totuşi, are cincizeci şi cinci. Oamenii – civilii – nu înţeleg cu adevărat efortul fizic.

— Nici stresul emoţional sau psihic.

— Păi, mda, nici pe alea.

Se rezemă de spătar şi o privi lung.

— Pe plan fizic te descurci bine. Labirintul nu-i pentru fraieri. Ai lucrat şi la clădirile arse şi ai scos-o la capăt în vreo două schimburi grele. Ai o constituţie bună, ca un… cum îi zice? … ogar.

Poate că stătea ea prost în materie de întîlniri, dar încă nu uitase să flirteze.

— Mă întrebam cînd ai să observi.

Îi plăcea zîmbetul lui, scurt şi încrezut. Un zîmbet care spunea că ştie cine este şi ce

urmăreşte.

— Am observat. Mai ales cînd porţi şortul ăla, pe pista de; i alergări de la academie. Oricum, majoritatea femeilor nu rezistă din punct de vedere fizic.

— Există şi bărbaţi care nu fac faţă.

— Fără discuţie. Nu facem discriminări. Vreau să zic că eşti una dintre puţinele femei pe care le-am văzut făcînd faţă. Ai rezistenţă, instincte, creier. Şi nici curajul nu-ţi lipseşte. Mă întreb de ce nu te înrolezi.

Reena rupse încă o bucată dintr-un nacho. Ştia că Hugh nu era darnic cu laudele, aşa că luă observaţiile în serios:

— M-am gîndit, şi uneori mă captivează. În timpul antrenamentelor sau cînd lucrez în cîte-un schimb. Dar nu mă; atrage stinsul incendiilor. Or asta-i ceva ce trebuie să te atragă. Eu vreau să ştiu ce se întîmpla cu ele şi de ce. Să înţeleg cum încep, de unde, cine le aprinde… Asta-i pasiunea mea. Ca să te repezi într-o clădire care arde ai nevoie de un tip de curaj şi de un clan aparte.

— Te-am văzut făcînd-o, îi aminti el.

— Mda. Mă rog, sigur, era nevoie s-o fac, să văd cum se procedează. Dar nu e munca pe care mi-o doresc. Pe mine mă interesează să intru în clădire pe urmă, să reconstitui totul şi să aflu motivul.

— Departamentul are inspectori de incendiu. Minger e unul dintre cei mai buni.

— Mda. M-am gîndit s-o iau şi eu în aceeaşi direcţie. John este, cum să zic… unul dintre eroii mei. Dar… mai e un lucru pe care mulţi oameni, mulţi civili, nu-l înţeleg. Incendierile deliberate. Efectele lor – şi nu numai asupra proprietăţilor. Ce efect poate avea un incendiu criminal asupra oamenilor, asupra unui cartier, a unor firme, a unei economii… Asupra unui oraş.

Ridică din umeri şi zîmbi ca să mai destindă atmosfera, după care continuă:

— Aşa că, asta e misiunea mea în viaţă. Stinge-le tu, Fitzgerald. Eu am să mă ocup de curăţenic.

Nu obişnuia să ţină fetele de mînă, observă ea, dar o conduse pînă la uşă. Cînd ajunseră, o rezemă cu spatele de tăblie, pentru încă unul dintre acele săruturi fierbinţi, năucitoare.

— E încă devreme, zise el apoi.

— Este.

O nemulţumea faptul că două întîlniri *„lejere”* făceau să fie prea devreme pentru evaluările ei personale.

— Dar…

Hugh se strîmbă, deşi în ochii ca două lacuri ceţoase i se citea umorul.

— Presimţeam c-ai să spui aşa ceva. Vrei să-ncercăm să prindem un meci săptămîna asta?

— Mda, mi-ar plăcea.

— Am să te sun şi aranjăm totul.

Dădu să plece, apoi se întoarse şi o mai sărută o

dată.

— Ai nişte buze extraordinare.

— Şi mie-mi plac ale tale.

— Ascultă, ai ceva zile de vacanţă?

— Cred c-am să-mi mai pot strecura una pe lîngă cele libere. De ce?

— Avem o casă jos, pe Outer Banks. Una veche, de plajă. Nu-i rea. Am putea merge acolo vreo două zile, data viitoare cînd sînt liber, dacă ai şi tu timp. Îi luăm şi pe Steve şi Gina.

— Două zile la plajă? Cînd plecăm?

Hugh zîmbi iar, la fel de scurt.

— O să jonglăm cu programele şi stabilim noi.

— Încep să-mi fac bagajele.

De cum intră în casă, Renna făcu cîţiva paşi de dans victorios prin micul living.

Plajă, un tip sexy, prieteni buni… Viaţa era de-a dreptul minunată. Atît de minunată încît nu-i venea să stea singură acasă, într-o seară de vară.

Îşi luă cheile şi ieşi.

Zări luminile de poziţie ale maşinii lui Hugh dînd colţul şi observă absentă maşina care coti după a lui. Suflă o bezea în direcţia aceea, apoi porni în sens opus, spre *„Sirico's”*.

Se simţea bine în cartier. Îi plăcuse să stea cu chirie, împreună cu colegii, îi plăcuse şi debaraua de mături pe care reuşise să o amenajeze în timpul instrucţiei din campusul Shady Grove, la vest de Baltimore. Dar aici era acasă.

Casele aliniate, cu treptele lor albe sau cu mici verande, ghivecele cu flori sau steagurile italieneşti fluturînd pe acoperişuri.

Întotdeauna se găsea prin apropiere cineva care să strige o vorbă de salut.

Fără grabă, admiră o parte din imaginile pictate pe geamurile caselor, întrebîndu-se dacă n-ar fi cazul să-i ceară mamei sale să facă una şi pentru ea şi Gina. Probabil că avea nevoie de aprobarea proprietarului – dar cum acesta era văr de gradul doi cu Gina, se îndoia că ar fi o problemă.

Ocoli pe străduţa alăturată ca să se uite cîteva minute la un joc de boccie între nişte bătrîni îmbrăcaţi cu cămăşi multicolore.

Cum de nu-i venise ideea să-l întrebe pe Hugh dacă nu voia să facă o plimbare, să vadă cîte ceva din specificul local? Ar fi trebuit să-l întrebe, pe cel mai firesc ton, dacă voia să vadă un film la grădină vineri-seara. Era o tradiţie a cartierului. Seara la cinema însemna şi muzică live – care se putea termina cu dans. Cine ştie, i-ar fi fost şi pantofii roşii de vreun folos la urma urmei.

Îşi propuse să se gîndească la asta; eventual s-o facă în patru, cu Gina şi Steve. Deocamdată, însă, putea la fel de bine să savureze restul serii.

Renna îşi aminti că serile de duminică erau agitate la *„Sirico's".* Dacă îşi dorea să petreacă cîteva minute cu cineva din familie înainte de a începe haosul, nu trebuia să mai întîrzie.

Cînd intră pe uşa restaurantului, atmosfera începuse deja să se înfierbînte. O întîmpina rumoarea conversaţiilor, zăngănitul tacîmurilor şi ţîrîitul telefonului.

Pete era la tejgheaua de pizza, iar mama ei, lîngă aragaz. Fran, împreună cu doi dintre chelnerii pe care tatăl ei încă îi mai numea puştii lui, serveau la mese.

Reena îşi văzu viitorul imediat pe dinaintea ochilor sub forma unui şorţ şi a unui carnet de comenzi. Dădu s-o strige pe Fran, apoi o văzu pe Bella aşezată la o masă, ciugulind din nişte antipasto.

— Ei, străino, o interpelă ea, trîntindu-se pe celălalt scaun de la masă. Ce-i cu tine pe-aici?

— Vince s-a dus la golf azi. M-am gîndit să aduc copiii pentru un timp.

— Şi unde-s?

— Tata şi Jack i-au luat la o plimbare pînă-n port şi-napoi. Mama a telefonat ca să te-anunţe c-am venit, da' nu te-a găsit acasă.

— Abia m-am întors, nici măcar nu mi-am ascultat robotul.

Întinse mîna şi culese o măslină din farfuria lui Bella.

— Concursul de boccie e pe terminate. Într-o jumătate de oră va fi plin aici.

— Afacerile merg bine, ridică uşor din umeri Bella.

Arată uluitor, îşi spuse Reena. Stilul de viaţă pe care şi-l dorise dintotdeauna îi pria. Se rafinase. Avea părul blond pieptănat impecabil în jurul feţei cu piele fină, netedă. La urechi se vedeau scînteieri şi luciri aurii, ca şi pe degete, iar la gît – bijuterii fine şi scumpe, asortate cu bluză de pînză roz-pal.

— Şi tu? o întrebă Reena. O duci la fel de bine pe cît arăţi?

Pe buzele lui Bella trecu un zîmbet.

— Cît de bine arăt?

— La nivel de copertă a revistelor de modă.

— Mulţumesc. Îmi dau silinţa. Am nevoie de timp ca să slăbesc după naştere, să-mi reintru în formă. Pe lîngă antrenorul meu personal, Attila unul ar părea un fătălău. Da' merită.

Întinse mîna, ca să-i arate brăţara de tenis cu diamante şi safire.

— Recompensa mea de la Vince pentru că am revenit la greutatea dinainte de Vinny.

— Frumoasă. Sclipeşte.

Bella rîse, ridicînd din umeri şi jucîndu-se distrată cu nişte prosciutto.

— Oricum, am trecut ca să-ncerc să-i bag minţile-n cap lui Fran pentru nuntă.

— Ce-i cu nunta?

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce insistă să ţină recepţia într-o sală prăpădită, cînd poate folosi clubul nostru. Am chiar. Şi o listă de bucate, de

florării şi de muzicieni. N-are niciun motiv să se mulţumească cu mai puţin cînd eu sînt dornică s-o ajut.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Reena, sincer, dar cred că Fran şi Jack îşi doresc o nuntă puţin mai simplă şi mai aproape de casă. Sînt oameni mai simpli decît voi, Bella. N-o spun că să te critic, adăugă ea, acoperindu-i mîna cu a ei cînd ochii surorii sale o fulgerară. Cinstit. Aţi avut o nuntă spectaculoasă, senzaţională, care te-a reprezentat întru totul. Şi pe Fran ar trebui s-o reprezinte nunta ei.

— Nu vreau decît să împart cu că tot ce am. Ce-i rău în asta?

— Absolut nimic. Şi ştii ceva? Cred c-ar trebui s-o ajuţi cu florile.

Bella clipi din ochi, surprinsă.

— Serios?

— Te pricepi la aşa ceva mai bine decît Fran şi mama. Cred c-ar trebui să te lase să faci totul după capul tău, mai ales dacă vrei să contribui şi la plata lor.

— Eu aşa aş vrea, dar ele n-au să…

— Le conving eu.

Bella se rezemă de spătar.

— Am încredere c-ai să reuşeşti. Întotdeauna le-ai putut convinge de orice.

— Cu o condiţie. Dacă Fran vrea flori simple, să nu-i cumperi camioane cu orhidee sau mai ştiu eu

ce.

— Dacă le vrea simple, pot să i le fac şi simple. Da' ştii, uluitor de simple! Şi pot să-i transform sala aia dărăpănată într-o grădină. O grădină de casă, adăugă ea, văzînd că Reena o privea cu ochii mijiţi. Dulce, romantică, de modă veche.

— Perfect. Cînd mi-o veni şi mie rîndul, nu-mi scapi.

— Ai vreunul în perspectivă?

— Nu caut. Dar am un tip. E pompier.

— A. Mare surpriză.

— Gen armăsar, preciză Reena, luînd încă o măslină. Posibilităţi excelente pe saltea.

Bella rîse înăbuşit.

— Îmi lipseşti, Reena.

— O, iubito, şi tu-mi lipseşti mie.

— Nu m-aş fi aşteptat.

Fu rîndul Reenei să rîdă.

— Serios. Nici eu nu credeam să-ţi duc dorul, ţie sau…

Făcu un gest înjur, indicînd restaurantul.

— Totuşi, uneori mi-e dor.

— Mă rog, sîntem aici pentru totdeauna.

Stătu mai mult timp decît intenţionase, chiar şi după ce Bella îşi luă copiii acasă, pe proprietatea lor întinsă din suburbie. Cînd clientela se împuţină suficient, îşi conduse mama şi pe Fran la o masă.

— Şezătoare între fete.

— Orice, numai să-mi odihnesc puţin picioarele,

replică Bianca, turnînd apă minerală în trei pahare.

— E vorba de nuntă şi de Bella.

— Of, nu-ncepe şi tu! exclamă Fran, acoperindu-şi urechile cu mîinile şi dînd din cap de-i săreau şuviţele de păr în toate părţile. Nu vreau o nuntă gen club country. Nu vreau o haită de ospătari în smoching care să servească şampanie, nici afurisite de lebede de gheaţă…

— Nu te acuz. Dar flori vrei, da?

— Ei, sigur că vreau flori.

— Las-o pe Bella să le pregătească.

— N-am chef de…

— Stai puţin. Ştii ce gen de flori îţi doreşti şi ce culori. Dar Bella ştie mai mult decît atît. Singura calitate pe care o are cu prisosinţă e stilul.

— Am să mă înec în trandafiri roz.

— Ba n-ai să te îneci.

Că de nu, îşi spuse Reena, o va îneca ea personal pe Bella, imediat după ceremonie.

— Îţi doreşti o nuntă simplă, romantică şi de modă veche. Am înţeles. OK, nu pricepe de ce vrei aşa ceva, dar e de acord că asta ţi-e dorinţa. Şi că ai tot dreptul să-ţi fie respectată. Aşa că vrea să te ajute. Vrea să se simtă şi ea implicată.

— Dar este implicată…!

Fran începuse să-şi tragă şuviţele de păr, dar Bianca tăcea.

— E matroană de onoare.

— Vrea să-ţi dăruiască ceva. Te iubeşte.

— Of, Reena, nu…

Lăsîndu-şi capul pe masă, Fran lovi uşor tăblia cu fruntea.

— Nu mă constrînge, făcîndu-mă să mă simt vinovată.

— Se plictiseşte, se simte oarecum exclusă.

— Mamă, ajutor!

— Aştept să aud mai întîi totul. Să văd de ce Reena îi ţine parte surorii tale în povestea asta.

— Una la mînă, fiindcă cred… Ba nu, ştiu că poate s-o facă. Pe propria cheltuială.

Îndreptă un deget spre Fran cînd aceasta întoarse brusc capul, gata să protesteze.

— Un cadou de la sora ta nu e jignitor, aşa că înghite-ţi cuvintele şi taci. Vrea să-ţi dăruiască flori de nuntă şi să te bucuri de ele, aşa că va avea grijă să nu încurce nimic. Ia, repede – zi cinci flori care nu sînt trandafiri.

— Aă… crini, garoafe… fir-ar, petunii, pansele… Presiunea e prea puternică.

— Mai ţii minte cum îi bătea la cap pe decoratorii ăia cînd aranja grădinile şi arbuştii? Se pricepe la treaba asta mai bine decît oricare dintre noi, şi ştie cum să coordoneze totul. A spus că ţi-ar putea face un fel de grădină, o temă de grădină de casă. Nu sînt sigură că ştiu ce înseamnă asta, dar sună interesant.

Fran îşi muşcă buzele.

— Nici eu nu prea ştiu ce înseamnă… însă-mi place cum sună.

— Pentru ea va însemna foarte mult – şi cred că şi pentru tine o să însemne mult cînd va fi gata.

— Aş putea sta de vorbă cu că. Poate mergem la o florărie sau mă duc să mă mai uit o dată la grădinile ei şi ar putea să-mi explice ce vrea să facă.

— Perfect.

Ştiind că sosise momentul să se retragă, Reena ieşi din separeu.

— Acum trebuie să mă duc acasă.

Se aplecă, o sărută pe Fran, apoi vru să-şi sărute şi mama, dar Bianca se ridică şi ea.

— Fac şi eu cîţiva paşi cu tine, să iau puţin aer.

În timp ce ieşeau pe uşă, mama ei o cuprinse de mijloc.

— Nu m-am aşteptat. Nu tu erai cea care îi ţinea partea lui Bella.

— De obicei nu sînt de acord cu ea. În plus, intuiţia-mi spune că de data asta n-are cum s-o încurce. O face în parte pentru Fran, în parte din orgoliu. Nu poate să piardă.

— Bine gîndit. Întotdeauna ai gîndit bine. Ce-ar fi să ne ducem să aruncăm o privire peste flori? Femeile de la *„Sirico's”*.

— OK, sigur.

— Atunci sună-mă cînd ajungi acasă.

— Mamă…

— Sună-mă şi-atît, doar ca să ştiu că ai ajuns cu bine.

„Patru cvartale şi jumătate,” îşi spuse Reena, depărtîndu-se.

„Prin cartierul meu. Eu, un ofiţer de poliţie instruit.”

Totuşi, cînd ajunse acasă îi dădu un telefon scurt.

Fiind începătoare în poliţie, Reena se afla la capătul de jos al lanţului trofic din departament. Faptul că absolvise academia printre primii cinci din clasă nu prea conta după ce îmbrăca uniforma şi pornea în patrulare.

Era foarte bine aşa. Fusese învăţată să răzbească prin forţe proprii.

Şi-i plăcea să patruleze. Îi plăcea să poată vorbi cu oamenii, să-ncerce să-i ajute la rezolvarea unor dispute sau probleme. La şi partenerul ei, un bărbat cu zece ani vechime, pe nume

Samucl Smith, tocmai răspunseseră unei reclamaţii despre tulburarea liniştii publice pe West Pratt, într-un cartier din sud- vestul oraşului pe care localnicii îl numeau Sowebo.

— Credeam că dăm o raită şi pe la *„Krispy Kreme*”, se plînse Smithy, cotind spre zona unde fuseseră chemaţi.

— Cum poţi mînca toate gogoşile alea fără să te-ngraşi deloc?

— Am sînge de copoi, îi făcu el cu ochiul.

La o înălţime de un metru nouăzeci, cîntarea puţin peste o sută de kilograme, toate numai muşchi. Avea pielea închisă la culoare şi ochii negri, pătrunzători. În civil, ar fi arătat impresionant. În uniformă părea de-a dreptul feroce.

Avea noroc că, în primul an de practică poliţienească, partenerul ei era un bărbat solid ca un camion. În plus, originar fiind din Baltimore, cunoştea oraşul la fel de bine ca că – sau poate chiar mai bine.

Văzu mulţimea adunată pe trotuar imediat ce trecură de colţul străzii. În zona aceea se aflau mai mult galerii de artă şi case de patrimoniu, aşa că o încăierare pe stradă făcea notă discordantă.

Într-adevăr, majoritatea oamenilor care-i priveau pe cei doi bărbaţi ce se tăvăleau pe asfalt erau îmbrăcaţi elegant – multe culori vii, asortate, şi negru newyorkez.

Reena şi Smithy coborîră din maşină, pornind prin mulţime.

— Gata, pace, pace! bubui glasul lui Smithy, făcînd spectatorii să se retragă.

Cei doi bătăuşi continuau să-şi care pumni – cu destulă stîngăcie, observă Reena.

Pantofii de comandă se scîlciau, sacourile cu croială italienească aveau să ajungă la ladă de gunoi, dar nu curgea prea mult sînge.

Se aplecă, odată cu Smithy, ca să-i despartă.

— Poliţia. Terminaţi.

Puse mîna pe cel mai scund. Individul se rostogoli într-o parte cînd Reena îl apucă de braţ. Celălalt se ridică repede, cu pumnul strîns. Reena văzu lovitura venind, apucă să-şi spună *„rahat!”* şi-i blocă pumnul cu antebraţul.

Folosind propria inerţie a agresorului, îl trînti pe burtă, apoi îi smuci mîinile la spate.

— Dai în mine? Voiai să-mi tragi un pumn?

Îi puse cătuşele, în timp ce individul se legăna ca o broască ţestoasă întoarsă pe spate.

— Ai să te-alegi c-o acuzaţie de ultraj la adresa unui ofiţer de poliţie.

— El a-nceput.

— Şi ce, ai doişpe ani?

Îl ridică în picioare. Era cam julit pe faţă şi părea să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani. Adversarul lui, care se prezenta cam la fel, şi ca stare şi ca vîrsta, rămase aşezat pe trotuar, unde-l pusese Smithy.

— Ai vrut să dai în colega mea? îl întrebă Smithy. Stai pe loc! îi ordonă el trecînd în faţa lui; arăta ca un stejar lîngă un corcoduş. Voiai să-i dai un pumn colegei mele, dobitoculc?

— N-am ştiut că e poliţistă. Nici măcar că-i femeie n-am observat. Şi apoi, el a început. Puteţi să-ntrebaţi pe oricine. A-nceput să mă îmbrîncească încă dinăuntru.

— N-aud scuzele, îşi puse Smithy o mîna pîlnie

la ureche.

Ofiţer Hale, dumneata auzi vreo scuză de la dobitocul ăsta?

— Nu, nimic.

— Îmi pare rău, zise tînărul.

Nu arăta ca şi cum i-ar fi părut rău, ci mai degrabă gata să leşine de spaimă şi să izbuencască în plîns – ambele în acelaşi li mp.

— N-am vrut să vă lovesc.

— Nici n-ai fi putut. Te baţi ca o fată. Restul, vedeţi-vă de treburi, le ordonă ea celor din jur. Şi-acum poţi să-mi povesteşti varianta ta, în timp ce el i-o spune colegului meu pe-a lui. Şi să nu te mai aud că el a-nceput!

— Pentru o femeie, oftă Smithy, în timp ce plecau. Mereu se iau de la cîte o femeie.

— Auzi, nu da vina pe sexul feminin pentru prostia alor tăi.

Smithy întoarse capul spre ea, făcînd ochii mari.

— Da’ ce, Hale, tu eşti femeie?

— Cum naiba nimeresc eu mereu în echipă cu deştepţii?

— Ai făcut treabă bună. L-ai rezolvat perfect. Ai reflexe rapide şi ţi-ai păstrat calmul cînd a-ncercat să te pocnească.

— Dacă mă atingea, s-ar fi putut să iasă mai rău.

Totuşi, mulţumită de treaba bine făcută, o lăsă mai moale.

— Plăteşti tu gogoşile, zise ea.

Cînd ajunse acasă, apartamentul era gol. Pe uşa frigiderului era prins un bilet scris în caligrafia mare şi înfloritä a Ginei, lîngă un instantaneu cu supragabaritica mătuşă Opal.

— Factorul de descurajare al gustărilor luate între mese.

Sînt cu Steve. La Club Dread, dacă vrei vino şi tu. Poate trece şi Hugh.

Reena stătu un moment pe gînduri în mijlocul bucătăriei, cugetînd cu ce ar putea să se îmbrace. Apoi clătină din cap. N-avea chef de niciun club zgomotos. Voia să-şi scoată uniforma, să se întindă pe pat şi să studieze cîte ceva. John îi aducea dosare ale unor cazuri vechi pentru a le parcurge şi a încerca să determine cauzele accidentale sau deliberate ale incendiilor, modurile de declanşare şi diverse alte detalii.

Cînd avea să se mute la brigada de incendii, aceste ore petrecute cu reconstituirile îi vor fi de mare folos.

Renna intră în dormitor. Propria ei imagine reflectată în oglindă îi atrase atenţia, făcînd-o să se oprească şi să se privească îndelung. Poate că nu arăta deosebit de feminină în uniformă, dar îi plăcea imaginea pe care o vedea. Autoritate şi siguranţă de sine. Deşi, în stradă, avusese un moment cînd simţise un mic şoc, dîndu-şi seama cît de uşor putea fi rănită. Fie şi doar de un pumn în faţă.

Dar se descurcase bine. Faptul că însuşi Smithy o felicitase însemna enorm pentru ea.

Chiar dacă se considera mai în elementul ei printre cărţi, dosare şi studii, putea să facă faţă şi pe stradă. Sau, cel puţin, învăţa cum.

Îşi scoase cascheta şi o puse pe scrin. Apoi descheie teaca armei şi o dădu jos. Descheindu-şi bluză de uniformă, privi încruntată sutienul de bumbac alb, simplu şi practic.

Va face încă o ieşire la cumpărături, hotărî ea pe loc. După nişte lenjerie sexy. În regulament nu scria nimic despre rufăria intimă a femeilor ofiţer, dar ştiind că poartă ceva feminin şi atrăgător pe dedesubt era de natură să-i ridice moralul.

Cu acest gînd, îşi umplu cada cu apă şi spumant, aprinse cîteva lumînări şi îşi turnă un pahar de vin.

Stînd tolănită în cadă, citi despre incendii.

Cînd sună telefonul, lăsă să răspundă robotul.

Ascultă fară prea mare atenţie vocea plină de efuziune a (linei care invită apelantul să lase un mesaj, dar se ridică, şiroind de apă, la auzul vocii apelantului.

— Salut, curvo. Singurică, singurică? Poate trec pe la tine. A trecut ceva timp, pun pariu că ţi-a fost dor.

Sări din cadă, împroşcînd apă înjur. Goală, udă leoarcă, se repezi să-şi ia arma şi o scoase din teacă. Strîngînd patul pistolului în mână, trase pe

ca un halat în timp ce alerga la uşă să verifice încuietorile.

— Vreun banc prost, spuse ea cu voce tare, ca să-şi facă curaj. Cine ştie ce beţiv…

Totuşi verifică şi ferestrele şi se uită şi jos, în stradă.

Apoi mai ascultă de două ori mesajul. Vocea îi era necunoscută.

Nu se duseră la meci, nici la filmul de vineri. Programele ei şi al lui Hugh nu corespundeau. Totuşi, reuşiră să înfulece repede un burger într-un bufet de lîngă cazarma pompierilor.

— Gina şi-a făcut şi şi-a desfăcut bagajele de trei ori, spuse Reena. Parcă ar pleca într-un safari, nu la plajă pentru două zile.

— În viaţa mea n-am cunoscut o femeie care să nu-şi împacheteze măcar de două ori lucrurile de care are nevoie.

— Ai una chiar în faţa ta.

Hugh zîmbi, muşcînd din burger.

— Mda, mai vedem noi. Eşti sigură că ai reţinut bine instrucţiunile? Pot să amîn plecarea pînă mâine-seară dacă ţi-e teamă că te rătăceşti.

— Cred c-o să ne descurcăm. Îmi pare rău că nu pot pleca mai devreme, dar Gina e oricum ocupată pînă mîine după- amiază. Vom pleca toţi trei împreună, şi ar trebui să ajungem pînă cel tîrziu la miezul nopţii.

— O să las lumina aprinsă. E chiar mai bine aşa,

am timp să pregătesc casa. N-a prea fost folosită în anotimpul ăsta. Şi pot să fac şi puţină aprovizionare… Am auzit că ştii să găteşti.

— M-am născut cu o tigaie într-o mînă şi o căpăţînă de usturoi în cealaltă.

De fapt, îi plăcea să gătească.

— Ce-ar fi să iei nişte creveţi? Eu am să prepar scampi.

— Excelentă idee. Ar trebui să ajungeţi la timp. Seara tîrziu, mijloc de săptămîna… N-o să fie un trafic prea intens după ce intraţi în Carolina de Nord. Se uită la ceas. Eu cred c-am s-ajung la Hatteras pe la două noaptea. Dacă pornesc acum.

Săltă şoldul, scoasc portofelul şi aruncă bancnotele pe masă.

— Casa nu are telefon, dar poţi suna de la piaţa din Frisco şi au să mă anunţe.

— Mi-ai mai explicat o dată, tăticule. Nu-ţi face griji pentru

— OK.

Ridicîndu-se, veni spre ea s-o sărute.

— Ai grijă cum conduci.

— Şi tu. Ne vedem mâine-seară.

Aşa de simplu… Jalnic de simplu. Nimeni treaz, nimeni prin preajmă.

Du-mă-acasă, drum de ţară.

O noapte excelentă, plină de stele, dar fără lună. Potrivit de întunecoasă, potrivit de pustie. L-a

depăşit acum cinci mile, aşa că trebuie să apară. Alege-ţi locul şi începe.

Trage pe dreapta, deschide capota. Ai putea pune şi o baliză, pentru siguranţă, dar dacă se opreşte alt idiot?

În noaptea asta e timp doar pentru unul.

Numai unul.

Şi o să se oprească. A, da, mai mult ca sigur. Făcătorii de hi ne mereu se opresc, Bunii Samariteni. N-o să fie primul pe care l-ai rîs aşa. Probabil nici ultimul.

Ai rabla aia veche. Boul de mîrlan căruia i-ai furat-o nare decît să plîngă cu botu-n bere. Ai lanternă. Ai şi un 0.38.

Reazemă-te de capotă şi fluieră ceva. Poţi să fumezi şi o ţigară ca să treacă timpul mai repede. Încă un minut două şi apare.

Uite că vin nişte faruri, mai bine fă pe neajutoratul. Un pas mai încolo, mîna sus... Dacă nu-i el, îi faci semn să treacă. „Nu, mersi, nu mai am nevoie zici. „Tocmai i-am dat drumul mersi c-aţi oprit!”.

Dă-i el, nici vorbă. Malacu-n Bronco albastru cît el de mare. Şi, sigur că răsăritul de soare, opreşte să-i dea nefericitului o mâna de ajutor.

Mergi drept spre portieră. E mai bine să n-apuce să coboare.

— Salut!

Zîmbeşte larg, uşurat, bagă-i lumină-n ochi.

— Mamă, ce mă bucur c-aţi oprit!

Hugh îşi feri ochii de lumina lanternei.

— Aveţi probleme?

— Nu mai am.

Pistolul sus, două focuri în faţă.

Zvîcneşte din tot trupul ca o păpuşă. Nici mă-sa n-o să-l mai recunoască acum. E timpul să-ţi pui mănuşile ca să-i desfaci centura fraierului şi să-i dai un brînci mai încolo. Pe urmă, ajunge să-i duci tărăboanţa asta cu dublă tracţiune în pădure, o bucată de drum. Nu prea departe. Vrei să-l găsească uşor, nu-i aşa?

Dezumflă-i un cauciuc. Să pară c-a avut un necaz şi-a venit cineva şi i-a dat una.

Înapoi la maşină, pe jos, şi ia canistră cu gaz.

Aşa, ia să vedem acum, avem nevoie de portofel, avem nevoie şi de ceas...

Vai de mine şi de mine! Nu se poate! Bietul nenorocit a fost tîlhărit şi omorît tocmai cînd se ducea la mare să se distreze şi el puţin. Ce tragedie îngrozitoare!

Te umflă şi rîsul. Fă s-arate rasolită, varsă gaz aiurea prin jur, găureşte tapiţeria... Capota sus, dă foc la motor. Cauciucurile alea udă-le ca lumea. Şi acum, un pas înapoi – siguranţă-n primu ’ rînd!

Şi dă-i foc nenorocitului.

Ia uite la el cum arde... Uite cum se duce... Făclia umană, o pălălaie de tot căcatu’. Primul minut, cînd pîlpîie şi trosneşte e întotdeauna cel

mai mişto. Numai amatorii stau pe loc şi-şi pierd vremea uitîndu-se pînă la sfîrşit. Contează doar primul minut, cum se-aprinde, cum se stinge…

Şi acum noi plecăm şi ne ducem cu rabla asta veche înapoi spre Maryland. Poate avem noroc şi prindem nişte ochiuri cu şuncă la micul dejun.

Steve fu cel care-i aduse vestea. Intră în incintă şi se opri lîngă biroul unde Reena scria un raport. Ochii îi străluceau nefiresc pe faţa albă ca osul.

— Ei, ce e? îi aruncă ea o privire, întrerupîndu-se din scris.

Of, să nu-mi spui că faci schimb dublu şi nu poţi să vii. Tocmai mă pregăteam să ies din tură şi să mă duc acasă, să-mi fac bagajele.

— Ăăă… Putem vorbi un minut? Singuri?

— Sigur.

Se ridică de la birou, privindu-l cu atenţie, simţind cum i se strînge stomacul.

— S-a-ntîmplat ceva. Gina…

— Nu. Nu, nu e Gina…

— Păi, atunci ce… Hugh? A avut un accident? Cît de grav?

— Nu, nici accident n-a fost… Dă-i grav. Grav de tot.

Reena îl apucă de braţ şi-l trase pe coridor.

— Ce e? Zi repede.

— A murit. Iisuse, Reena… E mort. Adineaori m-a sunat maică-sa.

— Maică-sa? Dar…

— A fost omorît. Asasinat… împuşcat.

— Asasinat?

Mîna fetei se înmuie pe braţul lui.

— La început era destul de incoerentă.

Gura lui Steve se strînse, cu buzele subţiate ca un tăiş de brici, şi el privi furios peste capul ei.

— Dar am scos de la ca cît am putut. Cineva l-a împuşcat. Era în drum spre coastă, mai avea doar vreo două ore pîn-la insulă, şi probabil că cineva l-a convins să oprească maşina sau l-a scos de pe drum sau a avut o pană de cauciuc… Nu-s sigur. Nici că nu era sigură.

Trase scurt aer în piept, printre dinţi.

— Dar l-au împuşcat, Reena. Iisuse, l-au împuşcat şi pe urmă au dat foc maşinii ca să-ncercc să şteargă urmele. I-au luat portofelul, ceasul… Altceva nu mai ştiu.

Reena simţea valul de greaţă în gît, dar şi-l înghiţi.

— L-au identificat, nu există niciun dubiu?

— Avea, ăă… lucruri în maşină care n-au ars, cu numele lui pe ele. Actele erau în torpedou. Părinţii lui m-au sunat de la faţa locului. El e, Reena. Hugh e mort.

— Am să văd ce pot să aflu. Voi suna la poliţia locală, să văd ce pot afla.

— L-au împuşcat în faţă… Glasul lui Steve se stinse. Maică-sa mi-a spus. L-au împuşcat naibii-n

faţă. Pentru un afurisit de ceas şi ce mai avea-n portofel.

— Stai jos.

Reena îl conduse spre o bancă, se aşeză şi ea şi-l luă de mână.

Indiferent ce avea să afle, îşi spuse ea, murise un om – un om bun… unul pe care-l sărutase la despărţire, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă.

Şi, încă o dată, focul îi bîntuia viaţa.

REACŢIA ÎN LANŢ

O serie de evenimente asociate atît de strîns unele cu altele încît fiecare îl iniţiază pe următorul.

Poate să-i ardă pieptul unui om fără să-i ia foc veşmintele?

Proverbele, 6:27

10
BALTIMORE, 1999

Focul a izbucnit într-o clădire nelocuită din sudul oraşului Baltimore, într-o noapte geroasă de ianuarie. Înăuntru, pompierii lucrau aproape

sufocaţi de aerul fierbinte şi fumul dens. Afară, rezistau temperaturilor scăzute şi vîntului îngheţat care împrăştia apa din furtunuri, care parcă înteţea flăcările.

Era prima zi a Reenei ca membră a forţei operative din unitatea de incendii a oraşului. Ştia că unul dintre motivele pentru care primise însărcinarea aceea şi lucra sub comanda căpitanului Brant era acela că John trăsese cîteva sfori pentru ca. Dar acesta nu era singurul motiv. Muncise pe brînci să obţină numirea, studiind, antrenîndu-se, lucrînd nenumărate ore fară plată, şi fără să-şi piardă nicio clipă din vedere ţelul.

Lăsînd la o parte influenţa lui John, îşi cîştigase pe merit insigna nouă şi lucitoare. Cînd avea timp, continua să ajute departamentul de pompieri din vecinătate ca voluntar. Îşi înghiţise raţia de fum la viaţa ei. Dar ceea ce continua s-o anime era legătura dintre cauze şi efecte. Cine sau ce declanşase focul? Cine suferea schimbări din cauza lui, cine era vătămat şi cine avea de cîştigat?

În zori, cînd ea şi partenerul ei ajunseră la locul faptei, clădirea era o ruină de zidărie înnegrită şi moloz înzorzonat cu cascade de gheaţă. Reena lucra împreună cu Mick O’Donnell, cu cincisprezece ani mai în vîrstă ca ea, un veteran de şcoală veche, dar care avea, după părerea ei, nasul fin al unui ciobăticsc german. Mirosea de la

o poştă incendiile declanşate deliberat.

O'Donnell purta o canadiană şi cizme cu vîrfuri de oţel, iar peste fesul de lină îşi pusese o cască de protecţie. Reena îşi luase şi ea un echipament similar. Cînd sosiră la faţa locului, în faptul zilei, se opriră lîngă maşină, studiind clădirea.

— Ce păcat că lasă să se-aleagă praful de nişte construcţii ca asta, comentă O'Donnell, despachetînd două lame de gumă şi virîndu-le în gură. Încă nu vine nici un yuppie (*Abreviat – young upwardly mobile proffessional tînăr sau tînăra cu carieră strălucită, promiţătoare şi foarte bine remunerate)* încoace să înfrumuseţeze şi partea asta din Baltimore. Pronunţa „Balmer'

— Circa 1950. Azbest, glet de ipsos, acoperiş de ţigle, lambriuri de placaj ieftin. Mai adaugă grămezile de gunoaie pe care le-au lăsat boschetarii şi drogaţii şi ai combustibil cît cuprinde.

Reena îşi luă din portbagaj trusa de teren, scoase din ca o cameră digitală, mănuşile de rezervă, încă o lanternă şi le vîrî prin buzunare. Aruncă o privire înjur şi observă furgonul alb cu negru de la morgă.

— Se pare că încă n-au luat de-aici cadavrul.

O'Donnell mesteca gumele, contemplativ.

— Ai sensibilităţi la lighioanele fripte-n coajă?

— Nu.

Văzuse destui arşi de vii.

— Sper să nu-l fi mutat din loc. Îmi place să-mi fac singură fotografiile.

— Vrei să le pui într-un album, Hale?

Renna zîmbi şi porniră spre clădire. Poliţiştii de gardă îi salutară dînd din cap cînd trecură pe sub banda de delimitare a cîmpului infracţional.

Incendiul şi acţiunile de suprimare a acestuia transformaseră parterul într-o pustietate de lemn calcinat şi ud, faianţă

Arsă, metal răsucit şi cioburi de sticlă. Informaţiile preliminare includeau faptul că vechea clădire fusese un refugiu al toxicomanilor. Reena ştia că aveau să găsească pe sub reziduuri ace de seringă şi îşi puse mănuşile de piele ca să nu se înţepe.

— Vrei să încep o grilă aici?

— Am s-o fac eu.

O’Donnell scrută împrejurimile, apoi scoase un caiet ca să facă cîteva schiţe.

— Eşti mai tînără decît mine. Ia tu căţăratul.

Reena privi spre scara de aluminiu rezemată în locul treptelor care se prăbuşiseră. Strîngînd mai bine trusa în mână, porni într-acolo şi începu să urce.

Glet de ipsos, îşi spuse din nou, studiind configuraţiile arderii, oprindu-se să ia imagini digitale ale pereţilor şi o vedere panoramică a parterului pentru a le pune la dosar.

Sistemul de linii şi forme arăta că focul se

deplasase în sus, aşa cum avea cel mai des tendinţa, şi se prelinsese pe sub tavan. Material inflamabil din belşug ca să-l alimenteze şi destul oxigen ca să-l întreţină.

O mare porţiune din planşeul etajului întîi se prăbuşise, tăcînd acum parte din stratul de depuneri pe care O'Donnell avea să-l acopere cu grilă. Focul se prelinsese şi aici pe tavan, observă Reena, devorînd pe parcurs dalele de faianţă, placajul, ipsosul, alimentat de ele şi de gunoaiele rămase în urma locatarilor clandestini. Văzu resturile unui fotoliu vechi lîngă o masă metalică. Suprafaţa netedă a tavanului permisese flăcărilor să se răspîndească rapid, astfel încît fumul şi gazele se propagaseră uniform în toate direcţiile. Ele îl carbonizaseră pe omul încă neidentificat al cărui cadavru zăcea acum pe jos, chircit într-un spaţiu strîmt ce părea să fi fost o debara. Lîngă el stătea pe vine un bărbat.

Bărbatul purta mănuşi, cizme de lucru, un fes tricotat cu urechi şi o eşarfa în pătrăţele roşii înfăşurată de mai multe ori în jurul gîtului şi bărbiei.

— Hale. De la incendieri, zise Renna.

Instalîndu-se pe marginea planşeului, Reena constată că respiraţia ei conţinea deja fum.

— Peterson, medic legist, se recomandă bărbatul.

— Ce-mi poţi spune despre el?

— Prăjit cît ai clipi, îi zîmbi vag legistul. Avea patruzeci şi ceva de ani, la o primă estimare, era înalt şi negru, iar pe sub straturile de haine părea să fie suplu ca un şarpe. Probabil că idiotul a crezut c-o să poată scăpa de foc tîrîndu-se în debara. Fumul i-a venit mai întîi de hac, pe urmă s-a copt. O să-ţi spun mai mult după ce-l duc la morgă.

Reena înaintă cu grijă, verificînd pardoseala la fiecare pas. Ştia că posibila sufocare cu fum îi uşurase nenorocitului chinurile. Cadavrul era ars complet, zăcea cu pumnii ridicaţi, în poziţia obişnuită a victimelor focului. Căldura făcea să se contracte muşchii, dînd impresia că omul murise încercînd să respingă flăcările cu lovituri de pumni. Ridică aparatul, aşteptă ca medicul să dea din cap şi mai luă cîteva imagini.

— Cum se face că era singur aici? Se întrebă ea cu voce tare. Azi-noapte a fost ger. Vagabonzii se adăpostesc în case ca asta, care mai au şi reputaţia de refugiu pentru drogaţi. Rapoartele preliminare spuneau că au fost aici nişte pături, două scaune vechi, chiar şi un mic aragaz, la etajul doi.

Peterson nu răspunse. Reena se ghemui lîngă cadavru.

— Nicio traumă vizibilă? întrebă ea.

— Pînă acum, nu. S-ar putea să găsesc cîte ceva la autopsie. Te gîndeşti că s-ar putea să fi provocat

cineva incendiul ca să acopere o omucidere?

— N-ar fi prima oară. Dar mai întîi trebuie să excludem probabilitatea unui accident. De ce e singur aici? repetă ea. În cît timp poţi obţine datele de identificare?

— După amprentele digitale şi dentare... în cîteva zile.

La fel ca O'Donnell, Reena îşi scoase un carnet şi începu să traseze rapid nişte schiţe pentru a le alătura fotografiilor.

— Cam care ar fi datele de bază? Bărbat, înalt de... cam cît? Nimeni n-a reuşit să-l găsească pe proprietar. Nu ţi se pare interesant?

Începu să-şi linieze grila, împărţind camera aşa cum îşi secţionează arheologii siturile. Apoi avea să selecteze, să cearnă, să consemneze şi să ia probe.

Pe peretele opus, forma arsurii indica prezenţa unui ac- celerant, aşa cum constatase şi anchetatorul de la departamentul pompierilor. Luă eşantioane, le puse în containere şi le etichetă.

Becul din tavan se topise parţial. Făcu încă o fotografie, apoi una cu tavanul şi cu dîra lăsată de arsură, urmărind pînă afară, păşind peste rămăşiţele ude şi prin cenuşă. Patru apartamente, numără ea, întipărindu-şi în minte imaginea dinaintea incendiului. Nelocuite, neîntreţinute, degradate.

Trecu degetele înmănuşate peste lemnul

carbonizat, în lungul unui perete, şi alese alte cîteva eşantioane. Apoi închise ochii şi le mirosi.

— O'Donnell! Aici par să fie puncte de origine multiple. Şi urine clare de accelerant. Sînt multe crăpături şi găuri în duşumeaua asta veche unde să se adune.

Se lăsă în patru labe, aplecînd capul deasupra unei spărturi prin care se vedea nivelul de dedesubt. O'Donnell îşi făcuse!'! Ila şi lucra pe secţiuni.

— Vreau să caut proprietarul, să aflăm unele date de la cineva de-al casei, zise Renna.

— N-ai decît.

— Nu vii să arunci o privire şi la configuraţiile de-aici, de sus?

— N-ai tu linişte pînă nu-mi urc fundu' pe scara aia.

Reena îi zîmbi.

— Te interesează să-mi auzi teoria iniţială?

— Probe, Hale. Mai întîi probele, pe urmă teoriile.

Tăcu un moment, după care continuă:.

— Spune-mi-o oricum.

— A dat foc unde nu trebuia. Ar fi trebuit să înceapă din capătul celălalt, cît mai departe de trepte, retrăgîndu-se apoi spre ele, pe unde putea să scape. Dar el, ca prostul, a aprins focul lîngă scară şi de-acolo a mers tot înapoi. O fi fost beat, sau drogat, sau pur şi simplu prost ca noaptea,

căci s-a prins singur în capcană şi a ajuns să sfîrşească fript în debara.

— Ai găsit vreun container, ceva în care putea ţine acceleranţul?

— Nu. S-ar putea să zacă pe undeva pe sub straturile astea. Sau o fi acolo, jos, arătă ea cu degetul. Să zicem că l-a scăpat aici, cuprins de panică, fugind cu focul după el. Flăcările ating containerul cu accelerant. Bum! Gata gaura din planşeu. Parterul ia foc şi el, iar resturile de-aici cad acolo.

— Dacă eşti aşa de deşteaptă, vino jos şi lucrează la grilă.

— Imediat.

Înainte de a coborî, Reena se tîrî înapoi de lîngă spărtură şi îşi scoase telefonul celular.

Era o muncă istovitoare şi murdară, dar îi plăcea. Ştia de ce o trimisese O'Donnell la etaj şi-i era recunoscătoare. Voia să vadă dacă putea face faţă mizeriei şi duhorii, monotoniei şi eforturilor fizice.

Şi mai voia să vadă şi dacă o ducea mintea.

Cînd găsi canistră de zece galoane sub un munte de resturi şi o mare de cenuşă, simţi declicul.

— O'Donnell!

Partenerul ei se întoarse dinspre resturile pe care le cernea şi zise ţuguind buzele:

— Unu-zero pentru puştoaica cea nouă.

— Are găuri în fund. L-a tîrît după el, a dat foc,

iar a tîrît, iar a dat foc. Dîrele de sus arată cum l-a tras. Mortul nu poate fi nici un spectator, nici o victimă. Cartograma focului nu corespunde. E clar că incendiatorul s-a prins singur în capcană. Ferestrele de la primele două niveluri au gratii groase, aşa că pe-acolo n-a putut ieşi nimeni. Pun pariu că mortul e proprietarul.

— De ce nu un piroman, un drogat, cineva căruia i se pusese pata pe proprietar?

— Pompierii care au ajuns primii au raportat că toate uşile erau încuiate. Au trebuit să le spargă ca să între. Şi gratiile de la etaj? Cine pune gratii la ferestrele de la primul etaj? Şi erau noi. Cel puţin aşa par. Proprietarul face treaba asta. Proprietarul încuie clădirea ca să nu între scursorile de-afară. Proprietarul are cheile.

— Termină-ţi investigaţia şi scrie raportul. S-ar putea s-o nimereşti, Hale.

— A, fii sigur c-am s-o nimeresc. De la unşpe ani aştept momentul ăsta, zise Renna.

Seara, Reena şedea faţă-n faţă cu Fran la „*Sirico's*" şi înfuleca paste „păr-de-înger".

— Aşadar, nu-l putem găsi pe proprietarul clădirii care a garantat cu ea trei împrumuturi şi avea ditamai asigurarea. Oamenii cu care-am vorbit spuneau cum se plîngea că vagabonzii şi drogaţii i-au ruinat investiţia. Şi că nu reuşea să-şi vîndă proprietatea. Cred că legistul îl va identifica în persoana cadavrului sau va reieşi că a şters-o

după ce incendierea a dat greş. Mai e mult de lucru la faţa locului, dar începe să se lege. Ca la carte.

— Auzi la ca! Rîse Fran, sorbind din apa minerală. Sora mea mai mică, anchetatoarea. Aşteaptă numai să te-audă mama şi tata cum ai rezolvat primul tău caz.

— E rezolvat – şi nu prea. Mai am de făcut nişte reconstituiri, de luat nişte interogatorii, de verificat nişte date. Spera să mă sune că: timp sînt aici.

— Reena, la Florenţa e trecut de unu noaptea.

— Aşa e, clătină din cap Reena. Ai dreptate.

— Au telefonat în după-amiaza asta. Se simt extraordinar. Tata a convins-o pe mama să închirieze un scuter din alea mici. Parcă-i văd gonind prin toată Florenţa ca doi adolescenţi!

— Mi-i închipui, replică Reena, ridicînd paharul de vin ca pentru o urare, după care bău. Fără tine n-ar fi fost în stare s-o facă.

— Nu-i adevărat.

— Ba e absolut adevărat. Tu eşti cea care duce totul în cîrcă. Ţi-ai asumat atîta responsabilitate şi muncă aici, încît le-a mai rămas ceva timp să şi călătorească. Bella, mă rog, ea nici pe-un pahar nu pune mîna decît ca să bea în rarele ocazii cînd mai vine pe aici. Şi nici eu nu-s mult mai grozavă.

— Ai servit la mese duminica trecută, iar marţi ai lucrat mai mult de-o oră după o zi întreagă de

muncă.

— Eu locuiesc deasupra, aşa că nu-i mare lucru.

Zîmbi, totuşi, puţin răutăcios şi continuă:

— Observ că de Bella n-ai zis nimic.

— Bella… e Bella. Şi are trei copii de crescut.

— Şi o doică, o menajeră, un grădinar – a, am uitat, un *„decorator de exterior”!*

Văzînd expresia încruntată a lui Fran, o expedie cu un gest:

— Lasă, nu te uita aşa la mine. O să-mi treacă. Nu-s cu adevărat supărată pe ea. Cred că mă simt puţin vinovată că ţi-ai luat tu partea leului. Xander te urmează la un pas, deşi are o grămadă de studiat la medicină.

— Las-o-ncolo de vinovăţie. Fiecare facem ce e mai important pentru noi,

Aruncă o privire spre bărbatul care întorcea aluatul pe tejgheaua de lucru şi-i zîmbi.

Avea mîini mari şi un chip plăcut, aproape drăgălaş. Părul roşcat îi cădea pe frunte ca nişte mici flăcări, iar cînd îşi privea soţia, ca acum, în ochi i se aprindea o luminiţă poznaşă.

— Ei bine, cine s-ar fi aşteptat să te îndrăgosteşti de un irlandez căruia-i place bucătăria italienească? remarcă amuzată Reena, luînd încă o furculiţă de paşte. Ştii, tu şi cu Jack încă mai aveţi scînteia aia, deşi sunteţi împreună de… cît… s-au făcut trei ani.

— Doi, în toamna trecută. Dar scînteia s-ar

putea să aibă o cauză mai specială.

Fran se întinse peste masă, apucînd-o pe Reena de ambele mîini.

— Abia aştept. Voiam să te las să termini de mîncat ca să ţi-o spunem amîndoi, Jack şi cu mine, dar nu mai am răbdare niciun minut.

— O, Doamne, eşti gravidă!

— În patru săptămîni, preciză ea, îmbujorîndu-se. E cam devreme, ar trebui să-mi ţin gura, să păstrez secretul. Dar nu pot şi…

Se întrerupse cînd Reena sări în picioare şi o îmbrăţişă.

— Vai de mine, vai de mine şi de mine! Stai…!

Se repezi, ocoli bancul de lucru şi sări în cîrca lui Jack:

— Tăticule!

Chipul tînărului irlandez căpătă aceeaşi culoare cu cea a părului, cînd Reena îl sărută pe obraz.

— Şampanie pentru toată lumea! Fac eu cinste, zise ea.

— Deocamdată vrem să rămînă în familie, zîmbi aiurit Jack.

Ropotul de aplauze din jur o făcu să întoarcă privirea spre oamenii care veneau grăbiţi s-o felicite pe Fran.

— Prea tîrziu. Mă duc să aduc vinul.

Vestea lui Fran şi faptul că fusese prima ei zi de muncă propriu-zisă o făcuseră pe Reena să bea puţin mai mult decît ar fi trebuit. Era într-o stare

de euforic cînd se îndreptă spre scară din spate care urcă la apartamentul ei.

Gina şi Steve erau căsătoriţi de aproape un an. Nu mai aveau niciun motiv să ţină ocupat un apartament cu două dormitoare.

Reena ştia că, după părerea părinţilor ci, făcea o mică prostie locuind acolo, deşi avea camera ei acasă. Încercaseră cu argumentul că ar economisi chiria. Fusese nevoită să le aducă aminte că o crescuseră ca pe o fată responsabilă, care să stea pe propriile picioare în viaţă.

Considera că apartamentul era un prim pas. Va dori cîndva o casă a ei – dar pînă atunci mai era. Iar faptul că locuia deasupra restaurantului, la o azvîrlitură de băţ distanţă de părinţii ei era comod şi confortabil. Şi la o stradă depărtare de Fran şi Jack, îşi zise ea.

Cînd ajunse în spate, văzu că în living lumina era aprinsă. Instinctiv, îşi descheie haina ca să poată ajunge uşor la pistol. În toţi anii de cînd lucra că poliţistă, doar de două ori fusese nevoită să-l scoată din teacă – şi-i dădea întotdeauna o senzaţie stranie cînd îl simţea în mâna.

Porni în sus pe trepte, recapitulînd totul în minte. Plecase înainte de ivirea zorilor. Poate că uitase să stingă lumina. Dar stinsul luminilor îi intrase în obişnuinţă, deoarece mama ei, maniacă cu economia de energie electrică, o bătuse la cap cu asta toată viaţa.

Cu o mînă pe patul armei, o întinse pe cealaltă spre clanţă ca să verifice dacă uşa era încuiată. Uşa se deschise, pistolul ieşi pe jumătate din teacă, dar imediat îl împinse la loc, pufnind.

— Luke! De cînd eşti aici?

— De vreo două ore. Ţi-am spus că s-ar putea să trec în scara asta.

Într-adevăr. Îşi spuse Reena, în timp ce bătăile inimii îi reveneau la normal. Uitase. Bucuroasă că-l vedea, se apropie de el şi îi oferi buzele.

Sărutul fu scurt şi formal, făcînd-o să înalţe din sprîncene. În mod normal, Luke abia aştepta să-şi pună mîinile pe ea. Şi i-a simţea acelaşi lucru. Luke Chambers avea o anume eleganţă, o senzualitate distinsă pe care Reena o găsea foarte excitantă – la fel ca romantismul şi lăcomia cu care se ţinuse după ea din momentul în care se cunoscuseră.

Îi plăcea să fie urmărită, să primească flori şi telefoane. Îi plăceau cinele romantice şi plimbările îndelungate pe malul apei. Îi plăcea să fie considerată o femeie complexă şi măcar puţin delicată. O schimbare plăcută, îşi spuse ea, faţă de opiniile potrivit cărora era o persoană fermă şi competentă.

Probabil că de-asta Luke nici nu avusese nevoie de prea mult timp ca să se culce cu ea. Totuşi, trebuiseră să treacă trei luni pînă să-i dea cheia de la uşă.

— M-am oprit jos să mănînc ceva de cină şi am rămas la o şuetă cu Fran.

Îşi desfăcu fularul şi-şi scoase pălăria, după care făcu o mică piruetă.

— Am avut o zi extraordinară, Luke, şi am primit cea mai minunată veste cînd am…

— Mă bucur că mai primesc unii şi veşti bune.

Se îndepărtă de ea, închise televizorul şi se trînti într-un fotoliu.

OK, îşi spuse Reena, era sexy şi interesant, şi adeseori mmantic. Dar mai era uneori şi ciufut. N-o deranja. Ba chiar, din moment ce ea însăşi îşi petrecea aproape tot timpul printre bărbaţi, îi plăcea ca într-o relaţie personală să savureze momentele de blîndeţe şi consolare.

— O zi grea? întrebă ea în timp ce-şi scotea haina şi mănuşile şi le punea în debaraua îngustă.

— Asistenta mea mi-a dat preavizul.

— Aşa…?

Reena îşi răsfiră cu degetele buclele lungi, întrebîndu-se ce-ar fi să încerce o nouă pieptănătură. În clipa următoare se simţi vinovată că nu-i dăduse atenţie.

— Îmi pare rău să aud. Se aplecă să-şi desfacă şireturile de la ghete. De ce pleacă?

— S-a hotărît să se mute înapoi în Oregon, fir-ar să fie! Aşa, hodoronc-tronc. Acum trebuie să organizez interviuri şi să găsesc una pe care s-o poată instrui înainte de a pleca. Asta, peste cele

trei întîlniri în locuri diferite pe care le-am avut azi. Mă omoară durerea de cap.

— O să-ţi aduc o aspirină.

Se apropie de el şi se aplecă să-l sărute pe creştet. Avea un păr castaniu, frumos şi mătăsos, şi ochi căprui.

Cînd Reena se ridică, Luke o luă de mînă, zîmbindu-i obosit.

— Mulţumesc. Ultima întîlnire s-a prelungit şi voiam doar să te văd. Să mă mai *„decompresez”*.

— Mai bine intrai jos. La *„Sirico’s”* avem întotdeauna *„decompresiune*” pe listă.

— Şi zgomot, replică el, pe cînd Reena intra în baie. Speram să am o seară liniştită.

— Acum e linişte.

Scoase sticla, o duse în bucătărioara cu aragazul ei vechi şi bufetul de un galben vesel.

— Aspirina o facem pe din două. Am băut cam multă şampanie jos. O sărbătorire majoră.

— Mda, se vedea că te distrai de minune. Am aruncat o privire pe fereastră înainte să intru prin spate.

— Mă rog, ai fi putut măcar să bagi capul pe uşă, insistă ea, dîndu-i aspirină şi apa.

— Mă durea capul şi n-aveam chef să stau într-un restaurant gălăgios, aşteptînd să-ţi termini tu petrecerea.

„Şi dacă tot te durea capul”, continuă ea în gînd, *„de ce naiba nu ţi-ai luat singur aspirina pînă*

acum?” Ce tinci puteau fi bărbaţii uneori!

— Poate că terminăm mai devreme dacă ştiam că ai venit.

I ran e gravidă.

— Hmm?

— Sora mea, Francesca. Ea şi Jack tocmai au aflat că vor avea un copil. Cînd mi-a spus, îi străluceau ochii atît de tare că ar fi putut să lumineze tot oraşul Baltimore.

— Nu s-au căsătorit de curînd?

— Acu’ doi ani, şi de-atunci tot încearcă. În familia asta, tindem să mergem direct la maternitate. Bella are deja trei copii şi se aude c-ar mai proiecta unul.

— Patru copii în vremurile astea… E de-a dreptul iresponsabil.

Aşezîndu-se pe braţul fotoliului, Reena îi masă umărul.

— Cu asta te-alegi cînd ai de-a face cu o familie italiană catolică şi numeroasă. Iar ea şi Vince îşi pot permite.

— Sper că tu nu te gîndeşti să trînteşti cîte unul din doi în doi ani?

— Cine, eu? Rîse Reena şi bău din paharul cu apă minerală. Eu mai am mult pînă să fac copii. Abia am început să-mi făuresc cariera. Apropo, azi am avut primul caz major. Ai auzit de clădirea aia de pe Broadway, un bloc de apartamente nelocuit, şi o singură victimă?

— Azi n-am avut timp de ştiri. Am muncit douăşpe ore. Şi mi-am pierdut mult timp dansînd step pentru un potenţial client – unu' important.

— A, excelent! Contul ăla mare…

— Încă nu-l am, dar mă străduiesc.

Mîna lui, cu degete lungi şi palma îngustă, trecu uşor în lungul coapsei ei.

— Am aranjat o cină cu el şi cu nevastă-sa, joi seara. Să te îmbraci cu ceva deosebit, bine?

— Joi? Luke, joi se întorc părinţii mei din Italia. Luăm cina în familie. Ţi-am spus.

— Ei, poţi să-i vezi şi vineri sau în weekend. Pentru Dumnezeu, locuiţi pe aceeaşi stradă: E un cont major, Pisi.

— Am înţeles. Şi-mi pare rău că n-ai să poţi ajunge la cina de bun-venit.

— Tu asculţi ce spun?

Mâna de pe piciorul ei se strînse pumn.

— Am nevoie de tine. Trebuie să socializez cu ei ca să pun mîna pe cont. Aşa se procedează. S-a stabilit deja.

— Îmi pare rău. Mi-am făcut programul înainte ca tu să alegi seara de joi. Dacă vrei s-o reprogramezi, pot să…

— Cum s-o reprogramez? Luke se ridică din fotoliu. E o cină de afaceri. O mare ocazie pentru mine. S-ar putea să însemne avansarea pentru care am muncit atît de mult. Tu şi-aşa aproape că locuieşti cu familia. Ce mare lucru să mănînci cu

ei nişte afurisite de spaghetti, cînd poţi face acelaşi lucru în oricare altă zi?

— De fapt, o s-avem manicotti. Renna îşi stăpîni valul de iritare şi se ridică. Părinţii mei au fost plecaţi aproape trei săptămîni. Am promis că vin la cină dacă nu sînt chemată la un caz. Vor veni acasă, unde o să-i aştepte vestea că fiica lor cea mai mare aşteaptă primul copil. În lumea mea, ăsta e un eveniment major, Luke.

— Şi interesele mele n-au nicio importanţă?

— Sigur că au. Iar dacă m-ai fi întrebat înainte de a face planurile astea, ţi-aş fi spus că sînt ocupată şi ai fi putut propune o altă seară.

— Dacă un client vrea joi, joi rămîne! se răsti el, roşind de enervare. Aşa merg lucrurile în lumea mea. Ai idee, ai cea mai vagă idee cît de competitiv e planningul financiar? De cît timp şi efort e nevoie ca să obţii un cont de nu ştiu cîte milioane de dolari?

— Nu prea. Probabil era vina ci că puţin îi păsa. Dar ştiu că munceşti mult, şi mai ştiu că e foarte important pentru tine.

— Mda, se vede.

Cînd Luke îi întoarse spatele, Reena dădu ochii peste cap. Făcu totuşi un pas înainte, pregătită să-l liniştească.

— Ascultă, chiar îmi pare foarte rău. Dacă ai vreo şansă s-o muţi în altă seară, am să…

— Adineaori ţi-am spus! zise el şi, întorcîndu-se

şi azvîrlind braţele în aer, o nimeri cu dosul palmei în obraz.

Reena se trase înapoi cu ochii holbaţi, apăsîndu-şi degetele pe locul lovit.

— O, Doamne, o, Doamne, Dumnezeule, Pisi! Iartă-mă… N-am vrut… Te-am lovit? O, Iisuse…

O apucă de braţe, cu o expresie la fel de năucită pe cît îşi imagina Reena că era şi a ei.

— A fost un accident, îţi jur…!

— Nu face nimic.

— Te-ai repezit în calea mîinii melc. Nu mă aşteptam… Sînt al naibii de neatent… Doamne, dă să văd… Se face o vînătaie?

— Abia m-ai atins.

Ceea ce era destul de adevărat, îşi spuse ea. Mai puternic fusese şocul decît lovitura propriu-zisă.

— S-a înroşit, murmură Luke, atingîndu-i uşor obrazul cu degetele. Mă simt îngrozitor. Ca un monstru mă simt… Faţa ta Inimoasă…

— O nimica toată.

Iată că, pînă la urmă, îl consola ea pe el!

— N-ai vrut, iar eu nu-s chiar aşa de fragilă.

— Pentru mine eşti, replică el, cuprinzînd-o în braţe. Nici nu ştii ce rău în pare. Mai bine n-aş fi venit aici cînd sînt aşa de prost dispus. Dar voiam să te văd. Şi pe urmă, tu petreceai jos… Nu voiam decît să stau puţin cu tine.

O sărută uşor pe obraz.

— Aveam doar nevoie să fiu cu tine.

— Acum sînt aici, îl mîngîie ea pe cap. Şi-mi pare rău că nu te pot ajuta joi. Serios.

Luke se retrase, zîmbind.

— Poate găsim o cale să compensezi.

Sexul fu bun. Cu Luke era bun întotdeauna. Şi, din cauza micului conflict şi al micului incident, Luke se purta deosebit de tandru. Trupul ei se încălzea sub al lui, muşchii ei suprasolicitaţi peste zi se deştindeau. Şi, în timp ce se înălţa spre culme, mintea i se goli de orice gînduri.

Satisfăcută şi somnoroasă, se ghemui lîngă el.

— N-ai să-ţi iei niciodată un pat mai mare? o întrebă Luke.

Reena zîmbi în întuneric.

— Zilele-astea…

— De ce nu vii la mine în weekend? Putem trece pe la vreun club, sîmbăta seara, iar duminică dimineaţa să luăm o gustare, mai tîrziu…

— Mmmm… Poate. S-ar putea să trebuiască să dau o mâna de ajutor în schimbul de la prînz, duminică, dar pe urmă… Pe urmă e posibil.

Luke tăcu un moment, iar Reena crezu că adormise.

— Ai putea să te vezi cu părinţii tăi mai devreme, joi, să nu te duci la cină şi să te întîlneşti cu mine la restaurant la şapte.

— Luke, la noi nu merge aşa…

— Bine, spuse el bosumflat şi se întoarse spre marginea patului ca să coboare. O să rămînă aşa

cum vrei tu – ca de obicei.

— Luke, eşti nedrept, şi o ştii foarte bine.

— Ba nedrept e obiceiul tău de a refuza mereu orice compromis, se răsti el, începînd să se îmbrace. Felul în care le pui pe toate mai presus de mine.

Plăcerea şi senzaţia de relaxare se evaporară.

— Dacă eşti într-adevăr de părerea asta, nu înţeleg ce mai cauţi la mine.

— Pe moment, nici eu nu înţeleg. Iei mai mult decît dai, Renna.

Îşi încheie cămaşa cu mişcări scurte, repezite.

— Nu va trece mult şi nu vei mai avea ce lua de la mine.

— Îţi dau tot ce am mai bun.

Luke îşi împinse picioarele în pantofi.

— Dacă într-adevăr crezi ce spui, e foarte trist.

Şi plecă. Reena rămase întinsă pe spate.

Oare era chiar atît de egoistă? Atît de zgîrcită emoţional? Ţinea la Luke, dar munca lui prezenta cu adevărat vreun interes pentru ea? Nu prea, recunoscu, şi cu atît mai puţin cînd era preocupată de ale ei.

Se întoarse pe partea cealaltă, în întuneric, încercînd să adoarmă.

Cînd intră în camera brigăzii împreună cu O’Donnell, după ce-şi petrecuse aproape tot schimbul bătînd la uşi, interogînd martori şi obţinînd declaraţii de la fosta soţie a

proprietarului clădirii, fostul partener de afaceri şi actuala prietenă, Reena îşi trei duzini de trandafiri albi, cu tulpini lungi, răspîndiţi pe toată suprafaţa biroului.

Florile atraseră multe comentarii din partea colegilor, dar dedicaţia o făcu să surîdă.

Pisi,
iartă-mă.
Idiotul

Totuşi, nu-şi satisfăcu plăcerea de a-i mirosi pînă nu-i duse în camera de recreere ca să-şi facă loc pe birou şi să poată lucra. Avea de scris rapoartele. Identitatea cadavrului încă nu fusese confirmată, iar proprietarul continua să fie dat dispărut.

Împreună cu O'Donnell, intră în biroul comandantului ca să-l pună la curent.

— Aşteptăm rapoartele de la laborator, începu O'Donnell. Proprietarul – James R. Harrison – a fost văzut ultima oară bînd într-un bar numit *„Fan Dance*", un club de striptease aflat la cîteva străzi distanţă de locul faptei. Avem o chitanţă de card care arată că a plătit la unu fară douăzeci. Camionetă Ford, înregistrată pe numele lui, a fost găsită în spatele clădirii.

Aruncă o privire spre Reena, făcîndu-i semn să ia cuvîntul.

— Sub resturile de la parter am găsit o trusă de

scule şi o şurubelniţă al cărei vîrf pare să corespundă cu perforaţiile din fundul canistrei de beznină recuperate de la faţa locului. Harrison a fost condamnat pentru fraudă acum cinci ani, aşa că amprentele lui sînt la dosar. Corespund cu cele pe care le-am ridicat de pe cutia de scule, de pe şurubelniţă şi de pe canistră. Medicul legist nu i-a putut preleva amprentele de pe degete, aşa că acum se lucrează la impresiunea dentară.

— Ar trebui să avem rezultatul mîine, adăugă O'Donnell. Am vorbit cu nişte asociaţi de-ai lui. Avea mari probleme cu banii. Îi plăceau caii, dar caii nu-l plăceau pe el.

Căpitanul Brant dădu din cap, rezemîndu-se de spătar. Avea părul alb ca zăpada şi ochii de un albastru rece. Îşi ţinea fotografiile nepoţilor pe biroul la fel de ordonat ca salonul mătuşii Carmela.

— Prin urmare, se pare că a dat foc clădirii în speranţa de a încasa asigurarea şi a fost prins înăuntru.

— Aşa arată, domnule căpitan. Legistul n-a găsit nicio urmă de violenţă, răni sau leziuni. Încă mai aşteptăm raportul toxicologic, adăugă Reena, dar nu reiese de nicăieri că i-ar fi vrut e ineva moartea. Avea o mică poliţă de asigurare pe viaţă. Cinci mii. Îi revin fostei neveste. N-a schimbat niciodată beneficiarul.

Femeia s-a recăsătorit şi s-a angajat cu normă

întreagă. Soţul ci lucrează şi el. Nu par suspecţi.

— Închideţi cazul. Repede, adăugă Brant.

— Am să scriu eu raportul, se oferi Reena cînd ea şi O'Donnell reveniră în camera brigăzii.

— N-ai decît. Eu mai am de rezolvat nişte hîrtii mai vechi.

Se aşeză. Aveau birourile faţă-n faţă.

— E ziua ta sau ceva…?

— Nu, de ce? A, florile…

Reena se instală la calculator cu însemnările pregătite.

— Tipul cu care umblu a fost cam nesimţit azi-noapte. Acum are mustrări de conştiinţă.

— Distins.

— Mda, ce-i al lui, e-al lui.

— E treabă serioasă?

— Încă n-am hotărît nimic. De ce, vrei să te dai la mine?

O'Donnell zîmbi şi vîrfurile urechilor i se înroşiră.

— Soră-mca cunoaşte un tip care i-a lucrat cîte ceva. Un lâmplar. Face treabă bună şi-i un băiat foarte bun, din cîte zice că. Încearcă să-l combine.

— Şi ce, crezi c-am să mă duc la o-ntâlnire pe neve cu tîmplarul soră-tii?

— A zis că să te-ntreb, ridică el mîinile cu un gest defensiv. Şi-i un băiat foarte arătos, aşa zice.

— Atunci n-are decît să-şi găsească singur o fată, spuse Reena şi începu să-şi scrie raportul.

11

Bo înfulecă ultimul fursec cu unt de arahide, înghiţindu-l cu lapte rece. Apoi, aşezîndu-se la bufetul pentru micul dejun pe care singur îl construise, scoase un oftat exagerat.

— Dacă-l găsiţi pe soţul ăla al dumneavoastră, doamnă M., v-aş construi casa pe care aţi visat-o toată viaţa. Şi nu v-aş cere altceva în schimb decît fursecuri cu unt de arahide.

Femeia zîmbi, dînd cu prosopul de vase spre el.

— Data trecută nu voiai decît plăcintă cu mere. Ai nevoie de o fată tînără şi drăguţă care să se-ngrijească de dumneata – de-asta ai nevoie!

— O am – pe dumneavoastră.

Doamna Malloy rîse. Lui Bo îi plăcea felul în care rîdea, aruncîndu-şi capul pe spate şi hohotind spre tavan. Avea un trup rotofei, aşa cum ar deveni şi al lui dacă-i mai dădea multe fursecuri. Părul ei era roşu ca lumina unui semafor şi tot numai cîrlionţi.

Era destul de bătrînă ca să-i fie mamă şi incomparabil mai amuzantă decît cea pe care i-o dăruise natura.

— Ai nevoie de o fată de vîrsta dumitale, îl ameninţă ea cu degetul. Un băiat chipeş ca dumneata…

— Pur şi simplu sînt prea multe ca să pot alege. Şi nici una dintre ele nu mi-a cucerit inima ca dumneavoastră, doamnă M.

— Zi-i-nainte. Ai o gură cum numai tata-mare-a' meu avea

— Iar el era mai irlandez ca porcu' Iu' Paddy.

— Am văzut cîndva o fată, dar am pierdut-o. De două ori.

— Cum?

— A fost doar o vedenie, într-o cameră plină de oameni. Ridică mîna, pocnind din degete. Şi s-a evaporat. Credeţi în dragostea la prima vedere?

— Sigur că da.

— Poate că asta a fost, iar acum nu fac decît să rătăcesc aiurea pîn-o voi regăsi. O dată am crezut că am găsit-o, dar a dispărut din nou. Ei, şi-acum cred că-i timpul să plec.

Se ridică de pe taburet. Un metru şi optzeci şi cinci de muşchi supli. Anii de muncă fizică îl întăriseră şi-l clădiseră bine.

O fi avut Bridgett Malloy de două ori vîrsta lui, dar era încă femeie şi-i plăcea priveliştea.

Avea o slăbiciune pentru băiatul acela chipeş – ăsta era adevărul. Însă era prea practică pentru a-i fi tot dat de lucru în ultimele şase luni dacă n-ar fi fost într-adevăr un tîmplar îndemînatic şi cinstit.

— Las-că tot am să-ţi găsesc eu o fată. Ţine minte ce-ţi spun.

— Aveţi grijă să ştie să gătească. Se aplecă s-o

sărute pe obraz. Şi salutaţi-l şi pe domnul M. Din partea mea, adăugă el luîndu-şi haina. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, ajunge să-mi daţi un telefon.

— Am numărul tău, Bowen.

Bo porni spre camionetă. Oare se putea face şi mai frig decît atît? Se întrebă, urmînd cărarea pe care o săpase între treptele casci şi alee. Solul era albit de zăpada care se topise, apoi îngheţase din nou. Cerul de deasupra era greu şi plumburiu, ameninţînd cu noi ninsori.

Hotărî să treacă pe la piaţă în drum spre casă. Nimeni nu putea trăi doar cu unt de arahide. Poate că nu l-ar fi deranjat să-şi găsească o femeie care să se priceapă la ale bucătăriei, dar şi el avea mîini destul de iscusite.

Îşi deschisese deja propria firmă. Bătu cu palma în volan cînd se aşeză. *„Goodnight's Custom Carpentry*". Împreună, el şi Brad cumpăraseră, renovaseră şi revînduseră cîteva case mici.

Încă-şi mai aducea aminte cum îl convinsese Brad să bage banii în acea primă investiţie pentru a transforma o ruină dărăpănată într-un diamant. Trebuia să recunoască, Brad avea viziune – sau cel puţin o încredere absolută.

Mai trebuia să recunoască şi meritul bunicii lui de a fi avut destulă încredere în el pentru a-i avansa nişte bani. Îşi propuse s-o sune cînd va ajunge acasă şi s-o întrebe dacă nu avea nevoie să-i repare ceva.

Bo şi Brad munciseră ca nişte sclavi la renovarea primei case. Obţinuseră un profit bun, astfel că îi putuse restitui bunicii sale avansul, plus dobînda. Restul de bani îl reinvestiseră.

Dacă stătea să se gîndească, să cugete cu adevărat, unui mort trebuia să-i mulţumească pentru locul unde ajunsese acum. De ce anume îi schimbase viaţa acel eveniment, moartea unui om aproape necunoscut, nu ştia precis. Îi dăduse însă o motivaţie: să nu mai umble creangă şi să pornească pe un drum sigur.

Josh, îşi spuse el, plecînd din faţa casei Malloy din Owen’s Mill. Mandy fusese distrusă. Şi, destul de ciudat, incendiul şi moartea tînărului fuseseră două dintre elementele care le cimentaseră prietenia.

Brad şi… cum naiba o chema? Blondina pe care o dorea cu atîta intensitate pe atunci… Carrie? Cathie? Rahat, ce mai conta? Tot n-ajunseseră nicăieri. Acum, pe Brad îl interesa o brunetă picantă căreia-i plăcea să danseze salsa.

Dar propria lui blondă – cea întrezărită la o petrecere cu o viaţă de om în urmă? Încă-i mai răsărea în minte din cînd în cînd. Încă mai putea să vadă faţa aceea, cascada de bucle, mica aluniţă de lîngă gură.

De mult, de mult pierdută, îşi reaminti el. Niciodată nu-i ştiuse numele, sunetul vocii, mirosul… Probabil că tocmai asta făeca ca

amintirea, senzaţia, să fie atît de dulce. Era tot ceea re şi-ar fi dorit el să fie.

Se înscrise în trafic şi trase concluzia că toţi locuitorii din

Baltimore se hotărîseră să se ducă la cumpărături după serviciu. Nu era nevoie decît de pulberile amenințătoare ale zăpezii şi iot poporul se bulucea-n magazine. Poate că reuşea să-i fenteze şi să se descurce cu ce mai avea în frigider.

Sau să comande o pizză la pachet.

Trebuia să-şi revadă planurile pentru o nouă lucrare şi lista de materiale pentru casa pe care el şi Brad o aleseseră.

Îşi cheltuia mai eficient timpul…

Se uită într-o doară la stînga, cînd maşinile de pe banda lui se opriră din nou. În prima clipă nu văzu decît o femeie, o femeie cu adevărat drăguţă, la volanul unui Chevy Blazer albastru-închis. Păr bogat, buclat, de culoarea caramelului deschis, ieşind de sub o beretă neagră. Bătea cu degetele în volan într-un fel care-i spunea că asculta ceva la radio. Dintr-al lui răsuna Springsteen, cu *„Growing Up”* şi, după ritmul degetelor, bănui că şi al ei era pe acelaşi post.

Ciudat.

Gîndul îl amuza, aşa că se aplecă să-i vadă mai bine faţa.

Şi o văzu. Era Fata din Vis. Obrajii, curba

buzelor, aluniţa. Rîmase cu gura căscată, iar şocul îl făcu să se smucească, blocînd motorul camionetei. Fata aruncă o privire în direcţia lui şi, pentru o clipă – o clipă suspendată în spaţiu – ochii aceia prelungi, căprui îi întîlniră pe ai lui.

Muzica se opri.

„Rahat!” îşi spuse Bo, apoi fata se încruntă, întoarse capul şi porni maşina.

— Dar, dar, dar…

Propriul lui bîlbîit îl readuse la realitate. Ocărîndu-se, porni motorul, dar traficul de pe banda lui era blocat, iar maşinile de alături porniseră din nou. Cîteva claxoane izbucniră nervoase, în timp ce Bo îşi desfăcea centura de siguranţă şi deschidea portiera.

Chiar îi venise ideea nebunească de a o lua la fugă după maşina ei. S-o ia la fugă pe mijlocul străzii, ca un pacient scăpat de la balamuc. Dar ea ajunsese prea departe. Prea departe, îşi spuse el, furios, ca să-i distingă măcar numărul de înmatriculare.

— Iar o luăm de la-nceput, murmură, rămînînd pe loc. În jur răsunau tot mai multe claxoane şi începea să ningă.

— Oricum a fost ciudat.

Reena se rezemă de tejgheaua din bucătăria de la *„Sirico’s”,* unde mama ei lucra la aragaz.

— Vreau să zic că arăta foarte bine, dacă nu pui la socoteală faptul că stătea cu gura căscată, mai-

mai să prindă un roi de muşte, şi-i ieşiseră ochii din cap ca şi cum i-ar fi înfipt cineva un băţ în fund. Adică, pur şi simplu am simţit că se uita la mine, înţelegi? Iar cînd l-am privit, uite-aşa stătea! încheie ea, imitîndu-i expresia.

— Poate că făcuse un atac de cord.

— Mamă! Rîzînd, Reena se aplecă s-o sărute pe obraz. Nu era decît ciudat, atîta tot.

— Îţi ţii toate uşile încuiate?

— Mamă, sînt poliţistă. Apropo, azi am mai avut un caz. Doi puşti au intrat prin efracţie în şcoală şi au dat foc în două clase. Norocul lor că nu le-a reuşit prea bine.

— Părinţii ăia ce păzesc?

— Nu toţi sînt ca tine. În ultima vreme, incendiile astea provocate intenţionat de copii au devenit o mare problemă.

Nimeni n-a păţit nimic, slavă Domnului, iar pagubele materiale; iii fost minime. O'Donnell şi cu mine i-am reţinut, dar unul dintre ei… nu e în ordine. Cred că evaluarea psihologică o sănii susţină opinia. Are doar zece ani şi o privire… îl mai ţii minte pe Joey Pastorelli? Aceeaşi privire.

— Atunci e cu atît mai bine că l-aţi prins.

— De data asta. Ei, şi acum trebuie să mă duc şi să mă aranjez pentru întîlnire.

— Unde vă duceţi în seara asta?

— Nu ştiu. Luke face pe misteriosul. Mi-a ordonat să îmbrac ceva fantastic, motiv pentru

care am fost la mall să-mi aleg o rochie nouă şi am dat cu ochii de ciudatul ăla.

— Luke. El e alesul?

— El e în momentul de faţă.

Îşi masă mama pe spate cu o mână. Luke nu era un bărbat de cursă lungă, ştia asta.

— Le ai pe Bella şi Fran gata să-ţi dăruiască nepoţi.

— N-am spus că trebuie neapărat să te măriţi şi să faci copii. Nu vreau decît să fii fericită.

— Şi eu. Şi sînt.

Alesese un restaurant elegant franţuzesc, aşa că Reena se felicită pentru catifeaua albastră pe care o îmbrăcase. Căldura din privirea lui cînd o văzuse cu rochia aia făcuse ca preţul să devină mai suportabil. Totuşi, cînd comandă o sticlă de Dom Perignon şi caviar, Reena făcu ochii mari.

— Ce se întîmpla? Cu ce ocazie?

— Iau cina cu o femeie frumoasă. Cu femeia mea frumoasă, adăugă el, luînd-o de mână şi începînd să-i sărute degetele într-un fel care-o făcea să se topească. Arăţi superb în seara asta.

— Mulţumesc.

Se străduise, cu siguranţă.

— Dar tot se întîmpla ceva. Îmi dau seama.

— Mă cunoşti prea bine. Hai să aşteptăm şampania. Dacă ne-o mai aduc în seara asta…

— Nu e nicio grabă. Pînă aşteptăm, poţi să-mi mai spui cît de superb arăt.

— Absolut superb. Îmi place la nebunie cînd porţi părul aşa, drept şi lucios.

Dură o veşnicie şi-o dureau braţele, ca să-şi întindă buclele cu peria rotundă şi uscătorul de păr. Dar, de vreme ce era pieptănătura care-i plăcea lui cel mai mult, n-o deranja să-i facă pe plac din cînd în cînd.

Luke dădu din cap spre chelnerul care le aduse sticla, arătîndu-le eticheta, apoi bătu cu degetul în pahar, semn că voia să guste.

După ce şampania fu aprobată şi turnată, Luke ridică paharul.

— Pentru minunata şi fermecătoarea mea Renna.

— N-am nimic împotrivă să fiu şi cu pe listă cînd sînt servită cu aşa ceva.

Îi atinse paharul cu al ei, apoi sorbi.

— Hmm… Mai mult ca sigur bate spumosul de la *„Sîrico's".*

— Pivniţa de vinuri de-acolo nu-i tocmai adîncă. Aici au una extraordinară. Un franţuzesc excepţional ca ăsta nu merge alături de pizza cu ardei.

— Ştiu şi eu…? Încercă Reena să se arate amuzată. Cred că ar fi o completare potrivită. Şi acum, că am gustat vinul şi am ţinut toasturile, îmi spui şi mie ce se întîmpla?

— Arzi de curiozitate să-ţi bagi nasul, nu? O tachină el. Am primit o avansare. Una importantă.

— Luke! Dar e extraordinar, e minunat! Felicitări! Hai, în sănătatea ta! Ridică Reena paharal şi bău.

— Mulţumesc. Îi zîmbi el radios. Nu mă deranjează să spun c-am muncit ca s-o merit, Contul Laurder era ultima carte din pachet. Cînd l-am asigurat şi pe ăsta, am ştiut că, gata, am cîştigat. Mi-ar fi mers mai uşor dacă mă ajutai şi tu să-i conving, dar…

— Te-ai descurcat de unu singur. Să ştii că-s foarte mîndră de tine.

Întinse mîna peste masă şi îşi puse palma peste a lui.

— Şi ai primit un nou titlu şi un nou birou? Spune-mi toate amănuntele.

— O mărire grasă de salariu.

— E de la sine înţeles.

Reena îşi puse paharul pe masă, iar chelnerul apăru ca prin farmec ca să i-l umple din nou.

— Dacă eşti gata să comanzi…

— Păi ce mai aşteptăm? Mor de foame, şi pe urmă poţi să-mi povesteşti totul în detaliu cît timp mîncam.

— Dacă aşa vrei…

Dură pînă aleseră specialităţile – şi îşi spuse că era puţin cam pretenţios din partea lui Luke să comande în franceză; dar era drăgălaş, iar în seara aceea merita să fie puţin mai îngăduitoare cu el.

— Cînd s-a întîmplat de fapt? întrebă ea.

— Alaltăieri. Am vrut să pregătesc totul pentru seara asta înainte de a-ţi spune. Aici e cam greu să rezervi locuri.

— Şi cum ţi se spune acum, regele planningului financiar?

Pe chipul lui apăru un zîmbet satisfăcut.

— Vine şi asta la rînd. Deocamdată m-am mulţumit cu un titlu de V.P.

— Vicepreşedinte! I-auzi! Ar merita să dăm o petrecere.

— A, am eu planurile mele. Ştii, ai putea să mai pui o vorbă la sora ta. Acum, c-am ajuns în funcţia asta, poate reuşeşte să-l convingă pe bărbatul ci să şi mute contul la mine.

— Vince pare foarte mulţumit acolo unde e, începu ea, şi-i văzu imediat ochii înceţoşîndu-se. Dar am să discut. Ne vom vedea duminică, de ziua Sophiei. Apropo, nu mi-ai spus dacă vei reuşi să ajungi.

— Ştii ce părere am despre petrecerile astea mari de familie, şi pe deasupra e doar ziua de naştere a unui copil. Ridică ochii în tavan: Scuteşte-mă.

— Ştiu, poate fi cam obositor. Nicio problemă. Voiam doar să ştii că eşti bine-venit.

— Totuşi, dacă crezi că cumnatu-tău ar putea fi influenţat mai uşor prin prezenţa mea…

De astă dată, Reena se încorda vizibil, dar

imediat se relaxă.

— Hai să nu amestecăm chestiunile familiale cu cele de afaceri, bine? Voi vedea dacă-l pot convinge pe Vince să aibă o întîlnire cu tine, dar ar fi… cum să spun… ar fi nedelicat să încercăm să-i înhăţăm contul tocmai de ziua fiicei lui.

— Nedelicat? Vrei să spui că eu sînt nedelicat pentru că încerc să-mi fac meseria şi să-i fac cumnatului tău nişte recomandări financiare competente?

Reena îl lăsă să fiarbă, în timp ce li se servea felul întîi.

— Nu, dar îţi pot spune că lui Vince nu i-ar plăcea să abordezi probleme de afaceri la o reuniune de familie.

— Am fost şi eu la unele dintre reuniunile voastre de familie, îi reaminti el. Şi se discutau o mulţime de probleme de afaceri. Afaceri cu pizza.

— *„Sirico's"* este familia. Voi face tot ce pot.

— Iartă-mă, o bătu el pe dosul mîinii, apoi gesticulă evaziv. Ştii cum mă ambalez cînd e vorba de munca mea. Am venit aici ca să sărbătorim, nu să ne certăm. Ştiu că te vei strădui să-ţi aduci cumnatul sub umbrela mea.

Oare chiar îi spusese asta? Se întrebă Reena. Parcă nu, dar era mai cuminte să nu-l contrazică. Altfel ar ţine-o tot aşa, pînă cînd i-ar pieri pofta de mîncare.

— Ei, şi mai spune-mi, domnule vicepreşedinte.

Vei fi director de departament?

Luke continuă să-i explice, iar Reena îl ascultă, urmărindu-i în plăcere expresiile feţei. Ştia cum e să te străduieşti pentru un scop şi să ţi-l atingi. Însufleţitor. Micile valuri de tensiune se risipiră în timp ce mîncau.

— Peştele ăsta e fabulos. Vrei să guşti şi tu?

Imediat ce-l întrebă, remarcă schimbarea de expresie şi rîse.

— Iartă-mă, uit mereu că nu-ţi place să mîncăm unii din farfuriile celorlalţi. Dar dă-mi voie să-ţi spun că nu ştii ce pierzi. A, şi nu ţi-am spus că azi am mai pus mîna pe un caz. De data asta…

— Nu terminasem. Încă n-am ajuns la partea cea mai importantă, o întrerupse el.

— A… Scuză-mă. Mai este?

— Big bang-ul. M-ai întrebat dacă am primit un birou nou. Am să-l primesc.

— Mare şi dichisit? întrebă ea, intrînd în joc.

— Exact. Mare şi dichisit. Şi pe Wall Street.

— Pe Wall Street…? Uluită, puse furculiţa jos. La New York? Te avansează tocmai la New York?

— M-am spetit pentru asta şi uite că am reuşit! Sediul din Baltimore e un ghişeu de bilete pe lîngă cabinetul pe care-l voi avea la New York.

Sorbi din paharul de şampanie cu o expresie înverşunată.

— O merit.

— Absolut. Sînt doar surprinsă. Nu ştiam că

doreşti să te muţi în alt oraş.

— N-are niciun rost să vorbim despre asta pînă nu se face. Şi nu e doar o mutare, e un salt uriaş pentru mine.

— Te felicit din tot sufletul, îi zîmbi ea, ciocnindu-i paharul. O să-mi lipseşti. Cînd pleci?

— Peste două săptămîni.

Privirea lui deveni mai caldă, iar buzele i se arcuiră în acel zîmbet care-i atrăsese atenţia cu cîteva luni în urmă.

— Mîine iau trenul pîn-acolo, să văd nişte apartamente.

— Nu-ţi pierzi vremea.

— De ce să mi-o pierd? Ceea ce ne aduce la a doua parte a problemei. Pisi, vreau să vii cu mine.

— O, Luke, ar fi extraordinar. Mi-ar plăcea să dau o fugă pînă la New York, dar mîine nu pot pleca. Dacă ştiam mai din timp, poate c-aş fi…

— Nu la ziua de mîine mă refeream. I-am cerut unui agent imobiliar să caute. Am vrut să spun că doresc să te muţi cu mine la New York.

Cînd Reena deschise gura să vorbească, el o luă de mână.

— Eşti exact ceea ce vreau. Cireaşa de pe tort. Vino cu mine la New York.

Inima ei se opri un moment cînd Luke scoase din buzunar o cutiuţă şi o deschise.

— Mărită-te cu mine.

— Luke…

Era un diamant superb. Reena nu se pricepea la pietre preţioase, dar strălucirea pietrei îţi lua ochii.

— E superb. Este… Mă rog, nici n-am cuvinte, dar…

— E clasic, la fel ca tine. O să avem o viaţă fantastică împreună. Captivantă, bogată…

Întoarse o clipă privirea în altă direcţie, înclinînd uşor din cap, apoi o privi în ochi şi dădu să-i pună inelul pe deget.

— Stai…

Dar chelnerul apăruse deja cu încă o sticlă de şampanie şi un zîmbet radios.

— Felicitări! Vă dorim multă fericire.

În timp ce le turnă în pahare, de la mesele din jur izbucniră aplauze. Luke se ridică de pe scaun şi se apropie de ea pentru a-i reteza orice răspuns cu un sărut prelung şi cald.

— Pentru noi, spuse el, aşezîndu-se la loc. Pentru începutul a ceea ce urmează.

Dar, cînd îi atinse paharul cu al lui, Reena nu spuse nimic.

Avea un ghem în stomac şi se simţea ca prinsă într-o capcană. Aşa se simţea. Prinsă în cursa de a accepta felicitările şi urările de bine din partea angajaţilor restaurantului şi a celorlalţi meseni, în timp ce Luke o conducea spre ieşire. Inelul de pe deget scînteia nebuneşte în lumina felinarelor de pe stradă şi i se părea greu ca de plumb.

— Mergem la mine?

Lîngă maşină, Luke o luă în braţe şi se aplecă s-o sărute pe gît.

— Ca să sărbătorim cu adevărat, adăugă el.

— Nu, am nevoie să mă duc acasă. Mîine trebuie să ajung la slujbă devreme şi… Luke, avem de vorbit.

— Cum vrei, o sărută el din nou. Doar e seara ta.

„Nici pomeneală”, fu singurul răspuns care-i trecu prin cap. Ghemul din stomac începea să-i provoace greaţă şi simţea la ceafă începutul unei dureri de cap.

— O să fac cîteva fotografii ale apartamentului ca să-ţi faci

O idee, spuse el în timp ce pornea maşina, cu zîmbetul pe buze.

Doar dacă nu cumva preferi s-o dai naibii de muncă şi să tragi o fugă cu mine pînă acolo. Ar fi mai distractiv.

Întoarse capul spre ea, făcîndu-i cu ochiul.

— Am putea merge la cumpărături. Îi cer asistentei mele să ne rezerve un apartament la Piaza, să ne ia bilete la un spectacol…

— Nu pot. E pur şi simplu prea…

— Bine, bine, ridică el din umeri pentru a pune capăt discuţiei. Dar să nu te plîngi cînd voi semna contractul de închiriere pentru o locuinţă pe care încă n-ai văzut-o. Am reţinut irci apartamente în Lower Manhattan. Cel spre care înclin e la ultimul

etaj şi are trei dormitoare. Agentul imobiliar susţine că e excelent pentru a primi musafiri. Abia a ieşit pe piaţă, aşa că am prins momentul. E destul de aproape de birou ca să pot merge pe jos cînd e vreme frumoasă. Cam scump – dar, cu noua mea funcţie, mi-l pot permite. Şi va fi normal să am şi invitaţi din cînd în cînd. Şi să călătoresc… O s-ajungem departe, Pisi.

— Se pare că ai planificat totul.

— La asta mă pricep cel mai bine. A, înainte de plecare vreau să dăm o mică petrecere. O putem face ca pe o combinaţie de logodnă şi reuniune de rămas-bun. Dacă hotărîm s-o ţinem la mine, va trebui să ne grăbim. Mai am puţin şi încep să-mi împachetez lucrurile.

Din nou, Reena nu spuse nimic, lăsîndu-l să vorbească, în vreme ce mergeau spre apartamentul ei de deasupra restaurantului *„Sirico's”*.

— Hai să mai amînăm anunţul, spuse el, arătînd cu capul spre pizzerie. Vreau ca în seara asta să te am numai pentru mine. Poţi să le arăţi inelul şi mîine.

Coborî din maşină şi ocoli ca să-i deschidă portiera. Era unul dintre gesturile pe care le făcea întotdeauna şi pe care Reena le considerase fermecător de demodate.

După ce intrară în apartament, o ajută să-şi scoată mantoul, sărutînd-o pe gît. Reena se

retrase, trăgînd aer în piept înainte de a se întoarce cu faţa spre el.

— Să stăm jos.

— Planuri de nuntă! Rîse el, desfăcînd braţele. Ştiu că femeilor le place să se repeadă cu capul înainte, dar hai ca-n seara asta să ne concentrăm asupra logodnei. Făcu un pas înainte, mîngîindu-i obrazul cu degetele. Să mă concentrez numai asupra ta.

— Luke, am nevoie să mă asculţi. La restaurant nu mi-ai dat nicio şansă. Mi-ai arătat un inel, apoi chelnerul ne-a turnat şampanie, iar lumea început să aplaude. M-ai pus într-o situaţie imposibilă.

— Ce vorbeşti? Nu-ţi place inelul?

— Ba sigur că-mi place, dar nu l-am acceptat. Nici măcar nu mi-ai dat voie să-l accept. Pur şi simplu ai presupus că-l voi primi. Şi-mi pare rău, îmi pare foarte rău, Luke, dar ai presupus prea multe.

— Ce tot spui?

— Luke, pînă-n seară asta n-a fost niciodată vorba de căsătorie. Iar acum, dintr-odată, ai hotărît că ne logodim şi ne mutăm la New York. Nu vreau să mă mut la New York. Familia mea e aici. Şi munca mea tot aici e.

— Pentru numele lui Dumnezeu, faci numai două ore cu trenul. Îţi poţi vedea familia o dată la cîteva săptămîni dacă vrei – deşi ar cam fi timpul să tai cordonul ombilical, dacă te interesează părerea

mea.

— Nu mă interesează, răspunse ea încet, cum nici pe tine nu te-a interesat a mea. Şi eu am fost avansată recent, ceea ce, dacă stau să mă gîndesc, nici nu ne-am deranjat să sărbătorim.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Dar nu poţi să compari…

— Nu compar nimic, observ doar.

Lucruri pe care ar fi trebuit să le observe de mult, după cum era nevoită să recunoască. Vina ei…

— Munca mea nu te-a interesat niciodată şi îţi închipui c-am să-mi dau demisia de la unitate ca să te urmez fericită la New York.

— Vrei să te joci cu focul toată viaţa? Şi la New York avem incendii, să ştii.

— Nu-ţi bate joc de meseria mea!

— Şi ce vrei să fac? strigă el. Pui meseria asta mai presus de mine, mai presus de noi doi. Crezi că-mi pot permite să refuz avansarea asta pentru ca tu să poţi rămîne aici, în Baltimore, ca să găteşti spaghetti duminica? Dacă nu-ţi dai seama de ce e mai importantă cariera mea, înseamnă că te-am judecat greşit.

— Nu-mi dau seama, deci asta e: m-ai judecat greşit. Dar nici măcar nu are importanţă. N-am spus niciodată că vreau să mă mărit – şi nici acum n-o spun. Pentru că nu vreau, încă. N-am spus nici că aş vrea să mă mărit cu tine, numai că tu nu te-

ai gîndit să mă laşi să răspund.

— Nu fi ridicolă.

Luke se înroşise la faţă, aşa cum i se întîmplă cînd se înfuria. Începu să tremure.

— Ai stat pe scaun şi n-ai zis nimic. Ai acceptat prin tăcere. M-ai lăsat să-ţi pun inelul în deget.

— N-am vrut să provoc o scenă. N-am vrut să te fac de rîs.

— Să mă faci de rîs…?

— Luke, chelnerul era alături… îşi frecă faţa cu palmele. Şi mai erau şi oamenii, de la masa vecină… N-am ştiut ce altceva să fac.

— Şi-atunci, ce ţi-ai zis, hai să-l trag pe sfoară?

— N-am urmărit asta. Şi nici acum nu am intenţia să te rănesc. Dar ai făcut toate acele planuri fără să mă consulţi şi pe mine. O căsătorie este… Pur şi simplu nu-s încă pregătită pentru aşa ceva. Îmi pare rău.

Îşi scoase inelul şi i-l întinse.

— Nu mă pot mărita cu tine.

— Asta ce dracu’ mai înseamnă? O înhăţă el de umeri, zgîlţîind-o scurt. Ai tu aşa, un fix care nu te lasă să pleci din Baltimore? Pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ţi minţile-n cap!

— Mă simt foarte bine aici şi n-am niciun fix, replică Reena, smulgîndu-se din mîinile lui. Aici am casă, familia, locul de muncă. Dar, Luke, dacă aş fi gata să mă mărit, dacă aş dori să mă mărit şi asta ar însemna să plec de-aici, aş face-o. Pur şi

simplu, măritişul nu face parte deocamdată din programul meu.

— Şi cu programul meu cum rămîne? De ce nu te mai i'ândeşti şi la interesele altora, măcar din cînd în cînd? Ce naiba crezi că am tot făcut cu tine în ultimele luni?

— Am crezut că ne simţeam bine împreună. Dacă tu aveai în vedere o căsătorie, nu m-am prins. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău. M-ai umilit şi acuma-ţi pare rău! Şi cu asta le-ai dres pe toate, nu?

— Numai eu ştiu cît m-am străduit să nu te umilesc. Nu îngreuna şi mai mult situaţia.

— Să n-o îngreunez şi mai mult!

În culmea furiei, Luke făcu o piruetă.

— Ştii cîtă osteneală mi-am dat, pe lîngă toate celelalte probleme pe care pe am, ca să-ţi organizez seara asta perfectă? Ca să găsesc inelul perfect? Iar tu mi-l arunci în faţă!

— Nu-ţi arunc nimic în faţă, Luke, nu fac decît să-ţi spun: nu. Tu şi cu mine nu ne dorim acelaşi lucru. Tot ce-mi rămîne tio tăcut e să spun *„nu",* şi-mi pare foarte rău.

— Mda, sigur, îţi pare rău! Se întoarse el din nou spre ea cu o expresie care-o făcu să-i transpire palmele. Îţi pare rău că pui munca aia tîmpită mai presus de mine, că-ţi pui familia aia de parveniţi pisălogi mai presus de mine, şi stilul ăla de viaţă funcţionăresc de tot rahatu' mai presus

de mine – asta după cîte-am investit în tine…

— Hei, mai domol!

Începea să-şi piardă şi ea calmul.

— Ai investit? Da’ ce-s eu, pachet de acţiuni, Luke? Nu sînt o clientă. Şi ai grijă cum vorbeşti despre familia mea.

— M-am săturat pînă peste cap de familia ta împuţită!

— Ar fi mai bine să pleci. Furia ci mocnită era gata să răbufnească. Eşti furios pe mine, amîndoi am băut…

— A, da, sigur! Nu ţi-a fost greu să sugi şampanie de două sute jumate sticla în timp ce te gîndeai cum să mă plesneşti peste obraz.

— OK. OK.

Reena intră în dormitor şi deschise smucit sertarul biroului ca să-şi scoată carnetul de cecuri.

— Am să-ţi scriu un cec – ţi-l completez pentru ambele sticle, şi cu asta am terminat pe ziua de azi. O să considerăm că am greşit amîndoi şi…

O smuci de braţ, făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Reena nici n-apucă să clipească din ochi, că se pomeni cu un dos de palmă peste obraz. Carnetul de cecuri îi zbură din mînă şi ea se lovi cu umărul de perete.

— Căţea! Îmi scrii tu mie un cec? Ce-ţi închipui, curvo, c-am să-ţi înghit toate şuturile-n coaie…

Reena vedea stele verzi şi roşii dansînd înaintea ochilor. Mai mult decît durerea, şocul o făcu să

paralizeze un moment, iar Luke se aplecă şi o ridică brutal în picioare.

— La-ţi mîinile de pe mine…

Îşi auzi tremurul din glas, şi făcu un efort să se calmeze, *„învaţă să fugi”*, îi spusese cîndva bunicul ei. Şi învăţase. Dar acum nu avea unde să fugă.

— Ia-ţi-le de pe mine, Luke. În clipa asta.

— M-am săturat să tot primesc ordine de la tine. Gata, ai făcut destul pe şefa. E timpul să-nveţi ce se-ntîmplă cînd cineva încearcă să-şi bată joc de mine…

Reena nu gîndi. Nu se gîndi nici că poate voia s-o lovească din nou, nici cum să-l oprească. Pur şi simplu reacţiona, aşa cum se antrenase să reacţioneze.

Îşi repezi podul palmei în sus, lovindu-l puternic în bărbie,

Şi-i trînti cu furie un genunchi între picioare.

Stelele încă mai dansau în faţa ochilor ei cînd Luke se prăbuşi, respirînd repede şi sacadat. Cînd vorbi, în voce nu i se mai simţea niciun tremur.

— Nimeni nu-mi zice mie curvă care dă şuturi în coaie. Ghinionul tău e c-ai uitat că poliţiştii se pricep şi la asta. Saltă-ţi curu’ ăla de nimic şi ieşi afară din casa mea.

Înşfacă o lampă şi smuci de cablu, scoţându-o din priză, după care o ridică deasupra umărului ca pe o măciucă.

— Sau mai putem face încă o rundă, nenorocitule. Ieşi afară şi zi c-ai noroc că nu-ţi petreci noaptea într-o celulă sau la spital.

— N-am să uit asta.

Chipul lui devenise palid ca de ceară şi fu nevoit să facă vreo cîţiva paşi tîrîş înainte de a se putea ridica în picioare.

— N-am să uit niciodată asta.

— Foarte bine. Nici eu n-am s-o uit. Ieşi dracu-afară. Şi să nu te mai apropii de mine.

Nu mai tremura cînd îl urmă în living. Nu tremură cît îl aşteptă să-şi ia haina. Îşi păstră calmul în vreme ce încuie uşa în urma lui, ba chiar şi cînd trecu în faţa oglinzii ca să-şi examineze faţa.

Luă camera digitală, reglă timerul, făcu două fotografii, faţă şi profil, după care le trimise cu o scurtă explicaţie, prin e-mail, partenerului său.

„Acoperă-ţi spatele”, îşi spuse.

Apoi scoase din frigider o pungă cu mazăre congelată şi se aşeză ţinînd-o apăsată pe obrazul vătămat.

Tremura ca o frunză.

12

Aşezat în maşină, fumînd o Camei Curviştina s-a ajuns. Umblă în Costum La Patru Ace, în

Mercedes-ul lustruit. O rablă ca asta te scoate la treizeci de bătrîne uşor. Nu i-ar strica nici lui una. Poate chiar asta, ce-ar fi să i-o umfle? N-ar fi un şut în cur de toată coma? Costum La Patru Ace iese iar, umflăndu-se-n paltonul lui de caşmir, şi cînd colo, adio maşină!

Ar merita cîteva rîsete.

Da ’ regula jocului e mai întîi să te uiţi.

Scoate binoclul. Curva îşi lasă de cele mai multe ori jaluzelele ridicate, l-o fi placînd ca gagiii să facă laba cînd se uită la ea-n casă.

Nici o tîrfă nu se compară cu o tîrfă catolică.

Amîndoi stau în picioare, în living. Par destul de aprinşi. Păsăreii se ceartă ca-ntre-ndrăgostiţi, poate? Ar fi trebuit să-şi ia o bere. Spectacolul se vede mai bine cu una rece.

Ia uite-i faţa...! Sexy, cu aluniţa, cu buzele alea arcuite... în loc de bere. I s-a sculat.

Intră-n dormitor. Ei, aşa mai vii de-acasă! Hai, fetiţo, jos textila. Scoate tot de pe tine pentru tăticu ’.

Hopa! Un dos de palmă-n plin! Ne-am cam supărat puţin. Numai de-ar mai trosni-o o dată. Hai, Costumache, mai trage-i una curvei. Fanii din rîndu-ntăi vor să vadă poceala.

Iisuse, ce fătălău! Te laşi învins de-o muiere slăbănoagă?

Hai, îne-o ţigară. Temă de gîndire. Poate să-i

dea un şut în cur cînd iese. Poate să-l stălcească-n mă-sa-n bătaie.

Cu o ţeava, o bîtă, ceva… Să-i umple de sînge tot Costumu ’ La Patru Ace. Principala suspectă – ea. Ar putea-o face aşa încît să pice vina pe ea.

Să vedem cît timp o să mai rămînă o-mpuţită de gaboriţă cînd e suspectă de crimă.

Ar putea fi distractiv. Şi întotdeauna s-ar întreba, nu?

Costum La Patru Ace iese, şchiopătînd de parcă i s-ar fi umflat coaiele ca pepenii. Să te strici de rîs cînd te uiţi la el şi mai mult nu!

Şi tot rîzînd, o iei din loc după Mercedes-ul albastru lustruit. A dracu ’ maşină.

Şi zîmbeşti, c-un zîmbet de halit căcat larg pînă la urechi, că ţi-a venit o idee mai bună. Şi mai bună, şi de-o mie de ori mai distractivă.

A re nevoie de puţin timp, da ’ aşa-i cu toate chestiile mişto. Tre ’ să facă un ocol, să-şi ia nişte materiale. Şi s-aibă grijă să rămînă totul cît mai simplu. Cu cît mai simplu, cu atît mai tune. Simplitatea-i la ordinea zilei.

Şi dacă tot te-apuci de lucru, ia şi berea aia. Explozivi 101. Se pricepe la d-ăştia. Mai mult ca sigur. Brigada de incendieri se trage de şireturi cu ăia de la bombe. Un mecanism drăguţ. Şi simplu. Dragi fetiţe şi băieţi, să nu-ncercaţi figura asta şi acasă.

Acum e destul de tîrziu, tîrziu de-a binelea.

Curviştina doarme la ora asta, singură-singurică. Nu prea e trafic. Oraşu-i mort la patru dimineaţa. Ce hazna de oraş… Numai belele a avut cu oraşul ăsta. S-a dus sus, în apartamentu ’ lui de Costum La Patru Ace, unde s-a culcat, cu coaiele lui cît pepenii. Ar fi amuzant să-l scoată iar afară. Aşa de uşor, aşa de hăzos. Da ’ las ’ c-aşa-i mai bine. Încă cîteva minute cu rabla de treizeci Ac miare, şi totu-i aranjat. Încărcat şi-ncuiat.

Şi-acum, ia-o cătinel şi du maşina un pic mai încolo… De să nu vezi şi tu ceva din spectacol?

Mai aprinde-o pipă şi aşteaptă artificiile.

Şi cinci, patru, trei, doi, unu.

Buuum!

Ia uite-o, nene, cum zboară! Ia uite-o cum arde!

O, da, puişor, bună treabă. De nota zece! Şi-acuma, toată lumea o s-o arate cu degetu ’, c-o să aibă grijă Costum La Patru Ace să le-o arate el. Cu-o mână o să-şi ţină coaiele cît pepenii şi cu ailaltă o s-arate drept spre ea.

Bună treabă pentru noaptea asta.

Păcat de rablă, totuşi.

La ora şase dimineaţa, cu treizeci de minute înainte să-i sune deşteptătortul, pe Reena o treziră nişte bătăi în uşa din faţă. Se dădu jos din pat, apăsîndu-şi instinctiv degetele peste obraz cînd simţi că o doare.

Durerea ajungea pînă-n ureche, îşi spuse ea

dezgustată. Bărbaţii ca Luke ştiau unde să ţintescă.

Luă pe ea un halat, evitînd oglinda de deasupra scrinului, şi ieşi încet din dormitor.

Privirea aruncată pe fereastră o nedumeri şi mai mult. Aranjîndu-şi în grabă părul, descuie uşa şi o deschise.

— O'Donnell? Domnule căpitan? E vreo problemă?

— Putem intra un minut?

În ochii lui O'Donnell erau nori de furtună, făcînd-o să se mire şi mai mult. Îi pofti să între.

— Abia la opt intru în tură.

— Ai o vînătaie frumoasă aici, arătă O'Donnell spre faţa ei. A-nceput să se şi umfle…

— Am avut o problemă. E-n legătură cu e-mailul pe care ţi l-am trimis aseară? Nu era nevoie să faci caz din cauza asta.

— Nu mi-am verificat e-mailurile. Am venit pentru un incident în care-a lbst implicat Luke Chambers.

— Ei, nu mai spune, a depus o plîngere fiindcă l-am scos de-aici în şuturi?

Reena îşi răvăşi părul, roşind pe sub vînătaia din obraz, mai mult de furie decît de jenă.

— Aş fi preferat ca totul să rămînă la un nivel personal, ţi-am şi trimis un e-mail în legătură cu asta, plus două fotografii, ni caz că forţa nota. Şi se pare c-a şi făcut-o.

— Detectiv Hale, va trebui să te întrebăm unde-ai fost azi- dimineaţă între orele trei treizeci şi patru.

— Aici… răspunse Reena, întorcînd capul spre căpitanul Brant. Toată noaptea am stat aici. Ce s-a întîmplat?

— Cineva a dat foc maşinii lui Chambers. El insistă că dumneata ai făcut-o.

— I-au dat foc maşinii? A păţit ceva? O, Doamne, Dumnezeule! Reena se lăsa într-un fotoliu. Cît de grav e rănit?

— Nu era în vehicul cînd a luat foc.

— OK… închise ea ochii. OK. Nu înţeleg.

— Dumneata şi domnul Chambers aţi avut aseară o altercaţie.

Reena îl privi pe căpitan, simţi gravitatea situaţiei şi o nouă crampă în stomac.

— Da. În timpul căreia m-a lovit peste faţă şi m-a trîntit la podea. Apoi m-a ridicat în picioare cu forţa şi m-a ameninţat şi cu alte brutalităţi. Eu m-am apărat, apăsîndu-i ferm podul palmei pe bărbie şi, la fel de ferm, genunchiul între picioare. Apoi i-am ordonat să plece.

— L-aţi ameninţat vreo clipă pe domnul Chambers cu arma?

— Cu o lampă, răspunse Reena, adunîndu-şi palmele în poală. Lampa mea din dormitor. Am ridicat-o şi l-am informat că, dacă nu iese, am să încep încă o rundă cu el. Eram furioasă.

Tocmai mă lovise de văzusem stele verzi, pentru numele lui Dumnezeu. Are douăzeci de kile mai mult ca mine.

Reamintirea şocului, a momentului în care devenise conştientă că Luke o lovise, făcea să o furnice muşchii pe sub piele.

Fu nevoită să înghită în sec, cu grijă, fiindcă începea s-o ardă în gît.

— Dacă m-ar fi atacat din nou, aş fi folosit toate mijloacele ca să mă apăr. Dar n-a fost nevoie, căci a plecat. Am încuiat după el, am făcut fotografiile, şi i le-am trimis prin e-mail partenerului meu, pentru cazul că Luke se hotăra să depună vreo plîngere cu acuzaţii false.

— Te-a atacat un bărbat, la dumneata în casă, şi n-ai reclamat?

— Întocmai. I-am făcut faţă singură şi am sperat că totul se va termina cu asta. Nu ştiu nimic despre maşina lui sau despre vreun incendiu.

Căpitanul se rezemă de spătar.

— A făcut mai multe alegaţii. Susţine că dumneata l-ai atacat fiind sub influenţa alcoolului, şi furioasă că el se mută la New York. Şi că, într-o încercare de a te potoli, de a discuta raţional cu dumneata, s-ar putea să te fi lovit involuntar.

Enervarea făcu loc ofensei şi unei bune doze de dezgust de sine. Întoarse spre căpitan obrazul lovit.

— Uitaţi-vă bine. Asta vi se pare o lovitură

involuntară? S-a întîmplat aşa cum spun cu că s-a întîmplat. Da, băuserăm amîndoi. Dar nu eram beată. El se înfuriase fiindcă refuzam să-l urmez la New York. Ne-am despărţit, dar nu i-am incendiat maşina nenorocitului. Iar din apartamentul ăsta n-am mai ieşit de cînd am intrat, aseară pe la ora zece.

— Să vedem dacă putem verifica asta. Începu O'Donnell.

— Pot s-o confirm.

Nu mai ţinea mîinile împreunate în poală, ci încleştate pe braţele fotoliului. Numai aşa îşi putea împicdica pumnii să se strîngă de furie.

— Am sunat o prietenă pe la unsprezece pentru că-mi venea să-mi plîng de milă, mă durea faţa şi eram îngrozitor de lunoasă. O clipă doar…

Se ridică şi se duse în dormitor.

— Gina, ia un halat pe tine şi vino pînă aici, vrei? … Nu, e foarte important.

Închise uşa şi ieşi iar.

— Gina Rivero… Rossi, se corectă ea. Soţia lui Steve Rossi. A venit la mine. I-am spus că nu e cazul, fiindcă s-au căsătorit recent, dar a venit totuşi cu o jumătate de galon de Baskin- kobbins şi am stat de vorbă pînă… nu ştiu exact, după miezul nopţii. Am mîncat înghţeată şi ne-am plîns de bărbaţi. A insistat să rămînă în caz că individul ar reveni.

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Gina,

ciufulită şi iritată.

— Ce-i aici? Ştii ce oră e…?

În clipa următoare se mai dezmetici, şi îi privi lung pe cei doi bărbaţi.

— Ce…? Reena?

— Gina, îl cunoşti pe partenerul meu, detectiv O'Donnell, iar dumnealui este căpitanul Brant. Vor să-ţi pună cîteva întrebări. Eu mă duc să fac cafea.

Intră în bucătărie, propti mîinile pe bufet şi respiră prelung ca să se calmeze. Trebuia să gîndească, trebuia să judece ca un poliţist ajuns la ananghie. Încerca să treacă peste ideea că cineva dăduse foc maşinii lui Luke. Cum o făcuse? De ce? Cine ce-avea cu Luke? Sau îl alesese la întîmplare?

Se retrase şi se sili să facă gesturile de rutină pentru a prepara cafeaua. Scoase boabele din frigider, le puse în rîşniţa… O măsură în plus pentru cafetieră, un deget de sare…

Nu obişnuia să bea cafea, dar o ţinea pentru Luke. Acest gînd o făcu să se simtă iar dezgustată de sine. ÎI răsfâţase şi-l răzgîiase pe nesimţit şi cu ce se alesese în schimb? Cu un ochi învineţit şi cu riscul unor investigaţii interne.

Privi cafetiera de sticlă care începea să dea în clocot, în timp ce auzea din living vocea Ginei, tot mai ascuţită, indignată şi ofensată.

— Probabil că ticălosul a înscenat singur totul doar ca să se răzbune pe ea. Nu i-aţi văzut faţa?

Reena luă ceştile, apoi turnă cafeaua într-o carafă mică, albă. Criză n-o scutea de ospitalitate, îşi reaminti ea. Mama ei îi băgase în cap toate lucrurile astea încă de cînd se născuse.

O'Donnell apăru în uşă.

— Hale? N-ai de gînd să te întorci odată?

Reena dădu din cap şi ridică tava. O puse pe măsuţa de cafea, observînd că obrajii Ginei erau încă roşii de enervare.

— E doar un interogatoriu de rutină, îi spuse ea, atingîndu-i mîna înainte de a turna cafeaua. Chestie de procedură. Trebuie să întrebe.

— Ei bine, eu găsesc că-i o aiureală. A dat în tine, Reena. Şi nu-i prima oară.

— Individul ăsta a mai agresat-o şi mai înainte?

Reena îşi stăpîni jena.

— M-a pălmuit. Doar o dată, şi am presupus că fusese un accident, aşa cum susţinea el. Acum nu mai cred. S-a întîmplat în timpul unui conflict – unul destul de neînsemnat. S-a terminat repede şi n-a lăsat urme. Aseară a fost altceva.

— Doamna Rossi a confirmat declaraţiile tale. Dacă Chambers insistă, s-ar putea să fie necesar să informăm I.A.B.-ul.

Brant clătină din cap înainte ca Reena să poată răspunde.

— Am să-l descurajez.

Luă cafeaua şi îşi adăugă frişcă.

— Ai idee cine ar mai vrea să-i creeze neplăceri?

— Nu.

Vocea ei era gata să cedeze. Biroul de Afaceri Interne. Abia primise insigna de detectiv, abia începea să-şi facă meseria pentru care se pregătise, la care visase mai mult de jumătate din viaţa ei.

— Nu, repetă ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Tocmai a fost avansat. Cred că le-a luat-o înainte altor cîtorva candidaţi, dar mi-e greu să-mi imaginez că un broker ar şti cum să dea loc unui Mercedes.

— Se poate învăţa şi de pe Internet, îi reaminti O'Donnell. Dar clienţii? Ţi-a vorbit vreodată despre clienţi nemulţumiţi tle felul cum le rezolvă afacerile?

— Nu. Se plîngea de problemele de serviciu – că era suprasolicitat, că nu era apreciat la justa lui valoare… Dar cel mai mult îi plăcea să se laude.

— Altă femeie?

Reena oftă, dorindu-şi să-şi fi pus şi ei o cafea. Dacă ar avea o ceaşcă, ar găsi ceva de făcut cu mîinile.

— Eram împreună de patru luni. Exclusiv, din cîte ştiu. Înaintea mea, avusese relaţie cu alta. Ăă… Jennifer. Numele de familie nu i-l ştiu. Era o scorpie, desigur, după cum spune el. Egoistă, pretenţioasă, cicălitoare… Tot ceea ce, sînt sigură, ar spune şi despre mine. Cred că lucra la operaţiuni bancare, îmi pare rău, mai mult nu ştiu.

Simţind că-şi mai revenise, îndreptă umerii.

— Cred că ar trebui să vă uitaţi prin jur. Să-mi percheziţionaţi apartamentul şi maşina. Cu cît clarificaţi mai repede situaţia mea, cu atît mai bine.

— Ai dreptul la reprezentare din partea departamentului.

— Nu solicit în momentul de faţă. M-a lovit, l-am lovit şi eu. Din punctul meu de vedere, cu asta s-a terminat totul.

Şi avea să se termine cu adevărat, îşi făgădui Reena în sinea ei. N-avea de gînd să lase ca o asemenea prostie să-i afecteze reputaţia sau să-i compromită cariera. Nu va permite.

— Problema cealaltă n-are nicio legătură cu mine. Cu cît o confirmăm mai repede, cu atît voi putea reveni mai curînd la slujbă, iar anchetatorii îşi vor putea continua investigaţiile pe alte piste.

— Îmi pare foarte rău, Hale.

Reena clătină din cap spre partenerul ei.

— Nu e vina ta. Nici vina departamentului. Şi nici a mea.

Refuza să se simtă jenată sau insultată că propriii ei colegi îi scotoceau prin casă şi prin lucruri. Cu cît era mai meticuloasă investigaţia neoficială, cu atît mai curînd avea să se încheie definitiv.

Cînd terminară în dormitor, Reena intră împreună cu Gina ca să se îmbrace.

— E scandalos, Reena. Nu înţeleg cum de accepţi să înghiţi una ca asta.

— Vreau să am dosarul curat. Nu e nimic de găsit, aşa că nu vor găsi nimic. Şi voi merge mai departe.

Fiind vorba de Gina, prietena ei din copilărie, închise ochii şi îşi apăsă o mînă pe abdomen.

— Mi-e puţin cam rău.

— O, iubito… o cuprinse Gina cu braţele. Puţe de la o poştă. Da’ ştii bine c-o să se lămurească. Totul va fi limpede în… cît… cinci minute, cel mult.

— Asta-mi tot spun şi cu.

Însă chiar şi cinci minute trăite sub suspiciune erau prea mult.

— Singurul lucru care mă indică pe mine e faptul că aseară ne-am certat.

Se retrase şi îmbrăcă un pulover.

— Într-o asemenea situaţie, n-ai cum s-o ignori pe fosta – mai ales dacă, întîmplător, e poliţistă într-o unitate de incendieri. Uneori dau foc tocmai cei care luptă contra incendiilor. Ai auzit şi tu de atîtea cazuri.

Vocea îi tremura uşor.

— Declanşezi un incendiu ca să faci pe eroul şi să-l stingi, sau doar ca să te răzbuni pe cineva.

— Ţie nu-ţi stă în fire aşa ceva. Şi nici altcuiva din cîte ştiu.

— Dar se întîmpla, Gina.

Îşi acoperi ochii, strîmbîndu-se cînd atinse din nou obrazul îndurerat.

— Dacă aş avea de anchetat cazul ăsta, aş cerceta-o cu mare atenţie pe fostă iubită care ştie cum să dea foc unui autovehicul.

— OK. Şi după ce o cercetezi cu mare atenţie, o elimini din cercul suspecţilor. Nu numai pentru că niciodată n-a făcut rău nimănui şi n-a folosit focul ca să riposteze, ci şi pentru că şi-a petrecut noaptea în propriul ei apartament, mîncînd îngheţată împreună cu cea mai bună prietenă.

— Ar trebui să mă întreb dacă nu cumva acea prietenă bună ar minţi pentru ea. Din fericire, mai are şi un pompier veteran care ştie că soţia lui a răspuns la un S.O.S. Şi s-a dus să stea cu prietena ei. Un argument în plus pentru mine. Şi faptul că Luke a minţit în legătură cu asta, adăugă ea, bătîndu-şi uşor obrazul cu degetul. Îl pune într-o lumină proastă. Nimeni n-ar crede că o asemenea lovitură a fost accidentală. Am făcut şi fotografii – şi, slavă Domnului, te-am sunat la telefon, iar tu nu m-ai ascultat şi ai venit aici.

— Steve a insistat la fel de mult ca mine. Ar fi venit chiar el, dar am bănuit că preferai să nu vină un bărbat.

— Într-adevăr.

În timp ce chibzuia, analizînd faptele pe toate feţele, aşa cum ar fi făcut la anchetarea oricărui caz, simţi că senzaţia de greaţă începe să-i treacă.

— Am dosarul curat, Gina, şi aşa o să rămînă.

Întinse mîna spre trusa de machiaj ca să-şi acopere vînătaia, apoi îşi spuse: *Ia mai ducă-se dracului..*

— Trebuie să cobor, să le spun părinţilor mei. Vor auzi oricum la ştiri. Prefer să afle totul de la mine.

— Vin şi eu cu tine.

— Tu trebuie să te duci acasă, să te pregăteşti să pleci la slujbă.

— O s-anunţ că-s bolnavă.

— Ba nici să nu te gîndeşti. Se apropie de ea şi o sărută pe obraz. Îţi mulţumesc, fato.

— Niciodată nu mi-a plăcut măgarul ăla. Şi ştiu cum ţi se pare c-o spun acum. Gina ridică bărbia. Dar nu-l puteam suferi, deşi de arătat, arăta extraordinar. Însă, ori de cîte ori deschidea gura, vorbea numai despre el, el şi iarăşi el. Şi mai lua şi de sus pe toată lumea.

— Ce pot să spun? Cînd ai dreptate, ai. Mie-mi plăcea pentru că arăta bine, era bun la pat şi avea nevoie să fie cocoloşit. Mă făcea să fiu mămoasă cu el. Ridică din umeri. Superficială – la fel ca el.

— Tu nu eşti superficială. Doar nu ţi-a luat minţile?

— Poate. O să-mi treacă.

Răsuflă scurt, studiindu-se în oglindă. Vînătaia devenea tot mai vizibilă.

— Iar acum, trebuie să mă descurc cu părinţii

mei. Distracţia de pe lume!

Bianca bătea ouă într-un bol cu violenţa concentrată a unui campion de categorie mijlocie care-şi toacă mărunt adversarul.

— De ce nu-i în puşcărie? întrebă ea. Nu, nu – mai întîi, de ce nu-i în spital şi pe urmă-n puşcărie? Şi tu! O arătă ea pe Reena cu furculiţa, împroşcînd cu ou în jur. N-ai venit să-i spui tatălui tău ce ţi-a făcut mizerabilul, ca să-l bage-n spital înainte să-l arestezi?

— Mamă, am avut eu grijă de toate.

— Ai avut tu grijă de toate! O îngînă Bianca, reîncepînd să bată ouăle care deja se subţiaseră ca apa. Ai avut tu grijă de loate! Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Catarina – există vinele lucruri de care numai taţii pot avea grijă, oricît de mare ai crescut.

— Nu prea cred că tata s-ar fi luat după Luke ca să-l snopească în bătaie. Mai degrabă…

— Te înşeli, spuse încet Gib. Stătea cu spatele la ele, privind pe fereastră. Aici te înşeli amarnic.

— Tată.

Reena nu-şi putea imagina un om atît de calm precum tatăl ei luîndu-se după Luke pentru a sări cu pumnii pe el. Apoi îşi aminti cum îi ţinuse piept domnului Pastorcili, cu ani în urmă.

— OK, spuse ea, ridicînd mîinile la tîmple pentru a-şi împinge părul înapoi. OK – dar, lăsînd la o parte onoarea familiei, nu voiam să-l văd pe tata

arestat pentru violenţă.

— Nici pe ticălosul ăsta nu vrei să-l vezi arestat pentru violenţă, replică răstit Bianca. Eşti o poliţistă foarte bună la mimă.

— N-am fost bună la inimă. Mamă, te rog.

— Bianca.

Din nou, glasul calm al lui Gib le făcu să tacă. De astă dată, însă, se întoarse spre fiica lui, privind-o lung.

— Şi atunci cum ai fost?

— Practică, am crezut. Discretă, am sperat. Adevărul e că m-a uluit. Eram împreună cu Luke de cîteva luni şi mi-au scăpat toate semnele. Acum, privind în urmă, le văd clar. Dar cînd a dat în mine am fost atît de surprinsă… Dacă asta vă consolează cu ceva, vă dau cuvîntul meu că l-am atins mult mai rău decît m-a lovit el pe mine. O să şchiopăteze cîteva zile.

— Halal consolare, replică Bianca, turnînd ouăle într-o tigaie de tuci. Iar acum, îţi face necazuri.

— Mă rog, adevărul e că cineva i-a incendiat maşina.

— Aş vrea să le fac un tort.

— Mamă, o dojeni Reena, abia stăpînindu-şi rîsul. E serios ce se întîmpla. Cineva putea să se rănească. Nu-s prea îngrijorată din cauza anchetei. Spre norocul meu, o am pe Gina martoră că am fost acasă toată noaptea. Şi nu există nimic care să mă implice, în afara faptului că m-am

certat cu Luke. Am să mă simt mai bine cînd vor descoperi cine-a făcut-o, dar îngrijorată nu sînt. Doar tulburată. Şi mai sînt supărată şi că a trebuit să vă alarmez pe amîndoi.

— Sîntem părinţii tăi, sublinie Bianca. E firesc să ne facem griji.

— Înainte de noaptea trecută te-a mai lovit?

Reena vru să răspundă că nu, după care hotărî să le spună adevărul, oricît era de neplăcut.

— O dată, dar am crezut că a fost un accident, se grăbi ea să precizeze cînd Bianca blestemă. Jur pe Dumnezeu c-am crezut că a fost un accident. El gesticula, eu am făcut un pas înainte, iar mîna lui m-a plesnit peste obraz. A fost atît de şocat şi ruşinat… Privind retrospectiv, repetă ea, ridicîndu-se să-şi apuce tatăl de mîna care se strînsese pumn. Credeţi-mă. Uitaţi-vă la mine şi credeţi-mă cînd vă spun că niciodată n-aş permite nimănui să abuzeze de mine. M-aţi învăţat să fiu puternică şi deşteaptă. Şi aţi făcut o treabă foarte bună.

Îşi cuprinse tatăl cu braţele.

— Gata, a dispărut din viaţa mea. A plecat, s-a zis cu el. Şi am învăţat o lecţie importantă. Niciodată nu voi mai încerca să fiu ceea ce nu sînt, nici măcar în cele mai mărunte privinţe, ca să fiu pe plac altcuiva. Şi-n plus, ştiu că pot să stau pe picioarele mele şi să-mi port singură de grijă.

Gib îi masă spatele, depunînd un sărut pe

obrazul învineţit.

— Ai dat cu el de pămînt tare de tot?

— Un-doi, făcu ea un pas înapoi ca să le demonstreze. Buf- buf, şi la podea cu el, strîns ghem ca un crevete copt la aburi. Nu vreau să vă faceţi griji din cauza asta şi nici din cauza mea.

— Las-că hotărîm noi pentru ce să ne facem griji şi pentru ce nu, replică Bianca, punînd omleta pe masă. Mănîncă.

Mînca, apoi se duse la muncă. Imediat se formă şi coadă. Foţi poliţiştii din unitatea ei se simţeau datori să-i viziteze biroul cu un salut scurt, un comentariu compătimitor, un banc nesărat… Sprijinul lor o urmă pînă-n cabinetul căpitanului.

— Tipul insistă că tu l-ai lovit prima. Am sugerat perspectiva fostei iubite. Aici l-au cam trecut năduşelile, susţine că e sonată şi că ea l-a atacat înainte de despărţire.

— De unde le-o fi alegînd…?

— O să vorbim şi cu ea. Am notat nişte nume – oameni despre care susţine că s-ar putea să-i poarte pică pentru că are atîta succes şi-n afaceri, şi la femei. Cîţiva clienţi, cîţiva colegi… Fosta lui asistentă… Te mai slăbim, Hale. În plus, ai un alibi solid şi ai cooperat la o percheziţie care n-a scos la iveală nimic care să te incrimineze. Dacă nu depune oficial plîngere, treabă la care în momentul de faţă se mai gîndeşte, poţi să-ţi vezi liniştită de treabă.

— Mulţumesc. Sincer.

— Am primit un telefon de la John Minger. A aflat şi el de povestea asta.

— Mda…

Reena se gîndi imediat la părinţii ei.

— Cred că ştiu dincotro a suflat vîntul. Îmi pare rău dacă asta complică situaţia.

— Nu văd cu ce ar complica-o.

Totuşi, se rezemă de spătar, măsurînd-o lung cu privirea.

— John e un om de treabă şi un anchetator competent. Vrea să studieze şi el problema, pe cont propriu. Eu n-am nicio obiecţie. Tu?

— Niciuna. Îmi puteţi da mai multe detalii?

— Younger şi Trippley au preluat cazul. Dacă vor să colaboreze şi cu el, ei decid.

— Mulţumesc.

Reena ieşi, întrebîndu-se cum ar fi fost cel mai bine să-i abordeze pe cei însărcinaţi cu ancheta. Înainte de a apuca să se hotărască, Trippley arătă cu un deget spre biroul ei.

— Vezi c-ai un dosar, o anunţă el şi continuă să vorbească la telefon.

Reena îl deschise şi văzu fotografiile maşinii lui Luke, din exterior şi interior, însoţite de rapoartele şi declaraţiile preliminare. Întoarse iar capul spre Trippley.

— Îţi mulţumesc.

Detectivul ridică din umeri şi acoperi receptorul

cu o mână.

— Tipu-i un bou, spuse. Dacă-ţi plac boii, ar trebui să te combini cu Younger.

Fără să se întrerupă măcar o clipă din scrisul la calculator, Younger îi arătă colegului său degetul mijlociul, apoi îi zîmbi Reenei.

Îi era greu să nu se apropie de locul faptei, să se abţină să vadă cu ochii ei probele adunate, dar n-avea niciun rost să tulbure apele. În schimb, trata cazul ca pe un exerciţiu, studiind dosarul şi noile concluzii pe care i le arătau anchetatorii.

După părerea Reenci, era un caz clar, aproape prea simplu.

Cineva făcuse o treabă rapidă şi păcătoasă. Probabil mai facusc multe altele înainte de a-l lua la ochi pe Luke.

Revedea totul în minte, pe îndelete, în timp ce recitea dosarul, sorbind dintr-un pahar de Chianti şi ignorînd ambianţa sonoră de la *„Sirico's"*.

Ocupase o masă orientată cu faţa spre uşă, aşa că-l zări pe John de cum intră. Îi făcu cu mîna, bătînd cu cealaltă palmă în tăblia mesei, apoi se ridică să-i aducă un Peroni.

— Îţi mulţumesc că ai venit, îi spuse ea cînd reveni la masă.

— Niciodată nu mi-a fost prea greu. Facem o pizză pe din două?

— Sigur.

Îi strigă lui Fran comanda. Nu de mîncare avea

poftă, ci de conversaţie.

— Ştiu că te-ai uitat pe cont propriu la toată mizeria asta. Poţi să-mi spui ce părere ai?

John îşi luă berea şi sorbi.

— Spune-mi tu mai întîi, îi ceru el, arătînd cu capul spre dosar.

— O treabă josnică şi murdară. Cineva care se pricepe la autovehicule. Forţează portiera, scoate alarmă din funcţiune… Dacă a sunat totuşi, n-a venit nimeni să spună că a auzit-o. Dar lumea oricum nu prea dă atenţie alarmelor auto, mai ales dacă se opresc în cîteva minute. Benzină ca accelerant, turnată prin interior, pe capotă, sub capotă. A folosit balizele din portbagaj ca dispozitiv de aprindere.

Făcu o pauză, adunîndu-şi gîndurile. John aştepta, tăcut.

— Atîta ar fi fost de ajuns ca să facă o treabă onorabilă. Fibrele sintetice din interior sînt susceptibile la aprinderea cu flacără. În timp ce arde, termoplasticul se topeşte şi aprinde alte suprafeţe, cum e foarte posibil să se fi întîmplat aici. Foc rapid. A pus benzină ca să fie sigur. N-avea nevoie de ea. Avea ventilaţie şi i-ar fi reuşit un foc destul de distructiv dacă aprindea destule ziare făcute ghemotoc sub fotolii sau sub bord.

— Meticulos sau şleampăt?

Reena clătină din cap.

— Aproape că-mi vine să zic: şi una, şi alta. A

scos instalaţia stereo – majoritatea incendiatorilor nu pot rezista tentaţiei bunurilor de valoare pe care le pot vinde sau folosi – dar nu pare un jaf arbitrar.

— Fiindcă…?

— Prea violent, prea complet. În plus, avea pneuri de înaltă calitate şi nu le-a luat. Şi ştia ce făcea, John. Avem funingine şi produs de piroliză de pe resturile geamului, ceea ce indică ventilaţie. Fără ea, cele mai multe focuri din autovehicule se sting singure, sufocate. Maşinile sînt destul de etanşe cînd au portierele şi geamurile închise. A vrut să ardă repede şi a adăugat accelerantul pe lîngă cantitatea deja mare de combustibil a autovehiculului. Probabil că văpaia a apărut în mai puţin de două minute.

— Ce crezi?

— Răzbunare. Tipul voia să-i facă scrum maşina. A pus o cîrpă îmbibată în rezervorul de benzină. Se pare că a folosit un pahar de plastic cu o pocnitoare în el. Simplu şi eficient. Şi, din nou, meticulos. Puncte de origine multiple – sub scaunul şoferului, în portbagaj… Vreo două pungi de cartofi prăjiţi, după cum au fost identificate la laborator, folosite probabil ca trailere în interior. Sînt foarte bune – răspîndesc multă căldură, ard aproape complet, transformîndu-se într-o cenuşă carbonică aproape de nerecunoscut, iar uleiul prelungeşte arderea – suficient de mult ca să

angajeze tapiţeria, astfel că dacă nu merge ceva la dispozitivul din rezervor, vehiculul tot se frige. A folosit produse casnice obişnuite ca să facă treaba, şi ştia ce face.

— Maşină de înaltă clasă, cu tot dichisul… Dar nu te-ai gîndit că poate cineva voia un stereo auto scump şi un mic foc de distracţie în plus?

— Nu, presupun că a urmărit ceva personal, iar sterco-ul n-a fost decît un capriciu. Incendierea era treaba principală, lui doar mică distracţie. A lucrat foarte serios.

Dînd din cap, John se rezemă de spătar şi-şi luă berea.

— Atunci nu mi-a mai rămas mare lucru să-ţi spun. Ţi-am găsit amprentele, şi pe ale proprietarului. Pe-ale valetului de la restaurantul unde fuseseră ţi înainte de incident. Ale mecanicului de la garaj.

O privi lung sorbind din bere.

— Ce-ţi mai face faţa?

Două zile – şi multă gheaţă – domoliseră durerea, dar Reena ştia că obrazul ei afişa cîteva culori nu tocmai atrăgătoare pînă cînd se va vindeca.

— Arată mai rău decît e.

John se aplecă, întrebînd-o cu glas scăzut:

— Spune-mi un lucru: după ce te-a pocnit, ai mai chemat şi pe altcineva în afară de Gina?

— Nu. Am consimţit să mi se verifice

convorbirile telefonice.

— Ea n-a sunat pe nimeni? N-a spus nimănui?

— Nu. Sau, mă rog, lui Steve… Dar nu-l suspectează nimeni, John. Tipii care au luat cazul au vorbit cu noi, cu toţi trei. Spunem tot adevărul, pînă la capăt. Am sunat-o pe Gina fiindcă aveam draci şi simţeam nevoia de puţină compasiune. A venit pentru că avea draci şi ea şi voia să-mi acorde compasiunea ei.

Aruncă o privire înjur pentru a se asigura că nimeni din familie sau dintre vecini nu era destul de aproape ca să audă.

— Adevărul este, John, că niciunei femei nu-i place să se ducă vestea că a pocnit-o tipul cu care se culca. Sperasem să zbor sub radar, mai mult sau mai puţin. Nu cunosc pe nimeni care să fi făcut figura asta ca să mă răzbune.

— Pe lîngă personajul ăsta, nu te mai vedeai cu nimeni?

— Nu. John, ştiu că desfăşurarea în timp indică o legătură cu mine sau cel puţin cu cearta dintre mine şi Luke, dar m-am gîndit bine, de mai multe ori. Nu pot s-o consider altceva decît o coincidenţă. Uită-te şi tu la declaraţii, continuă ca, bătînd cu degetele în dosar. Luke nu era tocmai Domnul Popularitate printre colegi, nici printre fostele iubite. Şi totuşi, nimeni dintre toţi ăştia nu se prezintă mai bine decît mine în momentul de faţă. Impresia care predomină e că cineva a

angajat un incendiator. La naiba, aş zice că nenorocitul l-a angajat singur ca să se răzbune pe mine, dar trecuse prea puţin timp ca să se potrivească.

— Cam puţin, da, fu John de acord. Dar e şi asta o posibilitate – angajarea unui incendiator ca să se răzbune pe tine. Poate-ar fi bine să te gîndeşti la cineva pe care s-ar fi putut să-l enervezi în ultima vreme.

— Poliţiştii enervează mereu pe cineva, mormăi Reena.

— Ăsta-i adevărul, nu?

Rezemîndu-se de spătar, John zîmbi cînd Fran le aduse pizza la masă.

— Cum mai merge, dulceaţă?

— Bine…

Lotuşi, mîna ei se îndreptă spre umărul Reenei ca să i-l maseze.

— Şi acum, convinge-o pe sora mea mai mică să se mai astîmpere cu munca şi să mănînce şi ea ceva.

— O să văd ce pot face.

— Mai potoleşte-te, o sfătui John pe Reena după ce plecă Fran. Ai să rezişti la orice probleme ţi se ivesc, din cauza asta. Neoficial, nimeni nu te suspectează. Ai un dosar solid pentru că-l meriţi, iar alibiul tău rezistă. Stai liniştită şi lasă sistemul să funcţioneze.

— Mda… Ştii, John, nu-s sigură dacă eu mi-am

ales carieră sau ea m-a ales pe mine. Focul pare să mă urmărească peste tot. „Sirico’s”, primul băiat la care am ţinut cu adevărat, Hugh… Iar acum asta.

John îşi trase o felie de pizza pe farfurie şi murmură:

— Parşivă mai e şi soarta asta…

13

BALTIMORE, 2005

De bine, de rău, o făcuse. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, avea gîtul uscat şi simţea în stomac un mic gîdilat care putea să fie de panică sau de emoţie.

Îşi cumpărase o casă.

Stătea pe treptele albe de marmură, cu cheile în mâna scăldată într-o sudoare rece. Tranzacţiile se terminaseră, hîrtiile erau semnate. Avea o ipotecă.

Şi un debit bancar, îşi mai spuse, pe care îl va termina de achitat cînd va ajunge în pragul pensionării.

„Ai făcut calculele, nu?” îşi reaminti ea. *„Ai toate şansele să-ţi reuşească.”* Era timpul să aibă o proprietate personală. O, Doamne, era proprietara unei case!

Se îndrăgostise de casa asta. Semăna atît de

mult cu cea în care copilărise! Nu era sigură ce spunea asta despre ea, dar fusese dragoste la prima vedere. Totul, la acea casă, o chemase. Locul, familiaritatea, pînă şi interiorul uşor vetust care parcă o imploră să-l înveselească, în stilul ei. Avea chiar şi o curte în spate – era ea atît de îngustă încît puteai să scuipi dintr-o parte în alta, dar era o curte adevărată, cu iarbă adevărată. Chiar şi un copac creştea acolo. Asta însemna că trebuia să tundă iarba şi să grebleze frunzele, să-şi cumpere o maşină de tuns iarba şi o greblă. Dar pentru o femeie care în ultimii zece ani locuisc numai prin apartamente era o perspectivă de-a dreptul îmbătătoare.

Aşa că iat-o aici, mutîndu-se într-o casă dintr-un şir de clădiri identice cu trei etaje, la trei străzi scurte distanţă de cea în care mai locuiau încă părinţii ei.

În acelaşi cartier, îşi spuse ea. Şi, totuşi, mai departe decît pe lună.

Dar se simţea bine. Totul era foarte bine. Nu inspectaseră casa de sus pînă jos cu toţii? Nimic nu-i putuse opri. Avea nevoie de unele mici reparaţii, desigur. Şi de mai multă mobilă decît îşi putea aduce acum.

Dar aveau să vină toate cu timpul.

Nu trebuia decît să vîre cheia în broască şi să între pe uşă ea să se pomenească în propria ei casă.

Se întoarse în loc, se aşează pe trepte şi aşteptă să-şi recapete respiraţia.

Muşcase o ditamai bucata din economiile ei, plus avansul generos pe care i-l dăduseră bunicii.

Şi acum, uite ce făcuse. Intrase-n datorii. O casă nu pompa încontinuu banii? Asigurare, impozite, reparaţii, întreţinere… Pînă acum reuşise să evite toate angaralele astea. Toate aceste detalii sîcîitoare care iniţial fuseseră problema părinţilor ei, apoi problema proprietarilor la care locuia.

Niciodată a ei.

Reuşise să le evite pe toate şi aproape orice alt gen de angajament. Avea slujba şi familia, prietenii pe care şi-i păstrase din copilărie.

Dar ea era singura membră nemăritată a familiei Hale. Singurul copil al lui Gibson şi Bianca Hale care încă nu se apucase să reproducă specia umană. N-avea destul timp, aşa le spunea mereu celorlalţi dacă o tachinau sau insistau. Nu găsise omul potrivit.

Adevărat, totul era adevărat. Dar de cîte ori în ultimii cîţiva ani se retrăsese – sau ocolise în ultimul moment – cîte o relaţie cu posibilităţi?

Întîlnirile erau în regulă, sexul mergea de minune, dar să nu-i ceară nimeni un ataşament de durată. Xander îi spunea că gîndea ca un bărbat. Poate că aşa era.

Şi poate că îşi cumpărase casa aceea ca pe un soi de compensaţie, aşa cum unii celibatari sau

unele cupluri fără copii îşi iau cîte un căţel.

Poftim, uite! Pot să-mi iau şi eu un angajament cînd vreau! Mi-am cumpărat o casă.

O casă, recunoscu ea, în care nu se încumeta să între acum, cînd totul era semnat şi parafat. Poate reuşea să scape de ea. Îi trăgea un strat de zugrăveală, o mai repara pe ici, pe colo, şi o revindea. N-o obliga nicio lege s-o ţină treizeci de ani.

Treizeci de ani. Îşi apăsă o mînă pe burtă. Ce făcuse? Avea treizeci şi unu de ani, fir-ar să fie. Era o poliţistă cu zece ani vechime. Putea să între într-o tîmpită de casă fără să facă o criză. Şi-n plus, o parte din familia ei avea să sosească acolo nu peste mult timp şi nu voia s-o găsească aşezată pe scară, în plină criză de nervi.

Se ridică, descuie uşa şi intră în casă cu mişcări deliberate.

Într-o clipă, ca şi cum ar fi scos dopul unei sticle pe care scria *„stres”*, toată tensiunea ei se risipi.

Să le ia dracu’ de ipoteci şi împrumuturi. Asta îşi dorise. Această locuinţă mare şi veche, cu tavan înalt, brîu incrustat şi podele din lemn de esenţă tare.

Desigur, era mult prea spaţioasă pentru o singură persoană, dar nu-i păsa. Va folosi unul dintre dormitoare pentru depozitare, cînd va avea destule lucruri ca să le depoziteze. Pe altul o să-l folosească drept birou, al treilea drept sală de

giminastică la domiciliu, iar pe ultimul îl va păstra pentru musafiri.

Fără să ia în seamă ecourile şi pustietatea, intră agale în living. Poate că nu strică să aducă diversele mobile oferite de diverse rude. Pentru moment cel puţin. Va agăţa pe pereţi unele dintre desenele mamei. Va face o casă plăcută şi confortabilă.

Salonul mai mic va deveni bibliotecă. Avea nevoie şi de o masă mare, în sufragerie, cu mai multe scaune, pentru ocaziile cînd avea să-i vină în vizită toată familia.

Bucătăria era bună, îşi spuse ea, în timp ce făcea un tur pe Li parter. Fusese unul dintre argumentele care-i întăriseră decizia. Foştii proprietari o utilaseră cu instalaţii negre, lucioase, cărora le mai rămăseseră mulţi ani de viaţă. O mulţime de bufete cu suprafeţe netede, de culoarea nisipului, şi dulapuri în nuanţe aurii ca mierea. Poate reuşea să înlocuiască unele uşi ai geamuri – vitralii, sau sticlă jivrată.

O să-i placă să gătească acolo. Bella era singura din familie care părea să fi scăpat de pasiunea gătitului. Deasupra chiuvetei se deschideau nişte ferestre mari şi frumoase, cu vedere spre curtea îngustă din spate.

Liliacul înflorea. Liliacul ei înflorea. Îi putea cere unchiului Sal să-i facă o mică terasă, cît un timbru poştal, şi s-o cheme pe Bella să-i proiecteze o

grădiniţă.

Desigur, trecuseră ani de zile de cînd nu mai plantase nimic altceva decît o muşcată într-un ghiveci de pus la fereastră. Ani de zile de cînd ea şi Gina plantaseră roşii şi ardei în curtea casei cu chirie în care locuiseră în timpul colegiului.

Dar i se părea – cel puţin din perspectiva nostalgică a amintirii că-i place să sape pămîntul şi să plivească straturile de buruieni.

Probabil că de data asta avea să se rezume la flori, mulţumindu-se cu simple lucrări de întreţinere. Da, Bella era cea mai potrivită să-i spună cum va fi cel mai bine.

Pentru flori, modă şi locurile unde se cădea să fii văzut, Bella era un ajutor nepreţuit.

Se gîndi să urce scară ca să dea o raită la etajul întîi şi să facă proiecte de aranjare a mobilei, dar preferă să încheie inspecţia parterului printr-o ieşire în curtea din spate.

Voia să calce pe propria ei iarbă.

Curtea era mărginită pe ambele părţi de un gard din lemn. Vecinul din dreapta plantase pe margine un soi de tufişuri dese. Frumos accent, meditä ea. Avea să se gîndească la ceva asemănător. Nu era doar aspectuos, ci crea şi o iluzie de intimitate.

Iar în stînga…

Ei, ei, ei, îşi spuse Reena. Nu prea avea ce să zică despre curte, dar ocupantul merita toată atenţia. Din fericire, nu existau boschete care să

obstrucţioneze vederea.

Bărbatul stătea cu spatele şi arăta foarte promiţător. Temperatura de la jumătatea lunii mai îl convinsese să-şi scoată cămaşa, dar la fel de posibil era să se fi încălzit din cauza cherestelei şi a uneltelor cu care lucra. Blugii îi stăteau lăsaţi pe şolduri, iar centura cu scule atîrna şi mai jos, fără să lase să i se vadă crăpătura dintre fese, ceea ce-i aducea puncte în plus. Purta o şapcă de baseball cu cozorocul la spate, care putea să scadă sau nu cîteva puncte din scorul total, iar sub şapcă părea să aibă mult păr negru şi ondulat.

Reena i-ar fi putut face un avans chiar atunci, pe loc, în timp ce lucra. Auzi muzica din difuzorul de lîngă capră de tăiat lemne şi-i mai acordă cîteva puncte pentru volumul rezonabil. Abia dacă reuşea să-l recunoască pe Sugar Ray.

Să tot aibă un metru şi optzeci înălţime şi o musculatură bine făcută. Nu voia să ghicească vîrsta înainte de a-i vedea chipul, dar pînă acum, în materie de vecini părea un produs de calitate.

Agentul imobiliar spusese ceva despre tîmplarul din vecini, în caz că Reena voia să-i comande ceva – dar omisese să precizeze că tîmplarul din vecini avea un fund extraordinar.

Iarba lui era tunsă şi părea să ştie ce făcea cu instrumentul acela mare şi sexy. Nu purta niciun inel pe degetele mîinilor mari, puternice. Nu avea niciun tatuaj sau piercing vizibil.

Posibilităţile se înmulţeau.

Casa era similară cu a ei, dar el îşi făcuse deja terasa aceea cît timbrul poştal, pardosind-o cli un soi de piatră. Nu avea Hori – mare păcat, fiindcă Reena considerase întotdeauna plantarea şi îngrijirea florilor o dovadă de fler şi responsabilitate. Totuşi, terasa era curată şi se mîndrea cu un grătar de picnic generos.

Dacă şi restul făpturii lui se ridica la nivelul imaginii posterioare, se prea putea ca Reena să nu precupeţească niciun efort pentru o invitaţie la o fripturică.

Tîmplarul se întrerupse din lucru, punînd deoparte pistolul despre care Reena era aproape sigură că folosea la împuşcat cuie. Zgomotul compresorului se stinse, iar glasul lui Sugar Ray se auzi mai clar, în timp ce tîmplarul lua o sticlă de apă şi o ridica la gură.

Cu acest prilej făcu un pas înapoi, întorcîndu-se pe jumătate, iar Reena îi distinse profilul. Nas elegant, gură puternică – destulă minte ca să poarte ochelari de protecţie, şi destul gust ca să-şi aleagă un model sexy. Părea că şi faţa se ridica la nivelul celorlalte calităţi.

Treizeci şi ceva, conchise ea. Oare nu se potrivea la fix?

Cînd întoarse capul, aruncînd o privire spre curtea ei, Reena ridică mîna într-un gest de salut pe care-l considera un fel de *„bună ziua, măi*

vecine”.

Tîmplarul păru să încremenească, de parcă ar fi ridicat spre el pistolul, nu doar o mâna neînarmată şi paşnică. Încet, îşi scoase ochelarii. Reena nu putu distinge culoarea ochilor, dar simţi intensitatea privirii.

Zîmbetul păru să-i explodeze pe chip. Îşi aruncă ochelarii la pămînt, porni cu paşi mari spre gard şi-l trecu dintr-o săritură.

Se mişca bine – rapid şi agil. Verzi, remarcă Reena. Avea ochii de un verde ceţos – şi, pe moment, o idee cam prea strălucitori ca s-o facă să se simtă bine.

— Iată-te, spuse el. Fir-aş al naibii. Iată-te, eşti aici.

— Mda, aici sînt, răspunse Reena cu un zîmbet prudent; simţea mirosul de rumeguş şi sudoare – care ar fi fost atrăgător dacă tîmplarul nu s-ar fi uitat la ea de parcă s-ar fi pregătit s-o înfulece dintr-o îmbucătură. Catarina Hale, se prezentă, întinzînd mîna. Tocmai am cumpărat casa.

— Catarina Hale.

Îi luă mîna şi i-o ţinu – i-o ţinu doar în mîna lui mare şi bătătorită.

— Fata din Vis.

— Aă, păi… Punctajul lui se prăbuşea vertiginos. Îmi pare bine de cunoştinţă. Acum trebuie să mă întorc în casă.

— Atîta timp… Atîţia ani… Arăţi şi mai bine decît

îmi aminteam. Ce zici de asta?

— Ce să zic…?

Retrase mîna şi făcu un pas înapoi.

— Nu-mi vine să cred. Ai apărut aşa, pur şi simplu. Pac! Sau oi fi avînd halucinaţii…

Dădu să-i ia mîna din nou, dar Reena şi-o smulse brusc.

— Poate. Sau poate că ai stat prea mult la soare. Mai bine întoarce-te în colţul tău, tîmplarule.

— Nu, stai… N-ai înţeles. Apăruseşi şi imediat ai dispărut. Pe urmă încă o dată, şi încă o dată. Mereu dispăreai înainte de a reuşi să ajung la tine. Iar acum eşti aici şi-mi vorbeşti. Şi-ţi vorbesc şi eu.

— Ba n-aş prea crede.

Nimeni nu-i spusese că tîmplarul din vecini era nebun. N-ar fi trebuit să i se dea referinţe complete?

— Du-te în casă. Culcă-te. Caută ajutor, zise Renna întorcîndu-se şi pornind spre uşă.

— Stai, stai, stai… se repezi tîmplarul pe urmele ei.

Drept răspuns, Reena se întoarse în loc, îl prinse de braţ, tăcîndu-l să-şi piardă echilibrul, şi-i smuci mâna la spate.

— Nu mă sili să te arestez, pentru Dumnezeu! Nici nu m-am instalat încă.

— Poliţia… Poliţia… Izbucni în rîs, întorcînd capul s-o privească. Şi mi-au spus că vine aici

cineva de la poliţie… Uitasem. Eşti poliţistă. Grozav!

— Mai ai o secundă, aproximativ, şi-o să dai rău de dracu’.

— Şi ce bine miroşi…

— Pîn-aici.

Îl împinse spre zidul din spate al casei.

— Picioarele desfăcute.

— OK, OK, stai o clipă…

Rîzînd, tîmplarul începu să lovească peretele cu fruntea.

— Dacă vorbesc ca un nebun e doar din cauza şocului. Ăă, ştii… rahat… Nu-mi pune cătuşele – cel puţin pînă nu ne cunoaştem mai bine. College Park, mai, 1992. O petrecere la… măciuci, nici nu ştiu a cui era casa. O casă cu chirie, în afara campusului. Jill, Jessie… nu, Jan. Cred că Jan şi nu mai ştiu cum locuia acolo.

Reena ezită, cu cătuşele în mâna.

— Mai zi.

— Te-am văzut. Nu cunoşteam pe nimeni. Am venit cu un prieten şi te-am văzut într-o cameră. Purtai un tricou roz – şi aveai părul mai lung. Îmi place cum îl porţi acum. Conturează mai bine bărbia.

— Am să-i transmit coafezei aprecierile tale. Deci, te-am cunoscut la o petrecere în College Park?

— Nu. N-am reuşit să ajung la tine. Muzica s-a

oprit. Pentru mine a fost un moment unic. Pot să mă întorc?

Nu părea nebun – nu tocmai… Şi o intriga. Reena făcu un pas înapoi.

— Mîinile lîngă trup.

— Nicio problemă.

Le ridică puţin, cu palmele înainte, apoi le coborî, agăţînd degetele mari de centura cu scule.

— Te-am văzut şi a fost… Zbang! îşi trînti el un pumn peste inimă. Dar pînă să traversez camera – casa era ticsită – ai dispărut. Te-am căutat peste tot. La etaj, afară… pretutindeni.

— M-ai văzut acum zece ani, la o petrecere, într-o cameră plină de oameni, şi-ţi mai aduci aminte cum eram îmbrăcată?

— A fost ca… O clipă n-ai mai existat decît tu. Ştiu că sună ciudat, da' asta e. Şi a doua oară… O amică m-a tîrît la un tîmpit de mall într-o sîmbătă şi te-am văzut cu un etaj mai sus. Stăteai acolo şi aşteptai, aşa c-am luat-o la goană să caut naibii scara… Dar pân-am ajuns sus, iar făcuseşi figura lui Houdini. Măi să fie…!

Se hilizi ca un pacient la balamuc, împingîndu-şi şapca mai pe ceafă. Şi pe urmă, în iarna lui '99? Rămîn blocat în trafic, la întoarcerea de la un client. La radio cînta Boss. *„Growin' Up"*. Întorc capul şi te văd în maşina de-alături. Baţi ritmul în volan. Eşti chiar acolo, lîngă mine. Şi eu…

— O, Doamne. Tipul ciudat.

— Poftim?

— Tipul ciudat care se holba la mine în drum spre mall.

Zîmbetul lui se lăţi iar, dar de astă dată părea mai degrabă amuzat.

— Numai eu puteam fi. Credeam că erai doar un vis al meu. Da’ uite că nu-i adevărat. Eşti aici, în carne şi oase.

— Asta nu-nseamnă că nu eşti un tip ciudat.

— În limitele legii. Am putea sta de vorbă. Ai putea să mă inviţi la o cafea.

— N-am cafea. Încă n-am nimic în casă.

— Ai putea să vii la mine la o cafea – atîta doar că nici eu n-am. Vezi, stăm chiar curte-n curte. Ai putea să vii pentru o bere, sau o cola… Sau pentru toată viaţa.

— Cred c-am să mă lipsesc.

— Ce-ar fi să te invit la cină? Te duc la un restaurant. Te duc în Aruba.

Reena simţi în gît un hohot de rîs, dar se stăpîni.

— Problema Aruba rămîne deschisă. Cît despre cină, e ora unu la prînz.

— Atunci să luăm prînzul.

Rîzînd, îşi scoase şapca de baseball şi şi-o îndesă în buzunarul de la spate, răvăşindu-şi cu degetele lungi părul neg™ şi des.

— Nu-mi vine să cred cum le încurc pe toate. Nu mă aşteptam s-o văd pe Fata din Vis în curtea din vecini. Dă-mi voie s-o iau de la început, dacă se

mai poate… Bo. Bowen Goodnight.

Reena îi acceptă mîna întinsă. Îi plăcea să-i simtă puterea şi asprimea palmei.

— Bo.

— Am treizeci şi trei de ani, sînt necăsătorit, fară cazier. Ultimul examen fizic mi-a ieşit perfect. Am o firmă proprie, *„Goodnight's Custom Carpentry"*. Şi mai fac şi nişte afaceri imobiliare cu un partener. Tipul cu care-am venit atunci, la petrecerea aia. Pot să-ţi aduc scrisori de referinţă, fişe medicale, declaraţii financiare… Numai te rog, să nu dispari din nou.

— De unde ştii că nu-s măritată, cu trei copii?

De pe chipul lui se şterse orice expresie. Ba chiar păli.

— Nu se poate. Nu există un Dumnezeu atît de crud.

Începea să-i placă. Reena înclină capul.

— Aş putea fi lesbiană.

— N-am făcut în viaţa mea nimic ca să merit o asemenea palmă din partea Sorţii. Catarina, sînt treişpe ani… Scuteşte-mă.

— Am să mă gîndesc. Mi se spune Reena, adăugă ea. În general, prietenii mă numesc Reena. Acum trebuie să mă duc. Îmi vin musafiri.

— Să nu dispari.

— Nu înainte de a-mi plăti ipoteca. A fost interesant să te cunosc, Bo.

Renna se strecură înapoi în casă, lăsîndu-l

singur în curte.

Aduseseră de mîncare, bineînţeles. Şi vin. Şi flori.

Şi aproape toată mobilă de care avea nevoie.

Cum tot o instalau în casă nouă, Reena îşi spuse că era mai bine să accepte jocul. Făcu cîteva drumuri înapoi la apartamentul de deasupra pizzeriei ca să-şi ia cutiile şi valizele pline cu haine… şi rămas-bun.

Se simţise bine acolo. Poate chiar prea bine. Confortul putea deveni inerţie dacă nu ţineai ochii deschişi. Dar avea să-i lipsească posibilitatea de a da o fugă pînă jos ca să mănînce pe fugă sau doar să stea de vorbă. Avea să-i lipsească uşurinţa cu care putea face cîţiva paşi pe stradă pînă acasă la părinţii ei.

— S-ar crede că mă mut în Montana, nu la trei străzi distanţă, comentă ea.

Întorcîndu-se spre mama ei, îi văzu ochii plini de lacrimi.

— O, mamă…

— E o prostie… Am mare noroc că toţi copiii mei sînt atît de aproape. Dar îmi plăcea să te am chiar aici. Sînt mîndră că ţi-ai cumpărat o casă. Ai procedat bine şi cu cap, însă-mi va lipsi prezenţa ta.

— Tot aici sînt, răspunse Reena, ridicînd ultima cutie. În parte, îmi fac griji că nu cumva să mă fi înhămat la mai mult decît pot duce.

— Nu există niciun lucru prea greu pentru fata mea.

— Sper că ai dreptate. Şi să-mi aminteşti de asta prima dată cînd va trebui să chem instalatorul.

— Poţi să-l chemi pe vărul tău Frank. Ar trebui să vorbeşti şi cu vărul Matthew pentru zugrăveală.

— Mi-am acoperit toate bazele.

Reena se duse la uşă şi aşteptă ca mama ei să i-o deschidă.

— Şi mai am un meseriaş şi în vecini.

— Să nu angajezi pe nimeni să-ţi lucreze în casă dacă nu-l cunoşti.

— Se pare că-l cunosc – sau că mă cunoaşte el pe mine.

Îi relată Biancăi toată povestea în timp ce terminau de încărcat maşina şi porneau spre casa ei.

— Te-a văzut o singură dată, la o petrecere, cînd erai studentă? Şi s-a amorezat?

— Nu ştiu cît de tare s-a amorezat, dar m-a ţinut minte. Şi e foarte drăguţ.

— Hmmm…

— A reacţionat foarte politicos cînd l-am ameninţat că-i pun cătuşele.

— Poate că e obişnuit. Cine ştie ce criminal o fi. Sau îi place amoral cu cătuşe.

— Mamă! Poate nu-i decît un tip drăguţ şi puţin cam ciudat, cu un fund extraordinar şi o trusă de tîmplărie. Sînt mare de-acum, ce naiba. Şi mai am

şi pistol.

— Nu-mi aminti, replică mama ei. Ce fel de nume-i ăsta, Goodnight?

— Italienesc nu e, murmură Reena.

Opri maşina şi văzu uşa casei de alături deschizîndu-se.

— Ei. Se parc că ai ocazia să-ţi faci singură o părere.

— Ăsta-i el?

— Mlun…

— Arată bine, comentă Bianca şi coborî din maşină.

Se spălase, observă Reena. Avea părul încă umed şi îmbrăcase o cămaşă curată. Centura cu scule şi-o lăsase în casă.

— Te-am văzut aducîndu-ţi bagajele şi m-am gîndit că poate ai nevoie de un ajutor. Pot să iau eu cutia asta?

Apoi o privi pe Bianca.

— Ia te uită, o familie plină de femei frumoase. Eu sînt Bo, vecinul.

— Da, fiica mea mi-a vorbit despre dumneata.

— Crede că sînt nebun. De fapt, i-am dat motive destul de întemeiate. În general, sînt mai puţin bizar.

— Adică, eşti inofensiv.

— Dumnezeule, sper că nu.!

Bianca zîmbi.

— Bianca Hale, mama Catarinei.

— Încîntat de cunoştinţă.

— Locuieşti de mult aici?

— Nu, doar de vreo cinci luni.

— Cinci luni… Nu-mi amintesc să te fi văzut la *„Sirico's".*

— *Sirico's?* Cea mai bună pizzerio din Baltimore. Mereu comand de acasă. Spaghetele cu perişoarc sînt grozave.

— *Sirico's"* e restaurantul părinţilor mei, spuse Reena în timp ce deschidea portbagajul.

— Nu mai spune? Serios?

— Şi de ce n-ai intrat niciodată? îl întrebă Bianca. Să mănînci ceva…

— O să vin. Îi în ultimele două luni am lucrat aproape non- stop şi… Stai dă-mi voie, să le ajut.

O dădu pe Reeua la o parte ca să scoată cutiile, continuînd să i se adreseze mamei ei:

— De-o vreme-ncoace nu m-am mai văzut cu nimeni… în sens romantic, şi nu-mi place să mănînc singur la restaurant.

— Care-i problema? se interesă Bianca. Eşti tînăr, arătos… De ce n-ai nicio prietenă?

— Păi, am… adică, am avut… Şi-o să mai am. Dar nu-mi mai văd capul de treburi, iar în timpul liber îmi aranjez casa.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Mamă.

— Avem şi noi o conversaţie.

— Asta nu-i conversaţie, e inchiziţie.

— Nu mă deranjează. Nu, doamnă, n-am fost nici căsătorit, nici logodit. Am aşteptat-o pe Reena.

— Termină!

— Avem o conversaţie, îi aminti şi Bo. Credeţi în dragostea la prima vedere, doamnă Hale?

— Sînt italiancă. Sigur că da. Şi spune-mi Bianca. Hai în casă, să ne cunoşti familia.

— Cu mare plăcere.

— Parşiv, mormăi Reena văzîndu-l pe Bo dîndu-se la o parte ca să-i facă loc Biancăi să între.

— Disperat, o corectă el.

— Pune-o acolo jos.

— Pot s-o duc pînă la locul ei.

— Deocamdată, locul ei e acolo, îi arătă ea spre baza scării, închizînd uşa.

— OK. Îmi place mama ta.

— Şi de ce nu ţi-ar plăcea?

Îşi scoase ochelarii de soare, bătîndu-se cu ei în palmă, şi îl studie.

— Poţi foarte bine să vii în spate – şi, ţine mine, cu mîna ta ţi-ai făcut-o!

Porni spre bucătărie, evitînd vreo doi nepoţi care alergau în sens invers. Pe aragaz, sosul fierbea, vinul era turnat în pahare, iar cîteva discuţii în contradictoriu aveau loc toate în acelaşi timp.

— El e Bo, anunţă Bianca, şi se făcu tăcere. Locuieşte în vecini. E tîmplar şi a făcut o pasiune

pentru Reena.

— De fapt, sînt destul de sigur că e iubirea vieţii melc.

— Încetaţi odată! Scutură din cap Reena, deşi rîdea. El e tatăl meu, Gib, sora mea Fran, soţul ei Jack, iar unul dintre puştii care-au ieşit de-aici în fugă e fiul lor, Anthony. Asta-i sora mea Bella – celălalt care-a tulit-o era fiul ei, Dom; ceilalţi copii ai ci, Vinny, Sophia şi Louisa, sînt şi ei pe-aici. Fratele meu Xander cu soţia, An; copilul lor e Dillon.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, îi zîmbi Fran. Pot să te servesc cu un pahar de vin?

— Sigur, mulţumesc.

— Frank şi Jack administrează restaurantul pentru părinţii mei. Soţul Bellei n-a putut veni azi. Xander şi An sînt medici, lucrează la clinica din cartier.

— Mă bucur să cunosc pe toată lumea.

Reena ştia ce vedea. Bărbatul înalt şi chipeş de lîngă aragaz îi cercetă atent cu privirea. Frumoasa Fran, gravidă, turna vinul, în timp ce roşcovanul Jack o ducea în circa pe la fel de roşcovana lor fiică. Bella stătea rezemată de bufet, cu pantofii de fii nu şi coafura de club country. Xander sorbea din vin lîngă superba lui soţie bronzată, care-l ajută pe bebeluşul lor de şase săptămîni să rîgîie.

Bineînţeles, din toate direcţiile era bombardat cu întrebări, dar le făcea faţă destul de uşor. Şi nu

părea surprins să vadă în bucătăria unei case aproape goale acel amestec de italieni, irlandezi şi chinezi. Se integra atît de uşor printre ceilalţi, încît cînd fu întrebat despre familia lui. Reena fu surprinsă să audă că fusese singur la părinţi.

Ai mei s-au despărţit cînd eram mic. Am crescut în P.G.

County. Mama mea locuieşte acum în Carolina de Nord. Tata s-a mutat în Arizona. Cred că partenerul meu mi-e ca un frate. Ne cunoaştem de-o viaţă. Poate că ţi-l mai aminteşti, îi spuse el Reenei. Era cu o fată care-o cunoştea pe Jan şi s-a dus în Maryland. Cred c-o chema Cammie.

— Nu, îmi pare rău. În colegiu n-am prea avut relaţii.

— Şi-a petrecut aproape tot timpul studiind, interveni Bella cu un mic zîmbet afectat. Pe urmă a survenit o tragedie care i-a frînt inima.

— Bella!

Vocea Biancăi răsunase tăios ca un bici.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, doar sînt ani de-atunci. Dacă nici acum nu şi-a revenit, n-am ce să-i fac.

— Cînd moare cineva, rămîne mort oricîţi ani ar trece.

— Îmi pare rău, se întoarse Bo spre Reena.

— N-ai de ce să te scuzi, răspunse ea, privindu-şi lung sora. Poftim, ia nişte antipasto.

Luă o farfurie şi i-o oferi.

— Pînă fac rost de o masă de sufragerie, vom mînca în picioare sau aşezaţi pe jos.

— Ţi-aş putea face eu una.

— O ce? O masă?

— Mda. E unul dintre lucrurile de care mă ocup. De fapt, asta-i activitatea mea favorită. Să fac mobilă. Spune-mi cam ce-ai vrea şi am să-ţi fac masa. Aşa, ca o… atenţie pentru inaugurarea casei.

— Nu se poate să-mi faci o masă aşa, pe… pe nepusă masă!

— Taci, interveni Bianca. Lucrezi bine?

— Excepţional. I-am oferit fiicei dumneavoastră şi scrisori tic referinţe. Poate-i cunoaşteţi pe domnul şi doamna Baccho, de pe Fawn Street?

Bianca miji ochii.

— Îi cunosc. Dave şi Mary Teresa. Eşti băiatul care le-a făcut dulapurile pentru veselă.

— Cele din perete, din stejar şi sticlă. Mda, e opera mea.

— Sînt foarte bune.

Privirea Biancăi se îndreptă spre soţul ei.

— Mi-aş dori şi eu aşa ceva. Ia vino-ncoace, să ne uităm puţin în sufragerie.

— Mamă.

— Nu păţeşte nimeni nimic dacă aruncă o privire, replică Bianca peste umăr, trăgîndu-l pe Bo după ea.

An îi dădu copilul lui Xander. Era scundă, doar

de un metru şi jumătate, cu păr negru şi lucios ca pana corbului şi ochi la fel de negri, adînciţi în orbite. Luă o ciupercă umplută de pe farfuria din mâna Reenei.

— Arată bine, murmură ea. Foarte bine.

— Nici nu m-am mutat bine, că mă şi trezesc combinată cu băiatul din vecini.

— Auzi, în cel mai rău caz te-alegi cu o masă pe gratis, zîmbi An cu ciuperca în gură. Şi-mi face impresia că ştie să dea cu ciocanul.

— Am înţeles aluzia! strigă Xander.

— Mă duc să-i despart.

Reena îi dădu farfuria lui An şi porni iute spre sufragerie, de unde se auzeau voci ridicate.

Mama ei gesticula larg, vorbind despre numărul de locuri necesare la masă.

Bo întoarse capul spre uşă şi-şi duse o mână la inimă.

— E de-ajuns să intre-n cameră şi mi se învîrteşte capul.

Sprîncenele Reenei se arcuiseră.

— Ar fi bine să te mai menajezi.

— E prima mea zi, aşa că fii şi tu mai îngăduitoare. Ne gîndeam la o masă cu capete pliante. Aşa va ocupa mai puţin spaţiu şi o vei putea extinde uşor pentru petreceri şi mese de familie.

— Încă nici nu ştii ce vreau.

„De la mese şi de la tine. De la oricine şi orice,

în afară de meseria mea.”

— Nu pot să spun acum, pe loc…

— O să-ţi fac cîteva schiţe. Hai să-i dăm drumul. Camerele sînt la fel ca ale melc, aşa că pot face măsurătorile la mine-n casă. Sînt multe posibilităţi… Posibilităţi nelimitate. Cred că e timpul să plec, zise el.

— Mai stai, insistă Bianca. Mănîncă.

— Mulţumesc, rămîne pe data viitoare. Dacă ai nevoie de ceva, i se adresă el Reenei, sînt alături. Uite şi numărul…

Scoase din buzunar o carte de vizită.

— Cel de mobil e imprimat aici, iar pe cel de-acasă l-am scris pe verso. Orice ai nevoie, mă suni.

— În regulă. Te conduc.

Bo îi dădu paharul de vin.

— E OK. Ştiu drumul. Rămîi cu familia ta. Am să vin la masă, cum am promis, Bianca.

— Neapărat!

Bianca aşteptă să se îndepărteze, apoi comentă:

— Are maniere elegante. Şi ochi frumoşi. Ar trebui să-i dai o şansă.

— I-am luat numărul, răspunse Reena, virînd cartea de vizită în buzunar. Am să mă gîndesc.

14

Focul izbucnise în podul unei case vechi şi

frumoase de pe Bolton Hill. Cartierul era elegant, cu părculeţe cochete şi trotuare mărginite de copaci umbroşi.

Locatarii pierduseră tot etajul doi, cea mai mare parte din acoperiş şi unele porţiuni ale etajului întîi. Cum focul se aprinsese pe la jumătatea dimineţii unei zile lucrătoare, acasă nu era nimeni.

O vecină atentă – sau băgăreaţă – zărise fumul şi flăcările şi chemase pompierii.

Reena citea rapoartele pe drumul spre locul faptei.

— Niciun semn de intrare prin efracţie. Proprietarii au un sistem de securitate. Menajera săptămînala ştie codul. Inspectorul de pompieri a localizat punctul de origine în pod. Ziare, resturile unui plic de chibrituri…

— Frumos cartier, comentă O'Donnell.

— Mda, m-am uitat puţin şi pe-aici cînd îmi căutam casă, dar mă tot întorceam spre vechiul meu cartier.

— Nu-i nimic rău în asta. Am auzit că ai un vecin interesant.

Reena miji ochii privindu-l lung.

— Cine ţi-a spus?

— Poate i-o fi zis ceva tatăl tău lui John, poate că John mi-o fi pomenit…

— Şi poate că ar fi cazul să vă găsiţi cu toţii subiecte de discuţie mai interesante decît vecinul meu.

— N-are cazier.

— Ce, l-ai şi verificat? Pentru numele lui Dumnezeu!

— Siguranţa înainte de toate. O’Donnell îi făcu cu ochiul, apoi intră cu maşina într-un spaţiu de parcare şi opri lîngă bordură.

— O amendă pentru viteză, acu’ vreo şase luni, completă el.

— Nu vreau să ştiu, replică Reena, coborînd din maşină şi ducîndu-se spre portbagaj ca să-şi scoată trusa de teren.

— Celibatar, nicio căsnicie la activ.

— Gura, O’Donnell.

Îşi luă şi el trusa.

— Are licenţe de afaceri pentru comitatele Baltimore şi Prince Georges. Firmă e înregistrată la o adresă din P.G. County. F proprietatea partenerului. Tipul circulă mult. Îşi schimbă sediul cam o dată la şase, opt luni.

— Ce-ţi mai place să-ţi bagi nasul în treburile altora!

— Îhî!

Pasul lui O’Donnell deveni mai sprinten cînd porniră spre casă.

— Tocmai de asta-i aşa de distractiv. Vezi tu, el şi partenerul lui cumpără clădiri – case de locuit, mai ales – le renovează în linii mari şi le revînd. Iubitul tău…

— Nu e iubitul meu.

— Iubitul tău se mută în casă, îi lucrează interiorul, o pune la punct, o vinde, cumpără alta, se mută în ea – şi tot aşa. Se pare că aplică sistemul ăsta de vreo zece, doisprezece ani.

— Bravo lui. Şi acum poate ne concentrăm şi asupra misiunii în locul vieţii melc.

Studie mai întîi clădirea, arsurile de pe cărămida cafenie a zidurilor, unghiurile sub care se prăbuşise acoperişul. Făcu fotografii pentru dosar.

— În raport seric că uşa şi fereastra de la pod erau deschise.

— Ceea ce-a provocat un curent destul de puternic, comentă O'Donnell. Erau depozitate acolo tot felul de lucruri – haine, decoraţiuni de sărbători... Combustibili cît cuprinde.

— Uite că iese vecina, remarcă încet Reena, coborînd aparatul foto. Vorbesc eu cu ea.

— Atunci începe.

O'Donnell îşi săltă trusă şi porni spre uşă.

— Doamnă... o întîmpina Reena, scoţîndu-şi insigna de la centură. Sînt detectiv Hale de la Unitatea de Incendieri, Poliţia Oraşului Baltimore.

— Incendieri... I-auzi, i-auzi...

Femeia era scundă, oacheşă şi scrobită ca aşternuturile proaspăt călcate.

— Partenerul meu şi cu mine facem o reconstituire a incidentului. Dumneavoastră sunteţi doamna Nichols? Shari Nichols?

— Eu sînt.

— Dumneavoastră aţi anunţat incendiul.

— Într-adevăr. Eram în spate. Am acolo o grădiniţă. Mai întîi am simţit mirosul. Fumul.

— Era cam pe la orele unsprezece dimineaţa?

— Pe la vreo unsprezece şi-un sfert. Ştiu, fiindcă mă gîndeam că aia mică a mea o să vină acasă de la grădiniţă în vreo oră şi din clipa aia, gata cu liniştea! Zîmbi uşor. E o zvăpăiată.

— De cît timp vă aflaţi afară cînd aţi simţit mirosul de fum?

— Păi, de vreo oră. M-am întors în casă pentru cîteva minute fiindcă uitasem să-mi iau telefonul. Inspectorul de la pompieri m-a întrebat deja dacă am văzut pe cineva. N-am văzut.

Ridică privirea spre casa din vecini.

— Ce păcat... Da' slavă Domnului că nu era nimeni acasă.

Vă pot spune că m-am speriat rău, am tras o spaimă soră cu moartea la gîndul că ar fi putut lua foc şi casa mea…

Îşi frecă gîtul cu o mînă, privind spre zugrăveala băşicată şi cărămizile înnegrite de funingine.

— Pompierii au ajuns repede. Asta te face să te simţi mai liniştit.

— Într-adevăr, doamnă. Dacă n-aţi văzut nimic, poate că aţi auzit ceva…

— Am auzit alarma de fum din casă. La început, nici n-am sesizat-o. Îmi pusesem muzica tare. Dar,

după ce-am simţit mirosul de fum şi l-am văzut cum ieşea de pe fereastra de la pod, am auzit şi alarmele sunînd. Cred că înăuntru s-a făcut o mizerie îngrozitoare. N-o să-i placă deloc treaba asta.

— Poftim?

— De Ella Parker vorbesc – femeia care stă acolo îi place să-şi ţină casa lună. Avem aceeaşi femeie la curăţenie, deşi eu o chem pe Annie doar o dată pe lună, de vreme ce acum nu lucrez decît acasă. Ella e pretenţioasă. Mizeria o s-o supere mai tare chiar decît focul.

Tăcu un moment, apoi adăugă:

— Nu e prea frumos ce-am spus. N-am vrut să par nesimţită.

— Dumneavoastră şi doamna Parker vă înţelegeţi bine?

— Destul de bine…

Reena remarcă tonul rezervat şi tăcu.

— Ne purtăm destul de prietenos, fără să fim prietene, continuă Shari Nichols după cîteva momente de tăcere. Băiatul meu mijlociu se joacă din cînd în cînd cu fiul ei cel mai mare.

Se foi în loc, tăcînd o mutră jenată cînd Reena răspunse doar dînd din cap.

— Chiar credeţi c-a fost o incendiere intenţionată, nu doar un accident?

— Încă n-am stabilit.

— O, Doamne, fir-ar al naibii…! Poatc-ar fi mai

bine să vă spun că Ella şi cu mine ne-am cam certat acu' cîteva săptămîni. Dumnezeule… îşi masă ceafă cu o mână. Nu vreau ca poliţia să creadă c-am avut vreun amestec.

— De ce-am crede aşa ceva?

— Păi, ne-am certat destul de urît, şi avem aceeaşi femeie la curăţenie, şi copiii noştri se joacă împreună… Eu sînt cea care-a sunat la nouă-unşpe. Vorbeam cu soţul meu despre asta aseară, şi a zis că o caut cu lumînarea… Da' nu pot să mi-o scot din minte.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi din ce cauză v-aţi certat?

— Din cauza băieţilor. Trevor al ei şi Malcomb al meu. Răsuflă scurt. I-am prins chiulind de la şcoală acu' trei săptămîni. Nişte idioţi. Era o zi frumoasă, aşa că m-am hotârât să mă duc pe jos pîn-la şcoală, s-o iau pe-aia mică şi s-o duc în parc, să mai zburde şi ea. I-am văzut pe amîndoi traversînd strada în fugă spre parc. Mă rog, pot să vă spun că m-am luat după ei, le-am tras o săpuneală şi i-am dus înapoi la şcoală.

Reena îşi îngădui să zîmbească.

— Sînt sigură c-au fost surprinşi să vă vadă.

— N-au avut nici măcar atîta minte să umble mai pe furiş. Adică, dacă tot tragi chiulu', măcar să faci o treabă ca lumea. Clătină din cap. Cînd Ella s-a întors acasă de la slujbă, m-am dus la ea – cu băiatu' meu, ca să-i spun. Şi, ce să vezi, o aud că

zice c-al meu a fost de vină şi că n-am niciun drept să mă iau de-al ci. N-am făcut decît să-l iau de mână şi să-l duc la şcoală, unde-i era locul. Eu m-aş bucura să aibă cineva grijă de copilul meu, nu?

— Da, da, şi eu. Dar doamna Parker s-a supărat.

— Foc s-a făcut! Aşa că i-am zis şi eu vreo două şi i-am spus că data viitoare, cînd îl mai văd pe-al ei pe stradă cînd are ore, trec mai departe şi mă fac că nu-l văd. Ne-am mai zis noi şi altele, da' aţi prins ideea.

— Nu vă pot condamna că v-aţi supărat, o încurajă Reena. N-aţi înccrcat decît să faceţi ce trebuia.

— Şi cînd colo, cică să-mi văd de-ale mele. Păi dacă-mi vedeam de-ale mele, îi ardea dracu' casa pînă-n temelii. De-atunci, nici băieţii nu s-au mai jucat împreună, şi-mi pare rău. Da' nici nu-l pot lăsa pe Mîlc să umble creangă. După el, nu fusese prima oară cînd Trev o tulise de la şcoală – şi era destul de speriat ca să nu mintă.

— Susţine că Trevor chiulea cu regularitate de la şcoală?

— Of, la dracu'! Nu vreau să-i mai fac şi alte probleme copilului ăluia.

— Ar fi mai bine pentru el, şi pentru toată lumea, dacă am şti toate faptele, doamnă Nichols. Cu cît îmi puteţi spune mai multe, cu atît vom reuşi să clarificăm mai repede lucrurile.

— Păi… în fine… Nu ştiu dacă o făcea regulat,

da’ băiatul meu zice că Trevor o mai ia uneori din loc, şi că de data aceea îl convinsese şi pe el să chiulească. Asta nu-l scuză pentru ce-a făcut, şi şi-a primit pedeapsa meritată. În ultimele trei săptămîni l-am dus la şcoală în fiecare dimineaţă, şi-n fiecare după-amiază m-am dus şi l-am luat. Nimic nu-l umileşte mai mult pe-un băiat de nouă ani decît să vină mămica să-l aducă şi să-l ia de la şcoală.

— Şi mama mea a făcut odată acelaşi lucru cu fratele meu. Avea doisprezece ani. Cred că nici acum nu i-a trecut.

— Părinţii ar trebui să aibă mai multă grijă să-şi facă datoria, decît să facă pe amicii cu copiii lor, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

— Vecinii dumneavoastră aşa fac?

— Na, că iar m-am apucat să bîrfesc, replică Shari. Nu c-aş avea ceva împotriva bîrfelor. Da’ aş zice că nu văd prea multă disciplină. Oricum, asta-i părerea mea, pe care bărbatu-meu zice că mi-o exprim prea des. Trevor e cam nebunatic, dă-i un băiat destul de drăguţ. Vreau doar să zic, s-ar putea să nu mă înţeleg chiar foarte bine cu Ella acum, da’ nimănui nu i-aş dori să i se întîmple aşa ceva. Cred că trebuie să fi fost vreun accident. Combustie spontană sau aşa ceva.

— O să cercetăm. Vă mulţumim pentru timpul pe care ni l-aţi acordat.

Reena intră în casă. Se opri în holul de la

intrare, luînd contact cu starea casei. Focul nu ajunsese pînă acolo, dar se simţea mirosul de fum. Stingerea incendiului provocase unele stricăciuni minore – funingine şi noroi pe podea, pe scări…

Acum putea să vadă la ce se referise vecina. Dincolo de deranjul rămas în urma intervenţiei, domnea o ordine scrupuloasă. Pe sub resturi, suprafeţele luceau, florile erau aranjate cu grijă în vaze, pernele şi draperiile aveau culorile asortate şi erau alese astfel încît să accentueze nuanţele pereţilor şi tonurile tablourilor.

La etaj găsi acelaşi lucru. Dormitorul mare avusese cel mai mult de suferit. Vopsea băşicată, tavan înnegrit, pagube produse de apă şi fum.

Plapumă de pe patul de mijloc se aprinsese, ca şi draperiile. Obloanele din lemn natural erau pîrlite.

Putea să distingă direcţiile pe care se propagase focul, coborînd scară din pod, înaintînd peste podelele lustruite, muşcînd din covorul evident valoros.

Merse mai departe pe culoar şi găsi două birouri. Alte antichităţi, remarcă ea, alte decoraţiuni alese cu multă artă.

Camera băieţilor se afla în celălalt capăt al holului. Era mare şi luminoasă, cu o decoraţie avînd ca temă fotbalul. Postere înrămate, multe imagini alb-negru, cu pete de culoare roşii. Rafturi cu cărţi aranjate riguros. Nicio jucărie

împrăştiată, nicio haină aruncată la întîmplare.

Deschise dosarul, controlă datele, apoi îşi scoase mobilul şi dădu un telefon.

Cînd urcă atentă treptele arse ale nivelului următor, îl găsi pe O'Donnell scormonind prin straturile de resturi.

— Frumos din partea ta c-ai venit să-mi ţii de urît.

— Am avut de făcut nişte verificări. Ridică ochii, privind spre tavan. În cea mai mare parte focul a luat-o în sus. Au avut noroc. Pagubele de la etajul întîi nu-s chiar atît de grave. Doar fumul şi stricăciunile provocate de apă, ca şi la parter.

— Deocamdată, niciun indiciu de accelerant. Punctul de origine, în colţul de sud-est, arătă el într-acolo, în timp ce Reena mai făcea cîteva fotografii. A trecut prin placaj, a aprins izolaţia din spatele acestuia, apoi a urcat şi a cuprins şi acoperişul.

Reena se lăsă pe vine, scotocind prin resturi cu mîinile înmănuşate. Scoase o bucată arsă dintr-o fotografie.

— Poze. O grămadă de fotografii. Probabil starterul.

— Mda. Un foculeţ de tabără cu un rug de fotografii. Flăcările se ridică şi se răspîndesc. Saci plini de haine, cutii şi lăzi cu podoabe, combustibil cît vrei; focul se întinde şi coboară scara… ventilat de fereastră şi uşă, ambele deschise…

— Te-ai uitat după amprente? Pe clanţă, în jurul ferestrei?

— Te-am aşteptat.

— Am avut o conversaţie interesantă cu vecina. Ghici cui îi place să chiulească de la şcoală?

O’Donnell se lăsă pe călcîie.

— Chiar aşa?

— Tînărul Trevor Parker a tras chiulul de şase ori în ultimele trei luni. În ziua incendiului a întîrziat; a ajuns între unsprezece şi unsprezece treizeci. Avea o scutire, adăugă ea, în care scria că fusese la o vizită medicală.

Începu să cautc amprente pe locul ars al ferestrei.

— Şcoala are datele medicale ale elevilor şi i-am convins să-mi dea numele pediatrului lui Trevor. N-a avut nicio consultaţie în ziua respectivă.

— Nici în raport nu scrie nimic despre asta, sublinie O’Donnell. Amîndoi părinţii erau la serviciu cînd au fost anunţaţi despre incendiu.

— Uite şi o amprentă… Mică. Pare a unui copil.

— Cred că n-ar strica să avem o discuţie cu soţii Parker.

Ella Parker, o femeie stilată de treizeci şi opt de ani, prim- viccpreşedinte de marketing într-o firmă locală, veni la secţie cu o servietă Gucci. Soţul ei conducea departamentul de aprovizionare al unei organizaţii de cercetări şi dezvoltare. Purta un Rolex şi mocasini italieneşti.

ÎI aduseseră cu ei şi pe Trevor, aşa cum li se ceruse. La cei nouă ani ai lui, băiatul era vinos şi încă scund, purta o pereche de cizme de două sute de dolari şi afişa o expresie posacă.

— Vă mulţumim că aţi venit… începu O'Donnell.

— Dacă aveţi un raport despre cum progresează cazul, vrem să-l auzim, ceni Ella, punîndu-şi servieta pe masa de conferinţe din faţa ei. Ne ocupăm de asigurare şi de calculele estimative. Trebuie să ne întoarcem în casă cît de curînd, ca să începem reparaţiile.

— E de la sine înţeles. Pînă vom determina cauza incendiului, mai avem să vă punem cîteva întrebări.

— Presupun că aţi vorbit cu fosta noastră menajeră.

— Fostă? întrebă Reena.

— Am concediat-o ieri. Nu încape nicio îndoială că că e responsabilă. Nimeni altcineva nu avea codul nostru de securitate. Ţi-am spus cu că nu e bine să i-l dăm, i se adresă Ella soţului ei.

— A venit cu nişte recomandări excelente, îi reaminti el. Şi lucra la noi de şase ani. Ce motiv ar fi avut Annie să ne dea foc la casă?

— Oamenii n-au nevoie de motive ca să comită asemenea fapte. Le fac pur şi simplu. Aţi vorbit cu ea? îi întrebă Ella din nou pe cei doi detectivi.

— Vom vorbi.

— Nu înţeleg de ce nu e prima pe listă. Şi de ce

ne-aţi pus să ne deranjăm pînă aici tocmai acum. Aveţi idee cît de stresaţi sîntem după ce ne-a ars casa?

— De fapt, da, chiar am idee, replică Reena. Îmi pare foarte rău că a trebuit să treceţi prin aşa ceva.

— Mi s-au distrus obieete în valoare de mii de dolari, ca să nu mai menţionez avariile suferite de locuinţă. A trebuit să contramandez întîlniri, să-mi reorganizez complet programul…

— Ella…

În glasul lui William Parker se simţea oboseala – o oboseală de lungă durată, după cum i se păru Reenei.

— Lasă-mă! se răsti femeia. Eu sînt cea care trebuie să rezolve toate detaliile. Tu niciodată nu… Scuzaţi-mă. Sînt foarte nervoasă.

— E de înţeles, răspunse O'Donnell. Ne puteţi spune cît de frecvent vă duceţi în pod?

— Cel puţin o dată pe lună. Iar menajera face… făcea ordine acolo cu regularitate.

— Şi dumneavoastră, domnule Parker?

— De două, trei ori pe an, cred… Ca să aduc sau să pun la loc diverse lucruri… Podoabe de Crăciun, aşa ceva.

— Trevor?

— Trevor n-are voie-n pod, interveni Ella.

Reena observă privirea scurtă pe care i-o aruncă băiatul mamei sale înainte de a pleca din nou

capul.

— Cînd eram mică, obişnuiam să mă joc în pod, zise ea pe un ton firesc. Acolo se pot găsi tot felul de lucruri interesante.

— Am spus că n-are voie.

— Adesea, ceea ce un copil nu are voie să facă nu-i acelaşi lucru cu ceea ce face. Conform informaţiilor noastre, cîteodată Trevor chiuleşte de la şcoală.

— O dată – şi nu mai are voie să se joace cu băiatul responsabil pentru asta. Nu văd cu ce vă priveşte pe dumneavoastră.

— Trevor n-a fost la şcoală în dimineaţa focului. Nu-i aşa, Trevor?

— Cum să nu fie?!

Furia şi enervarea făceau ca vocea Ellei să devină tăioasă ca un brici.

— Soţul meu s-a dus şi l-a luat acasă după ce am aflat despre incendiu.

— Dar n-ai ajuns la şcoală decît înainte de prînz, nu-i aşa, Trevor? Ai întîrziat şi ai prezentat o scutire de la doctor.

— E ridicol!

— Doamnă Parker, interveni O'Donnell cu glasul lui tărăgănat şi răbdător. Aveţi vreun motiv pentru care nu-l lăsaţi pe băiat să răspundă singur?

— Sînt mama lui şi nu voi permite să fie interogat sau intimidat de poliţie. Am fost victimizaţi, iar acum dumneavoastră îmi veniţi cu

tot felul de acuzaţii voalate la adresa unui băiat de nouă ani.

Se ridică în picioare.

— M-am săturat. Trevor! Mergem.

— Ella, taci din gură. Mai taci dracu' din gură, măcar cinci minute!

Apoi William nu-i mai dădu atenţie şi se întoarse spre fiul lui.

— Trevor, iar ai chiulit de la şcoală?

Băiatul ridică dintr-un umăr. Privindu-şi mama. Reena îi văzu lacrimile lucind în ochi.

— Te-ai urcat în pod în dimineaţa aia, Trevor? îl întrebă ea încet. Poate ca să te joci sau să cauţi ceva…?

— Nu sînt de acord să-l interogaţi, se amestecă iar Ella.

— Eu sînt, se ridică soţul ei în picioare. Dacă nu faci faţă, poţi să ieşi din cameră. Eu vreau să aud ce are de spus Trevor.

— De parcă ţi-ar păsa! De parcă-ţi pasă de oricare dintre noi! Eşti prea ocupat s-o regulezi pe blonda aia ţîţoasa ca să mai ai timp şi pentru noi.

— Sînt prea ocupat să suport viaţa în aceeaşi casă cu tine, de-aia nu mai am timp destul… Şi pentru Trevor.

— Nu te-am auzit negînd că mă înşeli, canalie!

— Terminaţi! Terminaţi! ţipă Trevor, acoperindu-şi urechile cu mîinile. Nu mai ţipaţi tot timpul! N-am vrut! N-am vrut! Voiam doar să văd

ce-o să se întîmple!

— O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule, Trevor! Ce-ai făcut…? o vorbă să nu mai scoţi. Nu-l mai las să scoată nicio vorbă! se răsti Ella la Reena. Îmi chem avocatul.

— Potoleşte-te, Ella.

William puse o mînă pe umărul fiului său, apoi se aplecă şi îşi rezemă fruntea de a lui.

— Îmi pare rău, puştiule. Maică-ta şi cu mine am încurcat-o rău de tot. Acum, vom suporta consecinţele. Şi trebuie să le suporţi şi tu. Spune ce s-a întîmplat.

— Eram furios… Eram furios că iar vă certaţi şi n-am vrut să mă duc la şcoală… Şi-aşa că nu m-am dus…

Reena îi dădu un şerveţel.

— Te-ai întors în schimb acasă? îl întrebă ea.

— Voiam doar să mă joc în camera mea şi să mă uit la televizor. Da'…

— Erai prea supărat.

— Au să divorţeze.

— Of, Trev… William se aşează lîngă el. Nu din vina ta.

— Ai stricat casa. Aşa a zis mamă. Că tu distrugi casa.

Mi-am zis că dacă ia foc, ai să stai acasă ca s-o repari. Da' n-am vrut… Am luat chibrituri şi am dat foc la poze şi la ziare, şi pe urmă n-am mai putut să le sting. M-am speriat şi am fugit.

Scutirea o aveam de dinainte, o scrisesem la computer. Şi m-am dus la şcoală.

— Numai tu eşti de vină! se răsti Ella la soţul ei.

William îl luă pe Trevor de mână.

— Sigur, de ce nu? În mare parte a fost şi vina mea. O să ne descurcăm noi, puştiule. E bine că ai spus adevărul. Vom vedea ce vom face.

— Dacă ardea casa, n-aţi mai divorţa. Trevor îşi lipi faţa de pieptul tatălui său. Nu pleca, scînci el.

Reena ajunse acasă tîrziu, deprimată. Pentru Trevor Parker finalul n-avea să fie unul fericit, nici măcar uşor. Psihologul îl va ajuta, dar nu putea să-i reunească familia. Aceea, după părerea Reenei, era condamnată.

Prea multe familii erau condamnate din cîte putea ea să vadă.

Pentru fiecare pereche că Fran şi Jack sau ca Gib şi Bianca, erau mai multe căsnicii ratate. Şi, în general, eşecurile cîntăreau mai greu decît reuşitele.

N-o fi ars casa puştiului, dar distrusă era, mai mult ca sigur.

Opri în faţa casei, coborî din maşină şi o încuie. Îl văzu pe Bo aşezat pe treptele de la intrare, cu o sticlă de bere.

Fu cît pe ce să-l ignore. Totul la el părea complicat şi riscă să piardă timp. Era mai simplu să între în casă şi să închidă uşa, lăsînd afară toate greutăţile din timpul zilei.

În loc de asta, porni spre el, se aşeză alături, pe treaptă. Îi luă sticla şi bău prelung.

— Dac-ai de gînd să-mi spui că stăteai aici şi mă aşteptai, o să fac o criză.

— Atunci n-am să-ţi spun. Dar pot spune că am obiceiul să-mi petrec cîte o scară plăcută pe treptele de la intrare, cu o bere rece. Ai avut o zi grea?

— Tristă.

— A murit cineva?

— Nu. Îi înapoie berea. Motiv care mă face să privesc ziua de azi dintr-o anumită perspectivă. Cineva trebuie s-o facă. Numai moartea e fără întoarcere.

— Cum, în lumea ta nu există reîncarnare? Şi cu karma cum rămîne?

Spre propria ci surprindere, Reena zîmbi.

— Azi n-am avut de-a face cu cineva care s-ar putea reîncarna, ci doar cu un copil care era cît pe ce să-şi ardă casa pînă-n temelii numai pentru că părinţii lui să rămînă împreună.

— A fost rănit?

— Fizic, nu.

— Tot e ceva.

— Spuneai că părinţii tăi s-au despărţit cînd erai mic.

— Mda... Trase o duşcă din sticlă. A fost... neplăcut. OK, se corectă, văzînd că nu făcea decît să-l privească. A fost un adevărat coşmar. N-ai

nevoie să-ţi stric şi mai mult ziua povestindu-ţi despre traumele melc din copilărie.

— Părinţii mei sînt căsătoriţi de treizeci şi şapte de ani. Uneori sînt ca un trup cu două capete. Se mai ceartă şi ei, ca tot omul, dar niciodată urît, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— O, şi-ncă cum!

— Aş zice că-s lipiţi unul de altul cu clei – dar ştii ceva? Chiar ei sînt cleiul. Liantul. Într-un fel, soliditatea legăturii lor mă intimidează. Mă face să nu vreau să mă mulţumesc niciodată cu mai puţin.

— Am putea începe prin a lua o cină împreună. Pe urmă mai vedem…

— Am putea.

Luă din nou sticla şi bău îngîndurată. Simţea miros de săpun şi de încă ceva. Poate ulei de rapiţă, îşi spuse… Ceva cu care Bo lăcuia lemnul.

— Sau am putea intra în casă şi face sex ca nebunii. Asta vrei.

— Mă rog, sînt între ciocan şi nicovală… chicoti nervos Bo, întinzîndu-şi picioarele. Nu pot spune nu, fiindcă… de, sînt şi eu om. Aşa că, mda, o partidă de sex nebun cu tine mi-ar conveni de minune. Şapte şaptesprezecimi din viaţa mea, numai la asta m-am gîndit.

Reenei îi scăpă un pufnet deloc distins.

— Şapte şaptesprezecimi?

— Am mai rotunjit puţin, dar am calculat. Aşa că transpunerea acestui vis în realitate ar fi un

moment istoric pentru mine. Pe de altă parte, m-am gîndit şapte şaptesprezecimi din viaţă să fac sex cu tine, aşa că dacă mai aştept puţin, n-am să mor.

— Nostim mai eşti, Bowen.

— Îhî, pot fi şi comic. Pot fi serios, sau perspicace, sau relaxat. Sînt un tip cu multe feţe. Am putea să luăm cina, prilej cu care ţi-aş arăta cîteva dintre ele.

— Poate. Partenerul meu te-a rulat.

— Unde m-a rulat?

Reena rîse, întinzîndu-şi relaxată picioarele.

— Pe computer. Ţi-a verificat datele.

— Nu, pe bune? Părea mai degrabă fascinat decît jignit. Şi? Am trecut?

— Se pare că da. Fruntea i se încreţi cînd îl privi cercetător. Cum de eşti calm? Pe mine m-a iritat.

— Nu ştiu. Mi se pare destul de interesant. Nu cred c-am mai fost rulat vreodată.

— Am o familie mare, zgomotoasă, enervantă, adesea băgăreaţă şi exagerat de protectoare. Ei sînt toată viaţa mea, chiar şi atunci cînd n-aş vrea să fie.

— Iar eu sînt singurul copil al unei familii destrămate. Simte-mi durerea.

— N-ai dureri.

— N-am, dar asta nu înseamnă că mi-ar fi frică de familia ta. Nu vreau decît să te ating.

Îşi trecu o mînă peste braţul ei, pe umăr, apoi îi

întoarse faţa spre el pînă cînd privirile li se întîlniră.

— S-ar putea să nu fii exact aşa cum îmi închipuisem; a trecut atîta timp… Vreau doar să aflu, nimic mai mult.

— Relaţiile nu se prind de mine. Sau, mai bine zis, nu mă prind eu de ele. Te-ai gîndit cît de enervant ar fi să rămînem vecini dacă pînă la urmă nu ne-am putea suferi?

— Unul dintre noi ar trebui să se mute. Dar, între timp…

Întinse mîna la spate ca să deschidă uşa şi să pună sticla de bere goală înăuntru.

— Vrei să facem o plimbare? Am auzit că la cîteva străzi distanţă e un local italienesc foarte bun. Am putea să mîncăm ceva acolo.

Reena îşi propti palmele pe genunchi şi se ridică, sperînd că nu făcea o greşeală.

— În regulă, să mergem la o plimbare.

15

Reena plimba copilul prin living, în apartamentul ca pentru păpuşi al lui Xander şi An. Procesul de împachetare începuse.

Eliberase apartamentul de deasupra restaurantului *„Sirico's*", iar acum fratele său şi mica lui familie aveau să se mute în locul ei.

Ferestrele erau larg deschise, aşa că se auzeau zgomotele traficului şi vocile copiilor care se jucau într-un parc din apropiere.

Copilul rîgîise deja, dar Reena încă nu era gata să-l pună jos.

— Aşa că am mîncat de cină la *„Sirico's”.* De două ori. Am stat pe treptele de la uşa lui, tot de vreo două ori. Mi-a desenat un proiect pentru masa din sufragerie. Arată excelent. Ba chiar perfect. Nu ştiu ce să mă fac cu el.

— Mai la obiect, îi ceru An, continuînd să împăturească hăinuţele copilului. De ce nu l-ai agăţat?

— Frumos îţi şade, mămico.

— Pe moment, din cauza naşterii, a îngrijirii copilului, a muncii şi a pregătirilor pentru plecare, viaţa mea sexuală e cam în declin. Trebuie să-mi defulez şi eu plăcerile încotrova. Cum se laudă în materie de sărutat?

— Nu ştiu.

— Nu l-ai sărutat?

Aruncînd pe masă un scutec. An îşi încleştă mîinile în dreptul inimii.

— Şi te-ai mutat acolo – de cînd…? De trei săptămîni? Îmi strîngi inima.

— Lucrez şi eu, lucrează şi el, ridică din umeri Reena. Chiar dacă sîntem vecini, nune vedem în fiecare zi. Poate chiar avem grijă să nu ne vedem în fiecare zi. N-a făcut niciun pas. Şi nici cu.

Suntem cam… învîrti un deget prin aer. Într-o fază de luat prin învăluire. Îl tot aştept să-mi facă vreun avans. Şi cred că şi el ştie ce-aştept, aşa că se abţine, ceea ce mă face să mă simt cam descumpănită. Sînt nevoită să-l admir pentru asta.

— OK, îl admiri, ţi-ai petrecut ceva timp cu el, deci înseamnă că-ţi place. Dar nu te repezi la el.

— Nu.

Reena îl lăsă puţin pe Dillon pe spate ca să-l poată privi în faţă.

— Care-o fi problema cu mine?

— Te cam sperie, nu-i aşa?

— Pe mine nu mă sperie niciun bărbat.

Nu s-ar fi lăsat speriată de niciunul – nu putea, nu voia, nu-şi permitea.

— Nici măcar ăsta de-aici, care cred că tocmai a făcut în scutec. Hai, treci la mămica, dulceaţă mică.

An luă copilul şi-l duse în dormitor, unde-l culcă pe masa de schimbat.

— Totuşi, cred că te sperie puţin, continuă ea. Şi pe mine mă cam speria Xander la început. Era aşa de drăgălaş şi nostim, şi-i un doctor al naibii de bun. Îmi venea să-l muşc de gît. Pe urmă, după ce-am început să ne întîlnim, tremuram de frică la gîndul c-am să vă cunosc familia. Aveam în minte o imagine, un fel de clan Soprano – fară sînge, crime şi omoruri.

— Bine că ştiu.

— Dar o familie mare, familia de tip italian… Cum s-ar fi integrat o chinezoaică drăguţă ca mine într-o asemenea familie?

— Ca o floare de lotus, cu tulpina împletită elegant printr-o viţă-de-vic.

— Frumoasă imagine. Mi-s tare dragi, să ştii. Ţi-am îndrăgit familia încă dinainte de a mă fi îndrăgostit de Xander. Îl doream, îl admiram – dar, mamă, ceilalţi îmi luau ochii. Şi acum, uite cu ce pot să mă laud!

Îl sărută pe Dillon pe burtică, apoi o cuprinse pe Reena cu un braţ de talie.

— Nu e cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

— De departe!

— Prima dată cînd Xander m-a cerut de soţie, l-am refuzat.

— Ce? se miră Reena. I-ai spus nu lui Xander?

— Panică totală. Nu, nu, eşti nebun? Lasă, mai bine să rămînă totul aşa cum e… Nu e nevoie să ne căsătorim. Ne e foarte bine aşa, las-o-ncolo… Şi a lăsat-o – timp de aproape o oră! Pe urmă s-a întors la mine şi mi-a spus să nu mai fiu proastă.

— Drac romantic ce el

— De fapt, chiar aşa a fost. Era aşa de vioi şi de sexy… Te iubesc, mă iubeşti, aşa că hai să ne construim o viaţă împreună. I-am spus că da, şi am făcut-o. Slavă Domnului. Iar motivul pentru care-ţi spun, adăugă ea, e ca să-ţi demonstrez că e

normal să-ţi fie puţin frică. Şi, totuşi, e bine să faci o mişcare.

Poate că aşa era, îşi spuse Reena în drum spre casă. Oare ce-o oprea? An avea şi ea dreptatea ei – ca întotdeauna. Era mai bine să facă o mişcare. Iar persoana care făcea prima mişcare, îşi reaminti Reena, păstra de obicei avantajul de partea sa.

Nu trebuia să fie avantajată într-o relaţie, dar nici nu-i displăcea. Şi, dacă stătea să se gîndească bine, avea sens. Bo visase la ea timp de… cît spusese? Şapte şaptesprezecimi din viaţa lui. Ce putea fi mai drăgălaş? Asta însemna că-şi formase în minte tot felul de idei şi imagini despre ea. Majoritatea, fără îndoială, exagerate şi greşite.

Dar, dacă făcea mişcarea aceea, vor avea un teren dejoacă nou.

Iar ci îi plăcea să se joace.

Uneori îţi urmezi doar instinctele, conchise Reena în timp ce parcă maşina şi îşi luă geanta. N-avea niciun rost să facă prea mult caz sau să întreacă măsura cu analizele.

În consecinţă, se duse direct la uşa lui Bo şi ciocăni. Răspunsul întîrzie atît de mult, încît se întrebă dacă nu cumva lucra în curtea din spate, aşa cum făcea în unele seri. Dar cînd deschise uşa, o găsi cu zîmbetul cochet pregătit pe buze.

— Bună. Treceam pe-aici, aşa că m-am gîndit…

Observă că arăta şocat. Palid şi buimăcit.

— Ce s-a întîmplat?

— Eu… eu trebuie să mă duc… Scuză-mă… Am nevoie să… Se întrerupse, privind aiurit în spate, ca şi cum ar fi uitat ce făcea.

— Bo, ce s-a întîmplat?

— Ce…? Trebuie să… Bunica mea…

Reena îl luă de braţ. Ştia să recunoască o victimă de la prima vedere, aşa că vorbi cu mare grijă cînd îl întrebă:

— Ce s-a întîmplat cu bunica ta?

— A murit.

— O, îmi pare rău… îmi pare-atât de rău!! Cînd?

— M-au… chiar acum m-au anunţat. La telefon, adineaori. Trebuie să mă duc la ea. E în casă. Trebuie să văd de lucruri… de diverse…

— OK. Am să te duc eu.

— Ce? Stai, lasă-mă o clipă. Îşi apăsă degetele pe ochi. M-am zăpăcit.

— Nici nu mă mir. De-asta am să te şi duc eu cu maşina.

— Nu. Nu, e-n regulă.

Lăsîndu-şi mîinile să cadă pe lîngă trup, clătină din cap.

— E tocmai în Glendale.

— Haide, o să luăm maşina mea. Ai la ţine cheile casei?

— Cheile…

Îşi vîrî o mână în buzunar şi le scoase.

— Mda… aici sînt. Ascultă, Reena, nu e nevoie. O să-mi revin imediat.

— N-ar trebui să conduci, ai încredere-n ce-ţi spun. Şi nici să te duci singur. Încuie uşa, îl sfătui ea, apoi îl conduse la maşină. Unde în Glendale?

Bo îşi frecă faţa ca un om care încearcă să se trezească de-a binelea din somn, apoi îi dădu o adresă şi cîteva instrucţiuni vagi. Reena cunoştea destul de bine zona de pe vremea colegiului.

— Bunica ta era bolnavă?

— Nu. Sau cel puţin nu avea nimic grav… din cîte ştiu. Multe mărunţişuri, cred, cum e normal la optzeci şi şapte de ani. Sau şi opt… La naiba, nici nu-mi mai aduc aminte.

— Pe femei nu le deranjează dacă nu le ţii minte vîrsta.

Pornind motorul, Reena îşi trecu o mînă peste umerii lui.

— Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat sau ai prefera să nu vorbim nimic?

— Nu ştiu… Nici cu nu ştiu exact. A găsit-o o vecină. Se îngrijorase fiindcă nu-i răspundea la telefon. Şi nu ieşise nici să-şi ia poşta azi-dimineaţă. Are… bunica mea avea tabieturi, înţelegi?

— Da.

— Şi avea cheile de la casă. Vecina. S-a dus să vadă ce face. Era încă în pat. Probabil a murit în somn, cred. Nu ştiu. Toată ziua a stat acolo, singură, toată ziua…

— Bowen, e greu să pierzi pe cineva, dar dă-mi

voie să te întreb: cînd îţi va veni şi ţie vremea, te poţi gîndi la un mod mai plăcut de a te duce decît la tine-acasă, în timp ce dormi?

— Probabil că nu, răspunse el, expirînd prelung. Probabil că nu. Ieri vorbisem cu ea. O sunăm o dată la vreo două zile. Doar ca s-o-ntreb ce mai face. Mi-a spus că iar îi curge robinetul de la bucătărie, aşa că voiam să trec azi sau mîine să i-l repar. Azi am avut de lucru şi n-am apucat să plec.

— Ai avut mare grijă de ea.

— Nu, îi dregeam doar unele lucruri prin casă. Mă duceam pe la ea o dată la două săptămîni. Ar fi trebuit s-o vizitez mai des. De ce ne gîndim întotdeauna la asta cînd e prea tîrziu?

— Fiindcă, fiind oameni, tindem să ne facem reproşuri. Mai aveţi şi alte rude?

— Nu prea. Tatăl meu e în Arizona. La naiba, nici măcar nu l-am sunat. Un unchi în Florida. Un văr în Pennsylvania. Rezemă capul de tetieră. Trebuie să le găsesc numerele de lelefon.

Imaginea se contura tot mai clar, încredinţînd-o că Bo era complet singur.

— Ştii cumva ce-şi dorea? Ţi-a vorbit vreodată despre aranjamentele de înmormîntare?

— Nu prea. O slujbă, cred… Şi-ar fi dorit o slujbă.

— Sunteţi catolici?

— Ea este… era. Eu tratam cam superficial problema. Ultima împărtăşanie… Fir-ar să fie.

Acum e prea tîrziu pentru asta. Aşa de prost mă simt… oftă el. Niciodată n-am mai făcut aşa ceva. Bunicul meu a murit în urmă cu aproape douăzeci de ani. Într-un accident de maşină. Părinţii mamei mele sînt în Vegas.

— Ai bunici în Vegas?

— Mda… Le place la nebunie acolo. Ultima dată cînd am văzut-o, acu' vreo… două săptămîni, am băut un ceai rece – ştii, de-ăla prost de tot, care se vinde la borcan, cu aromă artificială de lămîie.

— Ar trebui să fie interzis prin lege.

— Exact, rîse el uşor. Am băut un ceai cu gheaţă prost, cu fursecuri *„Chips Ahoy"*, la ea pe terasă. Nu era genul care să gătească. Îi plăcea să joace pinaclul şi să se uite la televizor, la alea cu *„Worid's Worst"*. Cum ar fi: *„World 's Worst Pet Atacks",* sau *„Worid's Worst Vacation Disasters"* Se dădea-n vînt după toate mizeriile alea. Şi fuma trei ţigări pe zi. Virginia Slims. Trei. Niciuna-n plus, niciuna-n minus.

— Şi o iubeai.

— Da. Niciodată nu m-am gîndit prea mult la asta, da' aşa e, o iubeam. Mulţumesc. Îţi mulţumesc că mă ajuţi să suport mai uşor.

— N-ai pentru ce.

Mai liniştit, Bo o îndrumă pînă la destinaţie – o casă frumoasă, de cărămidă, cu o curte îngrijită meticulos. Avea obloane albe şi o verandă scurtă, vopsită tot în alb. Reena îşi imaginează că Bo i-o

vopsise – probabil i-o şi construise.

Pe uşă ieşi o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu ochii înroşiţi de plîns. Purta un trening albastru, iar părul ei şaten-deschis era legat la spate într-o coadă scurtă.

— Bo.. Bo... îmi pare-aşa de rău... îl îmbrăţişă, zguduindu-se din tot trupul cînd îl strînse la piept. Mă bucur mult că ai venit. Îşi trase nasul, apoi făcu un pas înapoi. Scuze, îi spuse ea Reenei. Eu sînt Judy Dauber, vecina.

— Ea e Reena. Catarina Hale. Mulţumesc, Judy, pentru că... ai stat cu ea pân-am venit.

— Sigur că da, scumpule. Sigur că da.

— Ar trebui să intru.

— Du-te.

Reena îl luă de mână şi i-o strînse scurt.

— Vin şi eu, imediat.

Rămase pe peluză, privindu-l cum se ducea la uşă şi intră.

— Credeam că doarme, începu Judy. O secundă, mi-am spus: „*Ei, pentru numele lui Dumnezeu, Marge, ce-i cu tine în pat la ora asta?*” Era o femeie foarte activă. Şi pe urmă mi-am dat seama. Aproape imediat am înţeles. Chiar ieri am vorbit cu ea. Mi-a spus că Bo urma să vină, într-o zi, două, să-i repare robinetul. Şi că avea pentru el o listă de mici treburi pe care voia să i le facă. Era foarte mîndră de el. Despre tatăl lui nu găsea de spus două vorbe bune una după alta, dar pe Bo îl

preţuia enorm.

Bîjbîi după un şerveţel şi se şterse la ochi.

— Ţinea foarte mult la Bo. El era singurul care avea grijă de ea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Singurul care-i dădea atenţie.

— Şi tu aveai grijă.

Judy ridică privirea şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Judy, o cuprinse Reena cu un braţ pe după umeri, pornind spre casă, Bo mi-a spus că bunica lui era catolică. Ştii cumva numele bisericii, al pastorului?

— A, da, da, sigur… Ar fi trebuit să mă gîndesc şi singură la asta.

— Putem da un telefon. Şi poate aflăm şi numerele fiilor ci.

Moartea poate surveni simplu, dar urmările ci sînt întotdeauna complicate. Reena luă legătura cu preotul, iar Bo îl sună pe tatăl lui. Într-un mic birou din camera de oaspeţi se aflau mai multe hîrtii, ordonate cu mare grijă într-un sertar – asigurarea, contractul de înmormîntare, o copie a testamentului, titlul de proprietate al casei, titlul de proprietate al Chevrolet- ului vechi cu care Reena află că Marge Goodnight se deplasa la biserică şi la băcănie.

Preotul sosi atît de repede şi cu o expresie atît de solemnă, încît Recna deduse că Marge fusese o enoriaşă preţuită a parohiei.

Vedea tot mai multe semne ale prezenţei lui Bo. Ordinea din casă o caracteriza pe Marge, cu siguranţă, dar întreţinerea îi aparţinea fară discuţie lui. Nu exista nimic din cîrpelile şi reparaţiile improvizate pe care le vedea adesea în casele şi apartamentele bătrînilor. Aşa cum spunea Judy, Bo îi dăduse atenţie. Avusese grijă de ea.

Bo se ocupă de toate detaliile, dădu telefoanele necesare, vorbi cu preotul şi luă hotărîrile de rigoare. La un moment dat, Reena îl văzu ezitînd şi se apropie să-l ia de mână.

— Cu ce te pot ajuta?

— Vor, ăă... Vor să ştie cu ce ar trebui s-o îmbrace. Pentru înmormîntare. Trebuie să aleg ceva.

— Ce-ar fi s-o fac eu? Bărbaţii nu ghicesc niciodată ce-am vrea să purtăm.

— Ţi-aş fi recunoscător. Lucrurile ei sînt acolo, în dulap. Ai putea să-i ajuţi. Încă n-au... Vreau să zic, e încă acolo.

— E OK. Am eu grijă.

Părea ceva ireal să între în dormitorul unei femei pe care n-o cunoscuse niciodată şi să caute prin dulap, în timp ce trupul ei neînsufleţit zăcea în pat. Din respect, Reena păşi mai întîi spre pat şi o privi.

Marge Goodnight îşi lăsase părul să încărunţească şi-l purta tuns scurt şi drept. Prin

urmare, fusese o femeie serioasă, practică. Mîna stînga, cu verigheta pe deget, zăcea peste pătură.

Îşi imagină că şi Bo stătuse acolo, ţinînd-o de mână şi luîndu-şi rămas-bun.

— E prea mult pentru el, spuse ea în şoaptă. Să-ţi aleagă o rochie, îl cam depăşeşte. Sper că nu te superi dacă de partea asta am să mă ocup eu.

Deschise dulapul şi zîmbi cînd văzu rafturile încastrate în perete.

— Pe astea el le-a făcut, nu-i aşa? întrebă, aruncînd o privire peste umăr spre Marge. Îţi plac lucrurile bine organizate, iar el s-a străduit să te mulţumească. E un model bun. S-ar putea să liu nevoită să-l angajez să-mi facă şi mie ceva asemănător. Ce/ici de taiorul ăsta albastru, Marge? E sobru, dar nu vetust. Şi bluza asta, cu puţină dantelă la plastron…? Drăguţă, dar nu exagerat de veselă. Cred că te-aş fi simpatizat.

Găsi un sac pentru haine, agăţă taiorul şi bluza înăuntru şi, eu toate că îşi dădu seama că nu era necesar, alese nişte pantofi şi lenjerie din sertarul biroului.

Înainte de a ieşi din cameră, se mai întoarse o dată spre pat.

— Am să-ţi aprind o lumînare şi-i voi cerc mamei mele să spună un rozar. Nimeni nu spune rozarul ca mama mea. Dormi în pace, Marge.

Reena sacrifică două ore din timpul ei ca să se ducă la înmormîntare. Bo nu-i ceruse să vină. De

fapt, bănuia că intenţionat evitase s-o cheme. Şedea în spate, deloc surprinsă că participarea era atît de numeroasă. Scurta ei conversaţie cu pastorul îi întărise concluzia că Margaret Goodnight fusese o personalitate respectată în parohie.

Aduseseră flori, aşa cum fac prietenii şi vecinii, iar în biserică mirosea a crini, tămîie şi ceară de lumînări. Reena se ridica în picioare şi îngenunchea în ritmul slujbei care-i era la lei de familiar ca bătăile propriei inimi. Cînd preotul o comemoră pe decedată, vorbi despre ea în termeni personali şi afectuoşi.

Fusese importantă, îşi spuse Reena. Îşi lăsase amprenta. Nu asta era totul în viaţă?

Cînd Bo porni spre amvon ca să vorbească, Reena îşi spuse că pe Marge n-ar fi deranjat-o să ştie cît admira ea felul cum arăta nepotul ci în costum negru.

— Bunica mea, începu el, a fost o femeie dură. Nu suporta proştii. Considera că trebuie să ne folosim mintea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, altfel facem umbră pămîntului degeaba. Mi-a spus că, în timpul Marii Crize, a lucrat într-un magazin cu preţuri de zece cenţi, unde cîştiga un dolar pe zi. Trebuia să meargă pe jos cîte două mile la dus şi alte două la întors – pe orice vreme. Nu i se părea cine ştie ce, făcea doar ceea ce trebuia să facă.

Mi-a mai spus odată că în tinereţe se gîndise să

se călugărească, după care a ajuns la concluzia că prefera să aibă o viaţă sexuală. Sper că e în regulă dacă spun asta aici, adăugă el ca răspuns la rumoarea provocată de asistenţă. S-a măritat cu bunicul meu în 1939. Au avut o lună de miere, cum spunea ea, de două ore, înainte de a trebui să se întoarcă amîndoi la muncă. Se pare că în acel scurt interval au reuşit să-l conceapă pe unchiul meu Tom. Apoi a pierdut o fiică la şase luni şi un fiu în Vietnam, care n-a apucat să împlinească douăzeci de ani. Şi-a pierdut şi soţul, însă niciodată nu şi-a pierdut, ei bine, credinţa. Şi nici independenţa, care era la fel de importantă pentru ea. M-a învăţat să merg pe bicicletă şi să termin întotdeauna ce-am început.

Îşi drese glasul.

— I-au supravieţuit doi fii, vărul ei Jim şi cu mine. O să-mi lipsească.

Reena aşteptă în faţa bisericii în timp ce oamenii îi prezentau condoleanţe lui Bo înainte de a se întoarce la maşini.

Era o dimineaţă frumoasă, cu soare strălucitor şi miros de iarbă proaspăt tunsă. Observă cele două persoane care stăteau cel mai aproape de el. Un bărbat cam de aceeaşi vîrstă, înalt de vreun metru şi şaptezeci şi cinci, cu ochelari cu rame metalice, costum închis la culoare, scump, şi pantofi eleganţi, şi o femeie de vreo treizeci de ani, cu părul scurt şi roşcat, care purta ochelari de soare

şi o rochie neagră fără mîneci.

Bo se desprinse de lîngă cei doi şi se apropie de Reena.

— Îţi mulţumesc că ai venit. N-am prea avut timp să-ţi vorbesc, să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut…

— E-n regulă. Îmi pare rău că nu pot merge la cimitir.

Trebuie să mă întorc. A fost o slujbă foarte frumoasă, Bo. Ai vorbit perfect.

— Mi-era cam frică. Îşi puse ochelarii de soare peste ochii obosiţi. N-am mai fost nevoit să vorbesc în faţa atîtor oameni de la coşmarul vorbitului în public, la liceu.

— Ei bine, ţi-a reuşit de minune.

— Mă bucur că am terminat.

Întoarse capul şi fălcile i se încleştară.

— Trebuie să mă duc cu tatăl meu, arătă el spre un bărbat

În costum negru, cu părul cărunt la tîmple. Bronzat şi în formă, îşi spuse Reena; şi nerăbdător.

— Se pare că nu avem nimic să ne spunem. Cum se poate?

— Nu ştiu cum anume, dar se poate. Îi atinse pe rînd obrajii cu buzele. Ai grijă.

La orele zece, într-o dimineaţă ploioasă de iunie care transforma aerul în vapori, Reena stătea lîngă trupul parţial distrus al unei femei de

douăzeci şi trei de ani. Ceea ce mai rămăsese din ea zăcea pe un covor murdar, într-o cameră şi mai murdară dintr-un hotel pentru care „*magherniţă*” ar fi fost mi atribut generos. Se numea Dewanna Johnson – potrivit permisului de conducere din poşeta de vinii găsită sub pat şi declaraţiei recepţionerului.

Cum nu mai avea aproape deloc faţă şi piept, urma să fie identificată oficial ceva mai tîrziu. Fusese învelită într-o pătură, cu umplutură din saltea aşternută pe deasupra şi în jur ca să servească drept trailere.

Reena făcea fotografii în timp ce O’Donnell începea grila.

— Vasăzică, Dewanna se cazează aici acum trei zile, împreună cu un tip. Plăteşte pe loc pentru două nopţi. Deşi e posibil ca Dewanna să fi ales să doarmă pe podea şi să-şi dea singură foc, mie îmi miroase a treabă necurată.

O’Donnell îşi mestecă guma cu un aer contemplativ.

— Poate că tigaia de-acolo, mînjită de sînge şi materie cenuşie, ţi-a dat primul indiciu.

— Iisuse, Dewanna, pariez că te-a pocnit zdravăn mai întîi. Avea surse considerabile de combustibil – pătura şi umplutura saltelei. Pe urmă, mai era şi grăsimea ei, pentru efectul de lumînare. Dar a încurcat-o. Ar fi trebuit să deschidă o fereastră şi să toarne pe covor un

lichid inflamabil. Aşa, n-a fost destul oxigen că flacăra să ducă treaba pînă la capăt. Sper că era moartă cînd i-a dat foc. Aştept să primim confirmarea de la medico-legal şi de la radiologie.

Se îndepărtă pentru a cerceta restul camerei şi aşa-zisa chicinetă. Pe jos zăceau farfurii sparte, iar linoleumul cenuşiu era mînjit cu un amestec în care identificaseră carne tocată de vită şi Hamburger Helper.

— Se pare că pregătea cina cînd individul a dat buzna. În tigaie au rămas resturi de mîncare şi bucăţi din ea. Probabil a luat tigaia chiar de pe aragaz.

Se întoarse, cu mîinile flexate ca şi cum ar fi ţinut de coada tigăii, şi mimă o lovitură.

— Lovitura a propulsat-o înapoi. Petele de sînge de-aici confirmă direcţia. Imediat, i-a dat încă o lovitură pe rever şi de data asta a căzut la podea. S-ar putea s-o mai fi lovit de cîteva ori înainte să-şi spună: *„Aoleu, Doamne, ce-am făcut?!”*

Ocoli cadavrul.

— S-a gîndit să-i dea foc ca să ascundă crima dar grăsimea animală nu arde uniform. Flăcările mici distrug ţesuturile, consumă faţa, dar nu ridică temperatura din cameră – mai ales că uşile şi ferestrele sînt închise – suficient de mult încît să aprindă umplutura, ca să nu mai vorbim şi de pătura groasă cu care era învelită.

— Aşadar, după cîte se pare, nu căutăm un

chimist.

— Sau pe cineva care să fi plănuit totul. O crimă, fară premeditare, după cum arată locul.

Renna intră în baie. Capacul de la bazinul toaletei era plin de cosmetice. Spray de păr, gel, rimei, rujuri, farduri de pleoape.

Lăsîndu-se pe vine, începu să caute printre resturi cu mîinile înmănuşate. Peste cîteva clipe reveni în cameră aducînd o cutie.

— Cred c-avem şi mobilul, declară ea, arătînd testul de sarcină.

Descrierea vagă făcută de recepţioner bărbatului care se cazase împreună cu victima fu completată de amprentele ridicate de Reena de pe tigaie.

— L-am prins, îi spuse ea lui O'Donnell, întorcîndu-se cu scaunul rotativ spre biroul lui. Jamal Earl Gregg, douăzeci şi cinci de ani. Cu cazier. Violenţă, viol intenţionat, vătămare corporală premeditată. A ispăşit o condamnare la Red Onion, în Virginia. A fost eliberat acum trei luni. Are înregistrată o adresă din Richmond.

— Aşa că, poate facem o ieşire pe teren.

— Am mai aflat şi de un Mastercard curent pe numele ei. Nu l-am găsit nicăieri.

— Dacă l-a luat el, o să-l folosească. Boul. Hai să-l dăm în urmărire. Poate scăpăm de un drum pe Nouăzeci şi cinci.

Reena scrise raportul şi căută posibili cunoscuţi.

— Singura legătură pe care-o găsesc cu oraşul Baltimore e un coleg de celulă de la Red Onion. Tipul e încă înăuntru, ispăşeşte o sentinţă pentru trafic de droguri.

— Jamal a fost arestat pentru posesie nelegală de arme.

Poate c-a venit încoace ca să între în legătură cu cunoştinţele amicului.

— Despre Dewanna Johnson n-am găsit nimic. Nici penal, nici delincvenţă juvenilă, nici arestări, însă ea şi Gregg au învăţat la acelaşi liceu.

O'Donnell îşi coborî pe nas ochelarii de citit.

— S-au iubit în liceu?

— Am văzut lucruri şi mai ciudate. El iese, o ia şi pleacă spre Baltimore – pe banii ei, cu maşina ei. Trebuie să fie iubire la mijloc. Am să sun la adresele trecute pe permisul de conducere, să văd ce aflu.

— Lasă-mă pe mine să-l informez pe căpitan, propuse O'Donnell. Să văd dacă vrea să mergem la Richmond.

Cînd O'Donnell se întoarse, Reena vorbea la telefon; îi făcu semn să aştepte.

— Vă mulţumesc, doamnă Johnson. Dacă primiţi vreo veste de la fiica dumneavoastră sau auziţi ceva despre locul unde s-ar putea afla Jamal Gregg, vă rog să mă anunţaţi. Aveţi numărul meu. Da. Vă mulţumesc încă o dată.

Apoi îşi împinse scaunul înapoi şi-l privi pe

O’Donnell.

— Da, s-au iubit în liceu. De fapt, s-au iubit atît de mult încît Dewanna are o fetiţă de cinci ani. A luat-o maică-sa. Jamal şi Dewanna au plecat acum trei zile – trecînd peste obiecţiile mamei. O ocazie de angajare. A zis că faţă n-avea pic de minte cînd era vorba de pierde-vară ăsta şi speră că acum să-l înfundăm de tot, ca să aibă şi fiica ei o şansă de a-şi face o viaţă civilizată. Nu i-am pus că, după toate probabilităţile, Dewanna a pierdut deja orice şansă.

— Are un copil cu ea. Iese din închisoare, gata să se-apuce de ceva, iar ea îi spune că mai are unul pe drum. El îşi pierde capul, îi face de petrecanie, îi dă foc, ia cîrdul, banii din poşetă şi maşina.

— Aş zice că se leagă.

— O să primim aprobarea să ne ducem la Richmond. Stai

Ridică receptorul telefonului care începuse să sune.

— Unitatea de Incendieri. O’Donnell… Mda… mda… în timp ce vorbea, începu să noteze. Aşteaptă-ne cu autorizaţia. Venim acum, spuse el şi închise.

Reena se ridicase deja în picioare şi îşi lua haina.

— Unde?

— Magazinul de băuturi de pe Central.

Din mers, luă un aparat de radio şi ceru întăriri.

Cînd ajunseră acolo, individul plecase. Frustrată, Reena i Tunase în ploaia de-afară, lovind cu piciorul în cauciucul din spate al maşinii pe care Jamal o lăsase parcată la bordură. Cînd îşi auzi telefonul celular cîntînd, îl scoase şi răspunse.

— Hale… OK. Am înţeles. Închise. Victima era gravidă în şase săptămîni. Cauza morţii: lovitură în cap.

— Ce repede a lucrat legistul nostru! se miră O'Donnell.

— Vorbă dulce mult aduce. Tipul nu poate fi departe. Chiar dacă s-a hotărît să abandoneze maşina, tot n-a putut ajunge prea departe.

— Aşa că, îl căutăm. Hai şi nu mai sta în ploaie.

O'Donnell se aşează iar la volan.

— Merge pe jos. E ofticat că nu şi-a primit pileală.

— La un bar. Care-i cel mai apropiat?

Privind-o, O'Donnell zîmbi.

— Ăsta zic şi eu raţionament. Dădu colţul, adăugînd: Hai s-aruncăm o privire.

Locul se numea „*Ascunzătoarea*". Mai mulţi clienţi păreau că nici nu fac altceva – se ascundeau de ploaie, cu sticlele în mîini.

Jamal, care se afla la capătul tejghelei, sări de pe scaun şi o luă la goană spre ieşirea din spate.

Ştia să recunoască sticleţii, fu singurul gînd al

Reenei cînd se repezi după el. Ajunse pe alee cu trei paşi înaintea lui O'Donnell. Se feri de pubela metalică pe care o aruncase Jamal în calea ei. O'Donnell nu reuşi.

— Te-a lovit? strigă ea.

— Prinde-l! Vin şi eu.

Jamal era rapid, dar Reena se mişca şi mai iute. Cînd sări peste gardul din fundul aleii, îl urmă la un pas.

— Poliţia! Nu mişca!

E rapid, dar nu cunoştea oraşul Baltimore. Ea se mişca şi mai repede şi cunoştea oraşul.

Aleea pe care fugise era înfundată. Înnebunit, Jamal se întoarse în loc şi scoase un cuţit.

— Hai încoa' putoare, strigă el.

Fără să-l scape din ochi, Reena îşi scoase arma.

— Eşti prost sau ce? aruncă cuţitul, Jamal, pînă nu te împuşc.

— N-ai tu curajul să tragi.

La asta, Reena zîmbi, deşi palmele îi erau scăldate într-o sudoare rece şi abia îşi stăpînea tremurul genunchilor.

— Punem pariu?

Îl auzi din spate pe O'Donnell gîfîind şi înjurînd; niciodată nu ascultase o muzică mai dulce.

— Merg şi eu, se oferi el, rezemîndu-şi arma de gard.

Jamal lăsă cuţitul să cadă.

— Da' n-am făcut nimic. Beam şi eu un pahar,

atîta tot.

— Mda, pe-asta spune-i-o lui Dewanna şi copilului pe care-l purta în pîntec, zise Reena.

Inima i se lovea dureros de coaste, ca un piston, cînd porni înainte.

— La pămînt, nenorocitule. Mîinile la ceafă, îl somă ea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi…

Culcîndu-se pe burtă, Jamal împreună mîinile după cap.

— Aţi greşit persoana, zise el.

— După ce intri iar la pîrnaie, poate reuşeşti să studiezi proprietăţile focului. Pînă atunci, Jamal Earl Gregg, eşti arestat pentru suspiciune de omucidere.

Reena dădu un şut cuţitului şi îi puse lui Jamal cătuşele. Erau uzi pînă la piele cînd se auziră sirenele.

— Nu te-ncurci, Hale, zise O’Donell rînjind.

— Mda…

Şi, pentru că totul se terminase, Reena se aşeză pe bordura trotuarului ud, străduindu-se să-şi domolească respiraţia.

16

Ei bine, se terminase, îşi spuse Bo întrând în casă. În cea mai mare parte. Avocaţi, asigurare,

contabilitate, agenţi imobiliari… Toate întîlnirile alea, toate hîrţoagele. Ca să nu mai vorbească şi de cele două ciocniri cu tatăl său.

„*Gata, s-a terminat!*”, îşi spuse el din nou, fără să se poată decide dacă se simţea uşurat sau deprimat.

Puse o cutie de ambalaj lîngă cea pe care o adusese deja în casă, lăsîndu-le pe amîndouă la baza scărilor. Mai avea încă una în maşină. Putea s-o lase acolo, reflectă el, şi să se ocupe de toate mai tîrziu, dar ar fi fost gata să jure că aude vocea bunicii sale spunîndu-i să termine ceea ce începuse.

— OK, OK…

Împinse părul deja năclăit de sudoare de pe frunte şi ieşi iar din casă.

O bere i-ar fi prins bine. O bere, un duş fierbinte, poate şi puţin vin. Ca să se mai răcorească. Să se decompreseze. În timp ce ridica prelata camionetei ca să ia ultima cutie, o văzu pe Reena sosind şi imediat îi pieri orice gînd la o seară în chiloţi, cu ochii la meci.

— Salut.

I se părea că arată cam palidă şi obosită, dar putea fi şi din cauza ploii.

— Salut şi ţie.

Nu avea nimic pe cap, iar părul ei era o junglă de tirbuşoane roşcate.

— Ai un moment? o întrebă el. Vrei să intri?

Reena ezită, apoi ridică uşor din umeri.

— Sigur. Ai nevoie de o mâna de ajutor?

— Nu, ale mele îmi ajung.

— Nu te-am prea văzut săptămîna asta, comentă ea.

— Am avut mult de lucru, printre întîlniri. A reieşit că-s executorul testamentar al bunicii mele. Ştiu că sună foarte incitam şi pretenţios, căci nu a lăsat în urma ei cine ştie ce avere. În cea mai mare parte am avut de-a face numai cu avocaţi şi hîrţoage. Mulţumesc, adăugă el cînd Reena îi deschise uşa. Vrei nişte vin?

— Cam la fel de mult pe cît vreau să respir în continuare.

— Să-ţi dau un prosop.

Puse cutia lîngă celelalte şi porni pe culoar, intrînd în baia despre care Reena ştia că era pe jumătate cît una normală.

Casa avea o topografie aproape identică cu a ei, dar contribuţia lui Bo o punea în valoare. Lemnăria şi podelele fuseseră lăsate în culoarea lor naturală şi lăcuite, iar pereţii erau de un verde profund, cald, care accentua esenţa de stejar auriu. Sub tavanul înalt agăţase o lampă ca un felinar.

Holului nu i-ar fi stricat un covor, îşi spuse Reena. Ceva cehi, puţin uzat şi plin de caracter. Probabil că Bo plănuia să refiniseze masa de lîngă uşă, unde-şi aruncase cheile.

El reveni cu două prosoape bleumarin.

— Ai făcut nişte amenajări frumoase aici.

— Zău? Se uită el înjur, continuînd să-şi frece părul cu un prosop. Cel puţin, am început bine.

— Da, e un început foarte bun, confirmă ea, intrînd în living.

Mobila avea nevoie de ajutor. De nişte huse – sau, şi mai bine, de cîteva înlocuiri. Bo avea cel mai mare televizor pe care-l văzuse în viaţa ei, care domina un perete întreg. Pereţii aveau o nuanţă de verde puţin mai închisă, iar lemnăria arăta senzaţional. Micul şemineu avea un fronton de granit crem, încadrat în acelaşi stejar auriu, cu o poliţă lată şi masivă deasupra.

— Dumnezeule, dar e superb, Bo! Serios! îl asigură ea, îndreptîndu-se spre şemineu şi trecîndu-şi degetele peste poliţă; era prăfuită, dar dedesubt se simţea textura mătăsoasă a lemnului. O, ia te uită ce ţi-ai făcut în jurul ferestrei!

Fereastră era încadrată de rafturi.

— Exact de-un detaliu de genul ăsta avea nevoie o cameră atît de mare. O adună fără să se piardă senzaţia de spaţiu. Şi o face mai familiară.

— Mulţumesc. Mă gîndeam să le pun şi geamuri – de sticlă mată eventual. Încă nu m-am hotărît. Am să fac asta la vitrinele pe care le pregătesc pentru sufragerie, aşa că cele de-aici s-ar putea să le las deschise.

Era mîndru de munca lui, iar entuziasmul

Reenei îl însufleţea şi mai mult.

— Bucătăria e gata dacă vrei s-o vezi.

— Vreau.

În timp ce ieşeau, Reena mai aruncă o privire înapoi, spre şemineu.

— Poţi face aşa ceva şi la mine în casă?

— Pot face tot ce vrei.

Ea îi dădu prosopul înapoi.

— Va trebui să vorbim despre tarife.

— Am să-ţi fac o reducere de preţ sentimentală.

— Aş fi o proastă s-o refuz.

Din mers, vîrî capul şi în celelalte camere.

— Sînt băgăreaţă. Aici ce-o să fie? Un fel de mini – cinema?

— Cam aşa mă gîndeam şi eu. E loc destul pentru un sistem home cinema. Lucrez la un plan.

— Folosind monstrul din living ca instrument de măsurat.

Bo zîmbi dezinvolt.

— Dacă tot te uiţi la televizor, de ce să nu te uiţi cu adevărat?

— Mă gîndeam că, la mine, camera asta s-o folosesc pentru bibliotecă. Multe rafturi, culori calde, eventual să pun şi un mie şemineu cu gaz… Fotolii mari, cu perne moi.

— Peretele ăla ar fi bun pentru şemineu, arătă el, ridicînd bărbia. Iar sub fereastră ar merge o canapea.

— O canapea sub fereastră… ÎI privi lung. Cît de

sentimental eşti?

— Voiam să beau o bere şi să mă uit la meci. Şi atunci te-am văzut pe tine.

— Foarte sentimental.

Ieşi agale, aruncînd o privire şi în baia mică. Gresie nouă pe jos, observă ea, instalaţii noi. Urma sufrageria, unde găsi lucrări majore în curs de realizare.

— E mult de lucru, observă ea.

— Îmi place să lucrez. Chiar şi atunci cînd trebuie să mă strecor printre comenzile clienţilor activi. Afacerile merg bine, aşa că locuinţa asta îmi ia mai mult timp decît cea dinainte. Dar îmi place aici, ceea ce e foarte important. Şi pe urmă, mai eşti şi tu.

— Hmmm.

Preferînd să nu comenteze, Reena intră în bucătărie.

— Bo, dar e uluitor! Arată ca-ntr-o revistă!

— Bucătăria e sufletul casei.

Deschise uşa spălătoriei şi aruncă prosoapele înăuntru.

— Principalul argument la vînzare. În general, aici încep renovările.

Bo pardosise bucătăria cu dale mari de gresie în culoarea ardeziei, reproducînd tonurile de pe tăbliile bufetului şi suprafeţele dulapurilor. Unele vitrine aveau geamuri plumbuite. Instalase şi un bar pentru gustările luate în grabă şi adăugase un

bovindou cu vedere spre curtea din spate. Pervazurile late erau din piatră şi aşteptau să fie împodobite cu ghivece de flori sau plante medicinale.

— Nu te-ai zgîrcit la instalaţii. Le cunosc şi eu. Mi-ar plăcea să am un grătar ca ăsta, încastrat în perete.

— Ţi-l pot pune la un preţ bun. Nivel de firmă.

— Şi corpurile de iluminat îmi plac. Stilul ăsta se potriveşte perfect.

Bo apăsă pe un comutator, făcîndu-i ochii să strălucească. Lumina se răspîndea de sub dulapurile de sus.

— Reuşit efect. Încep să te invidiez pentru bucătărie. Vitrina asta e extraordinară. De ce nu ai pus nimic în ea?

— N-aveam ce. Cred că de-acum o să am. Uncie dintre lucrurile bunicii.

Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de vin alb.

— Mi-a lăsat tot ce avea. Mă rog, a făcut o donaţie şi pentru biserică, dar pe celelalte mi le-a lăsat mie. Şi casa, şi tot…

— Te întristează, constată ea încet.

— În parte, cred că da. Îi sînt recunoscător.

Un moment, stătu cu sticla de vin în mână, rezemat de frigider.

— Casa e în perfectă stare, fară niciun fel de datorii, şi după ce voi reuşi să trec peste sentimentul de vinovăţie, am s-o vînd.

— N-ar vrea să te simţi vinovat. Nu se aştepta să te muţi acolo. E doar o casă.

Bo scoase două pahare şi le umplu.

— Ajungem şi acolo. N-are nevoie de prea multe reparaţii. Am întreţinut-o permanent. Acum am început s-o golesc. Cutiile de dincolo, îi arătă el, oferindu-i un pahar. În majoritate sînt fotografii, cîteva dintre bijuteriile ei şi…

— Lucruri cu valoare sentimentală.

— Mda, cu valoare sentimentală. Avea două desene pe care i le-am făcut cînd eram mic. Ştii, case pătrate cu acoperişuri

triunghiulare… Un soare mare, galben şi rotund… Păsări care zboară…

— Te-a iubit.

— Ştiu. Tatăl meu preferă să se simtă rănit şi jignit că lui nu i-a lăsat nimic. Cred că a văzut-o de vreo două ori în ultimii cinci, şase ani, iar acum face pe fiul îndurerat. Se întrerupse, clătinînd din cap. Îmi pare rău.

— Familiile sînt complicate. Cine s-o ştie mai bine decît mine. Ea singură a ales, Bo. Era dreptul ei.

— Am înţeles asta… răspunse el, masîndu-şi apăsat cu degetele mijlocul frunţii. I-aş putea da şi lui o parte din bani după ce vînd casa, dar ei nu i-ar conveni, aşa că n-am să-i dau nimic. Unchiului şi vărului meu le-a lăsat cîteva mărunţişuri. Cred că prin asta a spus tot ce avea de spus. Oricum…

Făcu un efort să alunge gîndurile.

— Ţi-e foame? Să-ţi fac ceva de mîncare?

— Găteşti?

— Am învăţat cîte ceva cu mult timp în urmă – şi, printr-o coincidenţă fericită, am aflat că pentru o femeie un bărbat care găteşte e ca un preludiu.

— Nu greşeşti. Ce-avem pe listă?

Bo zîmbi.

— Văd eu imediat. Pînă mă uit, ce-ar fi să-mi povesteşti de ce arăţi atît de obosită?

— Arăt obosită? întrebă ea sorbind din vin, în timp ce Bo deschidea frigiderul. Aşa oi fi… Sau, am fost… Am avut o zi grea. Vrei să te plictisesc cu ea?

— Îhî.

Găsi nişte piept de pui, îl puse în cuptorul cu microunde ca să se decongeleze, apoi trase sertarul cu zarzavaturi.

— Partenerul meu şi cu mine lucram la un caz. Un hotel ieftin din sudul oraşului. O singură victimă, o femeie. Capul şi aproape tot pieptul îi fuseseră… Şi uite că acum îmi dau seama că nu-i cel mai potrivit subiect de conversaţie înainte de cină.

— E OK. Am un stomac rezistent.

— Să zicem că a fost arsă grav în încercarea de a ascunde faptul că fusese omorîtă în bătaie. Nici măcar n-a făcut o treabă prea bună nenorocitul. Totul se vedea de la o poştă, sărea în ochi.

Îi povesti totul în linii mari, privindu-l cum amesteca o compoziţie într-un castronaş de inox pentru a o turna apoi peste pui.

— Ai o meserie grea… E greu să vezi tot ce vezi acolo…

— Eşti nevoit să mergi pe linia dintre obiectivitate şi compasiune. Şi e destul de nesigură. Cred că m-a cam zguduit în ceea ce-o priveşte pe Dewanna. Toate articolele ei cosmetice îngrămădite pe toaletă, mîncarea pe care încercase s-o gătească… îl iubiea pe nemernic, dar el s-a înfuriat aşa de tare că rămăsese iar gravidă – de parcă ar fi fost vina ei – încît i-a stîlcit faţa cu o tigaie, după care a continuat s-o bată pîn-a omorît-o, iar la urmă i-a dat foc. L-a aprins părul. Ca să faci una ca asta, e nevoie de multă cruzime.

Bo îi mai turnă puţin vin.

— Şi l-aţi prins?

— Nici n-a fost greu. E prost făcut grămadă. A folosit cîrdul ei – sau a încercat… Totuşi, ne-a dat de furcă. Ne-a mirosit că eram poliţişti în clipa în care am intrat în băruleţul ăla jegos. A fugit prin spate, iar pe partenerul meu l-a lovit cu o pubelă. Eu m-am ţinut după el, l-am ajuns din urmă, am sărit peste un gard, ploua cu găleata… Nici nu mai gîndeam, acţionam doar. Nu cunoştea oraşul şi a nimerit într-o fundătură. S-a întors şi a scos cuţitul.

— Iisuse, Reena.

Reena clătină din cap.

— Am pistol. Pistol, pentru numele lui Dumnezeu. Ce credea, c-am s-o iau la goană ţipînd?

„Totuşi, o parte din ea ar fi vrut s-o facă”, îşi zise şi continuă:

— Am mai fost nevoită să scot arma, de cîteva ori, dar aproape fără să mă gîndesc. Acum… îmi tremurau mîinile şi mi-era îngrozitor de frig. Un frig interior, nu de la ploaie. Ştiam că era posibil s-o folosesc. Niciodată n-am fost nevoită să trag. Mi-era frig fiindcă putea fi necesar să trag. Mi-era frig fiindcă ştiam c-o puteam face. Poate c-o şi doream, pentru că… încă mai aveam în minte imaginea ei, a tot ceea ce-i făcuse. Eram speriată. Pentru prima oară am fost cu adevărat speriată făcându-mi datoria. Cred că m-a luat prin surprindere. Aşa că…

Trase aer în piept, apoi sorbi din pahar.

— Ofertă cu vinul şi cina a nimerit la fix. Mi-e mai bine în compania cuiva decît singură. Şi nu e genul de subiect despre care să-mi placă să discut cu familia mea. Chestiile astea îi îngrijorează.

Şi pe Bo îl îngrijora, dar nu părea cel mai potrivit răspuns, îi dădu un altul care-i trecu prin minte.

— Oamenii obişnuiţi nu înţeleg… nu pot înţelege situaţiile prin care treci tu. Nu numai stresul, care

trebuie să fie enorm, nici măcar pericolul personal – dar mai ales emoţiile. Ceea ce vezi, ceea ce ai de făcut şi ce efecte au asupra ta.

— Astea-s motivele pentru care mi-am ales o muncă de soiul ăsta. Ceea ce i s-a întîmplat lui Dewanna Johnson e unul dintre ele. Şi mă simt mai bine, aşa că-ţi mulţumesc că m-ai lăsat să-ţi povestesc totul pe larg. Scrierea unui raport nu are acelaşi efect calmant. Vrei să te ajut la prepararea cinei?

— Nu, mă descurc. Dacă-ţi cer că cureţi cartofii, îşi pierde valoarea seducătoare.

— Încerci să mă seduci, Bo?

— Mă străduiesc.

— În general, cît îţi ia ca să treci de etapa străduinţei?

— De obicei nu atît de mult. Mai ales dacă ţinem seama şi de cei treisprezece ani care au trecut.

— Atunci aş zice că a fost destul. Reena puse paharul pe masă şi se ridică în picioare. Oricum, va trebui să laşi un timp puiul ăla la marinat, adăugă şi se duse spre el.

— Cred că-n clipa asta ar trebui să dau o replică deşteaptă, dar mi s-a făcut un gol în minte.

Îşi puse mîinile pe şoldurile ei, ridicîndu-le încet pe talie, şi o trase tot mai aproape.

Apoi înclină capul şi se opri cu buzele la un milimetru de ale ei, doar atît cît să-i simtă respiraţia scurtă, nerăbdătoare. Privind-o în ochi o

clipă, schimbă unghiul şi o muşcă uşor de buza de jos, ca apoi să o sărute.

Mirosea a ploaie, avea gust de vin. Mîinile ei îl strîngeau de umeri, apoi începură să-i răvăşească părul, iar trupul i se lipi de al lui. Bo se mişcă pe negîndite, întorcîndu-se astfel încît s-o rezeme cu spatele de bufet, imobilizată, în timp ce gura lui o explora îndelung pe a ei.

Dinţii Reenei îi strînseră uşurel limba, făcîndu-i sîngele şi-aşa înfierbîntat să dea în clocot. Sunetul pe care-l scoase era undeva între rîs şi geamăt. Vederea lui Bo se împăienjeni. Mîinile ei nu mai erau tocmai sigure cînd îi scoase cămaşa din pantaloni.

— Te pricepi la treburile astea… bîigui ea.

— E valabil şi pentru… Reena…

Repezi gura pe gîtul ei, apoi urcă din nou spre buze.

— Vreau să… Hai să mergem sus…

Totul în ea era deschis, dornic şi pregătit. Mîinile ei erau sub cămaşa lui şi îşi înfipse degetele în muşchii tari. Dorea să simtă acel trup peste al ei, vînjos, fierbinte, pătimaş.

— Îmi plac podelele tale. La să vedem cum rezistă.

Lui Bo i se păru că-şi aude bătăile propriei inimi, puternice, insistente. Cînd o îndepărtă de el îndeajuns ca să-i tragă jacheta în jos, de-a lungul braţelor, recunoscu în sfîrşit sunetul: cineva

ciocănea la uşa din faţă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Reena îl muşcă de bărbie.

— Aşteptai pe cineva?

— Nu. Poate c-o să… Dar bătăile se înteţeau. Fir-ar să fie… Ascultă, nu te mişca. Respiră numai dacă ai nevoie, dar nu te mişca. O apucă strîns de umeri. O, Doamne, uită-te la tine. Îmi vine să… Stai aici, chiar aici, fiindcă pot să-mi reiau poziţia întocmai după ce-l omor pe cel de la uşă. Doar un minut o să-mi ia ca să-i scurtez zilele…

— Am un pistol, i-l oferi Reena.

Rîsul lui fu cam chinuit.

— Mulţumesc, dar pot şi cu mîinile goale. Să nu dispari, să nu te răzgîndeşti. Să nu faci nimic!

Reena zîmbi în urma lui, apoi îşi apăsă o mînă pe inimă. *„Este priceput”*, reflectă ea. De fapt, era de-a dreptul excepţional. Un bărbat care putea să sărute aşa… şi avea mîini atît de iscusite… avea potenţialul unui amant grozav. Şi totuşi, acum, că avea un moment de răgaz în care să-şi limpezească focul din creier, îşi zise că tot mai bine era să se ducă la etaj…

Îşi aruncă părul pe spate şi ieşi din bucătărie să vadă dacă Mo îl expediase pe intrus.

Îl găsi în uşă, ţinînd în braţe o roşcovană scundă şi drăgălaşă. Femeia – roşcata pe care Reena o văzuse la înmormîntare – îşi rezemă capul pe umărul lui şi tot trupul i se zguduia de suspine.

— Mă simt aşa de prost, Bo… Nu credeam să mă simt atît de prost… Nici nu ştiu ce să fac…

— E-n regulă. Haide, lasă-mă să închid uşa.

— E o prostie… Ştiu că-s o proastă, dar n-am ce face.

— Nu eşti proastă. Hai, Mandy, doar să…

Se întrerupse cînd o văzu pe Reena, iar pe chip i se succedară mai multe expresii – surpriză, jenă, scuză, negare…

— Ăă… ăă… păi…

Pe faţa lui Mandy continuau să şiroiască lacrimi cînd întoarse capul spre Reena. Apoi se îndepărtă de Bo, cu obrajii mai roşii ca părul.

— O, Iisuse… îmi pare rău… aşa de rău îmi pare… Nu ştiam că e cineva la tine. Doamne, ce idioată sînt… Iertaţi-mă… mă duc…

— E-n regulă. Eu tocmai plecam.

— Nu… Dumnezeule… Eu trebuie să plec. Îşi frecă obrajii umezi cu palmele. Închipuie-ţi că nici n-am fost aici. Partea mai demnă din mine n-a fost.

— Nu-ţi face griji. Serios. Venisem doar să văd casa. Stau în vecini, Reena Hale.

— Mandy… Reena? repetă ea. Dar te ştiu… îşi trase nasul, ştergîndu-şi iar lacrimile. Vreau să zic, nu personal… Am studiat la Maryland în aceeaşi perioadă cu tine. Eram vecina de jos a lui Josh Bolton. Ne-am cunoscut pentru cîteva minute înainte să… Vocea i se frînse, iar pe faţă i se aşternu din nou amărăciunea. O, Doamne, ce

mizerie…

— L-ai cunscut pe Josh?

— Da… da… îşi apăsă mîna peste gură şi începu să se legene ce mică e lumea… şi ce îngrozitoare… nu-i aşa?

— Uneori. Acum chiar trebuie să plec.

— Mandy, aşteaptă-mă un minut, începu Bo – dar Reena clătina deja din cap, ieşind pe uşă.

— Nu. E mai bine aşa. Vorbim altă dată, spuse ca şi porni repede spre uşa ei prin ploaia măruntă.

— Bo, nici nu ştii ce rău îmi pare… Ar fi trebuit să te sun… sau să mă îmbăt criţă… Du-te după ea, îl îndemnă Mandy.

Dar Bo ştia că momentul se pierduse. Şi văzuse faţa Reenei cînd auzise numele lui Josh Bolton. Acolo citise nu numai surpriză, ci şi durere.

— E-n regulă. Hai să stăm jos.

Poate că era efectul zilei, al vinului sau al ploii, dar Reena îşi umplu cada, îşi turnă încă un pahar de vin, apoi se cufundă în apă. Şi plînse. Inima, capul, burta o dureau de plîns, iar cînd termină, cînd se opri în sfîrşit, era toropită şi buimacă.

Se şterse, îmbrăcă o pereche de pantaloni subţiri de flanelă şi un tricou, după care coborî la parter să-şi pregătească ceva de mîncare.

Bucătăria ei părea atît de mică şi de lipsită de viaţă… Singuratică, îşi spuse ea – se simţea stoarsă, strivită de-atîta singurătate.

Vinul şi ploaia, probabil şi accesul de plîns îi

provocaseră dureri de cap. Nu avea stare să gătească, aşa că scoase unul dintre pachetele de gata ale mamei sale şi îşi încălzi o supă de peşte. Lăsă cratiţa pe aragaz ca să nu se răcească şi îşi mai turnă un pahar de vin.

Ciudat cum te poate ajunge durerea peste ani, continuînd să te cuprindă în încleştare... Nu se mai gîndea la John decît rareori, de obicei cu un regret surd mai degrabă decît cu durere. Regretul pentru băiatul care nu devenise niciodată pe de-a-ntregul bărbat, şi un soi de durere dulce-amăruie.

„Sînt cu garda jos", îşi spuse ea, privind în cratiţa cu supă. O zi grea, iar acum o singurătate atît de acută, încît o simţea ca pe un pumnal în inimă.

La auzul bătăii în uşa din spate, ridică privirea şi oftă. Ştia că era Bo încă înainte de a deschide.

Avea părul ud.

— Ascultă, pot să intru un minut? Nu vreau decît să-ţi explic…

Reena se întoarse, lăsînd uşa deschisă.

— Nu e nevoie să-mi explici nimic.

— Păi, ba e, fiindcă a părut că… Şi nu era… Nu e. Mandy şi cu mine sîntem prieteni şi nu ne… Adică, ne-am, da' e mult de-atunci. Reena… n-ai putea să te uiţi la mine?

Reena ştia că avea să-i vadă urmele lacrimilor pe faţă. Nu-i era ruşine cu lacrimile ei, dar pe moment era iritată din cauza lor, şi dintr-a ei. Şi

din cauza lui.

— Am avut o zi foarte proastă, zise ea şi se întoarse totuşi cu faţa spre el. Pur şi simplu s-au adunat prea multe. Pot să rezist. Şi am impresia că prietena ta a avut o zi şi mai rea.

— Într-adevăr. Suntem… prieteni.

Reena îl privi cum îşi vîra mîinile în buzunare ca orice bărbat care se simte nelalocul lui şi nefericit şi nu ştie ce să facă cu ele.

— Şi era distrusă… Mandy… fiindcă tocmai a aflat că fostul ei soţ se însoară. Mama lui de labagiu… Scuze. A suportat greu divorţul, şi nu-s nici două săptămîni de cînd s-a pronunţat. A afectat-o foarte tare.

Reena se rezemă de bufet, sorbindu-şi vinul în timp ce asculta explicaţiile. *„Bietul om*", îşi spuse ea, *„prins între două femei emotive, într-o noapte toridă şi ploioasă…"*

— Mă cam îmbăt. Vrei şi tu?

— Nu, dar îţi mulţumesc. Reena…

— În primul rînd, am antrenament şi spirit de observaţie. Am recunoscut clar în scena din uşa ta o îmbrăţişare între amanţi. V-am mai văzut împreună la înmormîntarea bunicii tale şi mi-am dat seama ce înseamnă pentru tine.

— Sîntem doar…

— O familie, îl întrerupse ea. Face parte din familia ta. Din familia ta, Bo.

O parte din tensiunea de pe chipul lui se risipi.

— Mda… Da, aşa e.

— Iar ceea ce-am văzut în seara asta era o femeie distrusă şi mi-am imaginat că nu avea nevoie şi nici nu voia ca o străină să se amestece în problemele ei. Eu, una, n-aş fi vrut. În al doilea rînd, dacă e să ţinem un scor, ai punctat pentru că n-ai fost atît de egoist încît să alungi o prietenă ajunsă la mare necaz ca să te poţi arunca în pat cu mine. Unde e?

Doarme. A plîns pîn-a adormit. Pe urmă, am văzut aprinzîndu-se lumina aici, la tine, aşa c-am vrut să… am vrut să-ţi explic.

— Şi mi-ai explicat. Nu sînt furioasă.

Nu numai că nu era furioasă, dar nu se mai simţea nici singură.

— Nu sînt geloasă din fire şi n-am stabilit niciun fel de reguli de bază – nici măcar dacă vom avea sau nu nevoie de ele. Voiam să facem sex şi n-am făcut. Ridică paharul. O să mai avem ocazia.

— Nu eşti furioasă, repetă el, dînd din cap, dar eşti nemulţumită.

— Nu din cauza ta.

Ca să aibă ceva de făcut, luă o lingură şi începu să amestece în supă.

— Sau nu numai din cauza ta, preciză ea. Mai degrabă din cauza trecutului. A fost un băiat de ispravă, care s-a pierdut.

— John. Ai avut o legătură cu el?

— A fost primul meu bărbat în lumea asta mică

şi îngrozitoare.

Nu-i mai rămăsese nicio lacrimă s-o verse pentru el – nu acum…

— Destul de ciudat, eram cu el în noaptea cînd m-ai văzut la petrecerea aia. Cu el am venit, cu el am plecat. La el acasă m-am dus. A fost prima oară pentru mine.

— L-am cunoscut.

Lingura se lovi de cratiţă cu zgomot cînd Reena întoarse brusc capul.

— Vă cunoşteaţi, tu şi Josh?

— Nu foarte bine, dar am fost prezentaţi. L-am întîlnit în ultima lui zi de viaţă. În aceeaşi zi cînd am cunoscut-o şi pe Mandy. O întîlnire pe neve – dublă, împreună cu prietenul meu Brad şi cu fata aia cu care umbla el. Cînd ne-am dus s-o luăm pe Mandy, Josh cobora scara. Se ducea la o nuntă.

— O, Doamne, la nunta Bellei… Poate că tot îi mai rămăseseră cîteva lacrimi la urma urmei… îi ardeau ochii în fundul orbitelor. Nunta surorii mele.

— Mda. Şi nu reuşea să-şi facă nodul la cravată. Mandy i l-a făcut.

O lacrimă îi scăpă de pe gene, picurînd în supă.

— Era un băiat drăguţ, spuse Bo.

— Mi-a schimbat viaţa.

Ştergîndu-şi lacrimile, Reena se întoarse iar spre Bo. Verdele ochilor lui nu mai era acum visători, ci foarte intenşi.

— Nu înţeleg.

— Pe-atunci o ţineam tot într-un chef. Mă rog, cine n-o făcea? Numai la petreceri mă duceam. Făceam planuri de viitor. Mdaaa. O s-ajung eu s-o fac şi pe asta, şi pe aia… într-o zi. Să mă spăl, să mă aranjez, să-mi adun boarfele… Şi-n dimineaţa aia, după ce ieşisem cu Mandy – şi după ce-o lăsasem acasă, mă-mbătasem la un bairam – m-am trezit cu o mahmureală de proporţii cosmice. Am văzut ce cocină-mi devenise garsonieră şi m-am hotărît să fac curăţenie. Făceam asta cam o dată la şase luni, cînd nici chiar eu nu puteam să mă mai suport. Îmi ziceam c-o să mă pun la punct, da' şi pe-asta tot o dată la vreo şase luni mi-o spuneam. Pe urmă a venit Brad şi mi-a spus despre tipul pe care-l văzuserăm în blocul lui Mandy. Mi-a povestit ce i se întîmplase.

— Dar tu nu-l cunoşteai.

— Nu, nu-l cunoşteam. Însă…

Lăsă fraza neterminată, apoi clătină din cap, chinuindu-se vizibil să-şi găsească cuvintele potrivite pentru a o face să înţeleagă.

— Avea aceeaşi vîrstă cu mine şi murise. Abia îl întîlnisem

— O văzusem pe Mandy cum îi aranjă cravata, iar acum era mort. Nu apucase să-nveţe să-şi facă nodul la cravată, dacă ar mai fi avut vreodată nevoie. Într-o seară se dusese la o nuntă în costumul lui cel mai bun şi-a doua zi dimineaţa…

— Nu mai era, şopti Reena.

— Viaţa lui se terminase brusc – şi eu, eu ce făceam cu a mea? Mi-o făceam ferfeniţă, la fel ca taică-meu.

Se întrerupse, răsuflă scurt şi continuă:

— Aşa că, pentru mine, asta a fost vremea epifaniei. În loc să-mi mai zic *„într-o zi*”, mi-am scos licenţa de antreprenor. L-am convins pe Brad să cumpărăm o casă. O magherniţă. Bunica mea ne-a avansat şi ea nişte bani. În viaţa mea n-am lucrat mai bine decît la casa aia. Cînd am… la naiba, ce proştii spun, parc-aş fi obsedat numai de mine.

— Nu, deloc. Zi mai departe.

— Ei, şi ori de cîte ori ajung să fiu dezgustat sau descurajat, sau să mă întreb de ce naiba m-am băgat în porcăria asta unde muncesc cîte zece, douăşpe ore pe zi, mă gîndesc la Josh şi-mi spun că el n-a avut niciodată aceeaşi şansă. Şi atunci descopăr ce-aş putea face dacă mă ţin serios de treabă. Poate că aş fi făcut-o oricum, nu ştiu… Dar nu l-am uitat niciodată, aşa cum n-am uitat că moartea lui mi-a întors viaţa la loc.

Reena puse paharul de vin pe bufet şi amestecă iar în cratiţa cu supă.

— Soarta ne dă şuturi în fund, nu-i aşa?

— Nu vreau să pierd şansa pe care o am cu tine, Reena.

— N-ai pierdut nimic.

După ce stinse focul, se întoarse spre el.

— Să ştii că n-ai în faţă nicio mare partidă. Am avut un şir întreg de relaţii pe termen scurt, sau ratate, de la Josh şi pînă la tine. Erori de judecată, erori de moment sau pur şi simplu ghinioane.

— O să risc.

Făcu un pas spre ea şi se aplecă, apăsîndu-şi buzele peste ale ei.

— N-o pot lăsa singură acolo în noaptea asta.

— Într-adevăr, nu poţi. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-ai pierdut nimic. Poftim, ia şi tu puţină supă. Dacă se trezeşte, nimic nu se compară cu supele de peşte ale mamei mele ca să alunge melancolia.

— Mulţumesc. Serios.

Îngîndurat, îşi trecu degetul mare peste mica aluniţă de deasupra buzei ei.

— Ce-ar fi ca mîine să-ţi pregătesc eu cina?

Reena scoase un sufertaş pentru supă şi zîmbi.

— Chiar, ce-ar fi?

Cînd Reena începu să se pregătească pentru culcare, lumina din livingul lui ardea încă. Oare se uita la televizorul ăla mamut? Se întrebă ea. Îşi lăsa prietena să doarmă în patul lui într-un moment dificil. Spera că împărţiseră supa.

Niciodată nu avusese un prieten bărbat, unul de-aceeaşi vîrsta, care să fi făcut aşa ceva pentru ea, gîndi Reena. Bărbaţii din viaţa ei, cei care nu-i erau rude, erau mentori ca John, parteneri sau

asociaţi. Sau amanţi.

Era interesant, şi diferit, conchise ea, să se simtă prietenă cu un bărbat înainte de a-l atrage în pat sau de a-l lăsa s-o ducă acolo.

Stinse lumina, închise ochii şi speră ca somnul să atenueze muchiile colţuroase ale zilei.

Cu puţin înainte de ora trei dimineaţa, sună telefonul. Reena se trezi repede şi aprinse lumină înainte de a înhăţa receptorul. Chiar şi cu o slujbă ca ei, telefoanele în toiul nopţii îi făceau mereu inima să se oprească în loc. Primele o asaltau gîndurile la familie, la accidente sau decese ale celor dragi.

— Alo, da!

— Am o surpriză pentru tine.

O parte din mintea ei înregistră numărul de identificare a apelantului ca nefamiliar, iar o alta se concentra asupra glasului. Bărbătesc, scăzut, puţin cam răguşit.

— Cum…? Ce număr aţi format?

— O mare surpriză pentru tine. În curînd. Cînd ai s-o primeşti, eu am să mă masturbez – şi-o să-mi imaginez că-mi sugi…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă vrei neapărat să scoli pe cineva din somn cu telefoane obscene tîmpite, alege-ţi un civil, nu un poliţist.

Închise, notă numărul şi ora apelului, stinse lumina, adormi şi uită totul.

17

Trecuse mult timp de cînd Reena nu mai revăzuse dosarul lui Joshua Bolton. Nu ştia de ce se hotărîse s-o facă tocmai acum. Dosarul nu conţinea nimic nou. Cazul era închis de ani de zile, anchetatorii, expertiza medico-legală şi testele de laborator declarînd decesul accidental. Nu exista niciun motiv pentru a vedea altfel lucrurile. Nicio intrare forţată, traumatismul cranio-cerebral corespundea cu o lovitură suferită în cădere, nu se găsiseră urme de vandalism şi nici vreun mobil. Doar un tînăr care adormise în timp ce fuma în pat. Numai că Reena nu ştia că John să fi fumat vreodată.

Totuşi, echipa criminalistică găsise un pachet de ţigări şi un plic de chibrituri – ambele cu amprentele lui. Puseseră în balanţă aceste probe cu faptul că fata cu care se culcase victima insistase că nu fuma.

Şi că ar fi tras aceeaşi concluzie, recunoştea Reena acum, citind rapoartele. Probabil că ar fi gîndit la fel şi ar fi ajuns la acelaşi rezultat. Caz închis.

Dar nu acceptase niciodată şi nu putea accepta nici acum această concluzie.

Încă mai citea rapoartele, cu fotografiile de la locul faptei întinse pe birou, cînd sună telefonul.

— Unitatea de Incendieri, detectiv Hale.

— Reena? Aici Amanda Greemburg. Mandy, mai ştii? Ne-am cunoscut... într-un moment de slăbiciune, aseară, 1;

— Sigur. Îmi amintesc, răspunse ea, privind efectele focului asupra băiatului pe care-l cunoscuse.

— Cum ai putea să uiţi? Ascultă, nu voiam decît să-mi prezint scuzele…

— Nu e nevoie, serios. Atinse cu degetele fotografia lui Josh. Mă întreb dacă ai avea timp să ne întîlnim. Aş dori să-ţi vorbesc dacă se poate.

— Sigur. Cînd?

— Acum? Ce zici?

Întrucît era o zi frumoasă, Reena ocupă o masă de pe terasa unei mici cafenele, la cinci minute distanţă de secţia de poliţie. Abia se aşezase cînd o văzu pe Mandy apropiindu-se grăbită, cu o geantă mare şi pătrată săltîndu-i pe umăr.

Părul ei arăta ca o explozie de roşu ţipător, iar faţa amintea de cea a unui terrier. Purta ochelari de soare stil Jackie O – care, în mod inexplicabil, îi stăteau bine.

— Bună, salută ea, trîntindu-se pe un scaun.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întîlnim.

— Nicio problemă. O cafea, îi ceru Mandy chelnerului. Şi-am să mai comand ceva…

— Un pepsi dietetic.

— OK, voiam doar să am conştiinţa împăcată.

Aseară eram într-un hal fară de hal, iar Bo nu e doar cel mai bun prieten al meu, dar se şi pricepe să calmeze femeile isterice. Nu ne culcăm împreună.

— Nu vă mai, preciză Reena.

— Nu ne mai. De ani de zile n-am mai bătut calea aia. Suntem ca, ştii, Jerry şi Elaine. Seinfeld? Atîta doar că Bo nu-i la fel de cinic. Fostul meu…

Făcu o pauză, aşteptînd pînă li se serviră băuturile.

— Trăiam împreună de peste un an, Mark şi cu mine. Am fugit la Vegas şi ne-am căsătorit dintr-un capriciu. Treaba a început să scîrţîie aproape din prima clipă după ce ne-am întors. Nu ştiu de ce. Ţi-e mai uşor dacă ştii, nu crezi?

— Da. Întotdeauna e mai bine să ştii.

— Ei, dar eu nu ştiam. Şi pe urmă, vine la mine într-o seară şi-mi spune că-i pare rău, că a cunoscut o alta şi crede că s-a îndrăgostit. Stătea acolo ca un caraghios amărît şi-mi spunea

— Mic, nevesti-sii – că-i pare aşa de rău, da' crede că s-a îndrăgostit de alta. Şi că nu vrea să mă înşele, aşa că după părerea lui ar fi mai bine să divorţăm.

— Grea lovitură.

— Mda, grea a fost.

Îşi luă cafeaua, iar inelul lat de argint pe care-l purta la mîna stînga luci în lumina soarelui.

— Normal, m-am înfuriat îngrozitor. Ditamai

scena, ne-am certat ca chiorii. Pân-la urmă tot la Bo am ajuns, să-i plîng pe umăr. Da' ce era să fac? Dobitocul nu mă mai voia. Ieri am aflat că se însoară cu ăia şi iar m-a apucat.

— Îmi pare rău.

— Mda, mă rog, dă-l în mă-sa. Şi pe aia. Da' problema e că nu vreau să-i încurc viaţa lui Bo numai fiindcă eu am nevoie de el ca să-i plîng pe umăr. Eu îi sînt doar o veche prietenă. Pe cînd tu – tu eşti Fata din Vis.

Reena se strîmbă.

— Ştii ce greu mi-e să mă ridic la înălţimea unui titlu ca ăsta?

Mandy zîmbi.

— N-am fost niciodată Fata din Vis a cuiva, da' pot să-mi imaginez. Totuşi, n-ai ce-i face. Brad şi cu mine îl tachinam pe chestia asta uneori.

— Altfel de ce-ar mai exista prietenii?

— Că bine zici. Dar e ciudat, nu? Te-ai mutat chiar alături, iar acum îi sclipesc inimioare în ochi… iar eu nu fac decît să-i îngreunez situaţia.

— Doar puţin.

— Hai mai bine să schimbăm subiectul – şi cît mai repede.

Îi făcu semn chelnerului să-i mai aducă o cafea.

— Dewanna Johnson.

— Cum de ştii despre ea?

— Lucrez la The Sun.

— Eşti reporter?

— Fotograf. Ieri ai dat o declaraţie despre caz şi ştiu că vor dori o continuare. Mă gîndeam că dacă aş putea obţine o fotografie…

— Jamal Earl Gregg a fost inculpat pentru omor calificat în cazul morţii lui Dewanna Johnson. Dacă vrei să afli mai multe, trebuie să vorbeşti la procuratură de district.

— Tu eşti localnică, ai relaţii strînse… Şi, fiind femeie, vrem, nu vrem, povestea prinde mai multă carne…

— Partenerul meu nu e femeie şi l-am prins împreună pe suspect. Va trebui să te adresezi biroului de presă, Mandy. Am dat dosarul mai departe, dar cu o fotografie n-aş avea nicio problemă. Şi, de fapt, ţi-am dat întîlnire fiindcă voiam să vorbim despre un alt incendiu. Cel în care a murit Josh.

— OK.

Mandy îşi privi cafeaua. Reena observă că o bea neagră şi repede de parcă ar fi băut apă.

— Am fost destul de distrusă din cauza aia. Cu toţii am fost. Pe urmă a venit un reporter să vorbească cu mine. Pe atunci lucram ca internă la The Sun. M-am dus la New York cam după şase luni de cînd absolvisem şi am descoperit că nu-s decît o provincială, aşa că m-am întors la Baltimore. Am vorbit cu mama lui o dată, după ce Josh a murit, cînd au venit să-i ia lucrurile. Mi-a fost foarte greu.

— Anchetatorii au vorbit cu tine? Detectivul de la pompieri, poliţia…?

— Sigur. Au vorbit cu toţi locatarii din clădire după cîte ştiu eu, şi cu unii dintre puştii cu care avea cursuri, şi cu unii dintre prieteni… Trebuie să fi vorbit şi cu tine.

— Da, m-au căutat. Cred c-am fost ultima care l-a văzut în viaţă. Fusesem cu el în seara aia.

— Aha… Pe faţa lui Mandy se aşternu compasiunea; îşi ridică ochelarii de soare pe creştet. Dumnezeule, ce rău îmi pare. Nu ştiam. Eu fusesem în oraş, la o întîlnire pe neve cu Bo – prima noastră întîlnire. Mai veniseră cu noi Brad şi o prietenă a mea după care se ţinea el atunci.

— Ai ajuns acasă între zece treizeci şi unsprezece.

Mandy înălţă din sprîncene.

— Serios?

— Aşa ai scris în declaraţie.

— Cam pe-acolo, din cîte-mi amintesc. Bo m-a lăsat la uşă. M-am gîndit să-l invit înăuntru, să cochetez puţin cu el, să văd ce se întîmpla… Colega mea de cameră era plecată în weekend, aşa că nu ne-ar fi deranjat nimeni. Pînă la urmă am intrat singură, mi-am pus nişte muzică şi am tras un chiştoc – chestie pe care n-am scris-o în declaraţie, deşi ocazional îmi făceam plăcerea asta în studenţie. M-am uitat la S.N.L. Pînă pe la miezul nopţii, apoi m-am culcat. M-au trezit

sirenele de alarmă şi strigătele celor care alergau pe coridor.

— Îi cunoşteai pe majoritatea studenţilor din clădire.

— Sigur. Cel puţin din vedere, dacă nu şi după nume.

— Josh avea probleme cu vreunul dintre ei?

— Nu. Îl ştii cum era, Reena. Un tip drăguţ.

— Mda, însă chiar şi tipii drăguţi pot avea probleme cu anumiţi oameni. Cu cîte o fată, eventual…

„Incendiu în dormitor”, îşi spuse ea. *„O metodă tipic feminină, mai personală, mai emotivă. Am să-ţi vin de hac în locu-n care dormi, nenorocitule.”*

Pe cînd încerca să-şi amintească, Mandy se juca nervoasă cu unul dintre cele cîteva coliere de argint pe care le purta la gît.

— Se vedea cu fete, ieşea la întîlniri… Căminele din afara campusului, cele ca al nostru, erau nişte mici viespare de drame, sex şi petreceri excesive. Şi de spaime de moarte în preajma examenelor finale. Dar mai era şi perioada schimbării. Semestrul se termina în mai, mulţi tineri se duceau acasă pe timpul verii, sau absolveau, şi în locul lor veneau alţii. La începutul lui iunie nu erau ocupate toate locurile. Iar Josh, dacă începea o relaţie cu o fată, era destul de constant. Cinstit, nu-mi amintesc să fi avut vreo despărţire dramatică sau vreo problemă serioasă cu cineva.

Nici în cămin şi nici în campus. Oamenii îl simpatizau. Era un băiat foarte plăcut.

— Da, aşa era. L-ai văzut vreodată fumînd?

— Trebuie să fi fumat. Îmi amintesc destul de bine cum era pe-atunci. Eu pufăiam doar, nu trăgeam în piept. Mulţi dintre noi fumau doar în compania celorlalţi sau ca să se relaxeze. Aveam şi cîţiva fumători fanatici – pe-ăştia-i ţin bine minte. Josh nu era unul dintre ei. Mergea cu valul.

— În noaptea incendiului n-ai văzut, n-ai auzit nimic?

— Nimic. De ce, se redeschide cazul?

— Nu, nu… clătină din cap Reena. E ceva personal. Pur şi simplu îmi tot revine-n minte.

— Înţeleg… Cu un gest absent, Mandy îşi coborî ochelarii de soare pe nas. Şi pe mine mă obsedează uneori, E greu, cînd eşti tînăr, cum eram atunci, şi moare unul dintre noi. Nu e normal să mori la douăzeci de ani. Sau cel puţin aşa-ţi închipui la vîrsta aia. Că viaţa durează o veşnicie, că mai ai destul timp.

— Dewanna Johnson avea douăzeci şi trei de ani. Întotdeauna ai mai puţin timp decît crezi.

Renna lăsă totul deoparte, şi dosarul, şi amintirile, concentrîndu-se asupra prezentului.

Cînd mama lui Dewanna Johnson intră în camera brigăzii, Reena se ridică în picioare.

— O iau eu în primire, îi spuse ea lui O’Donnell şi se apropie de femeie. Doamnă Johnson? Sînt

detectiv Hale. Am vorbit la telefon.

— Mi-au spus să vin aici. Mi-au spus că încă nu pot s-o iau pe Dewanna.

— Mai bine să mergem în spate…

O luă de braţ şi o conduse în camera de recreere. Acolo se afla o mică tejghea, cu un filtru de cafea, un cuptor vechi cu microunde şi cîteva pahare de plastic.

Reena îi indică doamnei Johnson un scaun lîngă masă.

— Luaţi loc, vă rog. Să vă ofer o cafea, un ceai…?

— Nu, nimic… nimic…

Femeia se aşează. Avea ochii întunecaţi şi obosiţi.

Nu părea să aibă mult peste patruzeci, aprecie Reena, şi în curînd avea să-şi înmormînteze fiica.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, doamnă Johnson.

— Am pierdut-o în clipa cînd a ieşit ăla din închisoare. Trebuiau să-l ţină acolo. După gratii, acolo era locul lui. Acum mi-a omorît fata şi i-a lăsat copilaşul orfan.

— Regret enorm ceea ce s-a întîmplat cu Dewanna, zise Renna şi se aşează în faţa ei. Jamal o să plătească.

În ochii negri ai femeii, durerea şi furia se războiau cu oboseala.

— Cum să-i spun fetiţei că tăticul ei a omorît-o pe mami? Cum să fac una ca asta?

— Nu ştiu.

— Voiam să vă-ntreb… focul… L-a simţit?

— Nu. Reena îi strînse mîna doamnei Johnson. Nu l-a simţit. N-a suferit.

— Am crescut-o singură, m-am străduit cît am putut. Trase adînc aer în piept. Era o fată bună. Oarbă, cînd era vorba de ucigaşul ăla nenorocit, da' tot fată bună. Cînd pot s-o iau acasă?

— Am să mă interesez.

— Aveţi copii, doamnă detectiv Hale?

— Nu, doamnă. Nu am.

— Uneori cred că-i avem doar ca să ne frîngă inimile.

Pentru că aceste cuvinte continuau să-i răsune în minte la nesfîrşit, Reena se opri la *„Sirico's"* în drum spre casă. Îşi găsi mama la aragazul mare, în timp ce tatăl ei pregătea ceva pe bufetul de lucru. Fu surprinsă să-i vadă într-un separeu pe unchiul Larry şi mătuşa Carmela, ciugulind din nişte ciuperci umplute.

— Şezi, şezi, insistă Larry, după ce Reena se aplecă să-l sărute. Şezi şi povesteşte-ne cum o mai duci cu viaţa.

— Pe moment, mi-ar lua cam vreo două minute, şi nici măcar pe alea nu le am. Sînt deja în întîrziere.

— La o-ntâlnire, îi făcu mătuşa ei cu ochiul.

— De fapt, da…

— Cum îl cheamă? Cu ce se ocupă? Cînd te

măriţi ca să-i dăruieşti mamei tale nişte nepoţei frumoşi?

— Îl cheamă Bowen şi e tîmplar. Iar de la Fran, Bella şi Xander, mama mea are destui nepoţei frumoşi ca să nu-şi mai vadă capul de ei.

— Niciodată nu-s destui. Cine e vecinul tău? Bowen şi mai cum?

— Nu e italian, răspunse Reena rîzînd, şi îşi sărută din nou mătuşa. Buon appetito.

Se întoarse la bucătărie şi scoase un suc din automat. Mîinile tatălui ei erau afundate în aluat, aşa că se înălţă pe vîrfuri şi-l sărută pe bărbie.

— Salut, frumosule.

— Asta cine mai e? i se adresă el soţiei. Cine-i străina asta care vine şi ne sărută? Parc-o cunosc de undeva.

— Nu-i nicio săptămînă de cînd ne-am văzut, se plînse Reena. Iar acum două zile v-am sunat.

— A, da, acum te recunosc.

Gib ridică mîinile, ciupind-o de obraji cu degetele pline de cocă.

— E fiica noastră cea de mult pierdută. Cum ziceai că te cheamă?

— Bancuri, numai de bancuri am parte, replică Reena, întorcîndu-se să-şi sărute mama pe obraz. Miroase bine aici. Parfum nou şi bolognese.

— Stai jos. Îţi pun o porţie.

— Nu pot. Mă aşteaptă cu cina un tip bine.

— Tîmplarul e şi bucătar?

— N-am spus că e tîmplarul. Dar, da, el e – şi găteşte. După cîte se pare. Mamă, copiii tăi ţi-au frînt vreodată inima?

— De nenumărate ori. Uite, ia nişte ciuperci. Dacă arde mîncarea, ce te faci?

— Doar una. Şi dacă ţi-au frînt inima, de ce ai făcut patru?

— Fiindcă tatăl tău nu mă lăsa să dorm şi cu că tot omul.

La asta, Gib întoarse capul spre ea, chicotind.

— Fii serioasă.

— Sînt foarte serioasă. Un pas nu pot să fac fără să-i simt mîinile pe mine.

Bătu cu lingura în marginea oalei, apoi o puse alături.

— Am făcut patru fiindcă, pe cît de des îmi frîngeaţi inima, pe-atâta mi-o şi umpleaţi. Sunteţi comorile vieţii mele şi cele mai mari nenorociri pe capul meu.

O trase pe Reena spre camera de pregătire şi o întrebă în şoaptă:

— Nu eşti gravidă, nu?

— Nu, mamă.

— Voiam doar să mă asigur.

— În ultimele două zile am o mulţime de ciudăţenii pe cap, atîta tot. Foarte bune ciupercile, adăugă ea. Acum trebuie să mă duc.

— Să vii duminică la cină! strigă Bianca după ea. Şi să-ţi aduci şi tîmplarul. Am să-l învăţ eu să

gătească.

— Voi vedea cum merge în seara asta şi poate-am să-l invit.

Alese puiul, gîndindu-se că se pricepea destul de bine la carnea de pasăre. Se oprise să ia produse proaspete şi intenţionase să treacă şi pe la brutărie, dar în după-amiaza aceea construise un umbrar pentru doamna Mallory. Cînd ea aflase ce planuri avea pentru seară, îi dăruise o plăcintă mereng cu lămîie, proaspăt coaptă.

Încă se mai întreba cît de etic ar fi să o revendice cînd Reena bătu la uşă.

Pusese muzică – Norah Jones cu acorduri de jazz – şi ştersese superficial praful. Intenţiile de a face o curăţenie mai completă îi fuseseră zădărnicite de timpul petrecut la doamna Mallory şi de slăbiciunea pentru fursecurile ei. Dar casa arăta bine. Schimbase şi aşternuturile de pe pat. Pentru orice eventualitate.

Cînd deschise uşa şi o privi, speră din toată inima să ajungă să folosească aşternuturile noi.

— Salut, vecine.

Păşi drept spre ea – ce să mai piardă timpul? — Îi cuprinse torsul cu mîinile şi-i cuprinse buzele cu ale lui.

Reena se lăsă moale la pieptul lui, doar puţin. Doar o idee, aţîţător. Apoi se retrase.

— Nu-i rău în materie de aperitive. Ce-avem la felul întîi?

Îi oferi veselă o sticlă ambalată într-o pungă.

— Şi sper să meargă bine cu Pinot Grigio.

— Tot pui avem, aşa că se potriveşte de minune.

O luă de mînă ca s-o conducă la bucătărie.

— Flori?

Reena se întoarse spre masă pentru a admira margaretele Shasta pe care Bo le pusese într-o vază albastră.

— Şi lumînări. Ce priceput eşti!

— Am şi eu momentele mele. Astea-s de la bunica. Aseară am pierdut ceva timp să mă uit prin toate cutiile.

Reena îi urmări privirea, studiind vitrina unde se mai vedeau şi alte vaze vechi, cu forme interesante, cîteva platouri albastre şi nişte pahare de vin cu incrustaţii.

— Sînt foarte frumoase. S-ar bucura să ştie că i-ai expus lucrurile în vitrină.

— Niciodată n-am avut prea multe chestii din astea. Nu fac decît să complice împachetatul cînd te muţi.

— Ceea ce tu faci atît de regulat.

Bo destupă vinul şi scoase din vitrină două pahare cu incrustaţii.

— Nu poţi să vinzi o casă dacă locuieşti în ea.

— Nu te ataşezi niciodată de ele?

— Mi s-a întîmplat de vreo două ori. Pe urmă o văd pe cea nouă şi-mi spun: *„Mamă, cînd mă gîndesc ce-am putea face din asta…!”* Potenţial şi

profit, versus confort şi familiaritate.

— Eşti o tîrfă a caselor.

— Asta sînt!

Cu un rîs cald în ochi, îi atinse paharul cu al lui.

— La loc. Eu încep să aduc mîncarea.

Reena se aşeză pe un taburet de bar.

— Ce-ar fi să începi de la zero? Ai cumpărat vreodată un lot ca să construieşti tu totul?

— M-am gîndit şi la asta. Poate într-o zi… Voi construi casa visurilor mele. Dar de cele mai multe ori îmi place s-o văd gata făcută şi să găsesc o cale de a o îmbunătăţi sau de a o învia din morţi.

Cînd se aplecă să controleze ceva în cuptor, la nările Reenei ajunse mirosul de rozmarin. Îşi propuse să-i aleagă două ghivece pentru plantele aromate de pe pervazul ferestrei – dacă lucrurile progresau.

— Ai spus c-ai putea face cu casa mea orice-aş dori. Era doar pofta carnală sau dorinţa de a încheia o afacere?

— Intră şi pofta în ecuaţie, dar în limitele raţiunii, desigur. Poţi obţine aproape orice vrei, răspunse el, turnînd cu măsură ulei într-o tigaie pentru saute.

— Pot să am un şemineu în dormitor?

— Cu lemne care să ardă?

— Nu neapărat. Ar merge şi cu gaze sau electric. Probabil că ar merge chiar mai bine. Nu cred c-aş avea chef să car lemnele pe scară.

— Se poate face şi asta.

— Serios? Dintotdeauna mi l-am dorit – ca în filme. Un cămin în dormitor… unul în bibliotecă… Şi cel mai mult aş vrea să transform dormitorul într-un apartament intim – care să cuprindă şi baia, eventual cu unele extinderi. Şi vreau un luminator deasupra căzii.

Bo întoarse capul şi o privi gînditor.

— Vrei un luminator deasupra căzii.

— Cred că intră în categoria dorinţelor rezonabile. Desigur, toate astea trebuie să fie făcute în etape. Am şi eu un buget…

În timp ce adăuga în ulei usturoi tocat mărunt, Bo răspunse:

— O să arunc o privire, am să mă joc cu unele planuri şi îţi voi face o ofertă. Cum ţi se pare?

Reena zîmbi sorbind din vin, cu cotul rezemat pe masă.

— Comod. S-ar putea să ajung la concluzia că eşti prea bun ca să fii adevărat.

— La fel credeam şi eu despre tine.

— Nu ştiu ce vreau, Bo. Nici pentru casă, nici pentru mine… La naiba, nu ştiu nici măcar ce-mi doresc mîine, necum pentru de mâine-ntr-un an.

— Nici eu.

— Ba tu cred că ştii, sau măcar ai nişte planuri aproximative. Cred că atunci cînd faci ceea ce faci, cînd proiectezi şi construieşti, eşti capabil să vizualizezi anul viitor.

— Ştiu că-n seara asta te doresc. Ştiu că te-am dorit – pe tine sau imaginea ta – de multă vreme. Dar nu ştiu ce vom face mîine unul cu altul sau cu relaţia dintre noi. Sau la anul.

Puse pieptul de pui în tigaie şi se întoarse.

— Cred că există un motiv pentru care te-ai mutat în casa din vecini. Există un motiv pentru care te-am văzut cu atîţia ani în urmă, dar nu te-am cunoscut decît acum. Cred că pînă acum nu eram pregătit pentru tine.

O privi cum stătea lîngă bufet, cu ochii ei de leoaică, plimbîndu-şi degetul pe buza paharului cu încrustaţii al bunicii lui.

— Poate asta-nseamnă că toate piesele cad la locurile lor. Sau poate că înseamnă altceva… Nu e nevoie să ştiu chiar în clipa asta.

— Ai vorbit despre potenţial cînd te uiţi la o casă nouă şi te atrage… Ai potenţialul de a mă face să mă îndrăgostesc de tine. Iar asta mă sperie.

Bo simţi cum îi năvăleşte sîngele în vene şi începe să-l ardă.

— Fiindcă te temi că s-ar putea să te fac să suferi?

— Poate. Sau te-aş putea face eu pe tine să suferi. Sau n-o să iasă decît o ditamai halimaua încurcată şi complicată…

— Sau ceva cu totul special.

Reena clătină din cap.

— Cînd mă uit la toate relaţiile – la relaţiile mele

– văd paharul pe jumătate gol. Iar ceea ce-a mai rămas în el poate să fie sau să nu fie potabil.

Bo luă sticla de vin şi-i umplu paharul pînă sus.

— Pur şi simplu încă nu l-ai găsit pe bărbatul potrivit ca să ţi-l umple.

— Poate că nu, răspunse ea, aruncînd o privire spre aragaz. Vezi să nu arzi puiul.

Nu-l arse, iar Reena fu nevoită să se recunoască impresionată, că Bo reuşise să pună o cină întreagă pe masă fără niciun incident. Sorbind din al doilea pahar de vin, gustă puiul.

— În regulă, spuse ea, e bun. Chiar foarte bun. Şi să ştii că ăsta-i un compliment de la cineva care-a crescut într-un mediu în care mîncarea nu înseamnă numai subzistenţă sau artă, ci un adevărat mod de viaţă.

— Puiul cu rozmarin are succes de fiecare dată.

Rîzînd, Reena continuă să mănînce.

— Povesteşte-mi despre prima ta dragoste.

— Adică despre tine. OK, se înduplecă el, văzînd-o că-l privea mijind ochii. Tina Woolrich. Clasa a opta. Avea doi ochi mari, albaştri şi nişte sîni ca două mere – pe care m-a lăsat cu generozitate să-i ating într-o dulce după-amiază de vară, la cinematograf. Dar tu?

— Michael Grimaldi. Aveam paisprezece ani şi eram îndrăgostita lulea de Michael Grimaldi, care se amorezase de sora mea, Bella. Îmi imaginam că avea să i se ia ceaţa de pe ochi şi să înţeleagă că

eu îi eram hărăzită – dar sentimentele mele au rămas neîmpărtăşite.

— Prostul de Michael.

— OK. Cine ţi-a frînt inima prima oară?

— Iar ne întoarcem la tine. Altfel… nimeni.

— Nici mie. Nu ştiu dacă asta-nseamnă că suntem norocoşi sau trişti. Bella, în schimb, trăia numai ca să-i fie frînta inima; asta o făcea să-nflorească şi să le frîngă altora inimile. Cît despre Fran, îmi amintesc că plîngea în camera ei fiindcă un nesimţit invitase altă fată la balul de absolvire. Mie, una, nu mi-a păsat niciodată. Prin urmare, cred că e destul de trist.

— Te-ai apropiat vreodată de cuvîntul ăla care-ncepe cu M?

— Măritiş? Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Am să-ţi povestesc cîndva. Azi am vorbit cu Mandy.

Şi, presupuse ea, cu asta orice discuţie despre relaţiile din trecut se încheiase.

— Zău?

— M-a sunat ca să se scuze – şi i-am propus să ne întîlnim. Din cînd în cînd scot din dulap dosarul lui Josh. Voiam să vorbim despre el. Nimic nou, desigur. Dar faptul că am întîlnit-o aici m-a dus cu gîndul la unul din acele semne cosmice şi am vrut să merg pînă la capăt. În orice caz, mi-a plăcut fata. E plină de energie, ceea ce se poate datora şi faptului că a băut un galon de cafea într-un

interval de douăzeci de minute.

— Trăieşte cu cafea, încuviinţă Bo. Nicioată n-a înţeles cum pot eu să trăiesc fară cafea.

— Nu bei cafea?

— Nu i-am prins niciodată gustul.

— Nici eu. Ciudat.

— Încă un punct de bifat pe lista *„mi-eşti-sortită-mie”.* Mai vrei pui?

— Nu, mulţumesc. Bowen?

— Catarina.

Reena rîse uşor, după care luă o înghiţitură de vin.

— Te-ai culcat cu Mandy în timp ce era măritată?

— Nu.

— OK. Asta-i doar una dintre replicile mele. Nu am prea multe, dar asta e una dintre ele. Spăl eu vasele, anunţă ea, ridicîndu-se.

— O să le lăsăm pe mai tîrziu… începu Bo – după care, văzîndu-i expresia, oftă. Eşti una din-alea… OK, spălăm acum vasele. Mai întîi vrei desertul?

— Încă nu m-am hotărît dac-am să mă culc cu tine sau nu.

— Ha-ha. S-a zis cu inima mea! Mă refeream la genul de deşert care se pune pe farfurie şi se mănîncă. Avem plăcintă.

Reena puse farfuria pe bufet şi se întoarse.

— De care?

Deschizînd frigiderul, Bo scoase platoul.

— Ăsta-i mereng cu lămîie… observă Reena, apropiindu-se ca să vadă mai bine. Şi nu-i de la patiserie…

— Nnţ.

— Ai făcut plăcintă?

Bo încercă să afişeze o expresie inocentă, uşor jignită.

— De ce te miră aşa de tare?

Rezemîndu-se de bufet, Reena îl privi lung.

— Dacă poţi să-mi înşiri cinci ingrediente din delicatesa asta – în afară de lămîie – mă culc cu tine acum, pe loc.

— Făină, zahăr… Of, la naiba. Am încurcat-o. O clientă a copt-o.

— Te plăteşte în plăcinte?

— E bonusul meu. Mai am şi o pungă de fursecuri cu ciocolată, da' nu-ţi dau decît dacă te culci cu mine. Le putem mînca la micul dejun.

— Poţi ajunge la puşcărie pentru tentativă de mituire a unui ofiţer de poliţie.

— De ce, ai fetişuri?

Reena rîse – şi-şi spuse: mai ducă-se dracului de vase. Rezemă coatele de bufet şi ridică bărbia.

— Ce-ar fi să pui jos plăcinta aia, Goodnight, şi să vii aici ca să afli?

18

Se mişcă, fără să-şi desprindă privirea din ochii ci care exprimau provocare, dar şi amuzament. Era deja excitat cînd trupul lui se lipi de al ei. Care bărbat n-ar fi fost?

Reena îşi ţinu în continuare palmele pe bufet, chiar şi cînd Bo îi acoperi gura şi îi absorbi icnetul scurt.

— Ai pistolul la tine? o întrebă cu buzele lipite de ale ei.

Reena se crispă.

— În geantă. De ce?

— Fiindcă dacă şi de data asta mai bate cineva la uşă, o să-l folosim.

Reena avu timp să se relaxeze, să rîdă o clipă, după care Bo o cuprinse în braţe.

— Vasele le spălăm mai tîrziu.

— Hmmm… Mă iei tare.

— Şi încă n-ai văzut nimic, se lăudă el, dar genunchii i se înmuiară cînd Reena îl muşcă de gît. Concentrează-te, îşi impuse el, scoţînd-o pe braţe din cameră. Nu strica totul.

— Şi n-o s-o facem pe duşumeaua din bucătărie. Nu c-aş avea ceva împotrivă… întoarse capul ca să-i vadă expresia. Nu de data asta.

Reena îi atinse părul şi zîmbetul ei deveni mai blînd.

— De data asta, nu. Ai de gînd să mă duci în braţe pînă sus?

— În noaptea asta, Scarlett, n-ai să te gîndeşti la

Ashley.

În timp ce Bo urca, îl cuprinse cu braţele pe după gît şi-i acoperi chipul cu sărutări.

Bo uitase să lase o lumină aprinsă, dar cunoştea drumul, iar de afară mai intra atîta lumină cît să se poată orienta.

Renna continuă să-l ţină cu braţele de gît cînd o lăsă încet pe pat, şi-l trase peste ea, sărutîndu-l. Bătăile inimii lui îi răsunau în urechi ca un tam-tam.

— Stai… E prea întuneric…

Continua să-i guste gîtul, locul gingaş de sub bărbie… Mîinile-i ardeau să-i atingă pielea trupului.

— Vreau să te văd… Simt nevoia să te văd…

Începu să-i scoată hainele, bîjbîind în noptieră după un chibrit ca să aprindă lumînarea pe care o cumpărase cu gîndul la Reena.

Cînd se întoarse, o văzu rezemată în coate, cu părul ca un halou de chihlimbar topit.

— Eşti un romantic.

— Numai cu tine.

Haloul licări, cînd Reena înclină capul.

— În general, n-am încredere-n oamenii care spun lucrul cel mai potrivit la momentul potrivit, dar trebuie să mărturisesc că, în cazul tău, merge. Crezi că mai poţi ţine minte care ţi-e locul?

Bo se aplecă spre ea şi-i auzi oftatul.

— Da, ăsta e.

Fantezia aceea îl urmărise toată viaţa. O fantezie în care ea putea fi – şi fusese – tot ceea ce-şi dorea el. Dar realitatea era mai mult decît atît. Piele şi buze, mirosuri şi sunete… Toate îl învăluiau într-un torent fierbinte de dorinţă, plăcere şi euforie.

Nu o fantezie era aceea care se mişca sub el, care-i întimpina gura cu nerăbdare fierbinte. Femeia care era că se înălţa din acel vis că să-l cuprindă.

Bo îi accelera pulsul, îi făcea mintea să se tulbure printre mişcări şi atingeri. Scrîşnetul dinţilor, alunecarea limbii, amestecul de respiraţii şi oftaturi. Gura lui era fierbinte şi lacomă, dar şi răbdătoare. Ca şi cum s-ar fi mulţumit să-i lase pe amîndoi să fie mistuiţi de focul sărutărilor.

Apoi, cînd Reena crezu că nu mai putea să îndure, cînd trupul ei se arcui spre el pentru a-i oferi mai mult, Bo începu să-şi folosească mîinile.

Mîini dure, puternice, mîngîind, aţiţînd, apoi încleştându-se, posedînd. Sîni, coapse, şolduri, tot mai încinse şi mai încinse, încît se întreba cum de nu-i lua pielea foc.

Îi trase cămaşa peste cap, apoi gura lui se lăsă peşte ca, ospătîndu-se cu rotunjimile sinilor peste cupele de dantelă; limba îi lunecă pe sub materialul subţire ca să guste, ca să excite.

Cu un gîfîit, Reena se rostogoli peste el ca să-i tragă cămaşa, să se lupte cu nasturii. Îşi aruncă

părul pe spate, îl încălecă în timp ce-i desfăcea cămaşa şi îşi trecu mîinile peste pieptul lui.

— Eşti bine făcut, Goodnight… Respiraţia ei era deja grea, deja gâfâiată. Foarte bine făcut… Văd că ai şi cîteva cicatrice…

O atinse cu degetele pe cea care-i străbătea coastele şi-l simţi tremurînd. Apoi coborî capul ca să plutească peste piele cu buzele, cu dinţii, cu limba.

Bo se arcui, schimbîndu-i poziţia astfel încît picioarele ei să-i înconjoare mijlocul. Mîinile care-o mîngîiau pe spate erau aspre, şi din cauza asta şi mai excitante. Dintr-o mişcare scurtă a degetelor, îi descheie sutienul. Reena se arcui pe spate, gemînd, cînd gura lui se năpusti peste ea.

Îşi simţea inima bătînd sub buzele lui, aproape că o gustă. Trupul ci prelung era atît de neted, atît de agil… Tors şi şolduri înguste, picioare care nu se mai terminau… Ar fi vrut să petreacă ore în şir explorînd-o – zile, poate chiar ani de-a rîndul… Dar, în noaptea asta, toţi anii aceia în care o dorise îl zoreau s-o ia. O împinse înapoi şi îi lăsă pantalonii în jos, urmîndu-i cu mîinile şi cu gura. Trupul ei se ondula, iar cînd Bo se ospătă iar din piele şi dantelă, zvîcni.

Mîinile ei îi cuprinseră capul, strîngîndu-l lîngă că cînd juisă, ţipînd şi cutremurîndu-se. Drept răspuns, sîngele lui bubui cînd dădu dantela la o parte şi o purtă iar pe culmi. Apoi Reena îl trase în

sus, murmurînd cuvinte de neînţeles, în timp ce amîndoi se rostogoleau pe pat. Trup şi suflet. Gura ei era fierbinte şi flămînda, iar trupul vibra.

Rămase strînsă în jurul lui cînd Bo sfîşie plicul unui prezervativ, apoi îl aduse în pragul nebuniei cînd i-l luă din mînă ca să oficieze ea însăşi onorurile.

Încă o dată îl încălecă. Bo o privi. Pielea ei, părul ei, ochii, toate luceau ca aurul brunat în lumina lumînării.

Reena îl absorbi în minunea ei umedă, caldă şi catifelată. Trupul i se arcui iar în timp ce gusta şocurile plăcerii. Scînteind printr-însa, dogoare mătăsoasă, dureri voluptuoase. Îl călărea, ducîndu-l tot mai adînc, desfătîndu-se cu strînsoarea disperată a mîinilor lui pe coapsele ei. Cînd orgasmul se aprinse într-însa, trupul i se prăbuşi peste al lui.

Capul încă i se mai învîrtea, abia înregistrînd şocul, cînd Bo se rostogoli, ţintuind-o sub el. Se afundase în ea, dur şi adînc. Reena îi auzi respiraţia căznită amestecîndu-se cu a ei.

Ridică mîinile, rezemîndu-le pe umerii lui. Îi vedea ochii la fel de verzi precum cristalele, cu toate acele neguri risipite, topite de pasiune.

Bo se repezi în ca, furîndu-i pînă şi ţipătul. Degetele ei i se înfipseră în umeri, iar organismul său buimăcit fu zguduit de şoc.

Reena avea impresia că strigase… Auzea un soi

de sunet neputincios în timp ce sîngele se rostogolea prin vene ca o vijelie. Trupul ei voia mai mult, lua mai mult, chiar şi cînd plăcerea devenea de nesuportat.

Simţi muşchii pe care-i strîngea în mîini întărindu-se ca flerul şi chiar în momentul imploziei ştiu că Bo o însoţea.

Cînd mîinile îi lunecară moleşite de pe umerii lui, în mintea înceţoşată îi veni doar un cuvînt – văpaia…

Zăcea răstignită sub el, ca moartă. Ca o făptură ucisă într-o bătălie, îşi imagină. Transpirată şi tăvălită. De vreme ce nici Bo nu se mai mişcase în ultimele cîteva minute, presupunea că războiul se sfîrşise fară niciun învingător.

— Ăla-i telefonul…? îngăimă ea.

Bo rămase neclintit, căzut deasupra ei, cu chipul îngropat în claia de bucle.

— Nu… Ce…?

— Stai… Respiră încet, adînc. – De mai multe ori, concentrîndu-se. Dumnezeule, sînt urechile mele… îmi ţiuie urechile… Mamă…

— Imediat ce-mi regăsesc uzul membrelor, n-am să te mai strivesc.

— Nicio grabă… Ştii, ai avut dreptate. Acu' treişpe ani nu eram pregătiţi pentru asta. Ne-am fi omorît unul pe altul.

— Nici acum nu-s sigur că n-am făcut-o. Dar e OK. Pot să ne-ngroape aşa cum suntem.

— Dac-am murit, nu mai putem face dragoste.

— Ba cum să nu putem? Dacă-n cer nu există sex cît cuprinde, ce rost mai are?

Oare mai cunoscuse vreodată un bărbat care s-o facă să rîdă atît de uşor? Se întrebă ea.

— Cred că nişte cuvinte ca astea te-ar putea trimite drept în iad.

— Dacă nu Dumnezeu a inventat sexul, atunci cine-a făcut-o?

Bo reuşi să se salte în coate ca s-o privească.

— Şi să ştii c-am avut o experienţă religioasă extraordinară.

— Am auzit şi eu vocile cîntînd, da' nu-s sigură că erau ale îngerilor.

— Nu, eu eram, zise el şi aplecă uşor capul ca s-o sărute.

Mîncară plăcinta în pat, apoi făcură dragoste din nou, cu gustul de lămîie pe limbă şi firimituri pe cearşafuri.

Reena îi sărută încet, stăruitor, înainte de a se da jos din pat ca să-şi caute hainele.

— Pleci?

— E aproape două noaptea. Amîndoi muncim ca s-avem din ce trăi.

— Ai putea să mai rămîi, să dormi aici. Doar nu locuieşti chiar atît de departe. Şi adu-ţi aminte, am fursecuri la micul dejun.

— Tentant…

Îşi trase pe ea pantalonii şi cămaşa, iar lenjeria

şi-o îndesă în buzunare. Era delicios de obosită – acel gen de oboseală, bănuia, care nu survine decît după o partidă bună de sex.

— Dar cît crezi că am reuşi să dormim? Suntem prea nesătui unul după altul.

— N-aş mai suporta încă o rundă, declară el. Sînt epuizat.

Reena înclină capul, studiindu-i faţa în lumina lumînării.

— Minţi.

Zîmbind, Bo o provocă:

— Dovedeşte.

Renna renunţă şi izbucni în rîs.

— Îţi mulţumesc pentru cină, desert şi toate celelalte.

— Mi-a făcut plăcere. Mi-a făcut multă plăcere. Ce zici de mâine-seară?

— Ce să zic? ... Nu e nevoie să te deranjezi, începu că cînd îl văzu aruncîndu-şi picioarele peste marginea patului ca să-şi ia pantalonii. Ştiu drumul.

— Te conduc. Ce zici, luăm cina împreună? La mine, la line, unde vrei…

— De fapt, s-ar putea să fac rost de două bilete la meciul cu Oriole. La peluză, pe rîndul trei. Dacă le obţin, te-ar interesa?

— E ploaia udă? Îţi place baseball-ul?

— Nu, replică Reena, încercînd să-şi aranjeze părul cu degetele. Nu-mi place – mor după el.

— Serios? Cine-a cîştigat campionatul în… 2002?

Reena ţuguie un moment buzele, gînditoare.

— Era anul Californiei… Angels cu Giants, în şapte complet. Lackey a obţinut victoria.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Holbîndu-se la ea, Bo se bătu cu pumnul peste inimă.

— Chiar eşti Fata din Vis. Mărită-te cu mine, fă-mi copii. Dar să aşteptăm totuşi pînă după meciul de mîine.

— Aşa o să am timp să-mi cumpăr şi rochia de mireasă. Dacă-mi vin biletele, te anunţ.

— Şi dacă nu, încep să lucrez pentru următoarea partidă la domiciliu, spuse el, luînd-o de mîna în timp ce coborau scara ce ducea la parter.

Reena îşi luă poşeta.

— Nu e nevoie să mă conduci pînă alături, Bo.

— Cum să nu te conduc? La ora asta umblă tot felul de borfaşi… sau extratereştri… Nu se ştie niciodată.

Îşi luă cheile, şi le îndesă în buzunar şi ieşi pe uşă împreună cu ea.

— Vezi, e mai romantic aşa. Şi mai de modă veche.

— Şi totuşi bărbătesc, cu reflexe ca de panteră.

— Care-mi vor folosi de minune cînd apar extratereştrii.

Coborîră treptele casci lui, apoi le urcară pe cele

de la uşa ei. În prag, Reena îl lăsă s-o sărute pînă o luă cu ameţeli.

— Du-te-acasă… murmură ea.

— Poate n-ar strica să mă conduci. Eşti poliţistă.

— Acasă cu tine! îl înghionti ea uşor, apoi descuie uşa. Noapte bună, Goodnight, îi mai ură şi dispăru în antreu.

Privind-o. Ştiind cum să aştepte, ştiind cum să plănuiască. Niciodată n-a crezut că va dura atît de mult, dar ştii…? Mai există şi ghinioane pe lumea asta. Şi pe urmă, aşteptarea face ca satisfacţia să fie şi mai mare. Curva şi-o trage cu tipu ’ din vecini. Minunat.

L-ar putea omorî acum. Să urce scara, să bată la uşă… O să-i deschidă. O să creadă că-i tîrfa, li va înfige cuţitul drept în foaie. Surpriză!

Mai bine să aştepte. Să aştepte şi să se uite. O să-i facă felu ’ mai tîrziu.

În timp ce arde oraşul.

Lumina e aprinsă. În dormitor. Dormitorul ei. Precis că-i goală. Se atinge acolo unde l-a lăsat şi pe el s-o atingă. Scroafa de căţea.

O să ne servim şi noi, da, da, o să ne luăm o porţie ca lumea înainte să-i dăm foc.

S-a făcut întuneric. Acuma e-n pat.

Mai întîi să adoarmă. E mai comic dacă doarme. Nu te grăbi, că n-ai de ce.

Aprinde-ţi o ţigară. Relaxează-te.

Acum ia telefonul… Imaginează-ţi-o bine, clar..

Goală, în pat.

Deşteptarea, curvo.

Telefonul sună, trezind-o din somn. Mai întîi se uită la ceas. Nu trecuseră decît zece minute. Numărul de unde era sunată o tăcu să se încrunte. Local, nefamiliar.

— Alo?

— E aproape ora surprizei.

— Of, pentru Dumnezeu!

— Fierbinte şi strălucitoare. Ai să ştii că-i pentru tine. Eşti goală, Catarina? Eşti umedă?

Cînd îşi auzi rostit numele, simţi un pumn lovind-o în inimă.

— Cine…

Înjură cînd legătura se întrerupse. Notă şi de astă dată numărul şi ora.

Dimineaţa, îşi spuse ea înfuriată, altcineva va fi trezit din somn de-un telefon.

Se dădu jos din pat şi îşi luă arma. Verifică încărcătorul. Luînd pistolul cu ea, se duse să controleze uşile şi ferestrele. Apoi se întinse pe canapeaua din living, cu pistolul pe masa de alături, şi încercă să tragă un pui de somn.

— Ambele apeluri sînt de la telefoane celulare.

Cu O’Donnell lîngă ea, Reena îi raportă căpitanului despre cele două apeluri.

— Fiecare e înregistrat pe alt nume, dar amîndouă numerele sînt din Baltimore.

— Ţi s-a adresat pe nume.

— A doua oară.

— N-ai recunoscut glasul?

— Nu, domnule. S-ar putea să şi-l schimbe. Vorbeşte încet, puţin cam răguşit, dar e o voce necunoscută. Prima dată am crezut că e doar un banc prost, la întîmplare. Acum văd că e ceva personal.

— Şi te-ai hotărît să verifici. Dă-i bătaie.

— Mă simt prost că te implic şi pe tine, îi spuse Reena partenerului ei, pornind spre maşină. Aş putea să rezolv singură o problemă ca asta…

— Tipul dă telefoane de ameninţare…

— Nu m-a ameninţat.

— Subînţelese, preciză O'Donnell, îmbufnându-se uşor cînd Reena i-o luă înainte şi se aşeză la volan. Ameninţarea e implicită, iar el o face la adresa unui poliţist – spunîndu-i pe nume. Treaba a devenit oficială.

— Mulţi oameni mă cunosc după nume. Pare să fie un pervers dintr-ăia care dau telefoane obscene, comentă ea, scoţînd maşina din parcare. Cea mai apropiată adresă e a doua. Telefonul e înregistrat pe numele Abigail Parsons.

Abigail Parsons era profesoară la clasa a cincea – o femeie de şaizeci de ani, cu forme generoase. Purta pantofi butucănoşi şi o rochie albastră.

Reena avea impresia că arăta destul de încîntată c-o chemase poliţia afară din clasă.

— Telefonul meu celular?

— Da, doamnă. ÎI aveţi la dumneavoastră?

— Desigur.

Îşi deschise geantă mare cît Rhode Island şi scoase un mic Nokia din interiorul organizat meticulos.

— E închis. Nu-l deschid în timpul cursurilor, dar îl ţin la mine. S-a ivit vreo problemă cu el? Nu înţeleg.

— Mi-aţi putea spune cine mai are acces la acest telefon?

— Nimeni. E al meu.

— Locuiţi singură, doamnă Parsons? se interesă O'Donnell.

— De doi ani, de cînd a murit soţul meu.

— Vă mai amintiţi cînd aţi folosit ultima oară telefonul?

— Ieri l-am folosit. Am sunat-o pe fiica mea cînd am plecat de la şcoală. Urma să mă duc la ea la cină şi am vrut s-o întreb dacă are nevoie să-i cumpăr ceva. Despre ce este vorba?

Al doilea număr îi duse la o sală de gimnastică a cărei proprietăreasă ţinea un curs de aerobic. Cînd se întrerupse, îşi scoase telefonul din geanta aflată în vestiarul salariaţilor. Era o fată guralivă de douăzeci şi doi de ani, care declara că în seara trecută venise acasă de la o întîlnire cu nişte prietene. Locuia singură.

Niciunul dintre telefoane nu avea înregistrat în

memorie vreun apel la numărul Reenei.

— Le-a clonat, afirmă O'Donnell cînd ieşiră din nou.

— Mda, şi e foarte ciudat. Cine să fie cel care ar consuma atîta timp şi efort ca să doneze nişte telefoane celulare doar pentru a mă scula pe mine din somn în toiul nopţii?

— Mai bine întreabă-te cine te cunoaşte pe tine. Am putea să revedem cazurile mai vechi, să vedem dacă sare ceva în ochi.

— O surpriză pentru mine… murmură ea. Mare şi strălucitoare. Cu conotaţii sexuale.

— Un fost iubit? Unul mai recent?

— Nu ştiu… răspunse ea, deschizînd portiera maşinii. Dar vreau să aflu.

Încercă să nu se mai gîndească, dar neliniştea o însoţi toată ziua. Cine-ar fi clonat două telefoane doar ca s-o păpăcească pe ea de cap? Nu era chiar atît de greu să le doneze dacă avea echipamentele şi cunoştinţele necesare. Cunoştinţele se puteau obţine destul de uşor, dar era nevoie de planificare şi calcul. Şi de un scop precis.

Ştiuse că era pentru ea. Că… ce era pentru ea? Surpriză mare şi strălucitoare.

O surpriză personală sau una profesională?

Petrecu aproape toată după-amiaza la tribunal, aşteptînd, apoi depunînd mărturie în legătură cu un incendiu declanşat din răzbunare care se soldase cu o victimă omenească. Luă biletele

pentru meciul de baseball de la un prieten care lucra la procuratură districtuală şi se întoarse la secţie cu o mîncărime între omoplaţi.

Dacă-i ştia numele, oare o şi urmărea? Se simţea privită. Se simţea expusă şi vulnerabilă în timp ce mergea pe strada atît de familiară.

Dacă o mai suna – îl va ţine de vorbă la telefon. Pregătise deja o instalaţie de înregistrare. Urma să-l poarte cu vorba pînă scotea de la el ceva care să-l dea de gol.

Şi atunci să vedem cine va avea o surpriză!

Îşi scoase telefonul şi apelă mobilul lui Bo. Îl promovase la nivelul de relaţie serioasă. Numerele lui erau de-acum programate.

— Salut, blondino.

Continuîndu-şi agale drumul, Reena începu să cînte:

— *„Te-am cultivat, blondino... Te-am dus la chermeză şi meci...”*

— Am să cumpăr eu alunele şi snacksurile, zise el. La ce oră poţi să porneşti?

— Dacă nu se iveşte nimic – să batem amîndoi în lemn – la şase jumate.

— Voi fi gata. Acum ce faci?

— Merg pe stradă. E o zi minunată. Tocmai am terminat de depus o mărturie în instanţă şi cred că am reuşit să-mi fac datoria participînd la închiderea pe douăzeci şi cinci de ani a unui ucigaş nenorocit.

— I-auzi, şi eu nu fac decît o dantelărie de placaj… Nici nu se compară.

— Ai compărut vreodată în instanţă?

— M-au achitat.

Reena rîse.

— E obositor. O să fiu gata pentru alunele şi snacksurile alea.

— Iar eu am să-ţi pregătesc surpriza dinăuntru.

Auzind că nu răspundea, insistă:

— Reena?

— Da, aici sînt. Îmi pare rău, spuse ca. Ne vedem mai încolo, da?

Închise telefonul, după care se opri în faţa secţiei, studiind atentă traficul de pe stradă şi pietonii.

Cînd telefonul începu să-i sune în mână, tresări, apoi înjură, în sfîrşit, răsuflă uşurată cînd văzu numele de pe display.

— Bună, mamă… Nu, încă nu l-am invitat pentru duminică… Da, o să-l întreb.

Se întoarse şi intră în secţie, cu vocea mamei sale răsunîndu-i în ureche.

În parcarea de la Camden Yards domnea haosul. Cînd vedea cum se buluceau maşinile să prindă locuri, se simţea mîndră că locuia destul de aproape ca să vină pe jos.

Îi plăceau mulţimile, zgomotul, aglomerările de maşini şi atmosfera de carnaval ce domnea printre oamenii care se îndreptau spre stadionul acela

uriaş şi frumos, aproape la fel de mult cum îi plăcea jocul propriu-zis.

Purta cei mai comozi blugi ai ei, un tricou alb cu poalele vîrîte în pantaloni şi o şapcă neagră de jucător de cîmp, cu pasărea strălucitoare a echipei Oriole.

Se uita la copiii aflaţi în cărucioare şi la cei care ţopăiau pe lîngă părinţii lor. Şi ea făcuse la fel, îşi aminti, deşi în copilăria ei mergeau la vechiul Memorial Stadium.

Simţea deja mirosul de hot-dogs şi bere.

Bo îşi petrecu un braţ pe după umerii ei. Era îmbrăcat cam la fel ca ea, dar tricoul lui era de un albastru decolorat.

— Spune-mi ce părere ai de grătarul lui Boog.

— La fel de bună ca despre felul cum juca în cîmp, la vremea lui.

— Excelent. Vrei să trecem mai întîi pe-acolo?

— Îţi arde de glumă? Ne-am umple burţile. La meciuri mănînc ca un cal.

Se îmbulzeau prin mulţime, schimbînd între ei gustările. Reena făcea eforturi să nu se uite peste umăr, să nu fie obsedată de fiecare chip din jur. Acolo i-ar fi fost uşor oricui să se piardă în peisaj, îşi spuse ea. Un stadion de baseball era locul unde puteai urmări foarte uşor pe cineva. Gîndul că putea fi privită o făcea să se simtă ca atare, deşi se străduia să-şi alunge senzaţia. Nu va lăsa ca treaba asta să-i strice scara.

Cînd porniră în sus pe rampa care ducea spre sectorul lor, Reena trase aer în piept şi îşi ţinu un moment respiraţia.

— Întotdeauna-mi place momentul ăsta – felul cum apare terenul la vedere, verde, cu liniile cafenii ale bazelor, albul panourilor, tribunele care se înalţă în jur… Şi sunetele, şi mirosurile…

— Mă faci să lăcrimez, Reena.

Zîmbind, Reena se opri încă un moment în capătul rampei ca să asimileze totul. O învăluiau atîtea sunete, atît de multe voci – conversaţii, strigătele vînzătorilor, cîntece. Teama, gîndul la un pericol, la telefoanele hărţuitoare, la orele petrecute în instanţă, la factura Visa pipărată pe care o primise în aceeaşi zi prin poştă, toate se risipiră ca o ceaţă în lumina soarelui.

— Răspunsul la toate întrebările din univers poate fi găsit în baseball, spuse ca.

— Pe toţi sfinţii că aşa e.

Îşi găsiră locurile şi se aşezară.

— Primul meci pe care mi-l amintesc… începu ea, muşcînd cu poftă din sandviciul cu friptură. Cred că aveam şase ani. Nu ştiu cine cu cine a jucat. Ceea ce-mi amintesc sînt senzaţiile. Mişcările jocului, înţelegi? Sunetele atît de specifice… A fost începutul poveştii melc de dragoste.

— Eu n-am ajuns la un meci de divizie decît în liceu. Apropo de senzaţii… îmi formasem toată

impresia de la televizor. Televizorul îl micşorează şi-l face să fie mai puţin spiritual.

— Mă rog, asta-ţi va da un subicct de conversaţie cu tatăl meu. Te-au invitat la cină, duminică. Dacă eşti liber.

— Serios? întrebă el, cu o expresie de plăcută surpriză. Asta-i ca un fel de iniţiere? Voi avea de trecut şi nişte probe?

— S-ar putea. Întoarse capul spre el. Te simţi în stare?

— Întotdeauna am avut talent la teste şi examene.

Mîncau, privind cum se umpleau tribunele şi lumina scădea în înserarea blîndă de primăvară. Ovaţionară cînd echipa Orioles intră pe teren şi se ridicară în picioare la intonarea imnului.

Băură fiecare cîte o bere în timpul primelor trei runde.

Lui Bo îi plăcea că Reena striga, chiuia, huiduia şi înjura. Nu aplauda delicat, ca o doamnă. Îşi smulgea părul din cap, îi dădea pumni în umăr, conversa în treacăt cu spectatorul de alături despre posibilele afinităţi sexuale ale arbitrului de la baza trei cînd îl dădu afară de pe teren pe alergător.

Conveniră că era un bulangiu chior.

Mînca o ciocolată Dove – Bo se întreba unde-avea să mai încapă şi aia – şi fu cît pe ce să i-o întindă pe toată faţa cînd sări la pocnetul bâtei

pentru a urmări traiectoria unei mingi lungi.

— Uite, aşa mai înţeleg şi eu! strigă ea, făcînd cîţiva paşi de dans, după care căzu la loc pe scaun. Vrei şi tu?

— Încă puţin şi era a mea.

Reena îl privi zîmbind.

— Mor după baseball.

— Da, se vede.

Pierdură la o diferenţă de o cursă chinuită, iar Reena puse insucccsul pe scama arbitrului de la baza trei.

Bo nu se aştepta să-i cucerească inima mărturisind că niciodată nu-i plăcuse mai mult o înfrîngere sau un meci. Era gata să-şi condamne iubiţii Birds la un sezon pierdut numai ca s-o vadă cum se dădea în spectacol la fiecare partidă.

După ce trecură de poartă, Reena îl ţintui lîngă un copac şi-l sărută scurt.

— Ştii ce-mi mai place la baseball? şopti ea.

— Sper din toată inima să-mi spui.

— Mă excită.

Îşi frecă nasul de urechea lui, apoi îi suflă aer cald înăuntru.

— Ce-ar fi să te duc la mine…?

Îl luă de mână şi porni înapoi spre trotuar. Străbătură împreună mulţimea, luînd-o pe cel mai scurt drum spre casă.

19

Bo era atît de excitat cînd Reena descuie în cele din urmă uşa din faţă, încît o trînti în urma lor şi, învîrtind-o pe Reena în loc, o lipi de tăblie.

Reena îşi lăsă geantă să cad de pe umăr, îşi trase cămaşa peste cap şi înfipse dinţii în umărul lui.

— Aici… chiar aici…

Îi descheia deja nasturele blugilor.

Bo nu mai putea să gîndească. Nu mai putea să se oprească. Sunetul şoldurilor ei lovindu-se de lemnul uşii în timp ce o împingea ritmic îl excita la culme.

Totul decurse rapid, violent şi uluitor, iar după ce se descărcară, alunecară pe podea moi ca nişte cîrpe.

— Iisuse… Iisuse Hristoase…

Bo rămăsese cu privirea în tavan, gîfîind ca o locomotivă.

— Ce-o să se întîmple cînd cîştiga?

Reena începu să rîdă atît de tare, încît fu nevoită să se ţină de coaste. Cumva, reuşi să se rostogolească peste el.

— La naiba, Bo. La naiba… S-ar putea să fii chiar perfect.

Cînd sună telefonul, îşi trase blugii. Capul încă-i mai zumzăia în timp ce ridica receptorul.

— Surpriză.

Se ocărî în sinea ei că fusese neatentă, că nu verificase numărul, că nu pusese în funcţiune casetofonul. Le făcu repede pe amîndouă.

— Salut, aşteptam să mă mai suni.

Ridică o mînă, făcîndu-i semn lui Bo să tacă.

— Brendan Avenue. Ai s-o recunoşti cînd ai s-o vezi.

— Acolo eşti? Acolo stai?

Se uită la ceas. Cam devreme pentru el. Nu era nici măcar miezul nopţii.

— Ai s-o vezi. Fă bine şi grăbeşte-te.

— Rahat! înjură ea încet cînd convorbirea se întrerupse. Trebuie să mă duc.

— Cine era?

— Nu ştiu…

Porni grăbită spre debaraua din faţă şi îşi luă arma de pe raftul de sus.

— Un bou care mă tot sună – cu mesaje criptice, sexuale, continuă ea, punîndu-şi hamul. Telefon celular clonat, cel mai probabil.

— Hoo, stai! Unde te duci?

— A zis că are ceva pentru mine pe Brendan Avenue. Mă duc să văd ce e.

— Vin şi eu cu tine.

— Ba nu vii nicăieri.

Luă o jachetă ca să acopere pistolul. Calm, Bo trecu în dreptul uşii.

— N-ai să ieşi de-aici ca să te duci singură să

vezi ce-a făcut nu ştiu ce tip bătut în cap. Dacă nu vrei să vin şi eu, foarte bine. Cheamă-ţi partenerul.

— Nu-l trezesc pe O'Donnell din somn pentru o nimica toată că asta.

— OK, replică Bo pe cel mai plăcut, dar şi mai dens ton. Vrei să conduc eu?

— Bo, vreau să te dai la o parte din drum, asta vreau. N-am timp pentru aşa ceva.

— Cheamă-l pe O'Donnell, cheamă o… cum îi zice? …

Maşină de patrulare – sau de nu, vin şi cu cu tine. Altfel, fă-te comodă, fiindcă singură n-ai să pleci nicăieri.

Nervii îi strepezeau dinţii.

— E meseria mea. Doar pentru că m-am culcat cu tine…

— Nu-ncepe cu din astea.

Tonul tăios, neaşteptata răceală din ochii lui o făceau să-l vadă altfel.

— Ştiu ce meserie ai, Catarina, şi ţi-o respect. Dar asta nu înseamnă să te las să te duci acolo singură numai pentru că te hărţuieşte un nebun. Deci, cum facem?

Reena îşi deschise geaca.

— Îl vezi?

Privind pistolul, Bo răspunse:

— Mi-ar fi şi greu să nu-l observ. Deci, cum facem? repetă el.

— La naiba, Bo, dă-te la o parte. Nu vreau să fiu nevoită să te lovesc.

— E valabil şi invers. Şi poate-ai reuşi să mă culci la podei. Însă chiar dacă poţi s-o faci, o să-mi scutur de praf fundul amărît şi umilit al nădragilor, după care am să mă urc în camionetă şi să vin după tine. Vrei, nu vrei, singură nu mergi. Dacă ai probleme cu orgoliul, n-ai decît să ţi le rezolvi mai tîrziu. Acum îţi pierzi vremea.

Reena nu înjura decît rareori în italiană. Îşi rezervă acest privilegiu pentru momentele de maximă enervare. Scoase o serie de blesteme dintre cele mai inventive, în timp ce Bo se ridica placid, privind-o.

— Conduc eu, se răsti ea, fierbînd de furie cînd Bo deschise uşa. Nu pricepi. Niciunul dintre voi nu înţelege vreodată.

— „Niciunul dintre voi” însemnînd toţi masculii speciei, presupuse el, cînd Reena trecu pe-alături.

— Îl sun pe partenerul meu masculin pentru un caz care, cel mai probabil, e doar un fleac, şi numai fiindcă sînt femeie.

— N-aş crede.

Bo se aşează pe locul din dreapta, aşteptînd-o să se urce la volan.

— Vreau să zic, eşti femeie – fară discuţie – dar am impresia că e doar o chestie de logică elementară să nu porneşti singură într-acolo.

— Ştiu să-mi port singură de grijă.

— Nu mă îndoiesc. Dar n-ai să-mi arăţi asta asumîndu-ţi riscuri inutile.

Reena îi mai aruncă o privire ucigătoare înainte de a demara într-un scîrţîit de roţi.

— Nu-mi place să mi se spună ce să fac.

— Cui îi place? De cîte ori te-a sunat ăsta? Ce zice?

Bătînd cu degetele în volan, Reena făcea eforturi să-şi păstreze calmul.

— De trei ori, cu asta de-acum. Zice că are o surpriză pentru mine. Prima oară am crezut că e un telefon obscen la nimereală. A doua oară mi s-a adresat pe nume, aşa că am verificat. A sunat de la numere de telefoane celulare, şi se pare că sînt clone.

— Dacă-ţi ştie numele, înseamnă că e ceva personal.

— În principiu.

— Vezi să nu!

Expresia şi tonul lui nu mai aveau nimic paşnic.

— Ştii bine că e ceva personal, şi tocmai ăsta e unul dintre motivele pentru care te-ai înfuriat aşa.

— Îmi stăteai în drum.

— Îhî.

Reena tăcu cîteva clipe.

— În familia mea, cînd ne certăm, strigăm.

— Eu prefer strategia statului pe loc, gen încearcă-să-mă- mişti-de-aici. Întoarse capul spre ea, aruncîndu-i o privire lungă, rece. Şi uite cine-a

cîştigat.

— De data asta, ripostă Reena.

Cînd se apropie de Brendan Avenue, încetini, privind atentă înainte. Ai s-o recunoşti cînd ai s-o vezi. Îşi amintea clar vocea lui.

În clipa următoare frînă brusc.

— Căcat, căcat…

Îşi smulse telefonul şi formă 911.

— Aici detectiv Catarina Hale, număr matricol 45391. Anunţ un incendiu în curs, 2800 Brendan Avenue. Capelă de la Little Flower Elementary School. La prima vedere, focul e angajat complet. Anunţaţi pompierii şi poliţia. Posibilă incendiere deliberată.

Trase pe dreapta.

— Stai în maşină, îi ordonă ea lui Bo, apoi îşi luă lanterna, sări jos şi-l sună pe O'Donnell. Avem un incendiu, spuse ea tară niciun preambul, după care îi dădu adresa şi se repezi spre clădire. M-a sunat ca să-mi spună. Sînt la faţa locului. Ţi-am spus să stai în maşină! se răsti apoi la Bo.

— Şi e clar c-am răspuns că nu. Acolo sînt oameni?

— La ora asta n-ar trebui să fie nimeni, dar asta nu-nseamnă că aşa stau lucrurile.

Îşi îndesă telefonul în buzunar şi scoase pistolul, îndreptîndu-se spre uşile largi de la parter.

Mesajul era scris cu spray pe geamuri cu un roşu sîngeriu, lucios:

SURPRIZĂ!

— Nenorocitul… Stai în urma mea, Bo. Vorbesc serios! Nu gîndi cu scula. Ţine minte cine are pistolul.

Întinse mîna spre uşă şi o împinse…

— E-ncuiat, spuse ca.

Stătu un moment pe gînduri. Putea să-l lase acolo, expus, sau să-l ia cu ea în timp ce dădea ocol clădirii.

— Nu te-ndepărta de mine! îi ordonă.

Cînd dădu colţul, auzi primele sirene. Apoi găsi fereastră spartă. Prin ea, văzu focul răspîndindu-se, devorînd băncile, căţărîndu-se în sus pe pereţi şi ieşind pe culoar.

— N-ai să intri acolo, zise Bo.

Reena clătină din cap. Fără echipament, nu putea. Vedea clar că punctul de origine al focului se afla în clasa aceea şi fuseseră pregătite trailere – ghemotoace de hîrtie cerată, probabil – care să-l ducă în hol, spre alte clase. Simţea mirosul de benzină şi o vedea lucind pe jos, în pîrîiaşe.

O pîndea? făcu un pas înapoi pentru a studia clădirile învecinate şi simţi ceva trosnind sub picior. Îndreptă lanterna în jos, apoi se lăsă pe vine.

O mîncau degetele, dar nu atinse obiectul. – O cutie de chibrituri din lemn. Inima îi sări în gît cînd o lumină cu lanterna şi văzu sigla familiară a restaurantului *„Sirico’s”*.

— Fă-mi un serviciu. Am în portbagajul maşinii o trusă, în care-s nişte pungi pentru probe. Am nevoie de una.

— Acolo nu intri, repetă el.

— Nu, n-am să intru.

Rămase pe loc, uitîndu-se la chibrituri, după care ridică ochii ca să privească înjur. OK, o cunoştea şi voise să se asigure că şi ea înţelegea acest lucra. Simţea oare nevoia să fie aproape, să privească flâcărilc?

Oamenii începeau să iasă din case, iar pe stradă se opreau maşini. Glasuri agitate se înălţau, străpunse de ţipetele sirenelor care se apropiau.

Cînd Bo îi aduse punga, Reena puse în ea cutia de chibrituri şi o sigilă.

— Aşteptăm, zise că şi se duse grăbită în faţa şcolii, îşi agăţă insigna la curea şi începu să ordone privitorilor să nu se apropie.

— Eu ce pot face? o întrebă Bo.

— Poţi să nu-mi stai în drum, începu ea, punînd punga de probe în maşină. Va trebui să-l informez pe şeful unităţii care va ajunge aici. Uită-te atent la oricine cască gura. Dacă vezi vreun individ care pare prea captivat de spectacol, anunţă-mă. Trebuie să fie un adult. Va fi singur. Se va uita atît la foc, cît şi la mine. Poţi face asta?

— Mda.

Bo nu mai văzuse decît în filme o forţă de reacţie în curs de intervenţie. Toate decurgeau

atît de repede, pline de culori, sunete şi mişcare. Ca un soi de eveniment sportiv straniu, îşi spuse el, în timp ce maşinile soseau şi pompierii intrau în acţiune.

Gîndul îl duse la meciul pe care-l văzuseră în seara aceea. Acelaşi gen de muncă în echipă, intensă şi concentrată. Dar, în loc de bîte şi mingi, aici se foloseau furtunuri şi securi, butelii şi măşti de oxigen.

Unii oameni alergau spre foc, în timp ce alţii fugeau în direcţie opusă. Căştile ce luceau în lumina flăcărilor se mişcau prin dogoare şi fum.

Sub ochii lui, pompierii în echipament de intervenţie sparseră uşa şi intrară, în timp ce colegii lor de afară stropeau clădirea cu apă care ţîşnea din furtunuri, descriind arcuri imense.

Cu mişcări repezi, poliţiştii instalau baricade pentru a ţine la distanţă mulţimea tot mai numeroasă. Aşa cum îi ceruse Reena, studia chipurile, încercînd să-l găsească pe individul pe care-l căuta ea. Vedea flăcările reflectate în ochii mari şi uimiţi, pîlpîirile roşiatice şi aurii unduindu-se pe piele şi îşi imagina că şi el arăta cam la fel. Se distingeau perechi şi persoane izolate, familii cu copii în braţe, în pijamale şi cămăşi de noapte, unii desculţi. Alţii, îmbrăcaţi mai adecvat, coborau din maşinile ce continuau să se oprească în lungul străzii.

Intrarea liberă, îşi spuse el, întorcînd capul spre

clădire, într-adevăr, era un spectacol fascinant.

Flăcările ţişneau prin acoperiş, formînd turnuri tot mai luminoase, învăpăiate auriu prin vălătucii de fum gros. Mirosul îi înţepa nasul şi ochii, iar prin aer începea să danseze cenuşă. Gheizerele de apă albicioasă ţîşneau din furtunuri, biciuind clădirea cu atîta forţă încît Bo se întreba cum de zidurile rezistau asaltului.

Auzi un zgomot de sticlă spartă şi, ridicînd privirea, văzu o ploaie de cioburi cînd o fereastră explodă. Cineva din mulţime scoase un ţipăt.

Chiar şi la distanţa unde stătea, simţea dogoarea focului. Oare cum suportau? Se întrebă el. Forţa vîlvătăilor, furtuna orbitoare şi mirosul de fum…

Scările se ridicau, cu pompieri pe ele ca nişte steaguri, cu furtunuri din care şiroiau alte şi alte torente de apă.

Un om se repezi prin mulţime. Bo făcu un pas înainte, gata să acţioneze – nu era sigur cum – apoi văzu lucirea unei insigne, urmată de reacţiile poliţiştilor şi ale pompierilor care dădeau din cap în semn de recunoaştere. Un tip înalt, observă Bo, cu umeri laţi, burtă proeminentă, chip înverşunat de irlandez. Bărbatul porni drept spre Reena.

O’Donnell, conchise Bo, relaxîndu-se puţin.

Şi poate c-ar fi rămas aşa, dar îl văzu pe O’Donnell ajutînd-o pe Reena să-şi pună echipamentul. Se îmbulzi prin mulţime şi tocmai

începea să împingă baricada cînd nişte poliţişti în uniforme îl opriră.

— Reena! Ce mama dracu'…

Reena îi aruncă o privire în timp ce îşi ridica rezervoarele de oxigen. Pe faţă i se citea iritarea, dar apoi îi spuse ceva partenerului ei. Irlandezul se întoarse şi veni spre baricadă.

— E cu noi, le spuse el scurt poliţiştilor. Goodnight? Eu sînt O'Donnell.

— Mda, bine. Ce naiba face? Ce naiba faci? o întrebă el pe Reena, privind-o cu ochii mijiţi prin negura de fum.

— Intru. Sînt instruită pentru aşa ceva, răspunse ea, potrivindu-şi casca.

— O mîncătoare de fum în toată regula pentru-o poliţistă, comentă unul dintre pompieri, iar Reena îi zîmbi.

— Lingăule! Am să-ţi explic mai tîrziu. Acum trebuie să mă grăbesc.

Înainte ca Bo să mai poată protesta, O'Donnell îi trînti o mînă pe umăr.

— Ştie ea ce face, spuse şi arătă cu bărbia spre Reena care se apropia de clădire împreună cu încă doi pompieri. E calificată pentru asta.

— La fel de calificaţi sînt şi ăia care-au intrat deja, şi-s vreo duzină. Care-i rostul?

— Rostul e incendierea deliberată.

Un val de fum trecu peste ei, făcîndu-l pe O'Donnell să tuşească. Rămase cu mîna pe umărul

lui Bo, trăgîndu-l înapoi, la aer mai curat.

— Stingerea unui incendiu poate distruge multe probe. Dacă intră acum, va putea vedea mai mult înainte să fie compromise. Cineva a declanşat incendiul ăsta anume pentru ea, iar Reena nu e genul care să-i întoarcă spatele. A mai lucrat cu oamenii ăştia. Crede-mă, n-ar lăsa-o să între dacă n-ar şti că poate să se descurce.

— Nu-i ajunge că e poliţistă? mormăi Bo.

O'Donnell zîmbi, arătîndu-şi dinţii.

— Faptul că-i poliţistă înseamnă deja mult, dar ea lucrează în brigada de incendieri, care-i undeva între poliţie şi pompieri. Ştie despre bulangiul ăsta mai mult decît oricine. Despre foc vorbesc, explică el, văzînd privirea nedumerită a lui Bo. Fata ăsta cunoaşte focul. Şi acum spune-mi tot ce ştii.

— Nu ştiu mare lucru. Ne-am dus la un meci, de-acolo am mers la ea acasă… Şi a primit un telefon.

Bo privea fix clădirea – ducă-se dracului mulţimea şi pîndă

— Şi, cu inima bubuindu-i în gît, aştepta s-o vadă pe Reena ieşind.

— Mi-a dat doar cîteva amănunte. Un tip a sunat-o de trei ori şi i-a spus pe nume. A clonat telefoane celulare. De data asta i-a spus că are ceva pentru ea aici. Cînd am sosit, focul ardea deja.

— Cum ai reuşit să vii şi tu cu ea?

Privirea lui Bo îl săgetă pe O'Donnell.

— Altfel ar fi trebuit să mă împuşte, şi cred că nu voia să-şi piardă timpul şi cu asta.

De astă dată, O'Donnell rîse, bătîndu-l prieteneşte pe umăr.

— Ţi-a spus că tipul a scris *„surpriză"* pe uşa din faţă?

— Da, m-a pus la curent.

Calm, O'Donnell scoase din buzunar un pachet de gumă şi-i oferi şi lui Bo o lamă.

— N-o să păţească nimic, îl asigură el, îndoind două lame de gumă virîndu-le în gură. Ce-ar fi să-mi spui de cînd te duci la meciuri cu partenera mea?

Înăuntru, Reena păşea prin perdeaua groasă de fum. Îşi auzea propria respiraţie, sîsîitul oxigenului absorbit din butelie şi trosnetele flăcărilor încă nesuprimate. Căutarea victimelor continua, dar pînă acum – slavă Domnului – nu găsiseră niciuna.

O lovitură uşoară pentru el, îşi spuse, în timp ce înainta prin fum. Avusese timp destul să planifice şi să declanşeze incendiul, dar ceea ce vedea părea opera unui amator... Parc-ar fi dat foc nişte copii sau. În orice caz, un om oarecare. Or, incendiatorul nu era un om oarecare. Reena n-avea nicio îndoială, în ciuda faptului că folosise substanţe simple, ca benzina şi hîrtia cerată. Avea să mai găsească şi altele.

Focul îşi croise drum în josul treptelor, propagat

de benzină şi trailere. Dacă Reena n-ar fi primit acel telefon care o adusese acolo, şcoala ar fi ars ca o torţă. Prin urmare, nu-l interesase să distrugă clădirea.

Etajul avusese rău de suferit. Aici, atît temperatura, cît şi densitatea fumului creşteau, iar Reena nu se îndoia că avea să găsească încă un punct de origine. Distingea siluetele oamenilor mişcîndu-se prin ceaţa fumurie ca nişte fantome.

Găsi rămăşiţele unor trailere. Ridică resturile carbonizate ale unui plic de chibrituri, le vîrî într-un plic şi însemnă locul pentru documentare.

— Cum merge, campioano?

Îi răspunse lui Steve făcînd semnul cu degetul mare în sus.

— Conturul arsurii de pe peretele dinspre est? Al doilea punct de origine, cred.

Glasurile lor sunau metalic, încordate.

— Aici, focul a fost absorbit în tavan, arătă ea în sus. Iar aici s-a învăpăiat înapoi, în jos. Tipul plecase de mult.

Se mişcau împreună, culegînd probe, înregistrînd, urcînd spre inima încă vie a focului. Flăcările lingeau pereţii, iar oamenii se luptau cu el. Dansa deasupra, de-a lungul tavanului ars, cu acel muget gutural care Reenei îi trimitea întotdeauna un fior ca un deget de gheaţă pe şira spinării.

Era fermecător, oribil de fermecător. Cu lumina

şi dogoarea sa seducătoare, cu dansul său hipnotic… Fu nevoită să-şi blocheze teama înnăscută şi propria fascinaţie pentru a se concentra asupra carburantului şi metodei, asupra amprentelor.

Benzina se simţea aici mai puternic, pe sub duhoarea acră a fumului şi mirosul sălciu de umezeală. Oamenii care luptau cu spiralele de flăcări aveau feţele înnegrite de fum şi ochii sticloşi de concentrare. Apa ţîşnea din furtunuri şi năvălea de afară prin ferestrele sparte.

O altă porţiune din acoperiş se prăbuşi cu un soi de satisfacţie cutremurată, ventilînd focul, alimentîndu-l astfel încît să izbucnească brusc, furtunos, în sus.

Reena se repezi înainte să ajute cu un furtun, gîndindu-se la dresorii de lei care lovesc felinele violente cu biciurile şi scaunele.

Efortul îi cînta în muşchi şi o zguduia pînă-n vîrfurile picioarelor.

Văzu un loc unde o parte din perete fusese ciopîrtita pînă la zidărie, iar prin norii de fum şi apă distinse forma, modelul.

El o făcuse, îşi zise. Punctul iniţial de origine.

Şi ştiu, în timp ce braţele îi tremurau şi focul se stingea încet, că n-o făcuse pentru prima oară.

Răsuflă uşurat, ca un soi de eliberare, cînd o văzu ieşind, în pofida echipamentului şi a staturii, Bo o recunoscu în clipa în care o zări prin fumul

dens.

Oricît de nepăsător vorbise O'Donnell, indiferent ce spusese, Bo îl auzi şi pe el expirînd uşurat cînd Reena ieşi din fum, apă şi resturi. Avea faţa înnegrită de funingine. Cînd îşi scoase buteliile de oxigen, cenuşa îi căzu de pe echipamentul de protecţie.

— Uite-o şi pe fata noastră, spuse vesel O'Donnell. Ce-ar fi să aştepţi aici, amice. Ţi-o trimit într-un minut.

Reena îşi scoase casca – iar Bo văzu o scurtă spirală de culoare auriu-închis, cînd se îndoi din talie, cu mîinile rezemate de genunchi, şi scuipă pe jos. Ea rămase pe loc, ridicînd capul doar pentru a-l privi pe O'Donnell. Apoi se îndreptă şi-l respinse cu un gest pe infirmierul care se apropiase. Descheindu-şi jacheta, porni spre Bo.

— Trebuie să rămîn aici, iar apoi să mă duc la secţie. Am să pun pe altcineva să te ducă acasă.

— Eşti OK?

— Mda. Ar fi putut să fie mult mai rău acolo, înăuntru. Putea provoca o pagubă mult mai mare. N-a murit nimeni, clădirea era goală, şcoala e închisă în timpul verii. A vrut doar să se dea în spectacol.

— Ţi-a lăsat cutia aia de chibrituri de la restaurantul familiei tale. Aşadar, spectacolul era pentru tine.

— Nu te pot contrazice.

Aruncă o privire spre doi pompieri uzi-leoarcă şi acoperiţi de funingine care îşi aprindeau ţigările.

— Ai observat pe cineva care să pară suspect?

— Nu prea. Trebuie să recunosc că, după ce te-ai dus înăuntru, n-am mai fost atent. Rugăciunile mi-au consumat aproape toată puterea de concentrare.

Reena zîmbi uşor, apoi înălţă din sprîncene cînd Bo îi şterse cu degetul mare funinginea de pe obraz.

— N-arăt cel mai bine acum.

— Nici nu-ţi pot spune cum arăţi. M-ai speriat îngrozitor. O să păstrăm *„dar*”-urile pentru cînd vei avea mai mult timp.

Îşi îndesă mîinile în buzunare.

— Cred c-avem o mulţime să ne spunem unul altuia şi aş prefera s-o facem fară public.

Reena se uită peste umărul lui. Pompierii încercuiseră obiectivul, înecîndu-l în apă, dar momentele cele mai grele trecuseră.

— Am să-ţi găsesc o maşină. Ascultă, îmi pare rău că a ieşit aşa…

— Şi mie.

După ce făcu cîţiva paşi, Reena îi aranjă drumul pînă acasă, spunîndu-şi că incendiul făcuse mai mult decît să distrugă o clădire. Dacă nu interpreta greşit felul cum se retrăsese Bo din faţa ei, acelaşi foc transformase în scrum şi o relaţie care abia începusc să se dezvolte.

Se duse la maşină să-şi ia trusa de teren, scoase şi o sticlă cu apă şi-l văzu pe Steve apropiindu-se.

— Ăsta-i tipul cu care zicea Gina că eşti în vorbă?

— E tipul cu care eram în vorbă. Cred că tocmai a ajuns la concluzia că toată figura asta cu poliţia, incendiile şi alarmele în toiul nopţii sînt mult mai complicate decît îi convine lui.

— El pierde, scumpo.

— Poate, sau poate tocmai a avut norocul să scape. Sînt o pacoste pe capul bărbaţilor, Steve.

Trînti capota portbagajului. Maşina era acoperită cu cenuşă, iar hainele ei puteau. Se rezemă de portieră, destupă sticla şi bău îndelung pentru a-şi răcori gîtul ars de fumul fierbinte.

I-o oferi şi lui Steve şi rămase pe loc. O'Donnell li se alătură.

— Ne vor lăsa să intrăm din nou peste cîteva minute. Ce-ai mai găsit? o întrebă el.

Reena scoase din trusă un mic reportofon ca să nu trebuiască să povestească încă o dată.

— Telefon de la un subiect neidentificat, la numărul meu de-acasă, ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi cinci, începu ea, după care făcu rezumatul tuturor evenimentelor, al propriilor observaţii şi al probelor recoltate.

La sfîrşit, închise aparatul şi-l puse la loc în trusă.

— După părerea mea, continuă ea, a vrut să

pară stîngaci. Să pară simplu. Dar a stat un timp să spargă peretele de sus şi să dea foc în aşa fel încît flăcările să înainteze atît prin încăpere, cît şi pe dinapoia zidurilor. Cînd am sosit, sus era o fereastră spartă. Poate că el a făcut-o, sau poate că era spartă dinainte, dar curentul acela de aer a ajutat focul să se propage. A folosit materiale elementare: benzină, trailere de hîrtie şi plicuri de chibrituri. Sînt elementare, fiindcă în împrejurări potrivite pot da rezultate excelente. Nu pare opera unui profesionist, dar e clar că a aşa ceva miroase.

— Am mai avut de-a face cu el?

— Nu ştiu, O'Donnell.

Obosită, Reena se trase de o şuviţă de păr.

— Am revăzut mai multe cazuri vechi, şi tu la fel. Nu sare nimic în ochi. S-ar putea să fie vreun nebun pe care l-am întîlnit pe parcurs, am uitat de el, iar ăsta e modul lui de a-mi face curte. Asta-i o şcoală de cartier. Şcoala de cartier unde am învăţat eu.

Îşi descuie maşina şi scoase punga cu cutia de chibrituri ca să i-o arate.

— Astea-s de la „*Sirico's*", semn că mă cunoaşte şi că poate să se apropie. Le-a lăsat într-un loc unde era sigur c-aveam să le găsesc – nu înăuntru, unde puteau fi distruse dacă situaţia scăpa de sub control, ci afară, pentru că acolo existau şanse mai mari de a fi găsite, lîngă punctul lui de intrare, sau locul pe care l-a făcut să pară punct de intrare. E

ceva personal.

Puse punga la loc şi încuie maşina.

— Şi, OK, e sinistru de te băga-n toţi sperieţii. M-a pus pe jăratic.

— Cercetăm locul faptei, cercetăm cazul, iar data viitoare cînd sună, adăugă O'Donnell, nu te mai duci să verifici ceva fără să mă anunţi şi pe mine mai întîi? Ne-am înţeles?

— Mă iritase, spuse Renna, apoi răsuflă scurt. Ai dreptate. M-am gîndit că era doar vreun descreierat care voia să-mi forţeze mîna – chestie căreia i-aş fi putut face faţă. Mi s-a mai întîmplat. Dar asta-i mai mult decît atît.

Studie clădirea prin norii de fum.

— E mult mai mult. Aşa că, nu, n-ai de ce să te temi c-aş lua-o pe cont propriu.

— Bun. Hai să ne-apucăm de treabă.

20

Era trecut de şase dimineaţa cînd Reena părăsi locul faptei. Se despărţi de O'Donnell şi o porni, împreună cu Steve, spre secţia de pompieri. O'Donnell avea să înregistreze probele şi să scrie raportul iniţial. Vorbise cu toţi cei din echipa de pompieri care participaseră la stingerea incendiului şi încă nu dormeau. Acolo putea face un duş – în sfîrşit. Îşi ţinea mereu un schimb de haine în portbagaj, în plus, avea toate şansele să

prindă o masă bună la cantina pompierilor. Nopţi ca aceea care trecuse îi sporeau pofta de mîncare.

— Şi care-i treaba cu Goodnight ăsta? La vederea privirii mate a Reenei, Steve ridică din umeri şi continuă: O să mă ia Gina la întrebări. Şi cînd n-am detalii să-i spun, devine mofturoasă.

— Pe mine-o să mă descoasă oricum. Spune-i doar să vină direct la sursă.

— Îţi mulţumesc.

— Se ocupă de ceea ce faci tu. Vreau să zic, între voi doi asta n-a fost niciodată o problemă.

— Sigur, uneori îşi face griji şi ea. Dar nu, nu e niciun tîrg. Anul trecut, cînd l-am pierdut pe Biggs, a fost greu. La fel de greu pentru amîndoi. Am discutat despre asta… continuă el, trăgîndu-se de lobul urechii. Despre măsura în care riscul face parte din meserie. Trebuie să cumperi tot pachetul, înţelegi? Şi nu merge întotdeauna, dar Gina… ea e dură. Ştii şi tu. Avem copii, ne mai vine încă unul… Trebuie să reziste, altfel nu se poate.

— Te iubeşte. Dragostea înseamnă şi puterea de a rezista.

Reena opri maşina în faţa secţiei.

— Dimineaţă, cînd o suni, întreab-o dacă vrea să le dea telefon părinţilor mei doar ca să le spună că mă ocup de cazul ăsta şi că totul e-n regulă. Ai putea să treci peste detalii, Steve? Măcar acum?

— Nicio problemă.

Doi oameni spălau pompa. Steve se opri să stea de vorbă cu ei. Reena se mulţumi să le facă un semn de salut cu mîna în timp ce intra în secţie, cu hainele curate sub braţ.

Îşi spălă părul afumat pînă începură s-o doară braţele, apoi închise ochii şi lăsă apa s-o biciuiască peste cap, umeri şi spate.

O usturau ochii de oboseală, dar şi asta avea să-i treacă. Ştia că gustul de funingine va stărui, oricît de multă apă ar fi băut. Aroma focului dăinuia, şi chiar după ce trecea, nu putea s-o uite.

Nu se grăbi şi începu să-şi maseze trupul cu cremă parfumată pentru a-şi calma pielea – şi pe sine. Se unse şi cu alifie hidratantă. Intrase într-o clădire care ardea, însă a dracului să fie dacă avea de gînd să-şi sacrifice pielea. Sau vanitatea, îşi mai spuse ea, aplicînd machiajul cu grijă.

După ce se îmbrăcă, îşi agăţă geantă pe umăr şi porni spre cantină. Avea impresia că în bucătărie se gătea mereu cîte ceva, la orice oră din zi şi din noapte. Oale mari cu chili sau tocană, o bucată imensă de carne, o ditamai tigaia cu jumări de ouă. Tejghelele prelungi şi aragazul erau frecate după fiecare masă pînă luceau, dar în aer mirosea tot timpul a cafea şi a mîncare fierbinte.

În cazarmă aceea îşi făcuse instrucţia şi, în timpul liber, lucrase ca voluntară. Dormise în paturile pompierilor, gătise la bucătăria cantinei, jucase cărţi la masă sau se uitase la televizorul din

club.

Nimeni nu se miră s-o vadă intrînd. Fu întîmpinată cu înclinări din cap somnoroase şi saluturi vesele. Şi cu o farfurie mare cu omletă şi şuncă.

Se aşeză lîngă Gribley, un pompier cu doisprezece ani vechime, cu barbişon şi o arsură prelungă peste claviculă. Vetteran de război.

— Se-aude că pălălaia de azi-noapte a fost pentru tine.

— Se-aude corect.

Reena luă o lingură de omletă şi o înghiţi cu o gură de cola.

— Se pare că are o problemă cu mine. Cînd am ajuns acolo, structura se angajase complet. Să tot fi trecut vreo zece minute de cînd mă sunase.

— Slab timpu' de reacţie, comentă Gribley.

— Nu mi-a spus că dăduse foc la ceva, altfel m-aş fi grăbit şi mai mult. Data viitoare am s-o fac.

În cealaltă parte a mesei, unul dintre pompieri înălţă capul.

— Crezi c-o să fie şi-o dată viitoare? Te gîndeşti că-i în serie?

— Sînt pregătită. Şi e nevoie să fii pregătit pentru aşa ceva. Pe-asta a făcut-o uşoară. Aşa, de probă. Ca atunci cînd îţi întinzi braţul pentru ca pe urmă să-l laşi, viclean, pe umerii unei femei. A vrut să-mi testeze reacţia, cred. Primul s-a angajat etajul, peretele din capătul de est?

— Mda, dădu din cap Gribley. Secţia aia ardea cu toată puterea, cînd am ajuns noi sus. O parte din perete fusese spartă, iar în tavan erau străpunse găuri de ventilaţie.

— Şi la parter a făcut la fel, continuă Reena. Nu s-a grăbit. Am găsit patru plicuri de chibrituri, dintre care unul nu s-a aprins.

— La etaj întinsese trailere care coborau pînă la parter.

Omul din faţa ei, Sands, îşi luă cană cu cafea.

— Nu se aprinseseră complet cînd am ajuns noi la ele. O rasoleală, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Mda.

Din neglijenţă sau deliberat?

— A fost aproape o copilărie. Reena stătea răsturnată în scaun, ca şi O'Donnell. Benzină, hîrtii şi chibrituri. Genul de lucruri cu care ar putea să se joace un copil. Dacă nu pui la socoteală ventilaţia deliberată, ar părea o joacă de copii sau o treabă de amatori. Chibriturile n-au avut timp să se aprindă – aşa că le-am găsit. Şi-atunci a crezut că n-o să vedem spărturile pentru aerisire sau a vrut să le vedem?

— Dacă încerci să-i analizezi gîndurile, cred c-a vrut ca tu să le vezi. Noi, ceilalţi, sîntem doar nişte figuranţi. Tu eşti vedeta.

— Îţi mulţumesc că mă linişteşti.

Îndreptîndu-se de spate, Reena întrebă încrîncenata:

— Cine? De ce? Unde ni s-au încrucişat drumurile? Sau nu ni s-au încrucişat decît în capul lui?

— O să revedem încă o dată cazurile vechi. Şi vom începe să vorbim cu oamenii implicaţi. Poate e vreunul pe care l-am scăpat din vedere. Sau unul pe care nu l-am scăpat. Poate că e un tip cu care-ai avut o relaţie şi nu-i convine că v-aţi despărţit.

La auzul acestor cuvinte, Reena clătină din cap.

— N-am avut nicio relaţie serioasă. Nu le-am mai lăsat să devină serioase de cînd cu…

Se întrerupse, apoi îşi masă ceafa sub privirea atentă a lui O'Donnell.

— Ţine-te la curent cu evenimentele, O'Donnell. Ştii bine că nu m-am mai ambalat de la încurcătura aia cu Luke.

— A trecut cam mult timp fară să te ambalezi.

— Poate, dar aşa-mi place mie să-mi joc cartea. Iar dacă te bate cumva gîndul că s-ar putea ca ăsta să fie Luke, las-o baltă. Nici mort nu s-ar tîrî el printr-o coşmelie plină de praf. I s-ar murdări costumul de firmă.

— Poate venise cu treningul. E tot la New York?

— Din cîte ştiu eu, da… OK, ridică ea palmele. Am să verific. Nu pot să sufăr treaba asta, da' tot am să verific.

— Te-ai gîndit vreodată cît de rău te-a lovit individul ăla?

— Pe naiba, mi-a lăsat doar vreo două vînătăi,

atîta tot. Mai rău m-am lovit jucînd fotbal.

— Nu la faţă mă refeream, Hale. În suflet te-a lovit. Păcat că i-ai dat satisfacţie. Mă duc să aduc nişte cafea.

O'Donnell se ridică şi ieşi pentru a-i lăsa timp să gîndească. Reena înjură printre dinţi şi se întoarse spre computer ca să caute datele referitoare la Luke Chambers.

Cînd reveni cu cană de cafea, O'Donnell o auzi spunîndu-i cu voce crispată:

— Luke Chambers are o adresă la New York şi e angajat la aceeaşi casă de brokeraj care l-a adus pe Wall Street. S-a căsătorit în decembrie 2000 cu o anumită Janine Grady. N-au avut copii. A rămas văduv, căci soţia lui a murit la 11 septembrie. Lucra la etajul şaizeci şi patru al turnului unu.

— Grea lovitură. Aşa ceva poate lua minţile unui om. Ar fi fost cruţat dacă-i făceai pe plac, cu ani în urmă.

— Iisuse! Bine, am să vorbesc cu poliţia locală, să cer să verifice dac-a fost în New York azi-noapte.

O'Donnell se apropie de biroul ei şi îi puse în faţă cutia de pepsi dietetic pe care o adusese în buzunar.

— Dacă lucrurile stăteau invers, şi tu ai insista să fac acelaşi lucru. Iar dacă aş refuza, ai face-o tu pentru mine.

— Sînt obosită Sînt nervoasă. Faptul că ai

dreptate nu mă face decît să-mi vină să te iau la pumni.

Cu un zîmbet mulţumit, O'Donnell se aşează la biroul lui.

Era o uşurare să ajungă în sfîrşit acasă. Nu-şi mai dorea decît să se culce şi să doarmă nentoarsă.

Intră şi îşi agăţă poşeta de stîlpul scării. Apoi, cînd îi reveni în minte expresia încruntată dezaprobator a mamei sale, şi-o luă şi o puse în debara.

— Poftim, acum eşti mulţumită?

Fără să ia în scamă ledul roşu al robotului care clipea, se duse direct în bucătărie. Aruncă pe masă corespondenţa şi puse alături copia dosarului pe care şi-o adusese ca să lucreze acasă. Mai întîi somnul, îşi spuse ea – dar cedă şi apăsă pe butonul de ascultare a mesajelor.

Imediat ce vocea înregistrată anunţă că primul mesaj fusese primit la orele două şi zece dimineaţa, inima începu să-i bată mai puternic.

— Ţi-a plăcut surpriza? Pun pariu că da, de vreme ce eşti tot acolo. Atîta foc…! Auriu, roşu şi albastru orbitor. Pariez că te-a excitat. Pariez că-ţi venea să te duci înăuntru şi să-l laşi pe vecinu' să te reguleze în timp ce totu' ardea-n jur. Şi-o să vină şi altele, şi mai mişto. Aşteaptă numai. Aşteaptă.

Reena respira prea repede şi prea zgomotos.

Opri banda şi închise ochii pînă reuşi să-şi recapete controlul.

O pîndise. Ştiuse că Bo era cu ea. Ştiuse că se dusese la fereastră. Se aflase destul de aproape ca s-o urmărească, dar ea nu-l observase. Să fi fost unul dintre oamenii care ieşiseră din clădirile învecinate? Şoferul unei maşini în trecere? Unul dintre chipurile din mulţime?

Pîndind-o. Urmărind-o cum privea flăcările.

Se cutremură. Voia s-o sperie şi nu-l putea opri. Dar îşi putea controla propriile reacţii.

Parcurse şi restul mesajelor.

Al doilea sosise la ora şapte şi jumătate.

— Tot n-ai ajuns acasă?

Rîse, trăgîndu-şi respiraţia.

— Treabă, treabă, treabă…

— Grozav te mai crezi, nemernicule, zise ea cu voce tare. Asta-i întotdeauna o greşeală.

Al treilea mesaj era înregistrat la opt fără un sfert.

— Reena.

Tresări, apoi răsuflă uşurată, recunoscînd glasul lui Bo. Da, într-adevăr, individul o speriase de-a binelea.

— Maşina ta încă nu e aici, deci cred că mai lucrezi. Azi am de executat o comandă, trebuie să dau o fugă pînă la aprovizionare. Sună destul de jalnic după aventurile de azi-noapte. Oricum, dacă mai tîrziu ajungi acasă, dă-mi un telefon.

Următorul era mai recent – Gina voia să o vadă ca să afle totul despre noul ei iubit.

— Sînt destul de sigură că e prea tîrziu pentru aşa ceva.

Reena scoase un şuierat şi pocni din degete:

— Uite-l, nu el

Apoi se încruntă cînd din difuzor izbucni glasul plîngăreţ al surorii sale, Bella:

— De ce nu eşti acasă niciodată cînd am nevoie de tine?

Astea erau toate mesajele. Reena întinse mîna spre receptor, apoi se opri. Uneori trebuia să gîndească mai întîi ca o poliţistă şi abia apoi ca o soră.

Şterse toate mesajele de după al doilea apel, scoase caseta şi o puse într-o pungă pe carte o sigilă înainte de a introduce o bandă nouă.

Apoi îl sună pe O'Donnell ca să-l pună la curent.

— Înseamnă că a fost acolo.

— Cel mai probabil, da. Sau îmi supraveghea casa şi m-a văzut plecînd cu Bo. S-ar putea să mă fi pîndit aici, pentru ca apoi să mă urmărească pînă acolo. Deşi m-am tot uitat, dar n-am observat nimic suspect.

— Vom începe încă o trecere în revistă, dimineaţă, îi spuse el. Am să dau un telefon, să trimită o maşină de patrulare la tine în noaptea asta.

Reena dădu să obiecteze, apoi se opri.

— Bună idee. Cineva de la unitate, da? Dacă vede o maşină de patrulare, s-ar putea să-l descurajeze. N-ar fi mai bine să trimiţi una fară însemne?

— Aranjez eu. Tu culcă-te şi te odihneşte puţin.

Cu gîndul la mesajul de la Bella, Reena îşi frecă ochii obosiţi şi spuse:

— Mda, exact asta am să fac.

Se uită la telefon. Trebuia s-o sune pe Bella. Sigur că trebuia. Nu conta că ieşirea aceea nervoasă putuse fi provocată de un fleac, precum ruperea unei unghii, de exemplu. Era meschin şi nesincer să gîndească astfel. Bella nu era chiar atît de ridicolă. Aproape, dar nu chiar atît. Putea fi ceva în legătură cu copiii, deşi într-o asemenea situaţie ar fi fost de aşteptat să primească telefoane de la vreo duzină de membri ai familiei, în caz de urgenţă, ar fi sunat-o părinţii ei pe mobil.

Oare ce spunea despre ea faptul că se codea atîta să răspundă la apelul propriei sale surori?

Reena ridică receptorul şi apăsă pe tasta care corespundea numărului Bellei din memoria aparatului.

Nu fu sigură dacă să se simtă uşurată sau iritată cînd menajera o informă că Bella era la salon – ceea ce putea însemna totuşi că se produsese o criză, îşi spuse Reena, închizînd telefonul. Sora ei alerga la salonul de cosmetică aşa cum alţi oameni se repezeau la urgenţă.

Se pregătea să urce la etaj cînd o bătaie în uşa din faţă o făcu să se întoarcă. Simţi un fior, întrebîndu-se dacă o fi Bo.

În schimb, o găsi în faţa uşii pe Gina, exuberantă şi gravidă în luna a şasea.

— Steve mi-a spus că eşti acasă. Trebuia neapărat să văd cum eşti!

Îşi aruncă braţele în jurul ei, cuprinzînd-o într-o îmbrăţişare năprasnică.

— Ce mai noapte, mm? Eşti OK? Pari obosită. Ar trebui să tragi un pui de somn.

— Asta ar fi o idee, răspunse Reena, în timp ce Gina intra ca la ea acasă.

— Ei, ia să stăm noi jos. Maică-mea a luat copiii la ea pentru vreo două ore, Dumnezeu s-o binecuvînteze cu tinereţea şi frumuseţea ei eternă.

Se trînti pe canapea, bătîndu-se cu palma pe burta rotundă, apoi privi înjur spre pereţii pe care ultimii locatari îi zugrăviseră într-un verde kiwi straniu.

— Încă nu ţi-ai ales culorile? Ar trebui să te grăbeşti şi să zugrăveşti cît e vreme frumoasă, ca să poţi lăsa ferestrele deschise să mai iasă mirosul de vopsea. O să-ţi dea şi Steve o mâna de ajutor.

— Spune-i că-i mulţumesc. Încă n-am început cu adevărat nimic. Mă gîndesc la ceva puţin mai clasic.

— Orice ar fi mai clasic decît ce ai acum. Pot să te ajut şi eu. Îmi place la nebunie să aleg culorile.

Sînt ca nişte jucării. Te înveselesc?

— Par să am nevoie?

— Steve îmi spune tot felul de lucruri, Reena. Nu-ţi face griji, n-am suflat o vorbă faţă de familia ta – faţă de nimeni. Şi nici n-am s-o fac dacă nu vrei. Am să-mi bat capul singură în legătură cu tine.

— N-ai de ce să-ţi baţi capul.

— Ba cum să n-am? Cînd un incendiator maniac e obsedat de cea mai bună prietenă a mea, atît de obsedat încît să dea foc şcolii elementare din cartier…?

Oftînd, Reena se ridică să se ducă la bucătărie, unde umplu două pahare cu San Pellegrino.

— Ai ceva care să meargă cu chestia asta? întrebă Gina din spatele ei. Ceva care să conţină zahăr în cantităţi cît mai mari?

Reena scoase resturile unei prăjituri cu cafea.

— E veche de cîteva zile, o preveni ea.

— Mda, de parcă asta contează, rîse Gina rupînd o bucată. Aş mînca şi scoarţă de copac dac-ar avea zahăr presărat pe deasupra, spuse ea, aşezîndu-se lîngă vechiul butuc de măcelărie pe care Reena îl folosea drept masă de bucătărie. OK, am fost ocupate amîndouă, şi tu, şi eu… Acum a sosit momentul să aflu toate detaliile despre tîmplarul ăsta. Mama mea a auzit de la mama ta că l-ai cunoscut în colegiu. Mai ştiu şi eu pe cine cunoşteai pe-atunci, şi nu-mi amintesc de niciun

tip sexy pe care să-l cheme Goodnight.

— Fiindcă nu l-am cunoscut nici tu, nici eu. Sau eu nu l-am cunoscut. M-a văzut prima oară cînd eram la colegiu… Cînd tu şi cu mine eram la colegiu.

— Maică-mea nu înţelege niciodată bine… pufni Gina, rupînd încă o bucată. Hai, stai jos şi dă pe gură.

Reena se conformă, şi oboseala începu să se risipească ascultînd recitalul Ginei cu „O, Doamne!” şi dramatice duceri de mînă la inimă.

— Te-a văzut în celălalt capăt al camerei, şi nu te-a uitat niciodată. Te-a purtat în suflet toată…

— Pfui.

— Of, mai taci din gură! E aşa de romantic… Romantic ca povesta lui Heatchliff şi a Catherinei.

— Ăia erau nebuni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! OK, atunci romantic ca-n *„Nopţi albe în Seattle”.* Ştii ce mult îmi place filmul ăla.

— Sigur, lăsînd la o parte faptul că noi nu locuim pe coastele opuse ale Americii, eu nu sînt logodită cu altul, iar el nu-i un văduv c-un copil; în rest, povestea e exact aceeaşi.

Gina împunse aerul cu un deget spre ea.

— N-ai să-mi strici cheful, să ştii! Sînt măritată de şase ani, aştept al treilea copil, de unde-atâtea romanţe siropoase în ultima vreme? Aşa că, ia zi: cît de bine arată?

— Foarte. E bine clădit. S-ar putea ca în parte să se datoreze şi muncii pe care o face. Atîta efort fizic…

— Şi acum, esenţialul. La sex cum e?

— Am zis eu c-am făcut sex cu el?

— De cît timp te cunosc?

— La naiba. Aici m-ai prins. E dincolo de capătul scalei…

Clipind din ochi, Gina se rezemă de spătar.

— Pe-asta n-ai mai spus-o niciodată.

— Ce n-am spus?

— Tu mereu zici: e super sau e intens… Uneori e nostim ori mediocru… Dacă ar fi să folosesc o scală, aş zice că punctul maxim a fost pe la poziţia opt.

Fruntea Reenei se încreţi.

— Am avut şi de zece. Şi eşti mult prea obsedată de viaţa mea sexuală.

— Pentru ce există prietenele? Şi cum e să-l găseşti pe cel mai bun amant din tinereţea ta aventuroasă?

— N-am spus că… OK, este. Nu ştiu. E super şi intens, şi nostim şi romantic… Chiar şi cînd înnebunim. Iar de azi-noapte- neoace, nu mai e nicicum. S-a terminat.

— Cum? De ce? Abia am ajuns aici…

Reena mai turnă puţină apă minerală, apoi rămase pe scaun, privind balonaşele.

— Să tîrăşti un tip după tine la faţa locului – într-

un caz în care eşti implicată atît profesional, cât şi personal – să te vadă cum alergi peste tot în echipament de pompier, cum dai ordine.

Inclusiv lui, să ştie că un sonat necunoscut te-a luat la ochi… îi cam piere elanul, Gina.

— Înseamnă că-ntr-adevăr are-o sculă doar atîtica.

Rîzînd, Reena clătină din cap.

— N-o are mică – nici la propriu, nici la figurat. Abia am început să dansăm, Gina. Cînd melodia se schimbă atît de brusc… lucrurile devin complicate.

Pufnind, Gina se rezemă de spătar.

— Ei bine, dacă asta-i atitudinea lui, nu-mi mai place.

— Ţi-ar plăcea. E simpatic. N-am să-l acuz că a bătut în retragere.

— Ceea ce-nseamnă că încă n-a bătut în nicio retragere.

— Am senzaţia că a făcut-o aseară. Numai că încă n-a declarat oficial.

— Ştii care e problema ta, Reena? Eşti o pesimistă. În materie de bărbaţi eşti o pesimistă mare cît toate zilele. Şi tocmai de-asta…

Se întrerupse, încruntîndu-se, şi sorbi din apă.

— Nu te întrerupe tocmai acum.

— OK, n-am să mă întrerup fiindcă te iubesc. De-asta relaţiile tale nu durează, de-asta nu au deloc profunzime. Şi o ţii tot aşa încă din colegiu. De la bietul Josh. Iar după Luke e şi mai rău. Ăla era un

bou de proporţii majore, adăugă Gina, în timp ce Reena începu să bolborosească, agitată. Nu încape discuţie. Dar ceea ce s-a întîmplat atunci te-a zăpăcit de cap, dacă vrei să ştii părerea mea, şi te-a împiedicat să faci unele legături reale.

— Nu-i adevărat, zise Renna, deşi sesiză lipsa de convingere în propria voce.

Gina întinse braţul peste masă şi îi luă mîna într-a ei.

— Iubito, te aud vorbind despre tipul ăsta cum nu te-am mai auzit vorbind despre vreunul de cînd eram mici. Văd posibilităţi serioase să se lege ceva solid, iar tu pari gata să le spulberi. Ce mai, eşti de-a dreptul hotărîtă! De ce nu aştepţi să vezi cum stau lucrurile înainte de a-i şterge numele cu un X?

— Pentru că e important, răspunse încet Reena, iar mîna Ginei i-o strînse pe a ei. Pentru că se uită la mine şi simt că e important. Niciodată n-am mai simţit aşa ceva. Cu nimeni, şi cu nicio ocazie. Înţelesesem că nu mi-era dat sau că nu puteam. Poate că nu voiam. Şi era-n regulă. Am destule în viaţa mea. Familia, munca… Dacă-mi doream un bărbat, aveam de unde alege. Dar el e important, şi totul merge atît de repede, şi-i atît de mult, încît nu vreau să mă simt strivită cînd va pleca.

— Eşti îndrăgostită de el?

— Oscilez. Şi mi-e frică.

Zîmbetul Ginei înflori pe buze; se ridică şi ocoli

masa pentru a o cuprinde pe Reena cu braţele pe după gît.

— Felicitări.

— Şi cred că azi-noapte am stricat totul, Gina…

— Stai. Aşteaptă să vezi. Adu-ţi aminte ce epavă eram cînd a început să devină serioasă treaba cu Steve.

Reena zîmbi.

— A fost drăguţ.

— A fost groaznic!

Absentă, Gina s-a îndreptat şi începu să-i maseze umerii Reenei.

— Voiam să mă duc la Roma pentru un an, să am o aventură nebună cu un artist care se luptă să răzbească… Dar cum naiba să fac asta cînd un afurisit de pompier îmi luase minţile? Şi încă mi le mai ia, încă mă mai sperie. Uneori, mă uit la el şi mă întreb: ce-aş face dacă i s-ar întîmpla ceva, dacă l-aş pierde? Dacă s-ar îndrăgosti de alta? Dă-i o şansă, Renna.

Se retrase cu un pas, atingînd obrazul Reenei cu o mână.

— Nu l-am cunoscut, şi totuşi îţi cer să-i dai o şansă. Iar acum mă duc să-mi iau copiii şi să mă întorc cu ei în circul care-i viaţa mea. Mai sună-mă mîine.

— O să te sun. Gina…? M-ai înveselit.

— Atunci mi-am făcut treaba.

Dormi trei ore şi se trezi cu inima bătînd

puternic, cu drojdia unui coşmar înceţoşîndu-i mintea. Foc şi fum, teroare şi întuneric – un amestec de elemente care nu voiau să se închege. Probabil era mai bine aşa, îşi spuse ea, ghemuindu-se pentru a aştepta să i se calmeze pulsul.

Mai visa urît din cînd în cînd, mai ales dacă era stresată sau foarte obosită. Era firesc pentru o poliţistă. Nimeni nu vedea ceea ce vedeau poliţiştii, nu atingea ce atingeau ei, nu simţea aceleaşi mirosuri.

Dar impresiile se ştergeau, ca întotdeauna. Putea trăi cu imaginile acelea, fiindcă munca ei însemna că făcea ceva împotriva lor.

Se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina. Avea să mănînce ceva, să lucreze cîte ceva. Aşa va trece mai uşor peste perioada de insomnie şi îngrijorare din jurul orei trei dimineaţa.

Încă buimacă de somn, coborî la parter. Gina avea dreptate, conchise ea, plimbîndu-şi degetele peste un perete. Trebuia să ia o hotărîre serioasă în legătură cu zugrăveala, să aleagă nişte decoraţiuni şi să-nceapă să-şi personalizeze casa.

O fobie a angajamentelor? Se întrebă. Îi trebuiseră ani de zile pînă se hotărîse să-şi cumpere o casă, deşi o dorea de atîta timp. Iar acum se mocăia cu aranjatul casei. Ei bine, primul pas era acela de a recunoaşte că avea o mică problemă. Prin urmare, va cumpăra nişte afurisită

de vopsea şi se va apuca de treabă.

Va duce cazul acela pînă la capăt şi îl va închide. Apoi îşi va lua o săptămînă liberă şi va face ceva pentru sine însăşi.

Vopsea şi hîrtie, cîteva drumuri la magazinele de antichităţi şi la cele de bibelouri… Va planta şi cîteva flori…

Fără prea mult interes, se uită prin bucătărie. De fapt, nu prea avea poftă de mîncare. Avea chef să mediteze. Nu era vina ei că devenise poliţistă şi, uneori, avea o muncă neatrăgătoare şi urgentă. Cu siguranţă nu era vina ei nici că Bo nu putea să se împace cu situaţia asta.

Fobia angajamentelor, vezi să nu! Conchise ea. Fusese pe punctul de a-şi lua un angajament faţă de Bo – primul ei angajament iar el sărise de pe corabie la primul val mai mare.

Rahat.

El era cel care-i făcuse curte. Ochi verzi visători, gură sexy… Nenorocitul. Scoase din cămară usturoi şi roşii şi începu să taie, închipuindu-şi că-l toca pe Bo mărunt-mărunt. Fata din Vis? Aiurea-n tramvai! Nu era fata din visul nimănui, şi nici n-avea de gînd să joace un asemenea rol. Era cine era, iar lui nu-i rămînea decît s-o accepte sau să se care.

Încălzi uleiul de măsline într-o tigaie şi scoase vinul roşu.

Nu avea nevoie de el. Se găseau pe lume destui

bărbaţi pentru cînd şi dacă avea nevoie de vreunul. N-o interesa să aibă un tîmplar fermecător, sexy şi nostim care să umple toate golurile din viaţa ei.

N-avea niciun gol în viaţa ei.

Puse usturoiul la prăjit, apoi tresări cînd auzi bătaia în uşa din spate. *„Calmează-te”*, îşi spuse, dar luă totuşi pistolul şi îl puse pe bufet.

— Cine e?

— Eu, Bo.

Răsuflînd prelung, puse pistolul la loc în sertarul cu scule, îşi roti umerii pentru a şi-i destinde, apoi descuie uşa din spate.

Simţea o apăsare în piept şi n-avea ce face. O piatră pe inimă, un nod în gît şi un gol în stomac, 7’oate la un loc alcătuiau o angoasă cît se putea de nouă şi supărătoare, cînd era vorba de un bărbat.

Deschise însă uşa şi-i zîmbi uşor, dezinvolt.

— Ai nevoie de o ceaşcă de zahăr?

— Nu chiar. Mi-ai auzit mesajul?

— A, mda. Scuză-mă. N-am ajuns acasă decît pe la patru şi pe urmă am avut o vizită. După aia am tras un pui de somn… Adineaori m-am trezit.

— Bănuiam. Cînd am ajuns acasă, perdelele de la dormitorul tău erau trase, aşa c-am bănuit că dormi. M-am gîndit să încerc cînd am văzut că s-a aprins lumină la bucătărie. Aici miroase ceva frumos – în afară de tine.

— Of, rahat… Se repezi înapoi la aragaz şi salvă usturoiul. Pregăteam doar nişte paste…

Adăugă roşiile mărunţite şi puţin vin. Poate că nu-i era chiar atît de foame, dar se bucura să aibă ceva de făcut cu mîinile. Mai puse puţin busuioc, rîşni un pic de piper şi lăsă totul să fiarbă la foc mic.

— Încă arăţi obosită.

— Mulţumesc. Îşi auzi propriul ton, acru ca o lămîie. Nici nu ştii cît îmi place s-aud asta.

— Am fost îngrijorat pentru tine.

— Îmi pare rău, face parte din scenariu.

— Aşa se pare.

— Am să beau un pahar de vin.

— Mulţumesc.

Ochii lui nu se desprindeau dintr-ai ei.

— Ar merge de minune. Mai ai să-mi spui ceva în legătură cu cele întîmplate azi-noapte?

— Pătrundere ilegală, incendiere cu puncte de origine multiple, mesaje destinate anchetatorului. Nicio victimă omenească, încheie ea, întinzîndu-i un pahar de vin roşu.

— Eşti nervoasă din cauza oboselii, din cauză că nemernicul ăsta îţi complică viaţa sau din cauza mea?

Cu un zîmbet la fel de amar că tonul pe care vorbea, Reena îi răspunse:

— Alege una.

— OK, le iau pe primele două. Ce-ar fi să mi-o

explici tu pe a treia?

Reena se rezemă de bufet.

— Am făcut ceea ce sînt instruită să fac, ce sînt obligat; fac, ce sînt plătită să fac.

Bo aşteptă un moment, apoi dădu din cap.

— Şi?

— Şi ce?

— Exact asta vreau şi eu să te-ntreb: şi ce? Cine te contrazice?

Putea fi civilizată, îşi spuse ea. Civilizată şi matură. Scoase o cratiţă şi o umplu cu apă.

— Am făcut destul, în caz că ţi-e foame.

— Sigur. Reena, mă tratezi aşa fiindcă ţi-am stat în drum azi-noapte?

— N-ar fi trebuit s-o faci.

— Cînd o fiinţă la care ţin începe să facă lucruri necugetate, şi uneori periculoase, îi stau în drum.

— Nu sînt necugetată.

— De regulă, nu, într-adevăr. Dar te surprinsese cu garda coborîtă.

— Nu ştii nimic de garda mea. Duse cratiţa la aragaz şi aprinse încă un ochi. Nu mă cunoşti aproape deloc.

Rămase nemişcată cînd Bo îi acoperi mîna cu a lui şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ştiu că eşti deşteaptă. Ştiu că eşti conştiincioasă. Ştiu că eşti foarte strîns legată de familia ta, iar cînd rîzi, ţi se luminează toată faţa. Ştiu că-ţi place baseballul şi ştiu unde-ţi place să

fii atinsă. Ştiu că-ţi place plăcinta de lămîie şi că nu bei cafea. Ştiu că eşti gata oricînd să intri-n foc. Şi dacă-mi mai spui şi altceva, am să ştiu mai multe.

— De ce-ai venit aici, Bo?

— Ca să te văd, ca să-ţi vorbesc… Şi, pe deasupra, mă mai aleg şi cu o porţie de paşte.

Reena făcu un pas înapoi şi îşi luă paharul cu vin.

— Am presupus că, după cele de azi-noapte, ai o problemă…

— Cu ce?

— Nu fi bătut în cap.

Bo ridică mîinile.

— Încerc să nu fiu. Şi nici nu am probleme… cu tine.

Ridicînd uşor din umeri, Reena sorbi din pahar.

— Crezi că aş avea probleme cu tine fiindcă…?

Cînd văzu că nu spune nimic, Bo se hotărî să continue:

— OK, fără răspunsuri multiple. Fiindcă ne-am certat că voiai să pleci singură? Nu, asta nu poate fi, pentru că am cîştigat. Fiindcă a trebuit să nu-ţi stau în drum? Nici asta nu poate fi, pentru că nu lucrez la poliţie sau la pompieri. Încep să nu mai ştiu unde să caut…

— Nu ţi-a convenit c-am intrat.

— În clădirea care ardea? Bo scoase un sunet scurt, ca un hohot de rîs sacadat. Pe bune! Ce,

vrei să-mi convină cînd te repezi în foc? Ei bine, aici ai tu o problemă, fiindcă n-o să-mi convină niciodată. Pe lîngă asta, mai ales c-a fost prima mea experienţă, cred că m-am purtat destul de frumos. N-am fugit după tine, nu te-am placat, n-am încercat să te iau pe sus de- acolo – deşi mi-a trecut o clipă prin minte. Aşadar, în înţelegerea noastră intră şi obligaţia de a-mi plăcea riscurile pe care ai să ţi le asumi?

Reena îl privi lung.

— Dumnezeule, pesimistă mai sînt…

— Ce tot vorbeşti? Poţi să traduci, te rog, limba asta femeiască stranie, în nişte cuvinte pe care să le pot înţelege şi eu?

— Vrei să fim împreună, Bo?

Bo ridică mîinile – gestul tipic a bărbatului frustrat şi nedumerit.

— Păi nu suntem?

Rîzînd, Reena clătină din cap.

— Da, acum suntem… Cu siguranţă că suntem… O să-mi prezint scuzele.

— Perfect. Pentru ce?

— Pentru că te-am crezut un ticălos. Pentru că am crezut că voiai să te desparţi de mine fiindcă nu-ţi convine meseria mea, ceea ce sînt eu de fapt. Pentru că m-am ambalat în ideea de a nu-mi păsa dacă o făceai. N-am ajuns chiar pînă acolo, dar am făcut eforturi onorabile. Pentru că m-am supărat pe tine cînd mi-am dat seama că eu eram cea care

se încurcase. Încep să intuiesc că am unele dificultăţi în domeniu – în domeniul relaţiilor.

Făcu un pas spre el, îi luă obrajii în palme şi îşi apăsă buzele calde peste ale lui.

— Aşa că-mi cer iertare.

— Vasăzică, prima ceartă din viaţa noastră s-a terminat?

— Aşa se pare.

— Perfect.

O sărută şi el.

— Hai să vorbim despre cu totul altceva în timp ce stăm la masă, lucru care sper să se întîmple cît mai curînd, pentru că n-am mîncat decît un sandvici cu unt de arahide.

Reena se întoarse spre aragaz să ia paştele de pe foc.

— Ce-am eu aici o să-ţi placă mult mai mult.

— Îmi place deja.

VĂPAIA

Etapa finală a procesului de intensificare a unui foc.

Pe ici, pe colo, în cercuri şi jocuri,
Dansau în noapte-ale morţii focuri.

Samuel Taylor Coleridge

21

Vreau să ştiu mai multe despre fata asta cu care te vezi.

Bo continua să bată cu ciocanul în scîndurile noului hambar despre care doamna Malloy insista că-i este atît de necesar, întrerupîndu-se doar pentru a-i face cu ochiul.

— Doamnă Malloy, nu fiţi geloasă. Tot dumneavoastră rămîneţi iubirea vieţii mele.

Femeia îşi trase nasul şi puse paharul cu limonadă proaspătă pe capră de tăiat lemne. Părul ei era vopsit în acelaşi roşu-strălucitor şi purta nişte ochelari de soare cu lentile de culoarea chihlimbarului şi un şorţ înflorat.

— Ai o privire care-mi spune că am fost înlocuită. Vreau să aud despre ea.

— E frumoasă.

— Spune-mi un lucru pe care n-am putut să-l ghicesc şi singură.

Bo lăsă deoparte pistolul de împuşcat cuie şi luă paharul cu limonadă.

— E inteligentă şi amuzantă, senzuală şi dulce. Ochii ei sînt că ai unei leoaice, şi are o aluniţă mică uite-aici, se bătu el cu degetul deasupra buzei de sus. Provine dintr-o familie numeroasă. Au un restaurant italienesc în apropiere de

locuinţa mea. A crescut în cartier. Auziţi, poate că fratele dumneavoastră o cunoaşte. E poliţist, nu?

— Este de douăzeci şi trei de ani. A arestat-o vreodată?

Bo rîse.

— Mă îndoiesc. Şi că e poliţistă. La departamentul oraşului Baltimorc, unitatea de incendieri.

— La fel ca fratele meu.

— Nu mai spuneţi! Am crezut că e… Nici nu mai ştiu ce am crezut. Precis se cunosc. Cum îl chcamă? Am s-o întreb.

— O’Donnell. Michael O’Donnell.

Bo lăsă jos limonada şi-şi scoase ochelarii de protecţie.

— OK. Muzica din Twilight Zone. E partenerul ei. Ea este Catarina Hale.

— Catarina Hale, repetă doamna Malloy, încrucişînd braţele la piept. Catarina Hale. Aceeaşi cu care am încercat eu să te combin cu ani în urmă?

— Nu se poate! Aţi încercat aşa ceva?

— Fratele meu spunea că are o parteneră nouă şi drăguţă, iar eu l-am întrebat: e necăsătorită? Şi el zice da, şi eu zic, ştiu un băiat drăguţ care-mi mai face unele lucrări prin preajma casei. Şi-i zic s-o întrebe dacă nu vrea să facă cunoştinţă c-un băiat drăguţ. Da’ ea era-n vorbe cu altcineva. A reieşit că nu era un băiat la fel de drăguţ, dar

Mick n-a mai adus vorba. Asta a fost tot.

— I-auzi! E un cerc aşa de ciudat între mine şi Reena… Vreau să zic că de ani de zile ne-am tot învîrtit unul în jurul altuia fără să ne atingem niciodată. Aţi cunoscut-o?

— Odată, cînd a venit la o petrecere la Mick. Foarte drăguţă şi manierată.

— Mîine mă duc la cină la părinţii ei. Cină de familie.

— Să ici şi flori.

— Flori?

— Să-i duci mamei ei nişte flori frumoase, dar nu în cutie, începu ea să-l instruiască. În cutie e prea oficial. Un buchet frumos pe care să i-l poţi oferi cînd intri pe uşă.

— OK.

— Eşti un băiat bun, declară doamna Malloy, după care îl lăsă să lucreze şi intră în casă să-şi sune fratele şi să mai afle ceva date despre Catarina Hale.

Flori? Putea să se descurce cu nişte flori. Se găseau la magazinul local şi oricum trebuia să mai cumpere cîteva lucruri. Se opri la magazinul mixt de lîngă casa doamnei Malloy şi luă un cărucior. Lapte, mereu era în criză de lapte. Cereale. De ce nu puneau cerealele lîngă lapte? N-ar fi mai normal aşa?

Poate n-ar stricat să ia şi vreo două fripturi, s-o invite pe Reena la un grătar. Cu acest gînd în

minte, mai alese cîteva articole şi porni spre raionul de florărie. Ajuns acolo, se opri cu degetele mari agăţate în buzunare, studiind exponatele din vitrinele frigorifice.

Doamna Malloy îi spusese să aleagă nişte flori vesele. Cele mari şi galbene – probabil crini – arătau destul de vesele. Dar crinii nu se aduceau la ceremoniile funerare? Ce putea fi vesel la o înmormîntare?

— E mai greu decît am crezut, mormăi el cu glas tare, apoi aruncă o privire uşor jenată spre bărbatul care venise în spatele lui.

— Tot în coteţul cîinelui?

— Poftim?

Omul îi adresă lui Bo un zîmbet ce exprima suferinţă, apoi privi încruntat spre flori.

— Mă gîndeam că poate-aţi dormit în coteţul cîinelui. Eu acolo m-am culcat azi-noapte. Acuma trebuie să-i duc nevesti-mii nişte flori ca să mă ierte.

— A... Nu, iau mîine cina la părinţii prietenei mele. Cred că nişte trandafiri ar fi cei mai indicaţi ca să scăpaţi de coteţ.

— Rahat. Aşa se pare.

Bărbatul se întoarse spre tejghea şi spre vînzătoare.

— Se pare că am nevoie de-o duzină de trandafiri din ăia. Roşii, cred. Femeile, îi spuse el lui Bo, scărpinîndu-se în creştet pe sub fesul

tricotat.

— Mie-mi spui? Eu cred că le iau pe astea, replică Bo, aruncînd o privire spre vînzătoare. Cum se numesc florile astea mari, de culori diferite?

— Margarete Gerbera.

— Margaretele sînt vesele, nu?

Vînzătoarea îi zîmbi şi se ocupă de trandafirii celuilalt client.

— Cred că da.

— Perfect. Atunci, cînd terminaţi, puneţi-mi şi mie o grămadă de margarete din astea. Cum s-or nimeri.

— Pariez că nevestele costă mai scump decît mamele, comentă cu jale celălalt client.

Bo privi din nou margaretele. Erau ieftine oare? Voise să aleagă ceva vesel şi frumos, nu ieftin. De ce naiba era atît de complicat? Aşteptă pînă cînd vînzătoarea termină de ambalat trandafirii.

— La revedere, spuse bărbatul.

— Mda, dădu Bo din cap, absent. Şi succes! Adăugă, după care îşi puse soarta în mîinile vînzătoarei. Ascultaţi, sînt invitat la o cină în familie – în familia prietenei melc. Ce ziceţi, margaretele sînt potrivite? O duzină ajung? Ajutaţi-mă…

Femeia se îndreptă din nou spre vitrina frigorifică.

— Merg perfect. Cele mai bune surit florile

vesele şi fără pretenţii.

— Bun. Perfect. Mulţam. Sînt frînt.

Simplu ca la teatru – stat cu ochii-n patru. Schimbare de ritm, pentru a-l urmări pe băiatul din vecini, aşa, mai îndeaproape. Boul munceşte sîmbăta.

I-ar fi putut face bucata în parcare. L-ar fi putut aştepta cînd a ieşit cu mănunchiul ăla de buruieni, ca să-l înjunghie atunci, pe loc.

Auzi, amice, nu poţi să m-ajuţi un minut? Unu ’ ca el ar da fugă ca un căţel. Să-l arzi c-un buzunar la maţe în timp ce el încă se mai hlizeşte.

Aruncă trandafirii pe fotoliul din dreapta. Coteţu’ cîinelui, vezi să nu! De parc-ai fi stat tu vreodată la cheremu’ unei muieri. Nişte curve şi nişte scorpii, toate. Trebuie să le ţii la locu’ lor. Iar ţinutu ’ la locul lor nu-i decît juma ’ din distracţie.

Oricum, stăm pe faţă şi-aşteptăm. ÎI vedem cum iese, se duce la camionetă cu vreo două pungi. Dintr-una ies în sus căcaturile alea de margarete. O fi poponar. S-o fi gîndind cum să i-o tragă altui poponar în timp ce-şi regulează gagica.

Fă un pustiu de bine şi-nfige-i un cuţit în burtă. Un curist mai puţin pe lumea asta. Ce-ar zice gagica dacă poponaru’ cu care şi-o trage ar lua-o-n parcarea supermarketului?

Căi mai bune, vremi mai bune.

Iese din parcare. Mişto tărăboanţa. Da’ şi mai mişto ideea: ce distracţie, să dea foc la camioneta

asta dichisită! Şi mai distractiv dac-o să fie şi el înăuntru. Temă de gîndire.

Doamna Malloy o nimerise drept la ţintă, conchise Bo. Bianca nu numai că-i zîmbise la vederea florilor, duminică după-amiaza, ci îl mai şi sărutase pe amîndoi obrajii.

Unele rude veniseră deja. Xander, fratele, şedea tolănit într-un fotoliu din living, cu bebeluşul în braţe. Jack, cumnatul, zăcea pe jos, culcat pe burtă, jucîndu-se cu maşinuţele împreună cu unul dintre copii. Fran, sora cea mare, ieşi din bucătărie masîndu-şi în cerc abdomenul, aşa cum fac femeile însărcinate.

Un alt copil scoase capul de după picioarele lui Fran şi-l privi lung, fix, ca o bufniţă.

Reena se repezi spre ceilalţi – îmbrăţişări, sărutări – de parcă nu s-ar mai fi văzut de şase luni. Apoi luă în braţe puiul de bufniţă care începu să chicotească.

Lui Bo i se oferi un pahar, un scaun… Apoi femeile ieşiră de pe teren.

Xander întoarse capul dinspre meciul de la televizor şi-l privi pe Bo cu un rînjet larg, dinţos.

— Cînd ai să te-nsori cu soră-mea, o să puteţi da jos zidul dintre cele două case. Aşa o s-aveţi loc destul pentru cinci, sau şase copii.

Bo simţi că rămăsese cu gura căscată. Apoi auzi un fel de răspuns bolborosindu-i din gît. În rest,

camera rămase tăcută, cu excepţia comentariilor pe marginea meciului.

În clipa următoare, Xander izbucni în rîs, dînd un şut în piciorul tatălui său.

— Ţi-am spus eu c-o să fie comic! Uită-te la el ce mutră a făcut, parc-ar fi-nghiţit o căpăţînă de usturoi!

Gib continua să se uite la televizor.

— Ai ceva împotriva copiilor?

— Ce…? A, nu…

Aproape disperat, Bo privi în jur.

— Bun. Atunci, ia-l pe-al meu.

Xander se ridică şi, spre stupefacţia lui Bo, care încremeni, îi depuse copilul în poală.

— Vin imediat.

— A… Mă rog…

Coborî privirea spre copil, care-l privea cu ochii săi prelungi şi negri. Fiindu-i teamă să facă vreo mişcare, înălţă capul spre Gib. Ştia că i se citea panica pe faţă, dar n-avea încotro.

— Ce, n-ai mai ţinut niciodată un copil în braţe?

— Unul aşa de mic, nu.

Puştiul de pe podea se apropie de el.

— Nu fac aproape nimic. Şi mama mea o să aibă încă un copil. Să facă bine să fie băiat! Adăugă, privindu-şi sever tatăl.

— Mi-am dat toată silinţa, amice, răspunse Jack.

— Acum am o surioară, îi spuse băiatul lui Bo. Îi plac păpuşile bebeluşi.

Preluînd din zbor semnalul, Bo clătină din cap cu compasiune.

— Dezgustător!

Simţind prezenţa unui spirit înrudit, băiatul se căţără pe braţul fotoliului.

— Pe mine mă cheamă Anthony. Am cinci ani jumate. Am şi un broscoi pe care-l cheamă Nemo, da' Nana nu mă lasă să-l aduc la cină.

— Aşa au fetele, apucături d-astea ciudate.

În poala lui, bebeluşul se foi şi scoase un ţipăt – sau, după părerea lui Bo, mai degrabă un răget. Îl jucă pe genunchi fără prea mai speranţe.

— Poţi să-l ridici, îl învăţă Ryan. Numai că trebuie să-i ţii capu' cu mîna, fiindcă are gâtu' moale. Pe urmă îl rezemi de umăr şi-l baţi pe spate. Le place să le faci aşa.

Copilul continua să urle şi, de vreme ce nimeni nu-i venea în ajutor – sadicii!

— Bo îi rezemă atent capul cu o mână.

— Mda, aşa, confirmă expertul în bebeluşi. Şi cu mîna cealaltă îl iei de fund. Se zbate, aşa că trebuie să ai grijă să nu-l scapi.

Pe Bo îl treceau toate sudorile. De ce se făceau bebeluşii aşa de-ai naibii de mici? Şi aşa de zgomotoşi! Cu siguranţă că se puteau găsi formule mai bune pentru reproducerea speciei omeneşti.

Ţinîndu-şi respiraţia, ridică, înclină, potrivi, apoi respiră din nou cînd mugetele scăzură la nivelul unor scîncete.

În bucătărie, Fran bătea nişte ouă într-un castron, Reena tăia legumele, în timp ce Bianca ungea puiul pentru a-l pune în cuptor. Era unul dintre acele rare momente de destindere din viaţa Reenei – familial şi feminin într-un fel intim, esenţial.

Uşa din spate era deschisă, lăsînd să între adierea caldă de afară, iar camera se umpluse cu mirosurile şi aromele de la gătit. Florile lui Bo stăteau aranjate frumos într-o vază înaltă, incoloră.

Nepoata Reenei era ocupată să dea cu o lingură într-un bol mare de plastic.

Profesiunea şi toate grijile Rennei se aflau într-o altă lume. În această casă, o parte din ea redevenea copil – ceea ce o făcea să se simtă mai destinsă. O altă parte era femeie, iar asta o făcea să se simtă mai mîndră.

— An va ajunge şi ea aici, de cum termină la clinică, anunţă Bianca, apoi se ridică şi închise uşa cuptorului. Bella o să întîrzie, ca de obicei. Şi… ia uită-te la tine.

Îşi propti mîinile-n şolduri, studiindu-şi fata cea mai tînără.

— Pari fericită.

— De ce n-aş fi?

— Îi luceşte dragostea în ochi, spuse Fran şi, punînd castronul deoparte, se aplecă peste masă cît de mult îi îngăduia burta. Cît e de serios?

— De pe-o zi pe alta.

Ridicînd din umeri, Fran se retrase.

— Nu pot să zic că-i îndrăgostit? Plus că are privirea aia de căţeluş, aşa că te-ai ales cu unu' iubăreţ, şi dulce – un adevărat bărbat de zahăr ars.

— Fran! Rîse şocată Reena, holbîndu-se la sora ei. Auzi la tine cum vorbeşti!

— Nu eu, hormonii vorbesc.

— Oriunde mă uit, numai gravide văd. Gina a trecut pe la mine acum vreo două zile. A mîncat un sfert dintr-un tort cu cafea vechi de trei zile.

— Eu poftesc la măsline. Aş putea mînca un butoiaş întreg. Borcan după borcan le-aş scoate şi…

Mimă că-şi scutură borcanele cu măsline în gură.

— La mine-au fost cartofii prăjiţi – cu toţi copiii, îşi aminti Bianca, uitîndu-se într-o oală de pe agaraz. Cîte-un platou întreg, în fiecare seară. Dumnezeule, cît de mulţi cartofi înseamnă asta?

Ocoli bufetul, prinse faţa Reenei între palme şi o legănă uşor într-o parte şi-n alta.

— Mă bucur că arăţi fericită. Îmi place Bo ăsta al tău. Cred că el e ursitul.

— Mamă…

— Cred că el e, repetă Bianca iară să se întrerupă, şi nu numai fiindcă-ţi aduce strălucirea asta în ochi, nu numai fiindcă se uită la tine de

parc-ai fi cea mai fascinantă dintre femei, dar mai cred că e cel ales şi pentru că tatălui tău îi joacă ochii-n cap cînd îl vede prin preajmă. Ăsta-i radarul lui. „Adică tipul ăsta crede că poate să-mi ia mie fata? Ei, las' că mai vedem noi!"

— Şi unde să mă ia, pe Pluto? Doar locuieşte alături, în cartier…

— E la fel ca tatăl tău. Puternic, solid şi dulce, adăugă ea, făcînd cu ochiul spre Fran. Iar asta, fetiţa mea dragă, e ceea ce-ai aşteptat toată viaţa.

Înainte ca Reena să poată răspunde, An intră cu Dillon pe umăr.

— Iertaţi-mă că am întîrziat. Despre ce bîrfim azi?

— Despre Bo al lui Reena.

— Drăgălaşul de el! Dillon i-a cam dat de furcă, dar a rezistat ca un campion.

Se aşează la masă, îşi descheie bluză şi ghidă gura flămîndă a copilului spre sân.

— Taică-tău îl descoase acum despre afacerile lui, adăugă ea, după care îi făcu semn Reenei să stea pe loc. Nu, lasă-l în pace. Face faţă onorabil. Mamă, cred că s-ar putea să obţii terasa aia din spatele prăvăliei după care tînjeşti.

— Serios? replică Bianca, bătînd cu o lingură în marginea unei oale. Îmi place cînd copiii mei aduc oameni folositori la cină.

Xander vîrî capul pe uşă.

— Auziţi, noi ne ducem puţin pînă la prăvălie.

— Cina e gata într-o oră. Dacă nu vă găsesc aşezaţi la masă, vă bat cu telu’ de nu vă mai sculaţi de jos.

— Am înţeles, să trăiţi!

— Luaţi şi copilul, ceru Fran, aplecîndu-se să-şi ridice fiica.

— Sigur!

Xander îşi ridică nepoata pe şold, unde fetiţa începu să salte, gîngurind.

— Reena? Tipul e OK.

— I-auzi, mulţam! răspunse ea în timp ce fratele ei ieşea pe uşă. Şi nu ne cunoaştem decît de cîteva săptămîni.

— Cînd e-n regulă, e-n regulă.

Bianca îşi adună ardeii şi se duse cu ei la chiuvetă să-i spele.

Bo stătea cu Gib, Xander, Jack şi doi dintre copii. Măsura cu privirea terenul din spatele restaurantului *„Sirico’s”*, observînd zona amenajată cu mese pentru sezonul estival şi coridoarele de circulaţie de la mese la uşă.

— Bianca vrea o terasă mai… vizibilă, îi explică Gib. Influenţă italiană, eventual cu dale de teracotă. Cred că lemnul tratat sub presiune s-ar putea folosi mai uşor şi mai repede, şi ar fi mai ieftin, dar ea insistă s-o pardosim cu dale – dacă nu de teracotă, măcar de ardezie.

— Mda, o platformă de scînduri s-ar putea construi aici destul de uşor. Ar veni de-acolo, din

spate, sub un unghi… Poate un tratament cu vopsea falsă – ceva italienesc, înţelegi, o imagine tip frescă, sau poate doar vopsită astfel încît să arate de piatră sau gresie… Ca s-o completeze.

— Frescă… îşi ţuguie buzele Gib. S-ar putea să-i placă.

— Dar…

— Oho. Zîmbi Xander, legănîndu-se pe călcîie. Aud sunînd dolarii în acest *„dar”*.

— Dar, repetă Bo, pornind prin spatele terasei imaginare pentru a măsura perimetrul cu pasul, dacă tot o faceţi, aţi putea să mai adăugaţi ceva pe lîngă dale: instalaţi-vă un soi de bucătărie de vară. Aveţi înăuntru bucătăria aia în întregime deschisă, aşa că aţi oglindi-o şi aici, afară – mai mică.

— Cum adică, „bucătărie de vară”?

Aruncă o privire spre Gib şi văzu că-i reţinuse atenţia.

— Aţi putea instala încă un aragaz aici, încă un banc de lucru, un bufet… O închideţi pe laturile astea două, poate cu nişte paravane pe care să se caţăre iederă, şi faceţi un fel de umbrar, aşa încît viţele să treacă pe deasupra, pînă pe acoperiş

— Susţinute doar pe nişte stinghii. Rămîne deschisă, dar şi umbrită, aşa că n-o să vă alunge clienţii cînd arde soarele prea tare.

— Asta-i o formulă mai complicată decît cea la care mă gîndeam eu.

— Mda, mă rog, puteţi doar să extindeţi ceea ce

aveţi, să refaceţi suprafaţa, sau…

— Dar zi mai departe. Cu umbrarul ăla.

Xander îi dădu un cot lui Jack şi-i spuse printre dinţi:

— L-a agăţat.

— Păi, uite… Bo se întrerupse, bătîndu-se peste buzunare. Are cineva ceva de scris?

Pînă la urmă luă un şerveţel de hîrtie pe care-l întinse pe spinarea lui Jack şi începu să schiţeze un desen aproximativ.

— Hristoase, o să moară mama cînd o vedea! Tată, gata, ai încurcat-o!

Gib îşi rezemă cotul de umărul lui Xander, aplecîndu-se să vadă mai bine.

— Cît m-ar costa aşa ceva?

— Pentru structură? Îţi pot face un preţ estimativ. Mai întîi aş vrea să măsor exact dimensiunile.

— Aţi terminat? Că vreau să văd şi eu!

Jack se întoarse, studiind desenul de pe şerveţel. Apoi ridică ochii spre socrul său.

— Te-ai ars. O singură scăpare mai ai – îl pui să mănînce şerveţelul, îl omori şi arzi cadavrul la crematoriu.

— M-am gîndit la asta, dar am întîrzia la cină.

Gib oftă prelung.

— Mai bine mergem acasă şi-i arătăm şi ei.

Îl bătu pe Bo pe umăr cu un zîmbet feroce.

— O să vedem noi cît timp mai trăieşte după

calculul estimativ.

— Glumeşte, nu? îl întrebă Bo pe Xander, în timp ce Gib pornea înapoi spre casă.

— Te uiţi vreodată la „Clanul Soprano”?

— Nici măcar nu e italian.

Arăta ca un om normal, amabil, care-şi ducea nepoata în braţe spre casă.

— Să nu-i spui asta, cred că a uitat. Vrea doar să te sperie. Dar… prăvălia…?

Se opri în faţa restaurantului.

— Pentru tatăl meu, ierarhia emoţională e următoarea: mama, copiii, nepoţii, familia şi la urmă prăvălia. Nu e doar o afacere. Te place.

— De unde ştii?

— Dacă nu-i place un tip pe care-l aduce Reena la cină duminică, se poartă mult mai prietenos şi mult mai grăbit.

— Motivul…?

— Dacă nu te plăcea, nu şi-ar fi făcut griji, fiindcă şi-ar fi spus că Reena n-are gînduri serioase cu tine. N-ai conta. Dacă tata are vreo favorită, aceea e Reena. Între ci doi e ceva… special. A, ia uite, a ajuns şi gaşca Bellei, arătă el cu capul spre un Mercedes S.U.V. Ultimul tip care oprise în stradă.

O fată mlădioasă, la începutul adolescenţei după părerea lui Bo, coborî prima, aruncîndu-şi peste un umăr părul blond lucios, tuns paj, după care porni cu pas săltat spre membrii familiei Hale.

— Prinţesa Sophia, îi spuse Xander. Cea mai mare fiică a Bellei. Trece prin perioada sunt-frumoasă-şi-mă-plictisesc. Mai urmează Vinny, Magdalene şi Marc. Vince e avocat corporatist şi are o grămadă de bani din familie.

— Nu-ţi place.

— Merge… l-a dăruit Bellei ceea ce-şi dorea, o ţine în stilul la care a sperat ea toată viaţa că are dreptul. E un tată bun. Topit după copiii ăştia. Doar că nu-i genul de om cu care să stai la o bere şi la taclale… Şi uite-o şi pe ultima, dar niciodată cea de pe urmă: Bella.

Bo o privi pe Bella cum cobora din maşină după ce soţul ci îi deschisese portiera.

— Aveţi o mulţime de femei frumoase în familie.

— Într-adevăr. Aşa rămînem şi noi activi tot timpul. Salut, Bella!

Îi făcu semn cu mîna, apoi traversă iute strada şi îşi ridică sora în aer, îmbrăţişînd-o.

Nivelul sonor era enorm. Bo avea senzaţia că nimerise în toiul unei petreceri care dura de cîţiva ani şi nu dădea niciun semn de oboseală. Podelele erau acoperite cu copii de diverse vîrste, iar adulţii păşeau peste ei sau în jurul lor.

Reena se strecură lîngă el şi-l mîngîie pe braţ.

— Te simţi bine?

— Pînă acum, da. Făceau planuri să mă omoare, dar s-au răzgîndit fiindcă tocmai sunase semnalul de cină.

— Avem şi noi priorităţile noastre, remarcă ea. Ce făcuseşi…?

Se întrerupse cînd în uşă apăru Bianca şi strigă:

— La masă!

Nu era tocmai o debandadă, ci doar o mişcare generală şi cam neclară. Se părea că, atunci cînd vorbea Bianca Hale, o asculta toată lumea. Bo fu îndrumat spre un scaun aflat între Reena şi An, după care i se servi, în stilul familiei, mîncare cît să-i ajungă pentru o săptămînă.

Vinul curgea valuri-valuri, ca şi conversaţiile. Nimeni nu părea să se supere dacă era întrerupt, dacă i se luă vorbă din gură sau chiar dacă era ignorat. Toţi aveau cîte ceva de spus şi insistau s-o spună imediat ce le trecea prin minte.

Regulile obişnuite nu se aplicau. Dacă venea vorba despre politică, discutau politică. Mai vorbeau şi despre religie, alimente, afaccri… Şi-l iscodeau nemilos în legătură cu Reena.

— Vasăzică… gesticulă Bella cu paharul. Cum ţi se parc Catarina, Bo?

— Ăă… cam cu patru degete mai scundă decît mine.

Bella îi zîmbi ca o pisică, peste masă.

— Ultimul pe care l-a adus acasă…

— Bella! O admonestă Reena.

— Ultimul pe care l-a adus acasă era actor. Am tras concluzia că reuşea să-şi memoreze rolurile pentru că nu mai avea nimic altceva în cap.

— Şi eu am fost cîndva cuplat cu o fată ca asta, replică nepăsător Bo. Putea să-ţi spună ce a purtat toată lumea la

Oscaruri, să zicem, dar nu ştia prea sigur cine era preşedintele Statelor Unite.

— Bella le poate face pe amîndouă, interveni Xander. Are o mulţime de talente. Vince, cum se mai simte mama ta cu braţul?

— Mai bine, mult mai bine. Săptămîna viitoare îi scoate ghipsul. Mama mea şi-a fracturat un braţ, îi explică el lui Bo. A căzut de pe cal.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Abia dacă a potolit-o puţin. E o femeie grozavă.

— Fenomenală! completă Bella cu un zîmbet mai dulce ca mierea. Şi mama ta, Bo? Reena va trebui să se ia la întrecere şi să pălească în comparaţie cu ea?

Tensiunea căzu ca un bolovan drept în mijlocul mesei, spărgînd petrecerea.

— De fapt, pe mama mea n-o văd prea des.

— Norocul Reenei. Pe mine mă scuzaţi.

Bella îşi puse pe masă şervetul şi ieşi din cameră.

O sccundă mai tîrziu, Reena se ridică şi porni după ea.

— Să-ţi arăt ce idee a avut Bo pentru prăvălie.

Gib scoase şerveţelul din buzunar şi-l netezi.

— Reţine doar că cu sînt tatăl copiilor tăi, aşa că

nu mă poţi da afară din casă pentru băiatul ăsta, numai fiindcă ştie să mînuiască ciocanul. Dă-o mai departe, o rugă el pe Fran.

Bella îşi înhăţă poşeta-plic şi ieşi valvîrtej pe uşa din spate, cu Reena pe urme.

— Ce naiba te-a apucat?

— Nu m-a apucat nimic. Voiam să fumez şi eu o afurisită de ţigară.

Scoase dintr-o tabacheră bătută în pietre scumpe o ţigară şi o aprinse cu o brichetă din aceeaşi garnitură.

— N-avem voie să fumăm în casă, mai ştii?

— ÎI sîcîiai pe Bo.

— Nu mai mult decît ceilalţi, replică Bella, trăgînd fumul în piept, după care îl suflă repede.

— Ba da, şi o ştii foarte bine. În subtext, Bella.

— Fac ceva pe el de subtext. Ce-ţi pasă ţie? N-ai să faci decît să-l regulezi cîteva săptămîni, după care ai să-ţi vezi de drum. Ca de obicei.

Reena se înfurie atît de tare, încît îşi îmbrînci sora dînd-o înapoi cu doi paşi.

— Chiar dacă ăsta ar fi adevărul, m-ar privi doar pe mine.

— Atunci vezi-ţi de treaba ta, că la asta te pricepi cel mai bine. Ai ieşit după mine să-mi vorbeşti doar pentru că ai draci. Altfel puţin ţi-ar fi păsat.

— Vorbeşti aiurea. Ţi-am telefonat – de două ori. Ţi-am lăsat două mesaje.

Bella trase încă un fum, ţinînd ţigara cu degete tremurătoare.

— N-am vrut să vorbesc cu tine, zise ea.

— Atunci de ce m-ai mai sunat?

— Fiindcă la început voisem să vorbim.

Vocea i se frînse şi se întoarse cu spatele.

— Aveam nevoie să vorbesc cu cineva şi nu te-am găsit.

— Nu pot fi acasă la orice oră din zi şi din noapte, aşteptînd crizele tale, Isabella. Nicăieri în Regulamentul Vieţii Surorilor nu scrie aşa ceva.

— Nu fi rea cu mine.

Bella se întoarse cu ochii plini de lacrimi.

— Te rog, nu fi rea cu mine.

În ochii Bellei se vedeau adesea lacrimi, reflectă Reena, dar cei care o cunoşteau înţelegeau cînd erau lacrimi de enervare, de paradă sau sincere. Iar astea de-acum erau reale.

— Iubito, ce s-a întîmplat?

Apropiindu-se, Reena îşi cuprinse sora de talie şi o conduse spre o bancă de la marginea terasei.

— Nu ştiu ce să fac, Reena. Vince are o amantă.

— O, Bella… îmi pare rău… atît de rău îmi pare… Eşti sigură?

— De ani de zile tot are.

— Ce vorbeşti…?!

— Alte femei… Aproape de la început au fost şi alte femei. Dar înainte îi păsa… îi păsa suficient ca să se ascundă de mine. Să fie discret. Să se

prefacă măcar că mă iubeşte. Acum nici nu se mai deranjează. Lipseşte de-acasă cîte două, trei nopţi pe săptămîna. Şi cînd îi cer socoteală, îmi răspunde să nu-l mai bat la cap şi să mă duc la cumpărături.

— Nu eşti obligată să tolerezi toate astea, Bella.

— Şi ce să fac? întrebă sora ei, amărîtă.

— Dacă se culcă cu alte femei, dacă nu-şi onorează mariajul, ar trebui să-l părăseşti.

— Şi să fiu prima din familie care divorţează?

— Te înşală.

— Mă înşela înainte. Cînd înşeli pe cineva, măcar încerci să te ascunzi. Acum se grozăveşte doar, mi le-aruncă în faţă. Am încercat să vorbesc cu mama lui despre asta, pe ea măcar o ascultă. Şi ştii ce-a făcut? A ridicat din umeri. A zis că şi tatăl lui a avut amante tot timpul, ce mare lucru? Eşti nevasta, ai toate avantajele – casă, copiii, cîrdurile, poziţia socială… Restul e numai sex.

— Ce prostie! Cu mamă ai vorbit?

— Nu pot. Nu se poate…

Strînse mîna Reenei, înghiţindu-şi lacrimile.

— Ar… Dumnezeule, Reena. Mă simt ca o proastă, ca o ratată… Toată lumea e aşa de fericită, şi eu… eu sufăr. Fran şi Jack, Xander şi An, şi acum şi tu. Treişpe ani am investit în căsnicia asta. Am patru copii. Şi nici măcar nu-l iubesc.

— O, Doamne, Bella!

— Niciodată nu l-am iubit. Credeam că-l iubesc, Reena.

Aveam douăzeci de ani şi el era aşa de atrăgător şi de elegant – şi bogat… îmi doream toate astea. Cu ce-am greşit că le-am vrut? I-am fost credincioasă.

— La un psiholog te-ai gîndit?

Bella oftă, privind dincolo de terasă, în partea opusă casei în care crescuse.

— De trei ani merg la terapie. Există unele secrete pe care le pot păstra. Psiholoaga zice că facem progrese. Ciudat, mie nu mi se pare.

— Bella. Reena o sărută pe păr. Tu ai familia ta. Nu e nevoie să treci singură prin toate astea.

— Uneori e nevoie. Fran e o dulce, tu eşti deşteaptă… Deşi Fran e mai drăguţă ca mine, eu eram considerată cea mai drăguţă. Pentru că mă ocupam mai mult de asta. Pe asta am mizat şi cu asta m-am ales.

— Meriţi mai mult decît atît.

— Poate că da, poate că nu. Dar nu ştiu dacă pot renunţa. E un tată bun, Reena. Copiii îl adoră. E un tată bun şi întreţine bine familia.

— Ascultă-te ce spui! E un adulterin de tot rahatu', care te înşală!

Cu un rîs tremurător, Bella strivi ţigara şi o îmbrăţişă pe Reena.

— De-asta te-am sunat, nu puteam vorbi cu nimeni altcineva. Tocmai de-asta, Reene. Fiindcă

ştiam c-aveai să spui aşa ceva. Poate că e şi vina mea, dar nu merit ca soţul meu să fugă din patul meu în patul altor femei.

— Pe, bune că nu!

— OK,

Scoase un şerveţel din poşetă şi se şterse pe faţă.

— Am să vorbesc din nou cu el, spuse şi începu să-şi retuşeze machiajul, folosindu-se de oglinda pudrierci. Şi cu psihoterapeuta am să vorbesc. Şi poate c-am să vorbesc şi cu un avocat, doar ca să testez terenul.

— Cu mine poţi vorbi oricînd. S-ar putea să nu fiu acasă ori de cîte ori mă suni, dar am să-ţi telefonez imediat ce mă întorc. Îţi promit.

— Ştiu. Doamne, uite-n ce hal am ajuns! Se tîngui ea, scoţînd rujul. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat înainte. Cinstit. Am să mă revanşez faţă de tine. Şi faţă de Bo. E un băiat bun, pare un băiat bun.

— E-n regulă, răspunse Reena, sărutînd-o pe obraz. O să fie în regulă.

22

Spune-mi un lucru, îi ceru Bo în timp ce mergeau spre casă. Am trecut proba?

— Îmi pare rău, răspunse Reena dezolată,

pentru toate întrebările, pentru cererile de a face demonstraţii, pentru analizele sîngelui.

— Pe-astea mi le fac mîine.

Îl bătu pe braţ.

— Eşti un băiat bun, Goodnight.

— Bine, oi fi – da' am trecut?

Măsurîndu-l cu privirea, Reena ajunse la concluzia că vorbea serios.

— Aş zice că ai trecut cu brio. Îmi pare rău în special pentru felul cum s-a purtat Bella.

— N-a fost chiar atît de grav.

— A fost nepoliticos şi deplasat, dar n-a urmărit nimic personal. Era tulburată dintr-un motiv care n-avea absolut nicio legătură cu tine. Trece printr-o perioadă grea, despre care n-am ştiut nimic pînă-n scara asta.

— Nu m-a deranjat aproape deloc.

— Mama mea nu-şi va găsi odihnă pînă n-o să aibă umbrarul ăla.

— Tatăl tău o să mă bată cînd va primi estimaţia?

— Depinde de preţ, răspunse Reena, luîndu-l de braţ. Ştii, cînd eram mică visam că merg spre casă într-o noapte caldă de vară cu un tip drăguţ care zicea că e nebun după mine.

— Întrucît nu pot fi primul care să-ţi fi împlinit visele, voi încerca să-l fac pe ăsta să devină memorabil.

— Ba eşti primul.

— Fugi de-aici.

— Ba nu, pe vremea cînd… Se întrerupse. Cîte dintre secretele mele ascunse şi întunecate vrei să divulg?

— Pe toate. Pe vremea cînd ce?

— Cînd aveam unsprezece ani eram sigură că la vîrsta adolescenţei toate îşi vor găsi locul! Trupul meu, aptitudinile mele sociale, băieţii, băieţii… Băieţii. Şi pe urmă am ajuns adolescentă şi nimic nu s-a potrivit. O parte, cred, o parte din toată povestea a început în noaptea incendiului de la „*Sirico's*".

— Am auzit despre el. Oamenii din cartier încă mai povestesc. Un tip avea pică pe tatăl tău şi a încercat să vă ardă restaurantul.

— Asta-i varianta scurtă. În vara aia, pentru mine s-a schimbat totul. Am început să studiez, să mă ţin de capul lui John – John Minger, inspectorul de incendii care a anchetat cazul nostru. Mă învîrteam prin jurul cazărmii de pompieri. Cînd am ajuns în liceu, eram, cum să spun… destul de obsedată.

— Imposibil.

— O, ba e foarte posibil. Eram studioasă, atletică, ascultătoare, timidă cu băieţii. Eram partenera lor de vis în laborator, colega de studii, zidul plîngerii, dar nu faţă pe care să se gîndească s-o invite la balul de absolvire. Am fost tot timpul premiantă, am terminat a treia din clasă, şi

puteam număra pe degetele de la o mâna prietenii pe care-i avusesem.

Duse o mână la inimă cu un oftat exagerat.

— Tînjeam după un băiat care să se-aşeze lîngă mine ca să-l ajut la un test la chimie sau să-mi spună despre greutăţile pe care le avea cu prietena lui. Voiam să fiu una dintre acele fete, cele care ştiu cum să stea, să vorbească, să flirteze şi să jongleze cu patru băieţi în acelaşi timp. Le studiam. Eram o observatoare înnăscută, o clasificatoare. Studiam, consemnam, exersam singură în camera mea, dar niciodată nu-mi adunam curajul să pornesc şi eu cu unul la drum. Pînă în noaptea aceea cu Josh, în noaptea în care m-ai văzut tu. Atunci am reuşit în sfîrşit să merg pînă la capăt.

— El a văzut ceea ce altora le scăpase.

— E frumos din partea ta că spui asta.

— Şi nici nu mi-e greu, pentru că şi eu am văzut.

Printr-un acord tacit, cotiră spre uşa casei lui.

— După Josh, ceva s-a închis în mine, cel puţin pentru un timp.

Aşteptă ca Bo să descuie uşa şi intră în casă.

— Nu-mi mai doream un prieten. Focul încercase să distrugă comoara familiei mele, moştenirea ei, iar acum răpise şi viaţa primului băiat care mă atinsese. Atunci, cum spuneam, m-am închis în mine. Luni de zile n-am făcut altceva decît să studiez şi să muncesc. Cînd aveam chef,

agăţam cîte un băiat şi mă distram cu el. Îl lăsam şi pe el să se distreze cu mine. Şi mergeam mai departe.

Intră în living, nemaifiind sigură cum de uşoara rememorare devenise atît de intensă şi atît de serioasă.

— N-au fost mulţi şi n-au însemnat nimic. Nu voiam eu să însemne. Îmi doream doar muncă, îmi doream să ştiu cum să-mi fac meseria. Absolvirea şcolii, instrucţia, munca pe teren, lucrai în laborator. Pentru că focul era şi în mine şi nu lăsa pe nimeni să se apropie prea mult.

Expiră prelung.

— A mai existat încă un tip pentru care am simţit ceva, o mică scînteie… Nu făceam decît să ne învîrtim în cerc, să stabilim cam ce-ar fi de făcut. A fost omorît.

— Grea lovitură. Ai avut parte de ele cu vîrf şi-ndesat.

— Într-adevăr. Şi dacă stau să mă gîndesc, cred că toate astea m-au acrit. Cînd mă apropii prea mult de cineva şi începe să însemne ceva pentru mine, îl pierd.

Bo se aşează lîngă ea, o luă de mână şi începu să se joace cu degetele ci. Să se joace cu focul, îşi spuse el.

— Ce s-a schimbat?

— Tu, teamă mi-e.

— Teamă?

— Puţin, da. Se impune să-ţi spun că, pentru că lucrurile s-au schimbat, sau s-ar putea să se schimbe, ceea ce se întîmplă între noi va trebui să fie exclusiv. Dacă vrei să ai relaţii şi cu alte femei, cu mine n-o să ţină, să ştii.

Bo ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Singura care mă interesează eşti tu.

— Dacă asta se schimbă, mă aştept să-mi spui.

— OK, dar…

— OK e de-ajuns.

Se întoarse, încălecîndu-i genunchii.

— Deocamdată, să ne oprim la OK.

Arăta ca un foc de bucătărie tipic. Mizerie mare, stricăciuni minore cauzate de fum.

— Nevasta găteşte cina, frige nişte pui pe aragaz, iese din bucătărie pentru un minut, untura se aprinde, perdelele iau foc…

Steve arătă spre bufetul pîrlit, spre pereţii înnegriţi şi spre resturile carbonizate ale perdelelor de la ferestre.

— Zice că a crezut că-l stinsese, dar probabil că-l dăduse mai tare. S-a dus la baie şi pe urmă a sunat telefonul. A uitat complet, pînă a auzit alarma. A încercat să-l stingă singură, şi-a ars mîinile, a intrat în panică, a fugit şi a sunat la nouă-unşpe de la o vecină.

— Hmm…

Reena străbătu pardoseala plină de funingine pentru a studia formele arsurilor de pe perete şi

de pe suprafaţa inferioară a dulăpioarelor suspendate.

— Apelul la nouă-unşpe a sosit pe la vreo patru jumate?

— Patru treişase.

— Cam devreme ca să gătească cina.

Privi spre bufet, la dîra urîtă pe care arderea unsorii o lăsase pe tăblie.

— Ei, şi? zice că a apucat tigaia şi a vărsat untura aprinsă pe bufet, după care a scăpat-o.

Se aplecă deasupra tigăii, inspirînd mirosul de pui îmbibat în unsoare.

— Cam aşa ceva. Vorbea destul de incoerent. Infirmierii îi tratau mîinile. Are cîteva arsuri de gradul doi.

— Cred că era prea panicată ca să se mai gîndească să-l folosească pe ăsta, bătu O'Donnell cu degetul în extinctorul de incendiu agăţat pe peretele interior al unei debarale pentru mături.

— A fost nevoie de-o flacără cam mare ca să ajungă la perdelele astea, comentă Reena. Deci, puiul se frigea aici… se postă ea lîngă aragaz. Deştept mai e şi focul ăla care sare din tigaie şi aprinde perdelele aflate la peste o jumătate de metru distanţă. Sau asta, sau bucătăreasa era foarte neatentă.

Arătă spre suprafaţa aragazului.

— Untura curge pe-aici, prin spate, coteşte şi atinge peretele. De parc-ar avea ochi. Şi pe urmă,

aoleu şi vai de mine, uite ce-am făcut! Pune mîna pe tigaie, o trage în direcţia opusă ca să mai împrăştie pe jos puţină unsoare aprinsă, apoi o scapă şi-o ia la fugă.

O'Donnell îi zîmbi.

— Oamenii fac cele mai mari nebunii.

— Mda, ba bine că nu. Cam jegoase dulăpioarele astea, remarcă ea. Suprafaţa bufetului e decoloratã, zgîriatã. Instalaţii vechi, ieftine. Linoleumul a cunoscut vremuri mai bune încă dinainte de incident.

Aruncă o privire şi observă:

— Telefonul e acolo, pe perete. Aparat portabil. Unde-i baia pe care-a folosit-o?

— A zis c-a intrat în aia de lîngă living, îi răspunse Steve.

Porniră într-acolo, croindu-şi drum printre resturi.

— Frumoasă mobilă are-aici, continuă Reena cu constatările. Destul de nouă. Toate sînt asortate cromatic, curate şi ordonate. Uite încă un telefon portabil acolo, pe măsuţa aia.

Păşi spre uşa camerei de baie.

— Prosoape pentru musafiri, săpunaşe elegante, miros de lămîie – aspect de reclamă dintr-o revistă. Pariez că îşi socotea bucătăria o oroare.

— Un cui în talpă, adăugă O'Donnell.

Reena săltă capacul toaletei şi văzu apa albastră dinăuntru.

— O femeie care-şi ţine casa atît de curată, de ordonată şi decorată nu-şi lasă aragazul să se mînjească de grăsime. Suntem la aceeaşi pagină, Steve?

— A, da…

— Cred că n-ar strica să avem o discuţie cu că.

Şedeau în livingul elegant, iar Sarah Greene îşi ţinea mîinile bandajate în poală şi avea faţa umflată de-atîta plîns, în vîrstă de douăzeci şi opt de ani, îşi purta părul castaniu lucios strîns la spate într-o coadă lungă. Soţul ei, Sam, şedea alături.

— Nu înţeleg de ce trebuie să vorbim cu poliţia, începu el.

Le-am spus totul pompierilor. Sarah a trecut prin nişte momente grele. Ar trebui să se odihnească, zău aşa…

— Nu trebuie decît să-i punem cîteva întrebări, să clarificăm unele lucruri. Colaborăm şi noi cu pompierii. Ce vă mai fac mîinile, doamnă Greene? se interesă Reena.

— Mi s-a spus că nu e prea grav. Mi-au dat ceva contra durerilor.

— Cînd mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla… murmură Sam, masîndu-i umărul.

— Îmi pare aşa de rău… scînci ea, şi ochii i se umeziră. Mă simt ca o proastă.

— Focul e un lucru înspăimîntător. Lucraţi pentru Bames şi Noble, doamnă Greene?

— Da, încercă Sarah să-i zîmbească lui O'Donnell. Sînt manager acolo. Azi fiind ziua mea liberă, mă gîndisem să-i fac o surpriză lui Sam cu o mîncare de casă. Făcu o grimasă: Ce mai surpriză…!

— Iubito, nu.

— V-aţi apucat de gătit destul de devreme, remarcă Reena.

— Aşa se pare… A fost un impuls, de fapt.

Nu, de fapt nu fusese un impuls, îşi spuse Reena. Pachetul în care se aflase puiul şi pe care-l scosese ea din ladă de gunoi, împreună cu bonul de la magazin, arăta că fusese cumpărat în sîmbăta dinainte.

Ceea ce însemna că stătuse congelat cîteva zile şi avusese nevoie de timp ca să se dezgheţe.

— Aveţi o casă foarte frumoasă.

— Mulţumesc. De doi ani, de cînd ne-am cumpărat-o, ne tot ocupăm de ea.

— Şi eu mi-am cumpărat recent o casă şi ţipă s-o renovez, s-o modernizez… Ia mult timp şi efort – ca să nu mai vorbesc de cheltuieli…

— Mic-mi spuneţi? Dădu Sam ochii peste cap. O rezolvi pe una şi te trezeşti cu alte şase. Parc-ar fi nişte piese de domino.

— Aşa-i, zise Reena. Încep să mă uit la culorile pentru zugrăvit şi-mi dau scama că după aia va trebui să înlocuiesc perdelele, să rezolv şi cu podelele, probabil să-ncep să cumpăr şi mobilă

nouă… Şi apoi voi avea casa plină de muncitori poate cîteva săptămîni în şir…

— S-a cam învechit, fu Sam de acord.

— Dar dacă tot veţi locui aici, mai bine să v-o aranjaţi aşa cum vreţi, insistă Reena, zîmbindu-i lui Sarah.

— Mă rog, e casa noastră…

Sarah îşi strînse buzele, evitînd să întîlnească privirea Reenei.

— Nu-i daţi idei, rîse Sam şi se aplecă să-şi sărute soţia pe obraz.

— Va trebui să fac unele calcule estimative, cred, cel puţin pentru lucrurile pe care nu le pot rezolva singură, continuă Reena conversaţia pe un ton firesc. Cum ar fi instalaţiile, ceva tâmplărie… Bucătăria… Am auzit că de obicei bucătăria face gaură cea mai mare în buget. Dumneavoastră ce fel de oferte aţi găsit pentru cea de-aici?

— Acum două săptămîni am primit una. Douăzeci şi cinci de mii, spuse Sam, clătinînd din cap. Dacă vrem dulapuri de comandă, se poate dubla. E de-a dreptul ridicol, declară el, cu un gest al mîinii. Să nu-ncep eu acum!

— Cred că vă e foarte greu, doamnă Greene, să aveţi aproape toată casa aranjată aşa cum vreţi, şi numai bucătăria să fie veche şi demodată. Vă stă ca un cui în talpă.

— Cred că acum o să se rezolve, interveni iar Sam, cuprinzînd-o pe Sarah cu braţul pe după

umeri. În tot răul e şi un bine. Asigurarea va acoperi o mare parte din cheltuieli. Totuşi, nu merita că Sarah să se rănească pentru atîta lucru.

Îi ridică încet mîna arsă, ţinînd-o de încheietură, şi i-o sărută peste bandaj. Sarah începu din nou să plîngă.

— Ei, haide, fetiţo, că nu-i chiar aşa de rău. Nu plînge. Te mai doare?

— Dacă nu revendicaţi despăgubirea, spuse Reena blînd, totul poate fi trecut cu vederea. Nu şi dacă depui cererea de asigurare. Atunci avem de-a face cu o fraudă. Incendiere voluntară. Delict penal.

— Ce vreţi să spuneţi? Sam începu să se înfurie. Ce naiba-i asta? Fraudă? Incendiere? Aşa vă purtaţi cu oamenii cînd sînt răniţi, cînd au necazuri?

— Încercăm să vă uşurăm situaţia, îi spuse O'Donnell. Amîndurora. Avem motive să credem că focul nu s-a aprins exact aşa cum aţi declarat dumneavoastră, doamnă Greene. Dacă faceţi pasul următor şi vă adresaţi companiei de asigurări, n-o să vă mai putem ajuta.

— Vă rog să ieşiţi afară! Soţia mea a fost rănită, iar dumneavoastră staţi aici şi încercaţi să spuneţi c-a făcut-o intenţionat? V-aţi ieşit din minţi!

— N-am vrut…

— Sigur că n-ai vrut, iubito.

— Nu-mi doream decît o bucătărie nouă.

Reena scoase din poşetă un pachet de şerveţele şi i-l întinse.

— Aşa că i-ai dat foc.

— Nu i-a…

— Eram furioasă! îşi întrerupse Sarah soţul uimit. Eram aşa de furioasă pe tine, Sam! Nu mai suportam să gătesc acolo, să ne vină prietenii în vizită… Ţi-am spus, dar tu ziceai că pe moment e prea scump şi că trebuie să mai aşteptăm, că te-ai săturat să tot întorc casa cu fundu-n sus…

— O, Doamne, Sarah…!

— N-am crezut c-o să iasă aşa. Îmi pare-atât de rău… După ce-am făcut-o, a fost îngrozitor, m-am speriat foarte tare… Am intrat cu-adevărat în panică, i se adresă ea Reenei. Crezusem c-o să ardă doar perdelele şi o parte din bufet, dar s-au aprins aşa de multe, şi aşa de repede, încît am intrat în panică. Cînd am luat a doua oară tigaia, după ce o pusesem pe bufet, era atît de fierbinte, încît mi-a ars mîinile. Mi-era frică să nu ardă toată casa şi am fugit afară, la vecini. Mi-era o frică… Nici nu ştiţi ce rău îmi pare!

— Sarah, puteai să mori! Puteai să… pentru o bucătărie?

Cînd soţia lui începu să suspine, Sam o cuprinse în braţe, privind spre Reena peste capul ei.

— Nu vom cere asigurarea. Vă rog, aşa nu va fi nevoie s-o puneţi sub acuzare, nu-i aşa?

— E casa dumneavoastră, domnule Greene,

răspunse O’Donnell, ridicîndu-se în picioare. Atîta vreme cît nu are loc nicio tentativă de fraudă, nu s-a comis nicio crimă.

— Sarah, oamenii fac de multe ori prostii, îi spuse Reena, atingînd-o pe umăr. Dar focul e neiertător. N-ar fi bine să-l mai pui la încercare.

Scoase o carte de vizită şi o puse pe măsuţa de cafea.

— Poţi să mă suni dacă mai ai unele întrebări sau simţi nevoia să vorbeşti despre asta. Ăă… probabil nu mă priveşte, dar, cînd vei fi gata să te ocupi de reparaţii, cunosc pe cineva care ţi-ar putea face un preţ mai avantajos.

— Ce oameni… comentă O’Donnell, în timp ce porneau spre maşină.

— Mă simt de parcă aş fi zgîndărit un căţeluş cu un băţ, spuse Reena, aruncînd o privire înapoi spre casă. Sau vor fi în stare să ia totul în glumă: „*A, da, ne plac la nebunie dulapurile astea; le-am luat fiindcă Sarah le-a dat foc ălora vechi*” – sau divorţează în doi ani. Ce părere ai despre divorţuri, O’Donnell?

— N-am trecut niciodată prin aşa ceva, răspunse el, aşezîndu-se pe locul din dreapta. Nu mă lasă nevastă-mea.

Rîzînd strengăreşte, Reena se instală la volan.

— Ce severă el Şi-n familia noastră avem vederi destul de stricte cu privire la divorţ. Suntem catolici şi ţinem la valorile familiale. Unii dintre

veni mei au trecut prin perioade mai dificile în căsniciile lor, dar pînă acum au rezistat. Ideea de a face pasul matrimonial ne cam intimidează… fiindcă poate fi un pas fără întoarcere.

— Te gîndeşti să-ţi pui pirostriile? Cu tîmplarul?

— Nu. Sau, mă rog, da, de tîmplar e vorba, dar fără pirostrii… mă gîndeam doar aşa, în general…

Ezită, apoi îşi spuse că partenerii erau parteneri – la fel de apropiaţi ca într-o familie.

— Sora mea, Bella, mi-a spus că soţul ei calcă pe de lături. De ani de zile o face, se pare, dar acum o mai şi sfidează.

— Neplăcut.

— Ai avut vreodată amante?

— Nnţ. Nu mă lasă nevasta.

— Ce scorpie… oftă Reena. Habar n-am ce-o să facă. Oricum, mă mir că n-a dat raportul la toată lumea şi a ţinut atîta timp secretul.

— E o zonă cam sensibilă.

— În familia mea, sensibilităţile de soiul ăsta ne fac să înflorim. A consultat o psihoterapeută – altă surpriză. Toate astea mă fac să mă gîndesc cît de mult se aseamănă căsnicia cu un teren minat. De la adulter la incendii în bucătărie… Niciun moment de plictiseală.

O’Donnell se întoarse în scaun pentru a-i privi profilul.

— Ai gînduri serioase cu tipul ăsta, conchise el.

Reena vru să respingă afirmaţia, apoi se

răzgîndi şi se mulţumi să ridice din umeri.

— Din punctul meu de vedere, într-acolo ne îndreptăm. Dacă stau să mă gîndesc prea mult la ce-o să fie, simt că-mi asudă palmele. Prefer să mă gîndesc la altceva, ca, de pildă, la faptul că incendiatorul meu n-a mai dat niciun semn din noaptea în care a dat foc şcolii.

— Doar nu-ţi închipui că s-a potolit.

— Nu, nu, în niciun caz. Încerc să deduc cît timp mă va lăsa să aştept. Pînă atunci, te superi dacă facem un ocol? Am de rezolvat o treabă.

— Tu eşti la volan.

Firma de avocatură a lut Vincc se afla în centru, iar biroul lui avea vedere spre Inner Harbor, Reena mai fusese acolo doar o dată, dar îşi amintea bine locurile. Se întreba dacă bruneta frapantă care lucra ca asistentă era femeia cu care se culca.

Mobilierul din sala de aşteptare era îmbrăcat în pluş într-un stil foarte modem, cu tonuri neutre şi pete de culoarea prunei. Reena nu trebui să aştepte, fiind imediat condusă în cabinetul spaţios al lui Vince, cu ferestrele sale mari şi pereţii decoraţi cu tabouri.

Vince o sărută pe amîndoi obrajii în semn de bun-venit. Pe măsuţa de cafea dintre fotoliile pentru vizitatori aşteptau deja un suc şi o farfurie cu brînză şi crochete.

— Ce surpriză! Cu ce ocazie pe meleagurile

melc? Ai nevoie de un avocat?

— Nu, şi n-am să te reţin mult. N-o să stau jos, mulţumesc.

Vince zîmbi – chipeş, senin, fermecător.

— Stai măcar un minut. Oraşul îşi poate permite. Noi doi n-avem timp niciodată să stăm de vorbă.

— Aşa se pare. Lipseşti de la multe evenimente de familie.

Zîmbetul lui Vince exprimă regret.

— Cerinţele meseriei.

— Şi ale femeilor cu care-ţi faci de cap. O înşeli pe Bella, Vince, iar treaba asta nu vă priveşte numai pe voi doi.

— Poftim? întrebă el, expresia fermecătoare pierindu-i de pe chip.

— Faptul că te-ai hotărît să i-o arunci în faţă, s-o umileşti mă priveşte şi pe mine. Vrei distracţii pe de lături? N-ai decît. Poţi să-ţi încîlci jurămintele matrimoniale, dar nu vei continua s-o faci pe sora mea să se simtă ca o ratată. E mama copiilor tăi şi-i vei respecta statutul ăsta.

Vince reuşi să-şi păstreze calmul.

— Catarina, nu ştiu ce ţi-a spus Bella, dar…

— Vince, nu-ţi recomand s-o faci pe sora mea mincinoasă.

Îi era greu să-şi păstreze calmul, dar izbuti cu preţul unui efort imens.

— O fi ea o smiorcăită, dar mincinoasă nu e,

spre deosebire de tine – un mincinos şi un soţ adulter.

Pe faţa lui trecu un fulger de mînie. Reena o simţi şi o văzu scăpărîndu-i în ochi.

— N-ai niciun drept să intri la mine-n birou şi să-mi vorbeşti aşa despre nişte lucruri care nu te privesc…

— Bella mă priveşte din toate punctele de vedere. Eşti un membru al familiei noastre de suficient timp ca să ştii cum merg lucrurile între noi. Ori o respecţi, ori divorţezi. Ai de ales. Şi alege cît mai repede, altfel am să-ţi fac mari probleme.

Vince rîse scurt, surprins.

— Mă ameninţi?

— Da. Chiar asta fac. Acordă-i mamei copiilor tăi respectul cuvenit, Vince, altfel voi avea grijă să afle şi alte persoane unde-ţi petreci serile, în loc să stai cu soţia ta. Familia mea mă va crede pe cuvînt, adăugă ea. Dar voi avea dovezi. De fiecare dată cînd te duci să te distrezi, cineva te va urmări şi va aduna probe. Iar cînd vor termina, nu vei mai fi binevenit în casa părinţilor mei. Copiii tăi se vor întreba de ce.

— Copiii mei…

— Merită altceva de la tatăl lor. La asta de ce nu te gîndeşti? Onorează-ţi căsnicia sau divorţează. Tu alegi.

Reena se întoarse şi ieşi din încăpere. De data

asta nu se mai simţea ca şi cum ar fi zădărît un căţel cu un băţ, îşi spuse ea, mergînd spre lift. Nu – greutatea de pe umerii ei era satisfacţie pură.

Bo intră la „*Sirico's*" avînd în mâna servieta pe care o lua cu el cînd voia să impresioneze nişte potenţiali clienţi, în cazul de faţă pe părinţii femeii cu care se culca.

Se părea că tura de la cină mergea din plin. Probabil ar fi trebuit să aleagă un moment mai puţin haotic. Nu era timpul trecut. Dar, dacă tot venise, putea să comande o pizză la pachet.

Înainte de a apuca să se întoarcă spre tejghea, Fran veni spre el şi-l sărută pe amîndoi obrajii. Bo nu ştia ce să înţeleagă din asta.

— Bună, ce faci? Stai să-ţi găsesc o masă…

— Mulţumesc, eu voiam doar să…

— Şezi, şezi!

Îl luă de braţ şi-l duse spre un separeu ocupat deja de un cuplu care mînca macaroane.

— Bo, ei sînt mătuşa Gracc şi unchiul Sal. El e Bo, prietenul Reenei. Bo, aşază-te aici, cu familia, pînă se eliberează o masă.

— Nu vreau să…

— Şezi, şezi, i se ordonă din nou – de astă dată de către mătuşa Gracc, care-l studia curioasă. Am auzit multe despre dumneata. Poftim, ia puţină pîine… şi nişte macaroane… Fran! \du o farfurie pentru prietenul Reenei. Şi un pahar.

— Eu nu voiam decît…

— Aşaa. Gracc îl bătu uşor pe braţ, de două ori. Eşti tîmplar.

— Da, doamnă. De fapt, venisem să las ceva pentru domnul Hale…

— *„Domnul Hale*”, ce protocolar eşti! îl bătu că iar pe braţ. Ai să construieşti umbrarul pentru Bianca.

Veştile circulau repede, conchise Bo.

— Am adus nişte schiţe. De fapt…

— Sînt în servietă? vorbi pentru prima oară şi Sal, arătînd cu furculiţa plină de mîncare spre servieta lui Bo.

— Mda, voiam să…

— La s-aruncăm o privire.

Sal îmbucă macaroanele din furculiţă, făcînd cu mîna cealaltă un gest care spunea *„dă-le-ncoace”*.

Fran reveni cu o salată pe care o puse în faţa lui Bo.

— Mama zice să mănînci o salată bună, după care au să vină spaghetelc la cuptor cu cârnăciori italieneşti.

Cu un zîmbet triumfător, îi puse pe masă şi un pahar pentru vin. Şi-o să-ţi placă.

— OK. Sigur.

— Să-i spui tăticului tău să vină-ncoace, îi ordonă Sal turnînd vin în paharul lui Bo. Ne uităm la planurile umbrarului.

— De îndată ce va avea un moment de răgaz. Mai ai nevoie de ceva, Bo?

— Se pare că nu.

După ce Sal eliberă centrul mesei, Bo scoase schiţele.

— Am făcut aici vederea din faţă, dintr-o parte şi de sus… începu el.

— Eşti un adevărat artist! exclamă Grace, arătînd spre schiţa în cărbune a Veneţiei agăţată pe perete, lîngă că. La fel ca Bianca.

— Nici nu mă compar cu ea, dar vă mulţumesc.

— Ai pus coloanele astea la capete, constată Sal, privind peste ochelarii de citit. Interesant…

— Mai italienesc…

— Mai scump.

Bo ridică dintr-un umăr şi se hotărî să-şi mănînce salata.

— Poate oricînd să aleagă în locul lor nişte stîlpi de sprijin obişnui!. Oricum, cu i-aş vopsi în culori vii, sărbătoreşti…

— Una e să faci desene, alta să construieşti. Ai ceva mostre din ce-ai lucrat?

— Am un portofoliu.

— În servietă?

Bo dădu din cap, continuînd să mănînce, iar Sal făcu încă un gest gen „*dă-l încoace*”.

— Gib e ocupat, dar va veni imediat, anunţă Bianca, aşezîndu-se în separeu lîngă fratele ei. A, schiţele… Sînt minunate, Bo. Ai foarte mult talent.

— E un artist, dădu din cap Grace cu convingere. Sal îl ia la bani mărunţi.

— Sigur că da, fu Bianca de acord şi reuşi să-i dea un cot fratelui ei în timp ce întindea mîna să ia o schiţă. E mai mult decît îmi imaginasem, mai frumos decît plănuisem.

— Putem oricînd să-l adaptăm pentru…

— Nu, nu, trecu Bianca peste spusele lui cu un gest. Arată mai bine decît mi-am închipuit. Vezi, Sal? Tu şi Grace aţi putea sta într-o seară aici, sub viţele astea, în lumina lampioanelor şi adierea caldă a înserării…

— În august te trec toate năduşelile.

— Aşa o să vindem mai multă apă îmbuteliată.

— O bucătărie separată. Noi ajutoare, noi cheltuieli, noi bătăi de cap…

— Noi clienţi, noi încasări, noi afaceri…

Pe faţa ei se ivise o expresie provocatoare cînd se întoarse spre fratele ci.

— Cine conduce de treizeci şi cinci de ani prăvălia asta – tu sau cu?

Sprîncenele lui se înălţară şi coborîră la loc. Discuţia continuă, tot mai înfierbîntată – în contradictoriu, presupunea Bo, de vreme ce unele replici erau rostite rapid în italiană, însoţite de multe gesturi largi. El, unul, prefera să nu se amestece, aşa că se concentră asupra salatei.

Peste cîteva clipe farfuria fu luată şi înlocuită cu alta, plină cu spaghete la cuptor. Gib îşi trase şi el un scaun, aşezîndu-se în capătul separeului.

— Unde-i fiica mea? îl întrebă el pe Bo.

— Ăă… nu ştiu… încă n-am trecut pe-acasă, dar a spus că azi s-ar putea să lucreze pînă tîrziu.

— Ia uită-te şi tu, Gib. Uite ce-o să ne construiască Bo.

Gib luă desenele, îşi scoase din buzunarul cămăşii ochelarii şi începu să le studieze.

— Coloane? întrebă el.

— Puteţi pune şi stîlpi obişnuiţi.

— Eu vreau coloane! Declară categoric Bianca, repezind un deget prin aer spre faţa fratelui ei cînd el deschise gura să obiecteze. Basta!

— E mai mult decît crezusem…

— Mai frumos, confirmă Bianca, privindu-l pe Gib cu ochii mijiţi. Ce, ai nevoie de ochelari noi? Nu mai vezi ce-ai în faţa ta?

— Nu văd în faţa mea un preţ.

Fără să spună nimic, Bo deschise iar servieta, scoase o coală cu calculele estimative şi avu plăcerea de a-l vedea pe Gib făcînd ochii mari.

— Cam scump…

Îi dădu foaia lui Sal, care aştepta cu mîna întinsă.

— Astea-s preţurile maxime la manoperă.

— Şi calitatea lucrărilor mele e maximă, replică Bo cu dezinvoltură. Dar n-am nimic împotrivă să negociem. Excelente spaghete, Bianca.

— Mulţumesc. Poftă bună.

— Ce să negociezi? se interesă Gib.

— Mîncăruri, vinuri, replică Bo, zîmbind spre

Bianca. Am să lucrez pentru cannoli, plus publicitate. De-abia m-am instalat în cartier şi am nevoie de clientelă. Materialele vi le pot da la cît mă costă pe mine. În plus, dacă obţineţi ceva mâna de lucru

— Pentru transport şi vopsit – mai faceţi şi alte economii.

Gib expiră pe nas.

— Cam cu cît s-ar reduce preţul aşa?

Bo scoase din servietă încă o hîrtie cu calcule estimative şi i-o întinse. Gib o studie îndelung.

— Cred că eşti mort după cannoli.

Îi întinse fila lui Sal, dar de astă dată Bianca o interceptă pe parcurs.

— Idiotule, spuse ea în italiană. După fiică-ta e mort.

Rezemîndu-se de spătar, Gib bătu cu degetele în masă.

— Cît de curînd poţi începe? întrebă el.

23

Bo, nu vreau să te simţi obligat să-ţi reduci profiturile lucrînd la un preţ atît de scăzut numai fiindcă o faci pentru familia mea.

— Hmm… Bo rămase cu ochii închişi, continuînd să-şi plimbe mîna în lungul piciorului ei dezgolit. Ai spus ceva? Sînt în comă cannolică, plus

complicaţii de euforie sexuală.

Uşor de înţeles, îşi spuse ea, de vreme ce mîncaseră trei dintre scandaloasele cannoli ale mamei sale înainte de a onora

— În sfîrşit – pardoseala bucătăriei lui Bo.

— Lucrezi excelent şi meriţi să fii plătit cum se cuvine.

— Sînt plătit corespunzător. Tocmai mi-am mîncat aproape tot avansul. E o afacere avantajoasă, continuă el, luîndu-i-o înainte. *„Sirico's*" este un punct de reper foarte popular al cartierului. Lucrarea asta îmi va demonstra capacităţile, iar oamenii au să comenteze. Părinţii tăi sînt lideri în privinţa veştilor care circulă din gură-n gură.

— Vrei să zici că suntem nişte pălăvrăgii?

— Vreau să zic că nu vă-ncurcaţi cînd e să vorbiţi. De la cină-ncoace îmi ţiuie urechile întruna. În sens pozitiv, adăugă el, căscînd. Cred că pînă şi pe unchiul tău l-am cîştigat de partea mea.

— Unchiul Sal, cel mai mare fiu, renumit pentru zgîrcenia lui – da' noi tot îl iubim.

— Aşa că ei se-aleg cu un tîrg avantajos, eu fac o treabă care-mi place şi culeg roadele publicitare. Şi, o, Doamne, am să mănînc bunătăţile mamei tale pîn-la moarte.

— Nu se pune la socoteală. Dar, de vreme ce tot cochetam cu nişte planuri pentru casa ta, poţi

oricînd să mă duci la etaj şi să mă cumperi cu acordarea în continuare a favorurilor sexuale.

Reena trecu deasupra lui, făcîndu-l să geamă mai mult din cauza pastelor cu care de ghiftuise decît de voluptate.

— Ai lucrat la nişte planuri pentru mine?

— M-am jucat cu ele. N-am prea avut timp. Dar masa ta de sufragerie e aproape terminată.

— Vreau s-o văd. Vreau să văd totul.

— Masa va fi gata peste vreo două zile. Schiţele sînt încă rudimentare.

— Trebuie să le văd.

Dîndu-se jos de pe el, Reena îl trase de mână.

— Acum vreau să mi le-arăţi, chiar acum!

Bo gemu, dar se ridică în capul oaselor şi întinse mîna să-şi ia pantalonii.

— Jumătate din planuri mai sînt doar în capul meu…

— Vreau să văd cealaltă jumătate.

Îşi trase şi ea pantalonii şi-şi luă cămaşa. Apoi îi prinse obrajii între palme şi-i trînti un sărut pe buze.

— Mulţumesc în avans.

— Mai bine mulţumeşte-mi pe urmă.

Deschise uşa frigiderului să scoată o sticlă de apă, apoi se încruntă cînd auzi sunînd telefonul.

— Cine naiba mă sună la unu noaptea? Sper să nu fie Brad ca să-mi ceară să-l scot iar din arest pe cauţiune deşi, la drept vorbind, n-a fost cazul decît

o dată.

— Încă nu răspunde. Stai…

Cu bluză pe jumătate descheiată, Reena se repezi la telefon şi privi afişajul.

— Ştii numărul ăsta?

— Pe dinafară, nu.

În clipa următoare înţelese; i se citi pe faţă.

— Rahat! Crezi c-o fi el?

— Lasă-mă pe mine să răspund.

Renna ridică receptorul.

— Da?

— Eşti gata pentru încă o surpriză? Îmi pare rău că mă repet, da' asta e, n-avem ce face.

Reena dădu din cap spre Bo, apoi îi făcu semn să ia hîrtie şi creion.

— Mă întrebam cînd o să mă mai suni. Cum ai ştiut că sînt aici?

— Fiindcă eşti o curvă.

— Fiindcă m-am culcat cu tine? îl întrebă, începînd să transcrie convorbirea.

— Da' ce, îi ţii minte pe toţi cei cu care te-ai culcat, Reena?

— Am o memorie destul de bună pe tema asta. De ce nu-mi dai un nume, sau un loc? Atunci, o să vedem cît de memorabil a fost.

— Gîndeşte-te, gîndeşte-te doar la toţi bărbaţii pe care i-ai lăsat să te fi… începe cu primu'.

Mâna Reenei tresări.

— O femeie nu-l uită niciodată pe primul – şi n-ai

fost tu.

— O să petrecem, tu şi cu mine, dar deocamdată ce-ar fi să ieşi la o mică plimbare, să vezi ce ţi-am lăsat.

Convorbirea se întrerupse.

— Ticălosul, mîrîi Renna şi începu să-şi caute telefonul celular. A făcut ceva pe undeva pe-aproape, la cîţiva paşi de aici. Îşi luă pistolul şi-l vîrî în teacă, formînd între timp un număr pe mobil.

— Hale sînt. Am nevoie să-mi localizaţi numărul ăsta… îl citi de pe display – trebuie să fie de la un celular, probabil în mişcare. Vă dau numărul la care a sunat şi las aparatul deschis. Spuse numărul lui Bo, în timp ce ieşea din bucătărie. S-ar putea să fi dat foc la ceva în apropierea casei mele. Trimiteţi două patrule. Acum ies să verific. Mă găsiţi la… Bestia!

Îl auzi pe Bo înjurînd în spatele ei şi luînd-o la fugă înapoi spre bucătărie.

— Am un vehicul incendiat la adresa asta. Canalia! Trimiteţi oamenii!

Bo se repezi pe lîngă ea, înarmat cu un stingător de incendiu.

Capota camionetei era ridicată, din motor ţişneau flăcări, iar dedesubt ardeau băltoace de benzină. Pneurile se topeau încet şi prin aer se răspîndea duhoarea acră de cauciuc ars. Alte flăcări dansau deasupra capotei şi peste

acoperişul cabinei, înteţite de adierea blîndă de vară. Furia ei se transformă în spaimă cînd zări trailerul de cîrpe care ardea spre rezervorul de benzină deschis. Printre ele era răsucit şi un şervet de în cu sigla restaurantului „*Sirico's*" la colţ.

— Înapoi!

Reena îi smulse lui Bo extinctorul din mîini şi îndreptă jetul spre rezervor.

Spumă ţîşni. Fumul o orbi, înecînd-o, adus de vînt în faţa ei. Duhoarea focului îi umplu iar nările, în timp ce pe sol pîraiele de benzină aprinsă se apropiau de ea.

— Las-o-ncolo de maşină!

Bo o prinse din zbor şi o trase după el, traversînd strada în goană.

Explozia azvîrli în aer partea dinapoi a camionetei, care căzu la pămînt'chiar în clipa în care unda de şoc îi dobora de pe picioare. Se stîrni o furtună de metal încins şi schije fierbinţi care se împrăştiară pe toată strada, peste alte autovehicule, în timp ce Bo se rostogolea cu Reena în braţe la adăpostul unei maşini parcate.

— Te-ai lovit? Te-ai ars?

Bo clătină din cap, privind spre infernul în care se transformase camioneta lui. Urechile îi vîjîiau, ochii-l usturau şi îşi simţea braţul sărutat de flăcări. Cînd îşi trecu palma peste el, o văzu înroşită de sînge.

— Era cît pe ce. Cîteva secunde încă…

— Era cît pe ce să te faci bucăţi pentru o amărîtă de camionetă Chevy.

— Mi-a întins o cursă. Cronometrase totul.

Flăcări jucau în ochi Reenei în timp ce lovea cu pumnul în asfalt.

— Motorul, bena… Diversiuni. Dac-aş fi văzut mai devreme fitilul… Iisuse, Bo, sîngerezi!

— Mi-am cam julit braţul cînd am căzut amîndoi.

— Dă să ţi-l văd. Unde mi-e telefonul? Unde mi-e afurisitul ăla de telefon?

Porni tîrîş şi-l văzu căzut pe stradă, spart.

— Auzi-i că vin.

Sirenele se apropiau, iar din casele înconjurătoare năvăleau oameni.

— Stai jos aici şi lasă-mă să-ţi văd braţul.

— E-n regulă. Flai să stăm jos puţin.

Nu era sigur dacă tremura el sau ea. Poate că amîndoi, aşa că nu mai încercă să se ţină pe picioare şi se lăsă pe bordură, trăgînd-o lîngă el.

— Ai o tăietură adîncă, zise Renna, reuşind să se calmeze. Vei avea nevoie de copci.

— Poate.

— Scoate-ţi cămaşa. Trebuie să fac presiune pe braţ. Pot să improvizez un pansament de prim ajutor, pînă vin infirmierii.

Bo îşi săltă un şold şi scoase o eşarfa din buzunar.

— Merge şi asta. Îmi pare atît de rău, Bo…

— Lasă… Nu te scuza.

Se uita la camionetă, în vreme ce Reena îi bandaja braţul. Durerea nu era încă puternică. Îşi imagina că va spori curînd. Simţea cum îi creştea furia privindu-şi maşina.

— De-acum sîntem implicaţi amîndoi în povestea asta.

Pompierii săriră din maşina lor şi începură să stingă focul.

Cînd termină cu pansamentul, Reena îşi rezemă un moment capul pe genunchi, apoi trase aer în piept.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu oamenii ăştia. Am să trimit încoace un infirmier. Dacă nu ne recomandă altceva, o să te duc cu maşina la urgenţă.

— Nu-ţi face griji.

Bo n-avea chef de spitale. Avea chef să dea şuturi în fund cuiva. Se ridică şi îi întinse mîna.

— Hai să le spunem ce s-a întîmplat.

Cînd Reena termină de povestit, pe trotuar şi pe carosabil erau adunaţi majoritatea cunoscuţilor ei – părinţii, Jack, Xander, Gina şi Steve, părinţii Ginei, foşti colegi de şcoală, veri ai foştilor colegi…

Îşi auzi tatăl sunînd-o pe Fran la celular ca să-i spună că nimeni nu păţise nimic grav şi să-i ceară s-o informeze şi pe An.

Toate bazele erau acoperite, îşi spuse obosită

Reena, întorcîndu-se spre O’Donnell care tocmai şosea.

— Avem locaţia? îl întrebă.

— E în lucru. Eşti rănită?

— Nu. Doar nişte vînătăi. Bo a făcut pe eroul şi mi-a amortizat căderea.

Se frecă la ochi şi continuă:

— M-a lăsat să-l ţin de vorbă că să aibă timp să se îndepărteze şi să-nceapă bîlciul. Ridicase capota, turnase benzină, aruncase în interior nişte umplutură de saltele ca să scoată fum. Băltoace de benzină sub camionetă şi prin jur, cauciucurile aprinse şi ele. Duhoare puternică de fum, suficientă ca să-mi distragă atenţia un timp.

Aproape prea mult timp, îşi spuse ea. Dacă Bo n-ar fi smuls-o din loc, s-ar fi putut ca nu numai camioneta lui să aibă atît de mult de suferit.

— Cînd am zărit fitilul – îndesase în gura rezervorului un şervet de masă de la „*Sirico’s*” – nu mai aveam decît cîteva fracţiuni de secundă. Am vrut să-l sting, dar Bo m-a apucat ca pe-o minge de fotbal şi-a luat-o la fugă cu mine de parc-ar fi vrut să marcheze. Mi-e greu să spun ce contează mai mult – c-a pierdut o camionetă şi Dumnezeu ştie cît or mai fi valorat şi sculele alea pe care le-avea în truse, sau că mi-a salvat viaţa.

— Te-a sunat la Goodnight. Ţi-ai verificat robotul ca să vezi dacă a încercat mai întîi acasă?

— Nu, încă n-am trecut pe-acolo.

— Ce-ar fi să te duci acum?

— Bine, vin într-un minut.

Reena o luă din loc, schimbă cîteva cuvinte cu Xander, după care porni spre casa ei.

— OK, amice.

Xander veni spre Bo şi-i masă viguros umărul.

— Hai să mergem la clinică. Te-aranjez eu.

— Hai, măi, doctore, e doar o zgîrietură…

— Lasă-mă să hotărăsc eu asta.

— Du-te cu Xander şi nu mai discuta! tranşă Bianca problema. Eu îţi aduc o cămaşă curată.

Bo aruncă o privire spre casa lui.

— Uşa e deschisă.

Înclinînd capul, Bianca îl privi cu compasiune.

— Ai cheile la tine? Pot să încui eu.

— Nu. M-am grăbit şi am ieşit fară ele.

— O s-avem noi grijă. Îi cuprinse obrajii în mîini. Noi avem grijă întotdeauna de ai noştri. Şi acum du-te cu Alexander ca un băiat cuminte. Iar mîine, cînd ai să te simţi mai bine, o să-l vizitezi pe vărul meu, Sal.

— Credeam că Sal ţi-e frate.

— Asta mi-e văr şi-o să-ţi ofere un preţ bun pe camionetă. Un preţ foarte bun, îţi dau în scris.

— Jack, dă-i Biancăi o mâna de ajutor, da? interveni Gib, bătîndu-şi soţia pe umăr, apropiindu-se de Alexander şi Bo. Vin şi eu ca să mă asigur că pacientul nu-ncearcă să fugă.

— Îi place să mă vadă cum înfig ace în oameni,

replică Xander, luîndu-l pe Bo de braţul nevătămat.

— Cu asta m-ai încurajat… Bo se uită după o cale de salvare şi constată că era flancat din toate părţile. Infirmierul a spus că e vorba de vreo două copci… Pot s-aştept pînă dimineaţa.

— Nu lăsa pe mîine ce poţi face azi, i-o întoarse vesel Xander. Auzi, ţi-ai făcut un vaccin antitetanos în ultima vreme? Pe-astea-mi place la nebunie să le fac.

— Anu’ trecut. Şi nu te apropia de mine. Aruncă o privire nesigură spre Gib. N-am nevoie de gardă de onoare.

— Tu mergi înainte, acolo…

Gib aşteptă pînă trecură de vecinii adunaţi.

— Am prins din zbor unele frînturi şi am impresia că se întîmpla ceva despre care-ar fi cazul să ştiu. Cineva a sunat-o pe Reena la tine acasă.

— Mda, acelaşi tip. Cel care o hărţuieşte şi care a dat foc şcolii. Nu ţi-a spus nimic despre toate astea?

— Ai să-mi spui tu acum.

Nu era doar flancat, îşi spuse Bo, ci prins la-nghesuială.

— Mai bine întreab-o pe ea.

— Mai bine îl ajut pe Xander să te ţină culcat în timp ce-ţi face un examen de prostată.

— Ei, aia da distracţie! Fu Xander de acord.

— Gata, mă dau bătut. Ar fi trebuit să-ţi spună, iar acum o să se înfurie că ţi-am spus eu. Poate că nu-i chiar atît de rău că-s singurul copil al unor părinţi divorţaţi. Cu voi, altfel stă treaba…

Le spuse tot ce ştia în timp ce parcurgeau cele două străzi pînă la clinică. Amuzamentul lui Xander se transformase într-o tăcere împietrită. Îi indică o masă de examinare.

— De cînd a început toată povestea asta? întrebă Gib.

— Din cîte deduc, imediat după ce s-a mutat în locuinţa nouă.

— Şi ea nu ne-a spus nimic…

Gib se întoarse în loc şi înccpu să se plimbe prin cabinet.

— Nici Steve, adăugă Xander, apucîndu-se să cureţe rana.

Usturimea îl făcu pe Bo să tragă aer printre dinţi, şuierînd.

— Voi, sadicii ăştia din medicină, nu puteţi să inventaţi ceva care să nu mă ardă pînă-n măduva oaselor?

— Ai o tăietură de toată frumuseţea, Bo. O să fie nevoie de vreo şase copci.

— Şase? Rahat!

— O să te anesteziem.

Bo studie seringa scoasă de Xander dintr-un sertar, apoi trase concluzia că prefera să se uite la chipul livid a lui Gib.

— Mai mult decît v-am spus nu ştiu. Habar n-am ce urmăreşte, dar a împins-o pînă la limită. Rezistă bine, dar încep să se vadă efectele.

— Unul pe care l-a închis, murmură Gib. L-a băgat în puşcărie, iar acum a ieşit… Fetiţa mea şi cu mine o să avem o mică discuţie.

— Ăsta-i eufemismul nostru pentru urlete, înjurături şi.

Ocazional, aruncat cu cîte un obiect casabil, explică Xander. G-nţepăturică mică…

— Nu ştiu cît de mică… Au! A, la-nţepăturica asta te refereai. Domnule Hale… Gib, eşti tatăl ei, aşa c-o cunoşti de mai multă vreme, o ştii mai bine, dar urletele, înjurăturile şi aruncatul cu obiccte care se sparg n-o să rezolve nimic.

Gib îşi dezveli dinţii.

— Nu strică niciodată să încerci.

Uşa din faţă se dădu de perete şi intră Jack, cu o cămaşă şi o pereche de pantofi. Aruncă o privire spre braţul lui Bo şi se strîmba în semn de compasiune.

— Bianca s-a gîndit că astea ţi-ar prinde bine. Copci, hai?

— Şase, după cum zice doctor Frankenstein aici de faţă.

— Închide ochii şi gîndeşte-te la Anglia, îi spuse Xander lui Bo.

Ar fi putut să fie şi mai rău, să fie umilit şi să chirăie ca o fată. Aşa, însă, se putea întoarce

acasă cu demnitatea aproape intactă, sugînd acadeaua cu cireşe pe care Xander i-o dăduse la sfîrşitul calvarului.

Cea mai mare parte din mulţime se împrăştiase, doar cîteva grupuri mai rămăseseră pentru a căsca gura la ceea ce probabil nu mai văzuseră decît la televizor.

Reena, O'Donnell şi Steve, împreună cu doi bărbaţi ce păreau a fi criminalişti, continuau să dea tîrcoale epavei.

Bo se întrebă dacă asigurarea lui trebuia să acopere şi stricăciunile produse celorlalte maşini de schijele aruncate din camionetă. Băi frate, în ritmul ăsta, ratele aveau să-i crească mai ceva ca o budincă-n cuptor!

Reena se desprinse din grup şi se apropie de el.

— Ce-ţi face braţul?

— Se pare c-am să mi-l pot păstra. Şi-am primit şi o bombonică – uite!

— Ca să nu mai plîngă, adăugă Xander. Cît despre camionetă… asta pare moartă de-a binelea.

— E de rău, confirmă Reena. Pagube colaterale provocate maşinilor parcate în faţă şi-n spate – inclusiv a mea. Cu ceea ce puteam face aici am cam terminat. Poţi să semnezi de darea ei în primire, Bo, ca s-o luăm ca probă.

— Şi sculele mele? A supravieţuit vreuna?

— După ce terminăm am să-ţi aduc înapoi tot ce mai găsim. Mama e-n casă, continuă ea, privindu-

şi tatăl. A vrut să vă aştepte, să vadă ce face Bo.

— Bine. Mă duc să aştept şi eu cu ea, zise Gib.

— Eu mai stau un timp aici. E tîrziu, ar trebui să vă duceţi acasă.

— O să aşteptăm.

Reena se încruntă în urma lui Gib care porni spre casa ei.

— Ce se întîmpla?

— Haide, Jack, te conduc eu acasă.

Xander îşi cuprinse cumnatul cu un braţ pe după umeri, şi-i spuse lui Bo:

— Păstrează pansamentul uscat şi foloseşte alifia conform recomandărilor. Am să te mai văd mîine.

Prinse în palmă bărbia Reenei şi o sărută pe obraz.

— Ai rupt-o-n fericire. Noapte bună.

Jack o sărută pe frunte.

— Ai grijă de tine. Salut, Bo,

Reena îl privi întrebător.

— Ce se întîmpla?

— Nu le-ai spus.

Reena deschise gura, expirînd şuierător.

— Şi le-ai spus tu.

— Ar fi trebuit să le spui. M-ai pus într-o situaţie fără ieşire.

— Extraordinar. Fierbînd, Reena privi spre casă. Pur şi simplu extraordinar. N-ai putut tu să-ţi ţii gura, să m-aştepţi pe mine s-o rezolv.

— Ştii ceva? spuse el. Am avut o noapte de tot rahatu' şi nu-mi arde să mai încep o rundă. N-ai decît să faci ce vrei. Eu mă duc la culcare.

— Bo…

Din mers, Bo ridică o mînă, lăsînd-o plină de draci şi fără să aibă pe cine să şi-i descarce.

Cînd reuşi să între şi ea pe uşa din faţă, era aproape patru dimineaţa. Nu voia decît să facă un duş lung, răcoritor, şi să se culce în patul ei moale.

Părinţii ei dormeau pe canapea, ghemuiţi unul lîngă altul ca doi copii. Considerînd-o o binecuvîntare, Reena se retrase cu gîndul de a urca tiptil la etaj.

— Nici să nu te gîndeşti.

Glasul tatălui ei o opri în loc, făcînd-o să închidă ochii. Niciodată, nici măcar o dată, nu reuşise-vreunul dintre ei să se strecoare pe furiş în casă după ora stingerii.

— E tîrziu. Vreau s-apuc şi eu măcar vreo două ore de somn.

— Eşti destul de mare ca să ştii că-n viaţă nu facem numai ceea ce vrem.

— Of, nu suport cînd spui chestia asta.

— Ia scama pe ce ton vorbeşti, Catarina, o atenţionă Bianca fără să deschidă ochii. Încă mai suntem părinţii tăi, şi tot părinţii tăi vom fi şi la o sută de ani după ce-ai să mori.

— Ascultaţi, zău că-s foarte obosită. N-am putea

s-o lăsăm pe mîine?

— Te ameninţa cineva şi nouă nu ne-ai spus?

OK, nicio şansă să-şi tragă sufletul. Reena îşi scoase elasticul care-i ţinea legat părul la spate, în timp ce tatăl ei se ridica de pe canapea.

— Asta-i slujba, tată. Nu vreau, nu pot şi n-am să vă spun niciodată chiar totul despre munca mea.

— E ceva personal. Ţi-a telefonat. Îţi cunoaşte numele. Ştie unde locuieşti. Şi-n noaptea asta a încercat să te omoare.

— Par eu moartă? ripostă ea. Par rănită?

— Cum ai părea dacă Bo nu se mişca atît de repede?

— Of, nemaipomenit! îşi aruncă Reena mîinile în sus. Vasăzică, el e cavalerul în alb, iar eu, demoazela neajutorată. Pe-asta o vedeţi? îşi scoase ea cu un gest smucit insigna, înfigînd-o în faţa tatălui ei. Demoazelelor neajutorate nu li se dau din astea.

— Dar li se dau femeilor încăpăţinate şi egoiste care nu pot recunoaşte că au greşit?

— Egoiste?

Începuseră să strige, cu feţele la un centimetru una de alta.

— Pe-asta de unde-ai mai scos-o? E munca mea, meseria mea? Te-nvăţ eu pe tine cum să-ţi faci meseria?

— Eşti copilul meu. Treburile tale vor fi întotdeauna şi ale mele. Cineva a încercat să-ţi

facă un rău, iar acum va avea de-a face cu mine.

— Tocmai asta încercam să evit. De ce nu ţi-am spus toate astea? Mai aminteşte-ţi o dată tot ce ne-am spus acum. N-ai să te amesteci. N-ai nimic de-a face cu munca mea, nici cu partea asta a vieţii mele.

— Nu mă-nvaţă tu pe mine ce să fac şi ce nu!

— E valabil şi pentru tine!

— Basta! Basta! De-ajuns! sări Bianca de pe canapea. Nu ridica tonul la tatăl tău, Catarina. Şi tu, nu striga la fiica ta, Gibson. Am să strig eu la amîndoi. Imbecililor. Stupid! Amîndoi aveţi dreptate, da' asta n-o să mă oprească să vă dau cap în cap pînă o să vi le-aud trosnind de goale ce-s! Tu, îşi repezi ea un deget în pieptul soţului ei, tu te tot învîrteşti în jurul cozii şi n-ajungi la subiect. Fiica noastră nu e egoistă, şi-ai să-ţi prezinţi scuzele! Iar tu, se întoarse degetul ci spre Reena, tu ai munca ta, şi suntem mîndri de ceea ce faci, şi de cine eşti, dar asta-i cu totul altceva, ştii foarte bine. Nu e vorba de altă persoană, ci de tine. Ne-auzi tu vreodată zicînd: *„Nu, nu, Catarina",* cînd intri-n cîte o clădire care ar putea să-ţi cadă-n cap? Am spus noi: *„Nu, nu poţi să fii ofiţer de poliţie ca să nu ne mai vedem capul de griji zi şi noapte"?*

— Mamă…

— N-am terminat. Ai să ştii cînd termin. Cine-a stat cel mai drept, cine s-a mîndrit cel mai mult

cînd ai devenit ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna? Şi-acum stai aici şi ne spui că nu e treaba noastră cînd cineva vrea să-ţi facă un rău?

— Eu doar… doar n-am văzut ce rost ar avea să se îngrijoreze toată lumea.

— Ha! Ăsta-i rolul nostru. Noi suntem familia.

— OK, ar fi trebuit să vă spun, şi aş fi şi făcut-o după cele întîmplate în noaptea asta dacă Bo nu se-apuca să…

— Acum o să dăm vina pe el? O întrerupse Gib.

Reena îşi lăsă umerii să-i cadă.

— Sigur, doar el a mai rămas şi, cum nu-i aici ca să protesteze… Am aşa un chef, să-i pun povestea asta-n cîrcă. Şi ce, a devenit dintr-odată cel mai bun prieten al tău?

— S-a rănit ca să fie sigur că nu păţeşti nimic. Gib îi luă faţa în mîini. S-ar fi putut ca-n noaptea asta pe tine să te coasă Xander… Sau chiar mai rău.

— Scuză-te, îi reaminti Bianca, şi Gib ridică ochii spre tavan.

— Îţi prezint scuzele mele că te-am făcut egoistă. Nu eşti. Eram furios.

— E-n regulă. Cînd e vorba de voi, da – sînt egoistă. Vă iubesc. Vă iubesc mult, repetă, strecurîndu-se în braţele lui şi întinzînd mîna după mama sa. Nu ştiu cine face asta, sau de ce, dar mie din ce în ce mai frică. În ambele locuri a lăsat cîte ceva de la *„Sirico's”.*

— De la „*Sirico's*”? repetă Gib.

— La şcoală, o cutie de chibrituri, iar în seara asta, un şervet.

Vrea să-mi dea de înţeles că poate să între acolo, să ajungă la voi. Vrea să-mi spună… Mă tem că s-ar putea să încerce să-i facă rău unuia dintre voi. N-aş putea suporta asta.

— Atunci ştii şi ce simţim noi în legătură cu tine. Hai, du-te, dormi puţin. O să încuiem uşa la plecare, zise Bianca.

— Dar…

Bianca strînse mîna lui Gib, nelăsîndu-i timp să vorbească.

— Odihneşte-te, continuă ea. Nu-ţi mai face griji în noaptea asta.

Cînd rămaseră singuri, Gib îi şopti soţiei sale:

— Doar nu te gîndeşti s-o lăsăm singură.

— Ba o s-o lăsăm singură. Trebuie să credem în ea, iar ea trebuie să ştie că o putem face. E atît de greu… Strînse un moment buzele, apoi adăugă cu voce mai sigură: întotdeauna e greu să te îndepărtezi de copiii tăi – dar o faci. Hai să mergem şi să încuiem uşa. O să ne ducem acasă şi ne vom face acolo griji pentru ea.

Telefonul o trezi din somn la şase fără un sfert. Reena se tîrî prin siropul cleios al extenuării, aprinse pe dibuite lumina, apoi dădu drumul la casetofon.

— Ce…? mormăi ea în receptor.

— N-ai fost destul de rapidă, aşa-i? Eşti mai puţin deşteaptă decît te crezi.

— Uite cine vorbeşte! Abia reuşi ea să-şi controleze furia. Atîta doar că, ştii, te-ai deranjat şi ai cheltuit cam mult doar ca să faci scrum un camion. Mai sînt destule acolo de unde-a venit ăsta.

— Pun pariu că s-a ofticat, rîse individul încet. Tare-aş mai vrea să-i fi văzut mutra cînd a sărit în aer.

— Şi-atunci de ce n-ai rămas acolo? Să fi stat pe loc, să vezi spectacolul.

— O să vezi ce-am să-ţi fac înainte de a termina.

— Dacă asta-i tot ce vrei, spune-mi unde şi cînd.

— Eu ştiu unde, eu zic cînd. Nu te-ai prins, este? Nici măcar după ce-ai văzut în noaptea asta nu te-ai prins. Şi cică tu ai fi aia deşteaptă, da' nu eşti decît o tîrfă proastă.

Ochii ei se îngustară.

— *„Sînt o tîrfă proastă, dar am sîni frumoşi ca luna mai".* Dacă aşa crezi, de ce nu-mi dai nişte indicii? Jocul nu mai are niciun haz dacă rămîn în urmă. Hai, încercă ea să-l ademenească, să ne jucăm…

— Eu am făcut jocul, eu fac şi regulile. Data viitoare.

Cînd legătura se întrerupse, Reena se lăsă pe spate.

Mintea-i intrase în acţiune, uitînd complet de

somn şi funcţionînd cu viteză maximă.

Nu te-ai prins, este? Nici măcar după ce-ai văzut în noaptea asta nu te-ai prins.

Ce anume ar fi trebuit să vadă în noaptea aceea? Se întrebă ea. Individul folosea metode diferite, ţinte diferite. Nu urma acelaşi modus operandi, nici acelaşi gen de ţinte, cum ar fi făcut un incendiator în serie tipic.

Lăsa ceva de la *„Sirico's"* că semnătură. Ca mesaj pentru ea. O'Donnell îl suspecta pe Luke. Luke nu putuse suferi restaurantul. Dar Luke era la New York. Ar fi fost posibil, desigur, să vină cu maşina pînă-n Baltimore, dar de ce s-o facă? De ce s-o hărţuiască după atîţia ani?

Şi nu corespundea nici sintaxa, structura frazei… Luke ar fi putut-o face intenţionat ca s-o abată pe o pistă greşită – dar, din nou: de ce?

Pe lîngă asta, habar n-avea de focuri, de combustibili şi explozivi. Pe lîngă că-i fusese incendiat Mercedes-ul, niciodată nu…

Reena se îndreptă brusc de spate.

— O, Doamne!

Nu era la fel – nu tocmai. Maşina lui Bo fusese spartă, incendiată din interior, cu sistemul de alarmă scos din funcţiune. Dar…

Benzină turnată peste motor, peste cauciucuri, sub şasiu, feştila din rezervor…

Trecuseră atîţia ani. Era posibil să fie aceeaşi persoană? Nu era cineva care voise să-l atace pe

Luke, nu un om care-i purta pică lui Luke, ci unul care-i purta pică ei. După atîta timp.

Dar chiar era atît de mult timp? Se întrebă, dîndu-se jos din pat pentru a se plimba prin cameră, agitată. Şase ani? De-atunci mai avuseseră loc şi alte incidente, pe care nu le reperase? Incendii anchetate de ea care fuseseră opera lui?

Trebuia să revadă dosarele deschise, cazurile nesoluţionate. Tot ceea ce fusese în evidenţa unităţii şi nu se putuse închide.

Cît de demult începuse totul? De cît timp se pregătea individul să între în contact personal cu ea?

Un fior rece îi îngheţă inima, mai-mai să i-o oprească în loc. Simţi cum i se scurgea sîngele din faţă înainte de a se întoarce şi a coborî scara în fugă.

Cu mîini tremurătoare, luă însemnările pe care şi le adusese acasă din bucătăria lui Bo. Notele după conversaţia telefonică cu incendiatorul.

GăndeşT-T, gînd doar, scrisese ea, cu prescurtările pe care le folosea în timpul interviurilor*… la toţi bârb P KR i-ai lăsat să Tf…*

— Primul… murmură, lăsîndu-se încet pe covor. Josh. O. Sfinte Dumnezeule! Josh.

24

La opt fară cinci, Reena începu să bată în uşa lui Bo – şi nu se opri pînă el nu-i deschise.

Ochii lui erau împăinjeniţi de somn, părul i se lipise de-o parte a capului, iar în cealaltă stătea zburlit. Nu avea pe el decît o pereche de boxeri albaştri, iar privirea îi era încruntată şi somnoroasă.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Sigur, sigur, pofteşte, mormăi Bo, cînd Reena trecu pe lîngă el, intrînd ca la ea acasă. Ia loc. Vrei ceva la micul dejun? Sînt aici ca să te servesc.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te trezesc din somn, deşi ştiu că ai avut o noapte proastă, dar e important.

Bo ridică dintr-un umăr şi înjură cînd braţul rănit protestă. Apoi îi întoarse spatele şi porni cu paşi tîrşiţi spre bucătărie.

Scoase din frigider o cutie de cola şi o deschise, turnînd-o pe gît.

— Mai ştiu şi că eşti furios pe mine, continuă Reena, pe un ton înţepat ca al unei învăţătoare de la clasa întîi – ceea ce nu-i displăcea total. Dar n-avem timp acum pentru copilării.

Ochii lui cîrpiţi se îngustară pe deasupra cutiei. Ridică degetul mijlociu.

— Asta, spuse el, a fost o copilărie.

— Dacă ai chef de ceartă, te trec pe listă pentru mai tîrziu. Ceea ce am să-ţi spun acum e oficial şi

vreau să mă asculţi cu atenţie.

Bo se trînti pe un scaun, făcîndu-i semn să continue cu o mişcare nepăsătoare a capului.

Pe chipul lui se citeau nemulţumirea, oboseala şi, observă ea, o undă de durere în adîncul ochilor. Dar în agenda zilei nu erau incluse şi consolări.

— Am motive să presupun că legătura dintre mine şi incendiator e mult mai veche decît am crezut iniţial.

Bo îşi mai turnă pe gît puţină cola.

— Şi?

— Urmăresc teoria asta pe baza unor conversaţii pe care le-am avut cu el, inclusiv azi-dimineaţă, în zori.

Mîna lui Bo se strînse pe cutie destul de tare ca să îndoaie tabla.

— Vasăzică te-a trezit din somn, iar tu te-ai hotărît să facem plăcerea pe din două şi m-ai sculat şi pe mine.

— Bo.

— Pe dracu'…

Înjurase obosit, fără patimă; se ridică de pe scaun şi porni spre un dulăpior. Scoase un flacon de Motrin, îşi turnă cîteva pastile în palmă şi le aruncă în gură ca pe bomboane.

— Te doare? îl întrebă Renna.

O privi cu ochi reci în timp ce înghiţea tabletele cu cola.

— Nu, îmi place doar combinaţia de Motrin cu

coca cola clasică. Micul dejun al campionilor de doi bani.

Reena simţi un gol în stomac.

— Chiar eşti furios pe mine.

— Sînt furios pe tine, pe toate femeile şi bărbaţii din lume, pe copii, bătrîni, cîini, poştaşi şi toate speciile faunei şi florei de pe planeta Pămînt, poate chiar şi din tot universul, unde cred că mai există şi alte forme de viaţă, pentru că am reuşit să dorm cam cinci minute în total şi tot trupul mă doare de-mi vine să urlu.

Ea observase vînătăile, juliturile, zgîrieturile. Şi pe propriul ei trup găsise destule. Ale lui erau mai grave, fară îndoială. Erau mai grave fiindcă se aruncase dedesubt ca să-i amortizeze ei căderea.

Reena venise cu intenţia de a vorbi rapid şi la obiect, de a-i spune esenţialul, fără a intra în detalii. Acum, privindu-i expresia posomorîtă, părul ciufulit şi trupul plin de lovituri, se răzgîndi.

Pînă şi învăţătoarea ei din clasa întîi o pupase ca să-i treacă atunci cînd îşi julise genunchiul la joacă.

— De ce nu stai jos? Am să-ţi fac ceva de mîncare şi îţi voi da şi-o pungă cu gheaţă. Genunchiul ăsta pare cam umflat.

— Nu mi-e foame. Şi am acolo o pungă cu mazăre congelată.

Reena, care avusese parte de destule luxaţii şi lovituri, înţelese imediat ce rol avea mazărea.

Scoţînd punga din congelator, Bo se aşează ca să şi-o aplice singur pe genunchi.

— Îmi pare rău că te-ai accidentat. Şi pentru camionetă îmi pare rău. Îmi pare rău pînă şi de faptul că te-am certat fiindcă i-ai spus tatălui meu un lucru pe care eu nu eram încă pregătită să i-l spun.

Se aşează cu coatele rezemate pe masă şi ochii apăsaţi în podul palmelor.

— Bo, îmi pare-aşa de-al dracului de rău…

— Nu-ncepe cu din-astea. Dacă plîngi acum, praful o să se-aleagă de furia mea – şi era perfectă!

— N-am să plîng, zise ea făcînd eforturi uriaşe să se stăpînească. Merge din ce în ce mai rău, Bo. Şi ai intrat şi tu în povestea asta din cauza mea.

— Cît de rău e?

— Trebuie să dau un telefon, spuse ea, scoţîndu-şi mobilul. Va dura ceva mai mult decît prevăzusem. Pot să beau şi cu puţină? îi ceru, arătînd cu capul spre cola.

— Te rog.

— O’Donnell? întrebă Reena. Ridicîndu-se în picioare. Mai întîrzii o juma’ de oră. Am cam rămas în urmă.

Deschise frigiderul. Conţinea cutii de pepsi dietetic, printre altele de coca cola clasică. Ştia că Bo le cumpărase pentru ea. Ochii i se umplură iar de lacrimi, făcînd-o să se simtă ridicol.

— Nu, nici vorbă. Ne vedem în juma’ de oră.

Închise telefonul, se aşează, deschise cutia şi îl privi pe Bo.

— Acum cîţiva ani eram împreună cu cineva. Am avut o relaţie stabilă timp de cîteva luni. Vreo patru, cred. Nu era genul meu. Cam spilcuit şi foarte pretenţios. Îmi dorisem o schimbare şi o găsisem în persoana lui. Tip elevat, cu Mercedes, costume italieneşti, vinuri de soi… Vedeam împreună o mulţime de filme subtitrate care sînt al naibii de sigură că nu-i plăceau nici lui mai mult decît mie. Îmi plăcea să mă întîlnesc cu el fiindcă aşa reuşeam să fiu şi eu femeie.

— Şi-n rest ce erai, pechinez?

— Mai bine zis, fetişcană. O muieruşcă mofturoasă.

Ridică uşor din umeri. Continua să se simtă prost.

— Pentru mine a însemnat o schimbare de ritm, reluă ea. Îl lăsam să aleagă el restaurantele, să facă planuri… A fost ca o scurtă recreaţie. În meseria mea trebuie să fii mereu în alertă şi nu-ţi poţi permite să te porţi ca o femeie. Trebuie să vezi multe, să faci multe lucruri… în fine. Poate că nu-mi doream decît contrastul.

— Ne putem opri puţin aici? Crezi că ăsta-i tipul care te sună?

— Nu. N-ar fi imposibil, dar nu, nu cred. E planificator financiar şi-şi face manichiură de două

ori pe lună. Acum locuieşte la New York. În orice caz, începea să mi se cam vîre pe sub piele. L-am lăsat, fiindcă… nici eu nu-s chiar sigură de ce, şi oricum nu contează. În seara în care primisem primul meu caz ca detectiv în cadrul unităţii am avut o mică ceartă. Şi m-a lovit.

— Stai aşa! Trînti Bo cutia de cola pe masă. Ce-ai zis?

— Aşteaptă…

„Scoate totul la lumină”, îşi spuse Reena. *„Toată umilinţa.”*

— Am crezut că fusese un accident, cum susţinea el. Făcuse o piruetă teatrală, gesticulînd, iar cu veneam spre el din spate, şi mîna lui m-a izbit în obraz. S-ar putea să fi fost un accident şi am acceptat ideea. Pînă la următoarea ocazie.

În ochii lui Bo nu mai rămăsese nici urmă de ceaţă somnoroasă. Străluccau. Un verde pur şi dur.

— Te-a mai lovit o dată.

— A fost altceva. Făcuse nişte planuri foarte pretenţioase pentru cină, tară să-mi spună nimic, într-un restaurant franţuzesc elegant, cu şampanie, flori, toate cele. Asta ca să-mi spună că a fost avansat şi că se transferă la New York. M-am bucurat pentru el – a fost aproape un şoc, dar ce era să fac? Şi-n plus…

Făcu o pauză şi oftă.

— Şi-n plus, îmi ziceam: *„Ia te uită, aşa mi-e mai*

uşor. Suntem scutiţi de-o scenă dramatică la despărţire”.

— Şi spui asta cu vinovăţie fiindcă…?

— Par cinică, ştiu. Ce chestie, iubitul de care mă cam săturasem se mută în alt stat. Norocul meu! Dar, în timp ce eu încercam să mă prefac că nu mă simt deloc uşurată, el a-nceput să-mi spună că să-l urmez la New York. Nu mi-a fost clar din primul moment că se referea la o mutare definitivă. Or, aşa ceva nu puteam să fac, şi am încercat să-i explic de ce nu pot şi nici de ce nu vreau.

— OK, deci tipul cu care-ai fost combinată cîteva luni a vrut să-ţi arzi toate punţile, să-ţi părăseşti casa, familia, slujba, lîindcă el era transferat.

Bo duse cutia la gură cu o mînă, bînd, în timp ce cu cealaltă făcu un gest demonstrativ spre ea:

— Vezi, ţi-am spus eu că există viaţă şi-n alte sisteme solare. E clar că ăsta a fost zămislit pe planeta *„Nici în Ruptu’ Capului”.*

Cuvintele lui o făcură să rîdă încetişor.

— Stai, că răul abia începe. Dintr-odată mă trezesc că scoate un inel c-un diamant cît un meteorit şi-mi spune că ne vom căsători şi că ne mutăm la New York.

Renna închise ochii, retrăind întocmai sentimentele de atunci.

— M-a lovit drept în moalele capului, îţi jur. M-am trezit cu toată chestia asta din senin şi în timp

ce-ncercam să-i spun că-i mulţumesc dar mai bine lipsă, apare chcinerul cu sticla de şampanie. Cei de la mese încep să aplaude şi-afurisitul de inel îmi intră-n deget.

— Ambuscadă.

— Mda… Răsuflă scurt, recunoscătoare că o înţelesese, şi continuă: N-am putut să reacţionez de faţă cu toată lumea din restaurantul ăla nenorocit, aşa c-am aşteptat să ajungem acasă la mine. Hai să zicem că n-a reacţionat tocmai bine. Mi-a făcut un scandal monstru. Că-l umilisem, că nu eram decît o scorpie mincinoasă, aşa şi pe dincolo. Drept urmare nu mi-a mai părut rău pentru el şi-am reacţionat la rîndul meu. Şi atunci m-a pocnit. A zis c-o să-mi arate el mie cine-i şeful, iar cînd a vrut să-mi mai dea încă una, am dat cu el de pămînt, i-am tras un şut între picioare şi l-am aruncat pe uşă-afară.

— Voiam să te felicit şi să adaug că, după tot ceea ce mi-ai spus, e printre principalii suspecţi pentru tot ceea ce se întîmpla acum.

Nu o va face să se simtă vinovată, îşi spuse Reena. Nici proastă, nici slabă. Era o experienţă interesantă să împărtăşească un incident urît şi umilitor din viaţa ei cu un bărbat care n-o făcea să se simtă murdară sau înjosită.

Cursa în care i se angajase inima se acceleră şi mai mult.

— N-aş crede, dar bănuiesc că are o legătură. A

doua zi dimineaţa, în zori, au apărut la uşă căpitanul meu şi O'Donnell. Cineva dăduse foc Mercedesului lui Luke, la cîteva ore după ce se tîrîse afară de la mine din casă. El dădea vina pe mine, dar n-a ţinut. Una la mînă, venise la mine Gina şi rămăsese peste noapte. A doua la mînă, m-au crezut pe mine, nu pe el.

Renna remarcă faptul că Bo urmărea atent relatarea şi că înţelegea ce se petrecuse. Îi dădu totuşi toate amănuntele.

— Metoda folosită nu fusese exact aceeaşi că azi-noapte, dar există mari asemănări. În plus, cînd m-a sunat azi-dimineaţă, a făcut o aluzie.

— Căcănarul ăsta de Luke putea să-şi dea singur foc la maşină ca să se răzbune pe tine. Iar acum s-ar putea să fi revenit şi să vrea să se mai distreze.

— Posibil, atîta doar că… Azi-noapte, cînd m-a sunat, a mai spus şi altceva. Pe moment nu şi-a făcut efectul, cel puţin nu complet. Pe urmă, toate s-au întîmplat destul de repede şi abia azi-dimineaţă m-am prins. Spusese c-ar trebui să mă gîndesc la toţi bărbaţii cu care am trăit, începînd cu primul.

— Şi?

— Şi primul a fost Josh. Iar Josh a murit într-un incendiu cu mult timp înainte ca eu să-l fi cunoscut pe Luke.

— Fumînd în pat.

— N-am crezut asta niciodată. Vocea i se frînse.

A trebuit să accept concluzia, dar n-am crezut niciodată. Şi iată că acum trei oameni, trei bărbaţi cu care am avut relaţii, au fost implicaţi în nişte incendii serioase. Unul dintre ei a murit. Nu pot s-o consider o coincidenţă. Nu mii ţine.

Bo se ridică şi merse şchiopătînd pînă la frigider, de unde-şi mai scoase o cola.

— Fiindcă acum bănuieşti că Josh a fost asasinat.

— Într-adevăr. Şi mai cred că folosirea focului a fost intenţionată, pentai că oricine mă cunoştea ştia că studiam şi mă pregăteam să devin detectiv de incendii. De cînd…

— De cînd v-a ars restaurantul, încheie Bo în locul ei.

— Lisuse. Pastorelli. Totul a început în ziua aia. În ziua aia au început toate… Renna expiră prelung. În regulă, zise, am să verific. Poţi să-ţi iei puţin timp liber?

— Pentru ce?

— Bo, Josh a murit. Luke s-a mutat la New York şi oricum am rupt orice legătură cu el. Tu locuieşti în vecini. Data următoare ar putea încerca să-ţi atace casa sau chiar pe tine.

— Sau pe tine.

— Dă-te la fund vreo două săptămâni, ia-ţi o vacanţă, aşteaptă să închidem cazul.

— Sigur. Unde vrei să mergem?

Renna strînse pumnii.

— Eu sînt ţinta. Dacă dispar, se opreşte şi aşteaptă să mă întorc.

— După cum văd cu lucrurile, ţinte sîntem amîndoi. Doar dacă nu cumva plănuieşti să te-ncurci cu altul în timp ce eu fac schi nautic cine ştie pe unde. Mi-e dragă pielea mea, Reena, sau atîta cît mi-a mai rămas din ea, dar n-am s-o iau la sănătoasa aşteptînd să-mi trimiţi tu vorbă că nu mai e niciun pericol. Eu nu procedez aşa.

— Nu e momentul să faci pe masculul feroce.

— Pînă nu-mi cresc sîni, am să rămîn mascul.

— Ai să-mi distragi atenţia. Voi fi îngrijorată pentru tine şi n-am să mă pot concentra. Dacă se mai şi întîmpla ceva…

Un nod i se puse pe neaşteptate în gît şi o sili să se întrerupă.

— Dacă eu ţi-aş fi spus asta, mi-ai fi răspuns că poţi să-ţi porţi şi singură de grijă, că nu eşti nici proastă, nici nechibzuită.

Văzînd-o că nu răspundea ridică din sprîncene.

— Ce-ai fi să sărim peste partea asta? Nu facem decît să ne aruncăm unu! Altuia aceleaşi argumente.

Din ochii lui Bo dispăruse orice urmă de bună dispoziţie.

— Canalia m-a atacat, Reena. Mi-a aruncat în aer camioneta. Crezi c-am să-i întorc spatele şi-am să plec?

— Te rog… Măcar cîteva zile… trei zile. Acordă-

mi trei zile ca să…

Vocca i se frânse.

— Nu. Nu plînge. Asta-i o lovitură sub centură şi n-o să ţină.

— Eu nu mă folosesc de lacrimi ca să-mi ating scopurile, prostănacule, replică Reena ştergându-şi-le cu dosul palmelor. Pot să te plasez în custodie de protecţie.

— Poate.

— Nu-ţi dai seama că nu pot să fac faţă?

Se ridică de la masă, ducîndu-se pînă la fereastra de deasupra chiuvetei, şi rămase cu privirea pierdută afară.

— Îmi dau scama că nu poţi face faţă la ceva.

— Nu ştiu ce să fac… îşi apăsă pumnul între sîni, peste inima care îi bătea năvalnic. Nu ştiu cum să fiu… Nu ştiu cum să rezolv situaţia asta…

— O să găsim noi o calc.

Nu. Nu! Ce, eşti prost, eşti orb de nu vezi? se răsti Reena, întorcîndu-se spre el. Cazul ştiu cum să-l rezolv. Lucrezi la el pînă ajungi la capăt. E ca un puzzle. Şi am toate piesele. Nu trebuie decît să le pun la locurile lor. Dar asta…? Pe-asta… nu pot s-o suport… declară ea. Bătîndu-se cu pumnul în dreptul inimii. Sînt… sînt…

— Astmatică? întrebă Bo, văzînd-o cum stătea acolo, gîfîind.

Spre uimirea amîndurora, Reena înşfacă o cană de pe bufet şi dădu cu ea de perete, făcînd-o

ţăndări.

— Idiot împuţit ce eşti, sînt îndrăgostită de tine!

Bo ridică o mînă ca pentru a se feri de o altă eventuală cană, deşi mîinile ei erau goale.

— O clipă, stai… Doar o clipă…

— Of, mai lasă-mă dracului…

Dădu să se repeadă pe uşă afară, dar Bo o prinse de mână.

— Am zis să stai naibii o clipă!

— Sper să ai o criză, să umbli aiurea prin toată casa şi să-ţi faci picioarele ferfeniţă prin cioburi.

— Dragostea are multe forme, mormăi el.

— Nu-ţi bate joc de mine. Tu ai început. Eu n-am făcut decît să ies într-o zi pe uşă în curtea din spatele casei mele.

— Nu-mi bat joc de tine. Încerc să-mi trag respiraţia.

O ţinea strîns de mînă, rămînînd mai departe în fotoliu, cu punga de mazăre congelată pe genunchiul lovit.

— Cînd spui că eşti îndrăgostită de mine e cu/mare sau cu î mic? Să nu dai! o preveni grăbit cînd îi văzu mîna cealaltă strîngîndu-se pumn.

— N-am intenţia să recurg la forţa fizică. Dar nici mult nu lipsise. Reena îşi sili mâna, braţul, tot trupul să se relaxeze. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da drumul.

— Bine. Atunci ţi-aş fi şi eu recunoscător dacă n-ai ieşi valvîrtej de-aici, obligîndu-mă să mă ridic şi

să alerg şchiopătînd după tine, prilej cu care aş putea face o criză şi mi-aş ferfeniţi tălpile prin cioburi.

Buzele ei tresăriră.

— Vezi? Fir-ar al naibii, ăsta trebuie să fie motivul pentru care mi s-a întîmplat aşa ceva. Nu eşti un pisălog, Goodnigbt, dar poţi fi atît de-al naibii de-afabil, încît nu mi-e greu să cred că oricine-ţi poate forţa mâna. Şi mai eşti şi serviabil pînă la o limită pe care ai trasat-o singur în capul tău. Probabil că aş avea nevoie de dinamită ca să te-arunc dincolo de linia aia o dată ce-ai tras-o. Avea dreptate maică-mea. Întotdeauna are dreptate.

Cu un oftat, se duse la debara de unde scoase o mătură şi un făraş.

— Eşti la fel ca taică-meu, zise ea.

— Ba nu sînt.

Zîmbind, Reena începu să măture cioburile.

— N-am avut intenţii serioase cu nimeni pînă la tine, fiindcă niciunul nu corespundea modelului. Nimeni nu se ridica la nivelul omului pe care-l admir cel mai mult – tatăl meu.

— Ai dreptate. Suntem identici. Ne-au separat la naştere.

— Era cu *î* mic, iar asta-i destul de deconcertant. Şi pe urmă, azi-dimineaţă, ai deschis uşa şi-am văzut un *Î* mare cît toate zilele, gras şi strălucitor. Şi uită-te la tine cum arăţi. Îţi stă părul arici.

Drept răspuns, Bo ridică o mînă, îşi pipăi părul zbîrlit şi se strîmbă.

— Rahat.

— Şi-ţi pierzi chiloţii de pe tine.

Îşi săltă betelia ruptă.

— Las-că mă mai ţin destul.

— Eşti tot ciufut şi plin de vînătăi. Şi nu contează. Îmi pare rău pentru cană.

— Fratele tău a spus că obişnuiţi să aruncaţi cu obiecte. Eu sînt îndrăgostit de tine aproximativ de la orele zece şi jumătate p. m., 9 mai, 1992.

Zîmbind duios, Reena aruncă cioburile în ladă de gunoi.

— Nu te cred.

— Uşor ţi-e ţie să vorbeşti. Tot cu *î* mic era, continuă el în timp ce Reena punea mătura şi făraşul la loc. Cu un î mic în jurai căruia pluteau tot felul de fantezii. A dobîndit o cu totul altă culoare după ce te-am cunoscut, dar tot mic era.

— Ştiu. Am să întîrzii, spuse ea, uitîndu-se la ceas. Am să trimit aici doi poliţişti pînă…

— Şi a crescut. A crezut mare, Reena, aşa că va trebui să găsim o soluţie.

Veni lîngă el şi îşi rezemă obrazul de creştetul lui.

— Ăsta-i cel mai ciudat lucru, spuse ea, însă nu pot sta. Nu pot să mai stau.

— E OK. Poate să mai aştepte.

Se aplecă pina-i atinse buzele cu ale ei.

— Am să te sun mai tîrziu. Apoi îl mai sărută o dată. Să ai grijă… Şi încă o dată…de tine.

Reena ieşi repede înainte ca Bo să apuce să se ridice de pe scaun. El rămase pe loc, în lumina matinală care intra pe ferestre, cu o cutie de cola caldă pe masă, gîndindu-se ce ciudat, ciudat de tot, era drumul vieţii.

Abia terminase cola cînd auzi din nou bătăi în uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Se ridică cu convingerea că pastilele şi mazărea îi făcuseră bine, şi porni spre intrare. Trebuia să-i dea o cheie, devenea inevitabil. Asta ar fi fost ca şi cum ar fi locuit împreună, iar de aici nu mai era decît un pas pînă la atotputernicul cuvînt cu C. Încă n-avea chef să se gîndească la asta.

Cînd deschise uşa, braţele i se umplură imediat de o făptură feminină. Dar nu era Reena.

— Bo! Dumnezeule, Bo! Mandy îl strînse destul de tare ca să-i zgîndărească toate vînătăile. Am venit direct aici de cum am auzit!

— Imediat ce-ai auzit ce?

— Despre bombă din maşina ta. Smuci capul înapoi, măsurîndu-l rapid cu privirea. O, sărăcuţul de tine! Au zis c-ai suferit doar leziuni minore, dar văd că eşti cotonogit de-a binelea. Ai şi un bandaj… Şi ce e cu părul tău?

— Taci din gură, mormăi el, trecîndu-şi mîinile prin păr.

— Brad parchează maşina. În cartierul ăsta e-un adevărat safari să găseşti un loc de parcare, iar zona din faţa casei tale e încă blocată.

— Brad.

— N-am auzit mai repede, pentru că-mi închisesem mobilul din greşeală, şi nu eram acasă, aşa că cei de la ziar nu m-au putut găsi. Abia azi-dimineaţă am aflat. De ce n-ai dat şi tu măcar un telefon?

— Brad? Nu era încet la minte, chiar dacă dormise doar vreo cinci minute toată noaptea. Tu şi Brad? Împreună? Brad al meu?

— Ei, Doamne, doar nu te-ai culcat vreodată cu el, nu? Şi a fost absolut pe neaşteptate. Hai să te-ajut să stai jos.

Bo dădu din mîini ca un agent de circulaţie:

— Stai, stai, stai! Am nimerit într-o piesă de teatru absurd?

— Da' nu-i absurd deloc. Ne cunoaştem de ani de zile. Ne-am întîlnit, am zis să mergem să mîncăm ceva, poate pe urmă la un film, şi de la una am ajuns la alta. Zîmbi cu gura pînă la urechi. A fost excelent!

— Taci din gură! Nu-mi mai spune nimic! Bo îşi astupă urechile cu palmele, scoţînd sunete puternice pe gură ca să-i acopere vocea. Creierul meu nu poate suporta atîtea date noi. O să facă implozie.

— Sper că nu eşti ca nesimţiţii ăia care zic: „*M-*

am culcat cîndva cu ea, aşa că de-acum niciunul din prietenii mei nu-i poate face curte”, aşa-i?

— Ce…? Nu… Era oare? Nu, repetă el după încă un moment. Dar…

— Fiindcă există o legătură adevărată între noi. Şi acum lasă-mă să te ajut…

Expresia ei deveni visătoare, iar cînd Bo îi urmări direcţia privirii, îl văzu pe Brad venind pe stradă, avînd pe chip varianta masculină a aceleiaşi expresii visătoare.

Întoarse privirea, ţinîndu-se cu mîinile de cap.

— Capul meu, capul… Voi doi, cei mai buni prieteni ai mei, o să terminaţi treaba pe care-a început-o nenorocitul ăla azi- noapte…

— Nu fi prost. Şi poate că n-ai observat, dar te fîţîi pe-aici în chiloţii ăştia jerpeliţi. N-are nimic! îi strigă ea lui Brad.

— Băi frate, da’ ne-ai tras o spaimă de ne-ai scurtat viaţa cu zece ani, îl dojeni Brad urcînd în fugă treptele. Eşti OK? Ai consultat un medic? Vrei să te ducem la radiologie?

— Am consultat un medic, răspunse Bo, mormăind cînd Brad îl îmbrăţişă.

— N-am mai putut de îngrijorare, direct încoace am venit. Ce s-a-ntîmplat cu camioneta?

— S-a fript.

— Şi era a naibii de bună… Ce putem face? Vrei să-ţi las maşina mea? Sau putem să stăm cu tine şi să te ducem oriunde ai nevoie să mergi.

— Nu ştiu… încă nu m-am adunat.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Mandy. Vrei să te întinzi? Pot să-ţi fac ceva de mîncare.

Deşi le vedea mîinile furişîndu-se una spre alta, Bo îşi dădu seama că se aflau acolo din solicitudine pentru el. Ca întotdeauna.

— O să fac un duş. Mă îmbrac şi o să mă mai dezmeticesc…

— OK. Între timp îţi pregătim micul dejun. Trebuie să ne luăm liber amîndoi de la slujbă, nu, Brad?

— Sigur.

— Şi cînd te-ntorci jos, adăugă Mandy, vrem să ne spui ce s-a întîmplat. Totul.

Reena se frecă la ochi ca să şi-i limpezească, apoi se concentră din nou asupra monitorului computerului.

— Pastorelli senior ba a intrat, ba a ieşit din închisoare, aproape toată viaţa. Violenţe, beţii, tulburarea liniştii publice, atacuri cu mînă armată, incendierea de-atunci, furtişaguri mărunte… A fost anchetat de patru ori în legătură cu tot atîtea incendii suspecte – două înaintea celui de la *„Sirico's"*, şi două după ce-a ieşit din închisoare. Ultimul domiciliu cunoscut e în Bronx, dar nevastă-sa stă-n Maryland, chiar lîngă C.D.

— Fiul s-a străduit să păşească pe urmele tatălui, completă O'Donnell. Două condamnări la corecţională, înainte de-a face şaişpe ani.

— Ştiu despre alea. John mi-a ţinut evidenţa după ce l-am rugat. L-au luat şi pe el în noaptea cînd şi-a omorît cîinele şi i-a dat foc pe treptele noastre.

Se ridică, ducîndu-se să se aşeze pe colţul biroului lui O'Donnell, astfel încît să poată discuta fără să-i bruieze rumoarea din camera brigăzii.

— Şi-a omorît propriul cîine, O'Donnell. Au spus că fusese o reacţie violentă ca rezultat al arestării lui taică-său pentru incendiu. Un copil cu tulburări psihice, cu o viaţă de familie abuzivă… Tatăl îşi bătea regulat nevasta şi din cînd în cînd dădea şi cu fiu-său de toţi pereţii.

— Dar nu i-ai crezut.

— Nu. Am văzut cum alergase după maşină cînd l-au arestat pe Pastorelli. Îşi adoră tatăl – lucru tipic pentru mulţi copii care cresc într-o asemenea atmosferă. Maică-sa era slabă, ineficientă. Tatăl lui dădea ordinele. Şi uite cum a evoluat, adăugă ea, întorcîndu-se ca să vadă afişajul de pe displayul lui O'Donnell. Arestări pentru violenţă, tentativă de viol, vandalism, furturi de maşini, încălcări ale condiţiilor de eliberare pe cuvînt… Nu i-a mers doar pe urme, ci chiar l-a depăşit.

— N-are niciun incendiu la activ.

— Poate că-i mai atent, sau mai norocos. Poate că el şi taică-său lucrează în echipă, într-un fel. Poate şi-a păstrat incendiile pentru mine. Oricum, povestea asta porneşte cel puţin de la unul dintre

ei, dacă nu de la amîndoi.

— Nicio dovadă.

— Unul sau amîndoi l-au omorît pe Josh Bolton.

— De la ce-au ei în cazier şi pînă la omor, pasul e cam mare, Hale.

— S-ar putea să fie şi altele, şi pur şi simplu să nu fi fost prinşi. Toate pornesc de la mine. Din ziua în care Joey m-a agresat. Agresiune sexuală, asta a fost, dar eu eram prea tînără ca să înţeleg.

Totuşi îşi mai amintea, şi-ncă foarte bine, cum o prinsese de piept, epitetele pe care i le adresase… Şi faţa lui, cu expresia aceea sălbatică…

— Se repede la mine, iar fratele meu şi cîţiva prieteni de-ai lui mă aud tipind şi-l alungă. Eu îi spun tatei, care se duce direct la Pastorelli senior să-i spună vreo două. Niciodată nu l-am mai văzut pe tatăl meu aşa. Dacă nu săreau vecinii şi cîţiva oameni de la *„Sirico's*" să-i despartă, ar fi ieşit urît de tot. Foarte urît. Tatăl meu a ameninţat că va chema poliţia, iar cei de faţă, auzind ce se întîmplase, au fost alături de el.

— Şi-n aceeaşi seară, Pastorelli a dat foc la *„Sirico's".*

— Mda. Puneţi-vă cu mine, javrelor, şi uite ce păţiţi. A dat rasol. Beat şi neatent, fără să se gîndească o clipă la familia care locuia deasupra. Putea să ardă toată casa cu ei înăuntru.

— Dar tu ai văzut flăcările.

— Ara văzut flăcările. Tot eu. Aşa că ne-am trezit

cu ditamai beleaua, însă nimeni n-a fost rănit. Compania de asigurări avea să acopere pagubele şi tot cartierul s-a oferit să ne dea o mâna de ajutor. S-ar fi putut spune chiar că am avut de cîştigat de pe urma incendiului. S-au format legături, iar părinţii mei au avut ocazia să-şi extindă şi să-şi renoveze restaurantul.

— Ce dezamăgire pentru un individ care voia să vă facă greutăţi!

— Şi l-au mai şi prins! Cîinele lui lătrase, O'Donnell. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care i le-am spus lui John. Cîinele a lătrat în curtea lor din spate, unde Pastorelli avea magazia de scule în care au găsit canistră de benzină, cîteva sticle de bere pe care le furase şi pantofii pe care-i purtase.

— Iar puştiul a omorît câinele.

— Mda. Forţînd puţin nota, ai putea spune că şi cîinele a jucat un rol. Afurisitul de cîine a contribuit la distrugerea lui taică-său.

— Cîinele a trebuit să moară.

— Mda, şi mai mult decît atît, a trebuit să ardă. Puştiul e luat, dus la evaluare, apoi la casa de corecţie… Intră în sistem. Iese, iar maică-sa îl duce la New York. Acolo are iar probleme, dar încă mai e copil. Unui copil îi e greu să vină tocmai de la New York la Baltimore ca să ne facă necazuri mie şi familiei melc. Şi uite-aici…

Bătu cu degetul în ecran.

— A avut şi el o scurtă condamnare. Dar cînd a murit Josh erau liberi amîndoi. Joey nu mai e un copil. Joe spală podelele. Ce mai deznodămînt!

Acum putea simţi totul, simţea adevăratul răspuns în stomac şi-n gît. Toate erau piese puzzic.

— În schimb, „Sirico’s” merge de minune. Familia noastră o duce ca-n rai. Iar curviştina care-a cauzat toate astea e studentă la colegiu şi se cordeşte c-un tocilar. Joey a pus mîinile pe ea, iar ea a ţipat şi le-a încurcat pe toate. Da’ pe ăsta-l lasă să-i facă ce vrea, nicio problemă. E timpul să i-o plătim, să i-o plătim cu vîrf şi-ndesat. Fusesem cu el în noaptea aceea, cu Josh, în noaptea de după nuntă Bellei. Unul dintre ei l-a omorît şi i-a dat foc fiindcă mă culcasem cu el.

— În regulă, dacă o judecăm aşa, de ce nu te-a sau nu te-au atacat pe tine? Erai acolo. De ce nu v-au omoarât pe amîndoi?

— Fiindcă nu-i era de-ajuns. Dacă mă omora pe mine, gata, se termină totul. Voia să mă facă să sufăr, să mă rănească, să folosească iar focul împotriva mea şi să mă pună pe gînduri… Pastorelli senior avea un alibi pentru noaptea aia. John l-a verificat. Însă s-ar putea să fi fost fals. Joey se presupune că era la New York – s-au găsit nişte oameni care să declare asta. Dar de martori nu se duce lipsă niciodată. Şi, uite, la trei luni după moartea lui Josh, Joey a fost arestat pentru

furt de maşini, în Virginia, nu la New York.

— Nu vreau să neg că există şi oameni care se ţin de cîte o ranchiună sau obsesie chiar şi douăzeci de ani. Totuşi intervalul e destul de lung.

— Au mai existat şi pe parcurs incidente. S-ar putea să fi fost unele lucruri pe care le-am trecut cu vederea, pe care nu le-am observat, cu care n-am făcut legătura… Chiar după ce m-am angajat a avut loc un incident. Un pompier cu care mă întîlneam sporadic a fost omorît. Era în drum spre Carolina de Nord – se ducea într-un weekend prelungit. Eu eram ocupată, aşa că n-am putut merge cu el; urma să plec a doua zi dimineaţa, împreună cu Steve şi Gina. L-au găsit în maşină, într-o pădure, lîngă un drum lăturalnic. Fusese împuşcat, iar maşinii i se dăduse foc. Părea să fi fost atras într-o cursă, jefuit şi asasinat, focul urmînd să şteargă urmele. Trecuseră fix unsprezece ani de cînd arsese *„Sirico's"*.

O'Donnell se rezemă de spătar.

— Hugh Fitzgerald. L-am cunoscut oarecum. Ţin minte cînd murit. Nu ştiam că aveaţi o legătură.

— Era o legătură oarecare. Ieşiserăm împreună de vreo două ori, iar el era amic cu Steve. Steve şi Gina erau deja un cuplu. Atacul părea unul întîmplător, iar poliţia locală aşa l-a şi clasificat.

Şi ea la fel, îşi spuse, trecîndu-şi degetele prin păr. Nicio clipă nu privise dincolo de aparenţe.

— Unul dintre cauciucurile maşinii era

dezumflat, noaptea tîrziu, pe un drum de ţară întunecos. Au presupus că oprise pe cine nu trebuia sau că atacantul venise din urmă şi-l silise să oprească. L-a omorît, a împins maşina în pădure şi i-a dat foc, sperînd că incendiul să şteargă urmele. Ceea ce, în esenţă, s-a şi întîmplat. Cazul e încă deschis.

Trase aer în piept.

— N-am făcut niciodată vreo legătură, cel puţin nu directă, cu mine. Ce naiba, uniforma mea avea încă nasturii noi şi lucitori. Cine eram eu să iau la rost nişte poliţişti cu experienţă doar fiindcă aveam un presentiment rău? Ieşiserăm în oraş de vreo două ori şi amîndoi ne gîndeam că ar putea fi mai mult. Dar nu eram un cuplu. A fost omorît în Carolina de Nord. Nici un indiciu nu arăta spre cel care dăduse foc restaurantului tatălui meu cu mult timp în urmă. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Mda, păcat că globului tău de cristal i se consumaseră bateriile în ziua aia.

Deşi-i plăcea sarcasmul lui şi sentimentele care-l animau, nu reuşea să se calmeze.

— Focul, O'Donnell. Întotdeauna a fost vorba de foc. Josh, Hale, maşina lui Luke, iar acum şi Bo. Mereu e implicat focul. S-ar putea să fi fost mai mult decît atît, lucruri cărora nu le-am dat atenţie. Cazul e încă deschis.

— Deosebirea e că acum vrea să ştii.

25

Laura Pastorelli lucra la tejgheaua unui magazin „*7-Eleven*”, lîngă linia Maryland/D.C. Avea cincizeci şi trei de ani, pe care îi purta greu cu constituţia ei şubredă. Faţa femeii era brăzdată de riduri adînci, provocate mai mult de griji şi necazuri decît de ani. Părul cărunt era pieptănat simplu. La gît purta o cruce de argint. Crucea şi verigheta erau singurele ci bijuterii.

Cînd intrară cei doi detectivi, ridică privirea, dar nu păru s-o recunoască pe Renna.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea fără un interes real, lansînd fraza pe care o rostea, din obişnuinţă, de zeci de ori pe zi.

— Laura Pastorelli?

O’Donnell îi arătă insigna şi Reena văzu tresărirea instinctivă înainte ca buzele Laurei să se subţieze.

— Ce doriţi? Lucrez. N-am făcut nimic rău.

— Trebuie să vă punem cîteva întrebări în legătură cu soţul şi fiul dumneavoastră.

— Soţul meu locuieşte la New York. Nu l-am mai văzut de cinci ani.

Degetele îi alunecară pe furiş în susul pieptului slăbănog pentru a mîngîia crucea de argint.

— Şi Joey? Reena aşteptă că privirea Laurei să se îndrepte spre ca. Nu rriă mai ţineţi minte,

doamnă Pastorelli? Sînt Catarina Hale, din cartier.

Valul de recunoaştere se ridică pe faţa femeii la fel de încet ca degetele pe pieptul ei. Cînd îşi făcu efectul. Laura îşi feri ochii.

— Nu vă mai recunosc. N-am mai fost la Baltimore de ani de zile.

— Ba mă recunoaşteţi, zise blînd Reena. Poate că există un loc mai comod unde să stăm de vorbă.

— Am de lucru. O să mă faceţi să-mi pierd slujba şi n-am făcut nimic. De ce nu ne lăsaţi în pace, oameni buni?

O'Donnell se apropie de un bărbat cu chip păstos, de vreo douăzeci şi ceva de ani, care nu se străduia să pară că nu trage cu urechea. Purta un ecuson pe care scria *„Dennis".*

— Dennis, ce-ar fi să treci dumneata la tejghea pentru cîteva minute în timp ce doamna Pastorelli va lua o scurtă pauză?

— Io tre' să fac inventam'.

— Eşti plătit cu ora, nu? Ai grijă de tejghea, îi mai spuse O'Donnell şi se întoarse. Haideţi pînă afară, doamnă Pastorelli. E o zi foarte frumoasă.

— Nu mă puteţi sili. N-aveţi cum.

— Va fi mai dificil dacă ne obligaţi să ne întoarcem, o preveni încet Reena. Nu vrem să fim nevoiţi să vorbim cu şeful dumneavoastră sau să vă complicăm şi mai mult situaţia.

Fără să mai protesteze, Laura ieşi de după tejghea şi porni spre uşă cu capul plecat.

— A plătit. Joe a plătit pentru ce s-a-ntîmplat. A fost un accident. Băuse şi a făcut un accident. Tatăl dumitale l-a silit. A zis minciuni despre Joey şi l-a forţat pe Joe aşa de tare că s-a-mbătat, atîta tot. Nimeni n-a păţit nimic. Asigurarea a acoperit totu', nu? A trebuit să ne mutăm.

Acum înălţă capul, cu ochii lucind de lacrimi.

— A trebuit să ne mutăm, iar pe Joe l-au băgat la puşcărie. N-a fost destul de pedepsit?

— Joey s-a supărat îngrozitor, nu-i aşa? o întrebă Reena.

— L-au băgat pe tatăl lui la puşcărie. L-au luat de-acasă în cătuşe. De faţă cu toţi vecinii. Nu era decît un băieţaş. Avea nevoie de tatăl lui.

— A fost o perioadă dificilă pentru familia dumneavoastră.

— Dificilă? Prafu' s-a ales de familia mea. Ta… tatăl dumitale a zis nişte lucruri îngrozitoare despre Joey al meu. Şi lumea a auzit. Ce-a făcut Joc n-a fost bine. *„A mea e răzbunarea, grăit-a Domnul"*, da' n-a fost vina lui. Băuse.

— A ispăşit o condamnare mai lungă şi cît timp a fost închis a avut nişte probleme, sublinie O'Donnell.

— Trebuia să se apere, nu? Închisoarea i-a rănit sufletu'. După aia n-a mai fost niciodată ca înainte.

— Familia dumneavoastră o consideră vinovată pe a mea. Şi pe mine, interveni Renna.

Laura o privi încruntată.

— Dumneata erai un copil. Nu poţi să dai vina pe un copil.

— Unii o fac. Ştiţi cumva dacă soţul sau fiul dumneavoastră au fost recent la Baltimore?

— V-am spus, Joe e la New York.

— Distanţa nu e chiar atît de mare. Poate a vrut să vă viziteze.

— Nu mai vorbeşte cu mine. S-a îndepărtat de Biserică. Mă rog pentru el în fiecare seară.

— Totuşi, trebuie că pe Joey îl mai vede.

Laura ridică dintr-un umăr, însă pînă şi acel gest mărunt părea să-i solicite mai multă energie decît avea de cheltuit.

— Joey nu prea mai vine pe la mine. E ocupat. Are mult de lucru.

— Cînd aţi primit ultima oară o veste de la el?

— Acu’ cîteva luni. E ocupat.

Vocea ei deveni mai ascuţită, insistentă aproape, ca şi cum ar fi plîns. Reena îşi aminti cum plînsese cîndva, cu faţa într-o cîrpă de vase galbenă.

— Mereu îl arătaţi cu degetu’. L-au luat pe taică-său, şi pe el l-au luat. Ei bine, da, a avut unele necazuri, a făcut şi el cîteva greşeli. Da’ acuma-i OK. Are de lucru.

— Ce lucrează?

— E mecanic. A învăţat să repare maşini cît era-n puşcărie. Şi maşini, şi computere, şi tot felu’. S-a instruit şi s-a făcut băiat de treabă, mereu are de lucru la New York.

— La un garaj? se interesă O’Donnell. Ştiţi cumva şi cum se numeşte?

— Ceva gen Auto Rîţe… în Brooklyn. De ce nu-l lăsaţi odată-n pace?

— Nu m-a recunoscut, comentă Reena cînd ajunseră înapoi la maşină. Dar, după ce şi-a dat seama cine sînt, n-a părut surprinsă că m-am făcut poliţistă. Cineva a ţinut-o la curent cu evenimentele din cartier.

O’Donnell dădu din cap, semn că înţelegea, în timp ce vorbea la telefon cu cineva şi nota un număr.

— Am găsit un „*Auto Riţe*” în Brooklyn.

După o scurtă ezitare îi întinse Reenei pagina ruptă din carnet.

— Ia-l pe juniorul, eu mă ocup de senior.

După ce reveni la birou, Reena telefonă la garaj. Peste fundalul sonor cu Black Crowes şi nişte zăngăneli asurzitoare, purtă o scurtă conversaţie cu proprietarul.

— Joey a lucrat într-adevăr la ei, îi spuse ea apoi lui O’Donnell. Timp de vreo două luni, acum un an. În perioada aceea garajul a fost spart de două ori şi li s-au furat echipamente şi scule. Ultima oară, cineva a luat un Lexus. Unul dintre ceilalţi mecanici susţinea că-l auzise pe Joey lăudîndu-se ce uşor era să-l şterpelească. Patronul a informat poliţia, care l-a luat pe Joey la întrebări. N-au putut dovedi nimic, dar şi-a pierdut slujba. Peste

cinci luni, garajul a fost spart din nou, într-un act de vandalism după cîte se pare. Maşini distruse cu rangă, mîzgălituri pe toţi pereţii şi un coş de gunoi care a luat foc.

— Şi unde era băiatul nostru în timpul balului?

— La Atlantic City, cică. Trei oameni i-au confirmat prezenţa acolo. Alibiurile lui sînt legate între ele, O'Donnell. Familia Carbioncili. Mafia din New Jersey.

— Nemesisul tău din copilărie şi-a făcut relaţii?

— Va merita să aflăm. Am să procesez cele trei nume care i-au confirmat alibiul.

— Între timp am aflat că seniorul n-are de lucru în prezent. A muncit la curăţenie în vreo două baruri, dar l-au dat afară pentru că se servea prea mult din pileală. Acum şase săptămîni.

— Unul sau amîndoi sînt în Baltimore.

— A, da. Ce-ar fi să-i sunăm pe prietenii noştri de la New York şi să le cerem să verifice?

Reena simţea un ghem în stomac – lucru pe care nu se grăbea să i-l destăinuiască nici măcar partenerului ei. Ca să contracareze efectul, se concentră asupra lucrului de rutină – colectarea datelor, trasarea direcţiilor principale, redactarea concepţiei, pînă fu gata să-şi pună la curent atît colegul, cît şi pe căpitan.

Un caz. Trebuia să-l considere un caz, obiectiv, cu o minimă detaşare. Pentru că nu putea să investigheze activ – în sens oficial – incendierea

maşinii, îi chemă pe Younger şi Trippley înainte de a intra împreună cu O'Donnell la căpitan.

— Trebuie să aflaţi şi voi doi ce-am găsit, le spuse ea.

Căpitanul Brant le făcu semn să între.

— Lucrăm la o teorie, începu O'Donnell, apoi dădu din cap spre Reena, invitînd-o să continue.

Reena expuse un scurt rezumat, de la incendierea restaurantului *„Sirico's"*, în vara în care că avea unsprezece ani, pînă la distrugerea camionetei lui Bo în seara trecută.

— Pastorelli cel tînăr este cunoscut ca avînd relaţii cu trei membri ai familiei Carbionelli din New Jersey. A ispăşit o condamnare la Rikers, cu un anume Gino Borini – un văr al lui Nick Carbionelli. Carbionelli, Borini şi încă un tîrîie-brîu au asigurat alibiul lui Pastorelli pentru noaptea atacului de la garaj.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Păreau să fi fost nişte copii. Trecuseră cinci luni de la concediere, iar lovitura a fost aranjată astfel încît să pară opera unor copii sau a unor amatori. Distrugere, furtişaguri mărunte, un foc stîngaci ca să acopere urmele. Nu l-au anchetat cu prea mare atenţie.

— I-am pus pe cei din poliţia locală să controleze unele piste, adăugă O'Donnell. Nu e pe lista lor de priorităţi, dar vor trimite doi detectivi la ultimele domicilii cunoscute.

— Există multe asemănări între incendierea maşinii lui Luke Chambers, de-acum cîţiva ani, şi cea de azi-noapte, completă Reena, după care aruncă o privire spre Trippley. Poate că a folosit acelaşi dispozitiv în rezervoarele de benzină.

— O să ne uităm.

— Domnule căpitan, vreau să redeschidem şi cazul Joshua Bolton.

— ÎI poate prelua Younger. Un ochi proaspăt, domnişoară detectiv, spuse Brant. Ani de zile n-ai făcut decît să te uiţi încontinuu la cazul ăsta. O să-ţi punem şi telefonul sub supraveghere. Şi pe-al lui Goodnight. Şi vom mai face o vizită nevestei.

Laura Pastorelli ieşise din schimb, aşa că se îndreptară spre locuinţa ci. Era o casă mică şi îngrijită, pe o stradă îngustă. Pe alee staţiona o Toyota Camry veche. Reena observă magnetul cu Sfîntul Christopher de pe bord şi una dintre mascotele prinse deasupra, în formă de înger care oscila pe un arc.

Cînd ciocăniră, le deschise o femeie cam de aceeaşi vîrstă cu Laura, dar mult mai puţin uzată. Avea faţa rotundă şi fardată cu grijă, părul negru şi coafat. Purta o cămaşă albă cu poalele vîrîte în betelia pantalonilor bleumarin. La picioarele ei se agita un pomeranian portocaliu pufos, care lătra de să-i sară ochii din cap şi mai multe nu.

— Tu să taci, Missy, proastă bătrînă ce eşti. Sare la glezne, le spuse ea celor doi detectivi. E bine să

ştiţi.

— Da, doamnă, răspunse Reena, arătîndu-şi insigna. Am dori să vorbim cu Laura Pastorelli.

— La ora asta-i la biserică. Se duce în fiecare după-amiază, după muncă. E vreo problemă la magazin?

— Nu, doamnă. La ce biserică s-a dus?

— La Saint Michael, pe Pershing. Mijii ochii. Dacă la magazin nu s-a-ntîmplat nimic, înseamnă că-i ceva în legătură cu pierde-vară ăla de bărbatu-său sau de fiu-său.

— Ştiţi cumva dacă a luat recent legătura cu Joseph Pastorelli senior sau junior?

— Chiar dacă ar lua-o, mic nu mi-ar spune. Eu sînt cumnată-sa. Patricia Azi. Doamna Frank Azi. Dar poftiţi în casă.

O'Donnell privi cu îndoială la ghemul de blană oranj care continua să latre, iar Patricia zîmbi.

— Staţi doar un minut. Pentru Dumnezeu, Missy, mai tacă-ţi clanţa odată!

Luă căţeaua în braţe şi o duse în casă. Auziră o uşă trîntindu-se înainte de a se întoarce.

— Bărbatu-meu e îndrăgostit de idioată asta mică. De unşpe ani o avem şi-i tot nebună. Haideţi, intraţi. Dacă vreţi să vorbiţi cu Laura, cred c-o să termine-n jumătate de oră cu pînză de sac şi pusu' cenuşii-n cap.

Oftă adînc, indicîndu-le prin gesturi un living mic şi comod.

— Ştiu că par cicălitoare, iertaţi-mă. Nu-i uşor să locuieşti cu o martiră.

Reena zîmbi cu compasiune, tatonînd terenul.

— Bunica mea spunea mereu că două femei nu pot locui comod în aceeaşi casă oricît de mult ar ţine una la alta. Într-o bucătărie nu e loc decît pentru o femeie.

— Nu mă prea deranjează şi nu-şi poate permite să aibă casa ei. Sau, mă rog… La limită. Loc avem, copiii au crescut… Şi munceşte mult, insistă să-şi plătească chiria. Îmi spuneţi şi mie despre ce e vorba?

— S-ar putea ca soţul şi fiul ei să aibă unele informaţii în legătură cu un caz pe care-l investigăm, începu Reena. Cînd am vorbit ceva mai devreme cu doamna Pastorelli, a spus că a trecut ceva timp ce cînd nu l-a mai văzut sau auzit pe niciunul dintre ei. Nu facem decît să mergem mai departe.

— Cum spuneam, nici mie nu mi-ar fi spus dacă i-ar fi văzut sau ar fi vorbit cu ei. Nu i-ar fi zis nici lui Frank, mai ales că el i-a spus clar că nu vrea s-audă de ei.

O parte din munca de poliţist consta pur şi simplu în a prinde ritmul cuiva, urmîndu-l uşor. Aşa că Reena zîmbi, întrebînd doar atît:

— Zău…?

— A apărut chiar înainte de Crăciun, anul trecut, aşa, din senin. Laura a plîns de n-a mai putut, de

parcă i s-ar fi răspuns la toate rugăciunile. Ridică ochii spre tavan, exasperată. Sînt sigură că se bucura să-şi revadă frai.

— Cînd îţi intră o pietricică în pantof, cel mai bine e s-o scoţi pînă n-ajungi să şchiopătezi.

— Din cîte observ, nu vă înţelegeţi prea bine cu nepotul dumneavoastră, interveni O'Donnell.

— Am să v-o spun pe-a dreaptă: mă sperie. E mai rău decît taică-său, mai viclean – şi mult mai isteţ, cred.

— V-a ameninţat vreodată, doamnă Azi?

— Pe faţă, nu – doar expresia din ochii lui… A făcut şi închisoare de cîteva ori, cred că ştiţi. Laurei îi place să-i tot găsească scuze, da' adevărul e că-i soi rău. Şi-acum, uite-l aici, la mine-n prag. Nu ne-a convenit deloc, nici lui Frank şi nici mie, da' nu-ţi poţi da rudele afară din casă, nu? Aşa că vine şi… Mă scuzaţi, nu v-am oferit nici măcar o cafea.

— Nu vă faceţi probleme, o linişti Reena. Joey a venit să-şi viziteze mama de sărbători?

— Probabil. Era plin de sine. Avea o maşină scumpă şi era îmbrăcat pretenţios… l-a dăruit un ceas cu diamante-n jurul cadranului şi nişte cercei tot cu diamante. Nu m-aş mira să le fi furat, da' mi-am ţinut gura. Cică pusese pe roate o mare afacere, nu ştiu ce club pe care voiau să-l deschidă la New York, el şi nişte parteneri – sublinie că, descriind cu degetul în aer semnele citării – care-

avea să le-aducă o grămadă de bani. Bărbatu-meu l-a întrebat cum putea să deschidă clubul şi să obţină licenţă pentru băuturi alcoolice dacă avea cazier, şi aşa mai departe. Lui Joey nu i-a convenit deloc, se vedea clar, da' n-a făcut decît să rînjească şi să spună că se găseau căi… Oricum, nu asta-i important…

Făcu un gest de lehamite înainte de a continua:

— A stat la cină, zicea că-şi luase un apartament la hotel, şi vreo oră şi ceva s-a tot lăudat, dar de fiecare dată cînd Frank îi punea cîte-o întrebare directă despre noua lui afacere, începea s-o scalde şi să se codească. Pînă s-a înfuriat şi ce credeţi c-a făcut? A dat cu braţul peste masă de mi-a spart vasele şi-a aruncat mîncarea pe toţi pereţii, răcnind şi înjurîndu-l pe Frank, care s-a ridicat şi el în picioare. Că nici Frank nu-i omul care să se lase intimidat, şi puteţi fi siguri că n-ar îngădui niciodată aşa ceva în casa lui. Are dreptul să pună întrebări şi să-şi exprime părerea la el în casă. Laura i-a ţinut partea lui Joey, l-a luat de braţ şi el ce-a făcut? A lovit-o. Şi-a lovit propria mamă în faţă! Declară Patricia, trîntindu-şi o mînă peste sân.

Avem nişte temperamente cam focoase în familia asta, sigur, dă-n viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva. În viaţa mea n-am mai văzut un om care să dea-n propria lui mamă. A făcut-o căţea smiorcăită sau cam aşa ceva.

Roşi puţin, dar continuă:

— Şi-n alte cîteva feluri, şi mai urîte, ca să v-o spun p-a dreaptă. Eu pornisem deja spre telefon ca să chem poliţia, da' Laura m-a rugat să n-o fac. Stătea acolo cu sîngele curgîndu-i din nas şi mă ruga să nu chem poliţia. Aşa că n-am mai sunat. El pornise deja spre uşă, laşul. Frank al meu e mai înalt decît el şi-i era mult mai uşor să ia la pumni o femeie slabă decît să-i ţină piept unui bărbat de două sute de livre. S-a luat după el şi i-a zis să nu-l mai prindă pe-aici, că dacă mai vine o să-i dea un şut în fundu' ăla de nimic de-o să-l zboare tocmai pîn-la New York.

Trase aer în piept ca şi cum ar fi trebuit să-şi recapete suflul după tot recitalul.

— Am fost mîndră de el, pot să vă spun. Şi pe urmă, după ce Laura a-ncetat cu istericalele, Frank s-a aşezat lîngă ea şi i-a zis că, atîta vreme cît mai locuieşte sub acoperişul lui, să nu-i mai deschidă uşa lui Joey. Şi că dac-o face, n-are decît să se ducă să stea unde-o vrea ea.

Oftă.

— Şi eu am copii, şi nepoţi, şi ştiu că mi s-ar frînge inima dacă nu i-aş vedea. Da' Frank a făcut ceea ce trebuia să facă. Un om care-şi loveşte mama e o lepădătură de cea mai joasă speţă.

— Atunci l-aţi văzut ultima oară? întrebă Reena.

— Ultima şi, din cîte ştiu, tot atunci l-a văzut şi Laura pentru ultima oară. Ne-a stricat sărbătorile,

da’ am scos-o la capăt. Lucrurile s-au liniştit de la sine, aşa cum se întîmpla întotdeauna. Nu ne-am mai agitat decît cînd a luat foc casa pe care şi-o construieşte fiul meu în Frederick County.

— A luat foc? Reena şi O’Donnell schimbară o privire. Cînd s-a întîmplat asta?

— Pe la jumătatea lui martie. Abia îi puseseră acoperişul. Cîţiva puşti au intrat noaptea să-şi facă de cap cu nişte arzătoare cu petrol, ca să nu le fie frig. Unul s-a răsturnat, cineva a scăpat un chibrit şi pînă să vină pompierii a ars jumătate din casă.

— Şi i-au prins pe copii? se interesă O’Donnell.

— Nu. Mai mare ruşinea. Luni întregi de muncă făcute scrum…

Cînd uşa din faţă se deschise, Patricia aruncă o privire spre Reena, apoi se ridică în picioare.

— Laura…

— De ce-au venit aici?

Ochii Laurei erau roşii şi umflaţi. Reena bănui că-şi petrecuse timpul plîngînd şi rugîndu-se în biserică.

— V-am spus că nu i-am văzut nici pe Joe, nici pe Joey, zise ea.

— Nu l-am putut găsi pe fiul dumneavoastră, doamnă Pastorelli. Nu mai lucrează la garaj.

— Înseamnă că şi-a găsit o slujbă mai bună.

— Posibil. Doamnă Pastorelli, sunteţi în posesia unui ceas şi a unei perechi de cercei pe care fiul dumneavoastră vi le-a dăruit în decembric trecut?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Doamnă Pastorelli, insistă Reena blînd, dar şi ferm. Tocmai v-aţi întors de la biserică. Nu vă creaţi necazuri şi mai mari minţind în legătură cu obiectele acelea.

— Erau cadouri…

Lacrimile care îi umpluseră ochii începură să i se prelingă pe obraji.

— Mergem acum sus să le luăm, continuă Reena la fel de blîndă, cuprinzînd-o cu braţul pe după umeri. Am să vă dau o chitanţă pentru ele. Vom lămuri totul.

— Credeţi că le-a furat. De ce toată lumea crede mereu doar ce poate fi mai rău despre băiatul meu?

— E mai bine să clarificăm provenienţa lor, zise Reena, conducînd-o în susul scării.

— Vasăzică, tot de furat sînt, bombăni Patricia. Ştiam eu.

— Piaget, constată Reena, examinînd ceasul. Patruzeci de diamante cu tăietură briliant în jurul cadranului. Aur de optsprezece karate. Ajunge la şase-şapte mii, preţ en detail.

— De unde ştii toate nimicurile astea?

— Sînt o femeie căreia-i place să se uite prin vitrine, mai ales după obiecte pe care n-o să şi le poată permite niciodată. Cerceii, de vreo două karate flecare probabil, drăguţi, cu tăieturi pătrate simple, în montură clasică. Băiatul nostru şi-a

răsfăţat mama de Crăciun.

— O să ne interesăm la New York, să vedem dacă a fost spart vreun magazin de bijuterii sau dacă s-a reclamat dispariţia unor asemenea obiecte din vreo locuinţă.

— Mda… Ridică diamantele în lumină. Am sentimentul că o femeie cumsecade n-a primit cadoul pe care şi-l dorea. Înclină oglinda şi ridică cerceii în dreptul urechilor. Frumos.

— Măi, ce apucături femeieşti mai ai!

— Pe bune că da. Vine să se dea mare în faţa maică-sii şi să-i facă unchiului în ciudă. Maşină scumpă, haine elegante, cadouri… Nu cred c-a dat lovitura la-mpuţita de loterie. Dar unchiul, în loc să fie impresionat, îl ia la întrebări, iar el începe să se înfurie. Iese o ditamai scenă şi-i dat pe uşă afară. Nu putea să i-o ierte cu una, cu două.

— E răbdător. E un ticălos al naibii de răbdător, remarcă O’Donnell.

— Asta-i calitatea pe care o are în plus faţă de taică-său. Aşteaptă, calculează, face planuri… Şi se pricepe şi la relaţiile de familie. Cum te răzbuni pe-un tată? îi loveşti fiul.

— Vom obţine de la Frederick dosarul incendiului.

— Corespunde şi cu treaba de la şcoala elementară, şi de la garajul din New York. Lasă impresia c-au fost nişte copii sau un amator – nimic suspect la prima vedere. E abil, O’Donnell.

Chiar foarte abil.

Deştept, deştept. Dă-i bătrînei un mobil cu un număr unde să sune cînd şi dacă e cazul. Cotoroanţă proastă. De nu ştiu cîte ori a trebuit să-i arate cum merge drăcia. E doar micul nostru secret, mami, tu şi cu mine împotriva lumii ăsteia de căcat.

Şi uite că dă roade. Curviştina din cartier a prins în sfîrşit un fir! Ce mişto a fost, cum a făcut-o să-şi amintească! Iar acum cercul o să se-nchidă. Tot ghinionul, toate rateurile… Toate-au să se-ntoarcă pe dos.

Toate au să ardă, cu tot cu curva de la care-au pornit.

Cînd intră la *„Sirico's"*, Reena avea capul plin de date, teorii şi griji. În mod normal, avea nevoie de o seară petrecută acolo ca să-şi cureţe din minte reziduurile unei zile grele. Acum mai avea şi avantajul unei întîlniri cu Bo în pizzerie.

Prima oară cînd mătură localul cu privirea nu-l văzu, dar o zări pe roşcată – Mandy, îşi aminti că – cuibărită într-un separeu cu un bărbat de vreo treizeci de ani cu păr şaten-deschis. Tunsoare cazonă pentru el, retro hippie pentru ea. Beau vinul roşu al casei şi stăteau lipiţi şold în şold.

Îl mai văzu şi pe John la una dintre mesele de două locuri. Croindu-şi drum însoţită de obişnuitele gesturi de salut, se îndreptă spre masa

lui.

— Tocmai omul pe care voiam să-l văd.

— Sosul de scoici e foarte bun în seara asta.

— Am să reţin.

Se aşează în faţa lui şi-i făcu semn chelneriţei care venea spre ei să mai aştepte.

— Am o situaţie.

John mai luă o furculiţă de linguini.

— Am auzit.

Rezemîndu-se de spătar, Reena spuse:

— Te-a sunat tata.

— Credeai că n-o să mă sune? De ce n-ai făcut-o tu?

— Aveam de gînd să te caut. Am nevoie de urechile tale, am nevoie şi de creierul tău, dar nu acum şi aici. Ne putem întîlni mâine-dimineaţă undeva ca să luăm micul dejun împreună? Sau, ba nu, şi mai bine… Poţi să treci pe la mine pe acasă? Am să te-aştept cu micul dejun.

— La ce oră?

— Poţi veni cum se crapă de ziuă? La şapte?

— Cred c-am să-mi pot strecura invitaţia în program. Pînă atunci, vrei să-mi dai o temă de gîndire?

Reena dădu să răspundă, dar ştia că, odată ce începea, trebuia să povestească totul.

— Aş prefera s-o las la dospit peste noapte, să mi se mai organizeze şi mie gîndurile…

— Atunci la şapte să fie.

— Mulţumesc.

— Reena. Îi acoperi mîna cu palma tocmai cînd Renna dădu să se ridice de la masă. Mai e nevoie să-ţi spun să ai grijă?

— Nu. Ridicîndu-se, Reena se aplecă şi-l sărută pe obraz. Nu e nevoie, îl asigură ea.

Se duse la bucătărie, unde Jack punea cu polonicul sos pe o lipie.

— L-ai văzut pe Bo? Era vorba să ne întîlnim aici.

— E-n spate, la pregătire.

Curioasă, Reena ocoli masa de lucru, luînd-o spre camera de pregătire. Se opri în uşă şi îşi privi tatăl care îi dădea lui Bo o lecţie în arta preparării unei pizza.

— Tre’ să fie elastică, altfel n-o să se întindă bine. Doar nu vrei s-o vezi cum se umple de găuri cînd tragi de ea s-o potriveşti.

— Aşa deci…

Bo luă un cocoloş de aluat şi începu să-l întindă, trăgînd de margini.

— Şi acum foloseşte-ţi pumnii aşa cum ţi-am arătat. Începe să-i dai formă.

Concentrat asupra a ceea ce făcea, Bo îşi strecură pumnii sub aluat, lovind uşor, întorcînd… cu mişcări deloc stîngace pentru un începător, îşi spuse Reena.

— Pot s-o întorc?

— Dac-o rupi, o plăteşti, îl avertiză Gib.

— OK, OK…

Cu picioarele desfăcute şi ochii mijiţi de concentrare – ca un om care se pregăteşte să jongleze cu făclii aprinse, reflectă Reena – Bo aruncă în sus bucata de aluat.

Puţin mai sus decît ar fi fost prudent, după părerea ei, dar reuşi s-o prindă, s-o întoarcă şi s-o arunce din nou.

Zîmbetul de satisfacţie al lui Bo aproape c-o făcu să izbunească în rîs. N-avea niciun rost să-i întrerupă ritmul – arăta ca un copil care tocmai a reuşit să parcurgă primii doi metri pe bicicletă.

— Grozav! Da’ acum ce naiba fac cu ea?

— Foloseşte-ţi ochii, replică Gib. E gata?

— Pare să fi ieşit la fix.

— Atunci pune-o pe planşetă.

— Doamne, OK. Să-i dăm drumu’…

Trînti aluatul pe planşetă, ştergîndu-şi mîinile de şorţul scurt pe care-l purta la brîu.

— Nu-i tocmai rotundă.

— Totuşi n-aratră rău, mai rotunjeşte-o puţin. Lasă-mi mie marginile.

— Câte-a scăpat pînă i-a reuşit asta? întrebă Reena, intrînd.

Bo îi zîmbi peste umăr.

— Asta mi-a reuşit. Am stricat două, da’ niciuna n-a căzut pe jos.

— Învaţă destul de repede, spuse Gib, îmbrăţişîndu-se cu Reena.

— Cine poate crede că prepararea unei pizza e atît de complicată? Uite, mixerul ăla de aluat de-acolo, arătă el cu capul spre aparatul de inox folosit la amestecarea unor cantităţi mari de fainã, drojdie şi apă. E nevoie de cel puţin doi bărbaţi în putere ca să care vasul ăla pînă pe bufet.

— Scuză-mă, dar am făcut-o de nenumărate ori şi nu-s nici pe departe bărbat în putere.

— Mie-mi spui? Împarte-o, cîntăreşte-o, pune tipsiile în răcitor şi pe urmă, după ce creşte aluatul, tre' să-l tai… Şi toate astea înainte de-a putea începe să faci pizza propriu-zisă. Încă o dată îţi spun: de-o pizză nu poţi fi niciodată sigur.

— Pe-asta poţi s-o termini.

Gib luă planşeta şi o duse pe masa de lucru, unde Jack făcuse loc.

— Ăă… nu te uita la mine, îi ceru Bo lui Reena. Mă apucă nevricalele şi am să mă încurc. Du-te şi stai de vorbă cu Mandy şi Brad, adăugă el, indicîndu-i cu un gest sala de mese.

— Sigur, răspunse Reena, luînd un pahar cu sifon, după care se duse să se aşeze la masă.

— Ei, uite c-ai apărut! Reena, el e Brad. Brad, Reena. Am cunoscut-o într-unul din momentele cele mai penibile.

— Atunci am să mă port cu demnitate, ca să contrabalansez, îmi pare bine să te cunosc – în persoană, după atîţia ani în care-am tot auzit despre Fata din Vis.

— Şi tu, răspunse Reena, sorbind din pahar şi zîmbindu-i lui Mandy. Cînd aveam cincisprezece ani mi-am scăpat caietul cînd alergam s-ajung la un curs. A căzut pe jos, deschis, şi un băiat pe nume Chuck – înalt, lat în umeri, cu păr blond decolorat de soare şi ochi mari, albaştri – s-a aplecat să mi-l ridice înainte ca eu s-apuc să m-arunc după el. Toate paginile erau pline de cuvintele *„Reena*" şi *„Chuck",* printre inimi cu iniţialele noastre înăuntru.

— O, Doamne, şi a văzut?

— Ar fi fost cam greu să-i scape.

— Da' ştiu c-a fost o situaţie penibilă!

— Cred c-a trebuit să treacă vreo lună, cel puţin, pînă cînd obrajii mei şi-au recăpătat culoarea normală. Aşa că acum suntem chit.

26

Avusese dreptate, conchise Reena. Seara aceea la *„Sirico's*" fusese exact lucrul de care avusese nevoie. Mintea i se limpezise, stomacul i se liniştise.

Fusese interesant şi educativ să petreacă o oră în compania celor mai apropiaţi prieteni ai lui Bo. O familie, îşi spunea ea. Cei doi erau familia lui, la fel cum erau pentru ea fraţii şi surorile ei.

— Îmi plac prietenii tăi, îi spuse în timp ce

descuia uşa de la intrare.

— Foarte bine, fiindcă dacă nu-ţi plăceau, noi doi am fi fost istorie de-acum, replică el, dîndu-i o palmă la fund înainte de a intra în casă. Nu, serios, mă bucur că vă înţelegeţi bine toţi trei. Sînt foarte importanţi pentru mine.

— Şi unul pentru celălalt.

— Pe-asta ai observat-o din prima sau după ce-au început să se soarbă din ochi?

— De la început, răspunse Reena, întinzîndu-şi spatele. De cum am intrat. Vibraţii carnale.

— Mi-e cam greu să mă împac cu ideea.

— Asta pentru că eşti obişnuit să vezi în ei două rude, sau cel puţin aşa-i vedeai de cînd tu şi Mandy aţi încetat să vă mai zbenguiţi prin aşternut. Dar faptul că acum ei se zbenguiesc nu-i face să fie mai puţin ai tăi.

— Cred că ar fi mai bine să-mi blochez imaginea aşternuturilor, cel puţin pentru un timp.

O apucă de braţe, masîndu-le în sus şi-n jos.

— Eşti obosită?

— Nu la fel de mult pe cît eram. Mi-am reîncărcat bateriile, răspunse ea, încleştîndu-şi mîinile pe şoldurile lui. Nu-ţi trece prin cap nicio idee despre felul în care mi-aş putea consuma tot surplusul ăsta de energie?

— S-ar putea să am. Vino-n spate. Am ceva să-ţi arăt.

— Vrei să mi-o arăţi afară? Rîse ea în timp ce Bo

o trăgea după el. Da’ ce, eşti naturist?

— Sex, sex, sex, numai la asta vă gîndiţi voi, femeile. Slavă Domnului.

O trase în curte pe uşa din spate.

O semilună frumoasă răspîndea o lumină argintie şi limpede. Florile pe care Reena reuşise să le cumpere şi să le planteze în mare grabă se revărsau din ghivecele de pe terasă.

Aerul era cald şi parfumat intens cu miresmele vegetale ale verii. Sub un arţar cu frunziş bogat se afla un leagăn.

— Un leagăn! Mi-ai cumpărat un leagăn pentru curte?

— Cumpărat? Erezie!

— L-ai făcut. Ochii i se înrourară şi fu rîndul ei să-l tragă de mâna într-acolo. Mi-ai făcut un leagăn? O, Doamne, cînd? E aşa de frumos… O, şi ce neted e… constată ea, plimbîndu-şi degetele peste lemnul lustruit.

— Azi l-am terminat, mă ajuta să-mi alung alte gînduri. Vrei să-l încerci?

— Glumeşti?

Reena se aşează, întinse braţele de-a lungul spătarului şi puse leagănul în mişcare.

— E extraordinar, minunat… încă zece livre de stres mi s-au luat de pe umeri. Bo…

Întinse mîna spre a lui.

— Eşti o dulceaţă.

Bo se aşează alături.

— Speram să aibă succes.

— Succes cu S mare! îl asigură Reena, rezemîndu-şi capul pe umărul lui. E fabulos. Propria mea casă, propria mea curte, într-o seară caldă de iunie… Şi un tip sexy care stă cu mine pe un balansoar pe care l-a făcut cu propriile lui mîini. Asta face că tot ceea ce s-a întîmplat azi-noapte să pară ireal.

— Cred că amîndoi aveam nevoie să scăpăm de gîndurile negre pentru cîteva ore.

— Şi ţi-ai petrecut acele cîteva ore construindu-mi leagănul ăsta?

— Dacă iubeşti ceea ce faci, nici nu se poate numi cu adevărat „*muncă*”.

— E satisfacţie, zise Renna.

— Printre altele. Şi, la naiba, se pare că mîine am să m-aleg cu o camionetă nouă, adăugă el, jucîndu-se cu şuviţele ei de păr. Vine mama ta pe-aici. Vărul ei e dealer de Dodge.

— Vrei să-ţi dau un sfat? Mergi pe mîna ei.

O plantă sădită de ea în grădină mirosea intens şi dulce, a vanilie, prin aerul cald.

— O să taie-n carne vie din preţul vărului Sal. Poţi s-o opreşti cînd o să vezi că ochii lui se umplu de lacrimi – dar nu înainte.

— Am reţinut, zise Bo.

— Faci faţă atît de bine situaţiei…

— E cam tot ce pot să fac.

— Ba poţi mult mai mult. Ai putea să ţipi, să

înjuri, să dai cu pumnii-n pereţi…

— Atunci ar trebui să refac tencuiala.

Reena rîse încetişor.

— Eşti echilibrat, asta eşti, Bowen. Ştiu cînd fierbi de furie în sinea ta, dar te stăpîneşti. Nu m-ai întrebat dacă am făcut vreun progres în anchetă.

— Aşteptam să-mi spui tu.

— O să-ţi spun. Mai întîi trebuie să vorbesc cu cineva, dar după aceea am să-ţi spun tot ce pot. Mă ajuţi să-mi fie mult mai uşor.

— Păi, dacă te iubesc… De ce-aş face să-ţi fie mai greu?

Îşi lipi faţa de umărul lui şi se lăsă străbătută în tăcere de fiorul plăcerii de a-l simţi alături. Era de-a dreptul neliniştitor cît de mult ajunsese să-l iubească, cît de repede îşi găsise iubirea aceea loc în inima ei. Existau momente, ca ăsta, cînd ar fi fost gata să jure că simţea acele pulsaţii de dragoste pînă în vîrfurile degetelor.

— Destinul, şopti ea, mîngîindu-i obrazul cu buzele. Cred că trebuie să fii al meu, Bo.

Se întoarse, îi încălecă genunchii şi îi înlănţui gîtul cu braţele.

— Mă cam sperie, spuse ea. Doar atîta cît să fie puţin mai interesant. Mă simt ca… îşi lăsă capul pe spate, privind cornul lunii şi spuza de stele din jurul lui. Nu ca şi cum aş aştepta, continuă ea, coborînd iar capul pentru a-l privi în faţă. Nu ca şi

cum aş sta să aştept un autobuz care va veni să mă ia şi să mă ducă unde vreau eu să ajung… ci ca şi cum l-aş conduce eu însămi, cu destinaţia clară în minte. Şi îmi spun: *„Ei, dar de ce să n-o iau pe-acolo? Pe drumul ăsta mi-ar plăcea să merg”*. Şi în direcţia aia te găseam pe tine.

Bo se aplecă să-i sărute umărul.

— Făceam autostopul?

— Cred că şi tu mergeai pe marginea acelui drum cu destinaţia la fel de clară în minte. Şi ne-am hotărît să împărţim între noi volanul. Îi cuprinse faţa în mîini. N-ar merge dacă singurul lucru pe care l-ai vedea cînd te uiţi la mine ar fi o fată în tricou roz, la o petrecere, într-o cameră aglomerată.

— Ba o văd, şi văd şi cine era. Mai văd şi cine e acum. Iar după cea care e acum sînt de-a dreptul nebun.

Reena continuă să-i ţină obrajii în palme, în timp ce cobora buzele spre ale lui şi se pierdeau împreună într-un sărut fierbinte, dar duios.

— Ai făcut o pizză, murmură ea visătoare.

— Şi a ieşit bună, cu toate bancurile lui Brad despre o potenţială indigestie.

— Ai făcut o pizză, repetă ea, mîngîindu-i cu buzele obrajii, tîmplele, buzele, gîtul. Şi mi-ai construit un leagăn.

Îi prinse buza de jos între dinţi, trase, apoi îşi strecură limba în gura lui, concentrînd întreaga

lume în sărutul prelung.

— Am să-mi exprim cea mai sinceră recunoştinţă, zise ea apoi.

— Iar eu am s-o accept. Glasul lui se îngroşase, iar mîinile o cutreierau peste tot. Hai să mergem în casă, murmură el.

— M-mmm… Vreau să văd cît de bine e construit leagănul ăsta…

Îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă peste umăr.

— Reena, nu putem să…

Gura ei îl reduse la tăcere. Strecură mîinile între cele două trupuri ca să-i descheie nasturele blugilor.

— Pariu că putem?

Îl muşcă de umăr în timp ce-i descheia fermoarul. Cînd îl simţi încordindu-se, strînse mîinile pe spătarul leagănului pentru a-l împiedica să se ridice cu ea în braţe. Ochii îi licăreau în întuneric.

— Relaxează-te. Suntem numai noi doi.

Îi ciupi uşor bărbia cu dinţii şi începu să-i străbată chipul cu buzele.

— Sîntem lumea întreagă. Hai să ne legănăm… îi şopti, aducîndu-i mîinile pe sînii ei. Atinge-mă. Atinge-mă întruna.

Nu se putea opri. Mîinile i se strecurară sub bluza ei, dar nu era de ajuns… Nu acum… Se luptă cu nasturii ca să găsească mai mult, să

cucerească. O cuprinse, o gustă, în timp ce leagănul se balansa încet.

Era ceva miraculos în aerul îngreunat, în mişcare, în mirosul de iarbă, de flori şi de femeie, şi în senzaţia trupului ei încordat şi gata de dragoste sub mîinile lui.

Ei erau lumea în momentul acela, în întunericul cu licăriri de stele şi aerul cu aromă de vară.

Pielea ei, argintată de lună, pătată de umbrele frunzelor, părea să plutească peste a lui. Trupul lui tremura de dorinţă, de nevoie neputincioasă, cînd Reena se ridică şi cînd se potrivi… Cînd îl înconjură.

Gemu, încet şi prelung. Ochii-i erau pe jumătate închişi. Se priveau în timp ce gurile li se întîlneau şi suspinele li se amestecau. Plăcerea şi emoţia se combinau, creşteau, explodau. Reena se folosea de plăcerea aceea şi de mişcarea înceată a balansoarului care-i legăna pe amîndoi. Dulce şi încet, încet şi dulce, astfel încît eliberarea veni ca o alunecare leneşă peste mătase.

Se contopiră cu o mulţumire la fel de blîndă ca legănatul balansoarului.

— Faci treabă bună, şopti ea.

— De fapt, cred că mai mult tu ai făcut-o.

Reena chicoti, frecîndu-şi nasul de gîtul lui.

— La leagăn mă refeream.

Pe la şapte dimineaţa, Reena fiersese cafeaua, prăjise cornurile şi pregătise ingredientele pentru

o omletă.

Se simţea vinovată că-l dăduse pe Bo afară la şase şi jumătate, oferindu-i doar un corn prăjit în grabă, însă voia să discute cu John între patru ochi.

Se îmbrăcasc deja pentru serviciu vrînd să plece la birou imediat după întrevederea cu John.

Acesta fu punctual. Putea să conteze pe el pentru asta, ca şi pentru o sută de alte lucruri.

ÎI sărută pe obraz înainte de a-l pofti în casă.

— Ştiu că e devreme, dar sînt în schimbul de la opt la patru. O'Donnell poate să mă acopere dacă mai am nevoie să întîrzii puţin. Îţi voi compensa deranjul cu o omletă clasa întîi.

— Nu e nevoie să-ţi dai atîta osteneală. Putem vorbi şi la o cafea.

— În niciun caz, se opuse Reena, conducîndu-l la bucătărie. Toată noaptea m-am gîndit la asta şi acum nu vreau decît să ţi-o trîntesc în braţe. Îi umplu o ceaşcă cu cafea. OK?

— Trînteşte-o, zise John.

— Totul a început încă din copilăria mea.

Făcu omleta în timp ce-i povestea. John n-o întrerupse, lăsînd-o să spună totul aşa cum îi venea.

Se mişca la fel ca mama ei, îşi spuse. Fluid, punctîndu-şi cuvintele cu aceleaşi gesturi graţioase. De gîndit, gîndea că o poliţistă – observase asta la ea încă de cînd era mică. Spirit

de observaţie şi simţ logic.

— Verificăm bijuteriile, spuse că, punîndu-i farfuria în faţă, după care se aşează, luîndu-şi o felie de şuncă şi o jumătate de corn. S-ar putea să nu fi fost de la New York, dar vom afla de unde le-a furat. Ne va fi de folos să obţinem un mandat să-l percheziţionăm. A fost o mişcare prostească – tipică pentru el, deşi prost nu e. Simte nevoia să facă paradă, să se grozăvească. Şi incendiile joacă un rol în asta, adăugă ca. Pentru un incendiator, o mare parte din motivaţia interioară constă în spectacolul pe care-l creează. În cazul lui, e şi o declaraţie:

„Dacă taică-meu a făcut-o, înseamnă că şi cu pot s-o fac. Doar că şi de mai mari proporţii, şi mai bine.”

— Nu e numai atît.

— Mda. Toate focurile astea au fost aprinse din răzbunare. Cred că el e. Poate în complicitate cu taică-său, poate de unul singur. Răzbunarea lor împotriva mea şi alor mei. Fiindcă în ochii lui noi suntem de vină pentru ceea ce i s-a întîmplat lui taică-său.

— Se pricepe prea bine ca să le fi făcut numai pe astea, comentă John. E prea organizat, prea pregătit şi concentrat.

— Mda. Poate că *„familia”* din New York l-a folosit ca incendiator plătit, sau poate a lucrat pe cont propriu. Nu-i e teamă să aştepte. Desigur,

unele pauze au apărut tocmai fiindcă era închis, dar nu se teme să aştepte, să-şi aleagă momentul. A aşteptat trei luni după ce unchiu-său l-a dat afară din casă înainte de a riposta dînd foc casei vărului său. Sînt sigură că el a făcut-o.

— Cu asta pot să te-ajut. Am nişte cunoştinţe în Frederick County.

— Speram, şi-ţi mulţumesc. Redeschidem şi cazul lui Josh Bolton.

Sorbi puţin pepsi dietetic din pahar.

— Tot el a fost şi atunci, John. Dacă toată afacerea asta nu duce la niciun alt rezultat, la niciunul, măcar pentru Josh şi tot o să-l înfund, spuse ca tremurînd de furie.

— Dac-o laşi să ajungă ceva personal, îi faci jocul, Reena.

— Ştiu. Încerc să mă ocup şi de asta. Vrea să ştiu că el e. Indiferent cum aranjează decorurile şi-şi acoperă urmele, vreau să ştiu. Dar de ce tocmai acum? De ce a aşteptat atîţia ani ca să mă atace atît de direct? S-a schimbat ceva, ceva i-a aprins fitilul.

Dînd din cap, John mai luă o înghiţitură din omletă.

— Te-a ţinut pe radar tot timpul şi s-a strecurat pe sub radarul tău ca să te hărţuiască. Poate că e ceva ce tu l-ai schimbat. S-ar putea să fie doar faptul că ţi-ai cumpărat casa asta. Şi că ai relaţii cu tipul din vecini.

— Poate, poate… Reena clătină din cap. Am mai avut momente importante în viaţa mea şi înainte. Absolvirea colegiului – şi-a luat şi el o licenţă în puşcărie. Primirea insignei, în timp ce el se muta dintr-o slujbă-n alta, în derivă – sau cel puţin aşa scrie la dosar. Am mai avut legături cu bărbaţi şi înainte, iar în viaţa lui nu am găsit nicio relaţie serioasă. Nu putea să-mi citească gîndurile şi să ştie ce simţeam pentru bărbaţii cu care aveam relaţii, dacă era ceva serios sau nu. Privită din afară, relaţia mea cu Luke părea serioasă. Şi, mda, continuă ea înainte ca John să poată vorbi, i-a aruncat în aer afurisita aia de maşină, dar pe mine nu m-a contactat. N-a început un dialog.

— Poate că şi timpul contează. Faptul că au trecut douăzeci de ani. La urma urmei, aniversările sînt nişte pietre de hotar. Dacă-i descoperi motivaţia, îţi va fi mai uşor să te ocupi de el. Se impune să-l oprim înainte să se sature dejoacă şi să te atace direct. Şi ştii bine c-o va face, Reena. Ştii cît de periculos poate fi.

— Ştiu că e periculos. Ştiu că-i un sociopat violent, cu tendinţe misogine. Niciodată nu va lăsa cea mai mică jignire la adresa lui – reală sau iluzorie – să treacă nepedepsită. Dar n-o să mă atace încă, o vreme cel puţin. Jocul ăsta e prea excitant pentru el, îl face să se simtă important. Totuşi, s-ar putea să-i atace pe oamenii pe care-i iubesc. Tocmai asta mă sperie, John. Mi-e frică

pentru familia mea, pentru tine, pentru Bo…

— Iar îi faci jocul.

— Ştiu şi asta. Sînt o poliţistă bună… Chiar sînt o bună poliţistă, John?

— Eşti o poliţistă foarte bună.

— De cele mai multe ori munca mea se concentrează în junii investigaţiilor asupra unor incendieri. În jurul enigmelor. Prelucrez probele, detaliile, observaţiile, psihologia, fiziologia… Nu sînt o poliţistă de stradă. Trase aer în piept. Pot să număr de cîte ori am fost nevoită să-mi scot arma la datorie. Şi nici măcar o dată n-a trebuit să trag. Am imobilizat suspecţi, dar numai o dată a fost nevoie să imobilizez un suspect înarmat. Luna trecută. Şi tot timpul mi-au tremurat mîinile. Aveam un pistol de nouă milimetri, el avea un amărît de cuţit şi, pentru numele lui Dumnezeu, John, tot îmi tremurau mîinile.

— Ai imobilizat suspectul?

— Da… răspunse ea, trecîndu-şi o mînă prin păr. Da, l-am arestat.

Închise ochii.

— OK.

Reena îşi petrecu ziua ocupîndu-se de nenumăratele corvezi de rutină ale meseriei – citirea şi scrierea rapoartelor, datul telefoanele şi aşteptarea lor, şi aşa mai departe…

Ieşirile pe teren o readuseră în cartier pentru a-l chestiona pe unul dintre vechii prieteni ai lui Joey.

Tony Borelli fusese un băiat slab, veşnic îmbufnat, mai mare cu un an decît ea. Îşi amintea că mama lui fusese o „*urlătoare*” – genul de femeie care stă toată ziua pe trepte sau în fereastră şi urlă la copii, la vecini, la bărbatu-său. Uneori chiar şi la cîte un trecător necunoscut.

Murise în urma unui atac de apoplexie cu complicaţii, la vîrsta de patruzeci şi opt de ani.

Tom avusese şi el partea lui de probleme: furturi din magazine, blaturi pe mijloacele de transport, posesie de substanţe ilegale, iar la douăzeci şi ceva de ani ispăşise o scurtă condamnare pentru implicarea într-o organizaţie de hoţi de maşini din sudul oraşului Baltimore.

Era la fel de slăbănog – un sac de oase în nişte blugi pătaţi cu unsoare şi un tricou roşu decolorat. Pe cap purta o şapcă de căpătat gri pe care scria *„Stetson’s Auto Repair”.*

Ridicase pe cric o Honda Accord şi îşi ştergea mîinile de ulei cu o bandană care părea să fi fost cîndva albastră.

— Joey Pastorelli? Iisuse, nu l-am mai văzut de cînd eram puşti.

— Voi doi eraţi destul de apropiaţi pe vremea aia, Tony.

— Copilării, ridică el din umeri, continuînd să scoată uleiul din motorul Hondei. Sigur, am fost înhăitaţi o vreme. Mari pramatii mai eram.

— Aşa e.

Tony aruncă o privire spre ea, aproape zîmbind.

— Păi cred că da, Reena. Da' a trecut aşa de mult timp de atunci…

Ochii i se îndreptară către O'Donnell, care se învîrtea pe lîngă un banc de lucru, privind fascinat sculele şi piesele înşirate deasupra.

— Odată şi-odată tot creşte omu'…

— Cu mulţi dintre copiii cu care mă jucam atunci mai sînt prietenă şi-acum. Chiar şi cu cei care-au plecat din cartier. Am păstrat legătura, zise Reena.

— Cred că fetele-s altfel. Joey a plecat la New York cînd aveam, cît…? Doişpe ani? E mult de-atunci.

Continua să lucreze, dar ea observă că în acelaşi timp îi arunca priviri nervoase lui O'Donnell.

— Ai avut şi tu nişte probleme între timp, Tony.

— Mda, am avut unele necazuri… Am făcut şi ceva pâmaie… După ce treci pe-acolo, unii-şi închipuie că-n veci nu mai poţi să te-ndrepţi. Acu' am o nevastă, un copil… Am şi slujba asta de-aici… Sînt un mecanic bun.

— Un talent care ţi-a fost de folos cînd furaţi maşini ca să le vindeţi că piese de schimb.

— Aveam douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Mi-am plătit datoria faţă de societate. Ce vrei de la mine?

— Vreau să ştiu cînd l-ai văzut ultima oară pe Joey Pastorelli sau cînd ai vorbit cu el, Tony. Cînd

un tip se-ntoarce-n cartier, obligatoriu se mai revede şi cu unii din vechii prieteni. Îmi ascunzi ceva, şi dac-o mai ţii mult aşa, pot să-ţi fac necazuri. N-aş vrea, dar pot, să ştii.

— Toate astea au început pe vremea cînd a dat cu tine de pămînt, cînd eram mici, afirmă el, întinzînd spre ea arătătorul mînjit de unsoare. Eu n-am avut niciun amestec, nu mă priveşte. Nu bat fetele – şi nici femeile. Ai văzut în dosarul meu ceva în care să fie vorba de femei?

— Nu, n-am găsit nicio referire la vreun comportament violent, punct. Aşa cum am văzut şi că ţi-ai ţinut gura cînd te-au săltat pentru maşinile demontate pentru piese de schimb. N-ai dat niciun nume. Crezi că asta se poate numi loialitate, Tony? îl căutăm pe Joey în legătură cu nişte asasinate. Vrei să intri şi tu pe lîngă el pentru favorizarea infractorului după comiterea faptei?

— Oho, stai! Stai aşa… Tony făcu un pas înapoi, legănînd ranga în mâna. Ce asasinate? Habar n-am despre ce vorbeşti, jur pe viaţa mea…

— Spune-mi despre Joey.

— OK, poate c-o fi trecut pe-aici de vreo două ori, aşa, pe fugă… Cred c-am băut şi-o bere împreună. N-o interzice nicio lege.

— Cînd? Unde?

— Dom’le.

Îşi scoase şapca şi Reena observă că părul i se rărea, formînd două începuturi de chelie dinspre

tîmple, între care creştea un smoc îngust.

— Prima dată cînd l-am văzut după incendiu şi toată nebunia aia a fost chiar înainte să mă-ncurc cu hoţii ăia de maşini. A apărut iar pe-aici, zicea c-avea de rezolvat nu-şi ce treburi, şi că dacă voiam să cîştig şi eu un ban, cunoştea nişte tipi. M-a dus la atelier. Aşa am intrat în bandă.

— Şi te-au săltat în 1993.

— Mda. Demontam maşini de vreun an cînd m-au umflat.

Reena simţi un gol în stomac.

— Prin urmare Joey te-a băgat în combinaţie în nouăzeci şi doi?

— Cam aşa.

— Cînd? Primăvara, vara, toamna?

— Ei, Doamne, cum vrei să-mi mai amintesc?

— Zi-mi cum era vremea, Tony. Deci, apare Joey, după atîţia ani, vă duceţi la un bar, două, poate. Aţi mers pe jos? Era zăpadă?

— Nu, era frumos afară. Eu fumam nişte iarbă şi ascultăm un meci. Acum îmi amintesc. Era pe la-nceputul sezonului, da' afară era frumos. Prin aprilie sau mai, cred.

Aerul din garaj era fierbinte şi închis, dar nu asta făcuse ca pe fruntea lui Tony să apară broboane de sudoare.

— Ascultă, dac-a omorît pe careva, mie nu mi-a spus nimica. Nu zic că mă mir c-a făcut-o sau c-ar fi putut, da' nu mi-a spus. Îşi umezi buzele şi

continuă: A vorbit şi despre tine cîte ceva…

— Serios?

— Doar aiureli. M-a întrebat dacă te mai văd pe-aici… dacă, înţelegi… dacă mă alesesem şi eu cu ceva…

— Şi altceva?

— Eram destul de trosnit, Reena. Ţin minte doar c-am vorbit aşa, cum vorbesc băieţii, şi mi-a făcut trampa cu gagiii ăia. Am făcut puşcărie pentru asta, dar acum sînt curat. De-atunci lucrez aici. După ce-am ieşit, la cîţiva ani, a mai apărut o dată.

— În nouăzeci şi nouă?

— Mda. Am băut un rînd cu el în amintirea vremurilor bune. Mi-a zis că-şi făcuse tot felul de combinaţii şi putea să mă ajute să m-aranjez, da' i-am răspuns că eu pe drumul ăla n-o mai iau. Asta l-a cam înfuriat şi ne-am certat niţel. Pe urmă a plecat şi m-a lăsat cu ochii-n soare, pe The Block, că mă dusese cu maşina. Era să-mi îngheţe fimdu' pân-am găsit un taxi să mă ducă acasă.

— Era frig afară?

— Crăpau pietrele. Am şi alunecat pe gheţuş şi-am căzut în cur. Peste vreo cîteva săptămîni am cunoscut-o pe Tracey. Asta m-a ajutat să mă curăţ şi mai bine. Ea nici să n-audă de prostii.

— Bravo ei.

— Şi bravo mie. M-am învăţat minte, Reena. Data următoare cînd l-am văzut pe Joey i-am şi zis că nu mă mai ţin de rahaturi d-alea.

— Cînd a fost asta?

Tony îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Acu’ vreo două săptămîni. Trei, să tot fie… A trecut pe la mine. Nu ştiu cum a aflat unde stăteam. Era aproape de miezu’ nopţii. A speriat-o pe Tracey, l-a trezit şi p-ăla micu’… Băuse şi voia să mă duc cu el. Nu l-am primit în casă, i-am zis să mă lase-n pace, şi nu i-a convenit deloc.

— Era pe jos?

— Nu. M-am, ăă, uitat după el, ca să fiu sigur că pleacă. L-am văzut urcându-se-ntr-un Cherokee. Un jeep Cherokee negru. Părea să fie un nouăştrei.

— I-ai văzut numărul?

— Nu, îmi pare rău. Nici nu m-am uitat.

Îşi frămînta şapca în mîini – dar nu vinovăţia îl făcea nervos, ci frica, îşi dădu seama Reena.

— Mi-a speriat nevasta şi copilul. Acum lucrurile s-au schimbat, am şi eu o familie… Dac-a făcut moarte de om, nu vreau să se-apropie de familia mea.

— Dacă te mai caută, vreau să mă anunţi şi pe mine. Şi să nu-i spui c-am stat de vorbă. Dacă poţi, află unde locuieşte, dar nu forţa nota.

— Mă cam sperii, Reena.

— Foarte bine, pentru că e-un tip de care ai motive să te sperii. Dacă-l înfurii cu ceva, o să te lovească foarte rău. Şi pe tine, şi pe ai tăi. Nu te aburesc, Tony, e foarte serioasă treaba.

Reena ieşi împreună cu O’Donnell, dar se întoarse cînd Tony, care ieşise din garaj, o strigă.

— Aă, încă ceva… personal.

— Sigur. Te-ajung din urmă, îi spuse ea lui O’Donnell, şi-l urmă pe Tony pînă lîngă clădire.

— Chiar a omorît pe cineva?

— Facem investigaţii.

— Şi crezi că s-ar putea să-ncerce să le facă ceva lui Tracey sau copilului?

— Obişnuieşte să se răzbune, Tony. În momentul de faţă e prea ocupat că să-şi bată capul cu voi – dar dacă nu-l prindem, s-ar putea să-şi găsească timp. E mai bine să-l eviţi şi să iei legătura cu mine dacă te mai caută.

— Mda, pe-asta am priceput-o. Cînd Tracey s-a uitat la mine mi-a dat o nouă şansă, m-a făcut să mă schimb. N-aş vrea să risc pentru nimic în lume. Ascultă… îşi scoase iar şapca, trecîndu-şi mîna prin părul care-i mai rămăsese. Ăă, cînd eram mici, înainte, ştii… înainte să-nceapă toate belelele-n cartier, se ţinea după tine.

— Se ţinea după mine?

— Te pîndea pe lîngă şcoală, pe străzi… Se, ăă, apropia pe furiş de casa ta şi se uita pe ferestre, noaptea, cîteodată se mai căţăra şi-n pomu’ ăla din spate, să-ncerce să vadă la tine-n cameră. Uneori mă duceam şi eu cu el.

— Şi ai văzut ceva interesant, Tony?

Privirea lui Tony coborî spre vîrfurile pantofilor.

— Voia să te violeze. El nu zicea aşa, şi-am să ţi-o spun p-a dreaptă, Reena, nici cu nu mă gîndeam aşa. Aveam doar doişpe ani. Zicea că vrea să ţi-o facă, şi voia să vin şi eu. Eu n-am vrut să m-amestec, şi-n plus, credeam că voia doar să se dea mare. Cel mai mult îmi făcea silă. Da' pe urmă, în fine, cînd toată lumea a auzit cum te trîntise la pămînt şi… M-am prins ce încercase. Da' n-am zis nimic la nimeni.

— O spui acum.

Ridică iar ochii spre ea.

— Am şi eu o fetiţă. N-are decît cinci ani. Cînd mă gîndesc… îmi pare rău. Vreau să zic, îmi pare rău că n-am spus nimic la nimeni înainte de-a-ncerca să te atace. Vreau să ştii, ai cuvîntul meu, că dacă mă mai caută, n-am să-i spun că umbli după el. Şi-am să te sun imediat.

— În regulă, Tony.

Şi, ca pentru a pecetlui pactul, Reena îi luă mîna şi i-o strînse.

— E plăcut să ai familie, nu-i aşa?

— Altă treabă.

— Mda. Mda, într-adevăr.

— Avem confirmarea că Joey P. A fost în zonă cam în perioada morţii lui Josh şi în aceea a incendierii maşinii lui Luke. Avem confirmarea că a fost în Baltimore acum două-trei săptămîni.

Reena ţinea informarea în faţa brigăzii de incendieri, a lui Steve, ca inspector de pompieri, şi

a membrilor unităţii de expertiză criminalistică.

— S-a raportat că, atunci cînd a părăsit locuinţa lui Tony Borelli, circula cu un jeep Cherokee negru, probabil din nouăzeci şi trei. Nu există niciun autovehicul înmatriculat pe numele de Joseph Pastorelli junior. Nici senior. Mama lui nu are maşină. E posibil ca vehiculul să fi fost luat cu împrumut de la o cunoştinţă sau, cel mai probabil, furat. Am cerut date complete despre autovehiculele Cherokee furate. Younger?

Detectivul se foi pe scaun.

— Încă le mai adunăm, dar se pare că dispozitivul plasat în rezervorul de benzină al lui Goodnight era de acelaşi tip cu cel folosit la incendierea autovehiculului lui Chambers, acum şase ani. Un artificiu plutind într-o ceaşcă, cîrpe îmbibate în benzină ca fitil. Avem de-a face cu crime similare, toate comise în statele New York, New Jersey, Connecticut şi Pennsylvania. Mai examinăm îndeaproape şi omuciderea şi incendierea din Carolina de Nord, soldate cu moartea lui Hugh Fitzgerald. Totodată, se deschide cazul morţii lui Joshua Bolton, considerată pînă acum accidentală.

Unul dintre detectivii mai vîrstnici arătă cu capul spre avizierul unde erau prinse fotografiile faţă şi profil ale lui Pastorelli, alături de diverse imagini de la locurile faptelor.

— Mergem pe ipoteza că tipul ăsta aprinde

focuri de vreo zece ani sau mai mult, că a omorît cel puţin doi oameni şi că pîn-acum nu i-a intrat niciodată fum în ochi?

— Exact, răspunse Reena. E atent, e priceput, şi s-ar putea să fie protejat de familia Carbionelli, pentru care e posibil să fi executat nişte treburi la comandă. Iar supoziţia continuă cu ideea că, pînă în momentul de faţă, n-a avut niciun motiv să-mi atragă atenţia. Oare de ce? Deocamdată numai el ştie. Totuşi, continuă să revină aici. Se simte atras de Baltimore.

— Faci şi tu parte din motivele lui, îi aminti Steve.

— Eu, confirmă Reena, tatăl lui, şi ceea ce s-a întîmplat în acea lună august din optzeci şi cinci. E ranchiunos şi nu se dă în lături să poarte pică foarte mult timp. Înainte de asta, din cîte ştim, venea, dădea cîte o lovitură şi se retrăgea. Acum a rămas pe loc, îşi joacă încet cartea. O să mai apară. Va aprinde iar ceva.

Reveni cu privirea spre portretele de pe panou.

— De data asta vrea să meargă pînă la capăt.

La terminarea programului, Reena îşi aduna dosarele şi însemnările. Hotărîse să lucreze în continuare, dar prefera s-o facă acasă, fără s-o deranjeze nimeni. Şi mai voia să fie acasă pentru următoarea ocazie cînd avea s-o caute.

Ţinînd sub un braţ toate mapele, ridică receptorul telefonului care suna:

— Unitatea de Incendieri, Hale… Mda, mulţumesc c-aţi revenit. N.Y.P.D., îi spuse ea lui O’Donnell, şi lăsă jos dosarele ca să ia însemnări. Mda, sigur, înţeleg… Aveţi numele inspectorilor de pompieri şi de incendieri voluntare? Detectivul cazului de spargere? Mi-ar fi de mare folos… Bine, ţinem legătura.

Închise telefonul şi se uită la O’Donnell.

— Ceasul, cerceii şi multe altele au fost furate dintr-un apartament din Upper East Side, în cincisprezece decembrie anul trecut. Clădirea fusese evacuată din cauza unui incendiu dintr-un apartament învecinat ai cărui proprietari erau plecaţi în vacanţă. Cînd pompierii au ridicat interdicţia şi au lăsat locatarii să revină în clădire, respectivii au descoperit că fuseseră jefuiţi. Bani, bijuterii, colecţie numismatică.

— Obiecte mici, portabile.

— Clădirea are şi un portar, dar unul dintre chiriaşi dăduse în aceeaşi noapte o petrecere. Aprovizionată de o firmă de catering. Intrau şi ieşeau tot felul de oameni – invitaţi, chelneri şi aşa mai departe. Nu i-ar fi fost greu să se strecoare printre ei, să între într-un apartament gol şi să declanşeze un incendiu.

— Cauza focului a fost stabilită?

— Îmi vor trimite nişte copii de pe dosar, dar esenţialul e că s-au găsit puncte multiple de origine. Debaraua de serviciu plină cu detergenţi,

canapeaua, patul… Şi apartamentul ăla fusese spart. Au dispărut mici obiecte de artă şi bijuterii care nu fuseseră puse în seiful din casă.

— Cineva din clădire a fost complice.

— Încă nu s-a operat nicio arestare şi nici nu s-a recuperat vreunul dintre bunurile furate. Cei de la N.Y.P.D. Ne sînt recunoscători pentru posibila pistă.

— Suntem chit, spuse O'Donnell.

27

Înainte de a se duce acasă, Reena hotărî că era de mult timpul să-i facă o vizită mamei sale.

Cînd zări camionetă albastră, nouă şi strălucitoare în faţă la „*Sirico's*", deduse imediat despre ce era vorba. Parcă maşina în spatele ei, îi dădu rapid ocol şi trase concluzia că Bo făcuse rost de un mijloc solid de transport.

Vînzările mergeau slab – era prea devreme pentru cină, şi prea tîrziu pentru prînz. Îl găsi pe Pete domnind în bucătărie, în timp ce fiica sa, Rosa – care venise în vacanţă de la colegiu pe timpul verii – servea la mese.

— În spate, o anunţă Pete. O gaşcă întreagă.

— Ai nevoie de ajutor aici?

— Deocamdată, nu, răspunse el, turnînd cu generozitate sos peste nişte perişoare. Dar poţi să-i spui băiatului meu că avem o comandă la

domiciliu, aşa că să-şi mişte fundu-ncoace. E aproape gata.

— Am reţinut.

Reena traversă zona de pregătire, îndreptîndu-se spre ieşirea angajaţilor. Familia ei, inclusiv vreo doi veri, unchiul Larry, Gina, mama ei şi cei doi copii, erau răspîndiţi prin curtea îngustă din spate.

Faptul că toţi vorbeau în acelaşi timp n-o surprinse.

Pe iarba rară erau marcate cîteva X-uri cu un spray portocaliu.

Bineînţeles că tatăl ei arăta într-o direcţie, iar mama ei în alta, în vreme ce Bo părea prins la mijloc.

Reena ieşi din clădire şi se apropie de măsuţa unde Bella îşi sorbea apa minerală.

— Ce se întîmplă aici?

— A… murmură Bella cu un gest vag. Măsoară, marchează, se ceartă în legătură cu bucătăria asta de vară şi cu terasa după care mama se dă în vînt.

— Şi ce nu-ţi convine la ea?

— Nu vezi că şi-aşa au destul de lucru? Stau legaţi cu lanţuri de locul ăsta de treizeci de ani – ba chiar mai mult…

Reena se aşează, privindu-şi sora în ochi. *„Se întîmpla ceva”, îşi spuse ea. „Ceva… se întîmpla.”*

— Le e drag restaurantul ăsta, zise ea.

— Ştiu, Reena. Dar n-au să întinerească.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta e. Ar trebui să se bucure şi ei puţin de viaţă, măcar acum, la bătrîneţe, să-şi trăiască naibii clipă sau cum se zice, nu să-şi găsească tot mai mult de lucru.

— Îşi trăiesc clipă şi se bucură de bătrîneţe. Nu numai aici, lucrînd, văzînd în fiecare zi cum le este răsplătită munca, cu familia şi prietenii, ci şi călătorind.

— Şi dacă n-ar fi existat niciodată un *„Sirico's"*?

Bella se întoarse în scaun, vorbind mai încet, ca şi cum ar fi rostit o blasfemie.

— Dacă nu exista, dacă mama şi tata nu se cunoşteau atît de tineri şi nu aveau restaurantul ăsta de care să se lege, ea s-ar fi putut duce la şcoala de arte frumoase. Ar fi devenit o pictoriţă adevărată. Ar fi trăit fel de fel de situaţii, ar fi văzut multe lucruri. Şi ar fi făcut multe înainte de a se repezi să se mărite şi să aibă copii.

— Dă-mi voie să declar mai întîi ce se vede cu ochiul liber şi să spun că, dacă o făcea, acum tu n-ai mai fi fost aici. Şi-n al doilea rînd, că ar fi putut alege şcoala de arte frumoase. Ar fi putut să-l aleagă şi pe tata, şi şcoala de arte. În schimb, ea l-a ales numai pe el, locul ăsta şi viaţa asta.

După ce rosti aceste cuvinte, Reena îşi mută privirea, studiindu-şi mama, zveltă şi frumoasă, cu părul strîns la spate într-o coadă lucitoare, împungîndu-şi soţul cu degetul în piept şi rîzînd.

— Şi cînd mă uit la ea, Bella, nu văd o femeie cu regrete, o femeie care se întreabă: *„Ce-ar fi fost dacă…?”*

— De ce nu pot fi şi eu fericită aşa ca că, Reena? De ce nu pot fi fericită?.

— Nu ştiu. Şi-mi pare foarte rău că nu eşti.

— Ştiu că te-ai dus să vorbeşti cu Vince. A, nu face mutra asta de poliţistă cu mine! se răsti ea, nervoasă. S-a înfuriat. Dar era şi zguduit. Nu se aştepta ca sora mea mai mică să-l ia la rost. Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce. A fost doar un impuls. Nu m-am putut stăpîni. Mă temeam să nu te superi că am dat buzna.

— Nu m-am supărat. Chiar dacă nu se schimbă nimic, nu m-aş fi enervat că mi-ai ţinut partea. A rupt legătura cu actuala lui amantă – cel puţin aşa mi se pare. Poate c-o să dureze, poate că nu… Ridică din umeri, privind-o din nou pe Bianca. Eu n-o să fiu niciodată ca mamă, să formez o asemenea echipă cu un soţ care să adore totul la mine. N-o să am niciodată parte de aşa ceva.

— Ai nişte copii frumoşi, Bella.

— Într-adevăr, îi dădu ea dreptate, schiţînd un zîmbet. Am copii frumoşi. Şi cred că iar sînt însărcinată.

— Crezi…

Dar Bella scutură din cap repede, întrerupînd conversaţia, cînd unul dintre copiii ei se apropie în

fugă.

— Mamă! Putem să mîncăm nişte îngheţată? Doar cîte un cornet. Nana a zis să te-ntrebăm pe tine. Te rog, putem?

— Sigur. Sigur că puteţi, răspunse ea, mîngîindu-şi fiul pe obraz. Dar numai cîte un cornet fiecare… îi iubesc atît de mult, îi spuse Reenei după ce băiatul alergă să le dea şi celorlalţi vestea cea bună. Nu pol vorbi despre asta acum. Să nu spui nimic. Bella sări în picioare: Sophie! Ajută-mă să pregătesc cometele de îngheţată!

Intră în clădire, urmată de copiii mai mici care alergau după eră chiuind. Ultima era Sophie.

Bosumflată, observă Reena, dar ascultătoare. Şi încă destul de tînără ca să poftească în secret, şi ea, la un cornet de îngheţată.

— Nu văd de ce are nevoie de ajutorul meu… întotdeauna, numai pe mine mă cheamă…

— Ei, ce nu-ţi convine? o întrebă Reena. Dacă te-nfigi prima, cine-o să observe dacă-ţi pui două linguri de îngheţată în loc de una?

Buzele Sophiei tresăriră.

— Vrei şi tu?

— Acolo au gelato de lămîie. Ce părere ai? Întinse mîna şi o ciupi de obraz. Să fii bună cu mama ta. Şi nu da ochii peste cap cînd îţi vorbesc. Fă doar ce-ţi spun eu. Numai douăzeci şi patru de ore de bunătate. Cred că-i vor prinde bine.

Renna îi sărută obrazul pe care i-l ciupise şi porni spre mama ei. Bianca o cuprinse cu un braţ pe după talie.

— Ai venit tocmai la timp. Tatăl tău şi-a dat seama de cel mai evident lucru: că am avut dreptate.

Reena se uită, împreună cu mama ci, cum Bo, Gib, Larry şi alţi cîţiva se îndreptau spre colţul clădirii. Bo gesticula cu spray-ul de vopsea. Gib ridică din umeri, iar Bo începu să traseze pe iarbă o linie uşor şerpuitoare.

— Ce face? întrebă Reena.

— Trasează aleea pe care o voiam eu, pornind de la colţ. Oamenii vor putea veni de pe trotuarul din faţă drept la umbrarul meu. Poate nu vor să treacă prin restaurant, ca acum, dacă doresc să ocupe o masă în aer liber. Poate preferă să facă o mică plimbare, să audă muzica…

— Muzică?

— Am să instalez nişte boxe. După ce se construieşte umbrarul, vom avea muzică – şi felinare în lungul aleii. Şi nişte jardiniere mari cu flori.

Se plesni peste şolduri cu gestul unei femei satisfăcute care ştie cum să preia conducerea.

— Arbori ornamentali. Lămii. Şi în colţul din fund – un mic loc dejoacă pentru copii, ca să nu se plictisească. Şi…

— Mamă! Rîzînd, Reena îşi apăsă tîmplele cu

mîinile. Mi se învîrteşte capul.

— E un plan bun.

— Da, e un plan foarte bun. Unul măreţ.

— Îmi plac ideile măreţe, zîmbi Bianca, în timp ce Bo începea să gesticuleze, numărînd ceva pe degete, iar Gib îl privea încruntat. Şi Bo ăsta al tău îmi place. Azi ne-am distrat bine. Vărul Sal a rîs cu lacrimi – asta, da, distracţie! — Iar Bo mi-a cumpărat un liliac.

— Ţi-a… ţi-a cumpărat un arbust?

— Şi mi l-a şi plantat. Fie te măriţi cu el, fie-l adopt, pentru că n-am de gînd să-l las să scape.

Copiii ieşiră în goană cu cornetele de îngheţată. Gina şi mama ei se apropiară la rîndul lor, iar Bo întîlni privirea Reenei şi-i zîmbi larg.

Nu era momentul potrivit pentru a vorbi despre asasinate şi incendieri în serie.

Nu mai putea rămîne, deşi toate scuzele pentru a pleca acasă fură întîmpinate cu proteste.

— Nu vreau decît să le prezint părinţilor tăi cît pot de mult din planuri, îi spuse Bo, ca să se poată gîndi la ele pînă mîine, să fie siguri că asta vor. Dacă aşteptţi o jumătate de oră, vin şi eu cu tine.

— Ai maşina ta şi-i destul de mare şi solidă. Eu trebuie să mai citesc nişte dosare. N-am nevoie decît de-o oră de gîndire în linişte.

— Vrei să-ţi aduc ceva pentru cină?

— Ar fi excelent. Orice. Fă-mi o surpriză.

Xander o ajunse din urmă în timp ce explora, din

pură curiozitate, cărarea dintre liniile portocalii arcuite.

— Te conduc, se oferi el, trăgînd-o uşor de păr, cum făcea încă din copilărie.

În acelaşi spirit, Reena îi dădu un ghiont în coaste.

— Ce-ar fi să vin cu tine pînă acasă, continuă fratele ei, şi să mai stau un timp? Niciodată nu apucăm să…

— Nu. Mă duc să lucrez şi n-am nevoie ca fratele meu mai mic să stea de pîndă.

— Sînt mai înalt ca tine.

— Doar c-un deget.

— Ceea ce-nseamnă că pot fi fratele mai tînăr, dar nu fratele mai mic. Oricum… Catarina, individul ăla ar putea să vină la tine-acasă.

— Da, ar putea. Ştie unde locuiesc. Sînt pregătită pentru asta, Xand. Nu pot sta cu cineva care să mă păzească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Vreau să ai grijă.

Se întoarse spre el, punîndu-i mîinile pe umeri.

— Joey Pastorelli. Dacă nu mă înşel, vrea să se răzbune. Tu

— Cu aproape trei ani mai mic – l-ai atacat şi l-ai snopit în bătaie. Îţi dau cuvîntul meu că n-a uitat. Vreau să ai mare grijă

— Şi de tine, dar şi de soţia şi copilul tău. Pentru mine nu-ţi face griji, şi nu va trebui să-mi fac nici eu griji pentru tine. S-a făcut?

— Dacă nemernicul ăsta se-aproapie de An sau Dillon…

— Întocmai. În ochii ei se citea o înţelegere deplină. Exact aşa e. Stai cît mai aproape de ei deocamdată. Tu şi John aveţi grijă de Fran, de Bella şi de copii. De mama şi de tata. Eu am chemat cîteva patrule în plus, dar nimeni nu cunoaşte cartierul, nu-l simte la fel ca noi. Dacă ţi se pare ceva suspect, orice, sună-mă imediat. Îmi promiţi?

— Nici măcar nu e nevoie să mi-o ceri.

— Ce cald e… remarcă ea după un moment. O să fie o noapte fierbinte. Vară începe să-şi dea drumul.

Se urcă în maşină şi porni spre casă, dar cînd ajunse, rămase la volan, privind clădirea, strada, cartierul. Cunoştea mai multe persoane care locuiau în acelaşi şir de case, le cunoştea aproape de-o viaţă.

Cunoştea şi locul, ea însăşi alesese să stea acolo. Putea s-o ia în orice direcţie şi ar întîlni cel puţin cîte o jumătate de duzină de oameni care o ştiau după nume.

Dar acum nimeni nu mai era în siguranţă – nici ei, nici ea.

Adunîndu-şi dosarele, coborî şi încuie maşina. Studie zgîrieturile şi îndoiturile de pe caroserie care-i aminteau cu cît ar fi putut să fie mai gravă explozia camionetei lui Bo.

De cît timp ar fi avut nevoie ca să-i dea foc la maşină? Se întrebă. Două minute, trei? Putea s-o facă în timp ce ea dormea, în timp ce făcea un duş sau îşi pregătea ceva de mîncare…

Dar asta n-ar fi fost decît o împunsătură în coaste. Se aştepta ca acum să urce măcar cu un nivel.

În drum spre uşă, îi făcu cu mîna lui Mary Kate Leoni care-şi spăla treptele albe de marmură, la trei case mai încolo.

Gospodărie, îşi spuse ea. Viaţa mergea înainte, cu activităţi simple ca gospodăritul, servitul la masă, mîncatul cometelor de îngheţată.

Descuie uşa, puse dosarele deoparte şi scoase arma din teacă. Indiferent ce spusese, sau îşi spusese, despre puterea de a face faţă situaţiei, despre dorinţa de a avea o oră de linişte şi singurătate, era destul de nervoasă ca să inspecteze complet casa. Cu pistolul în mâna.

Mai satisfăcută, dacă nu şi mai calmă, coborî la parter să-şi ia dosarele şi ceva rece de băut. Sosise vremea să-şi folosească biroul pe care de-abia începuseră să-l amenajeze la etajul doi. Voia să facă lucrul la care se pricepea cel mai bine: să organizeze, să studieze şi să disece.

Mută computerul, apoi se întoarse spre panoul şi şevaletul pe care şi le adusese sus la scurt timp după ce se mutase. Alese din dosare fotografii, tăieturi din ziare, copii după rapoarte. Deschise şi

printă şi cîteva fişiere cu fotografii şi rapoarte din propriul computer.

După ce şi le aranjă pe toate, făcu un pas înapoi, privind avizierul în ansamblul său. Apoi se aşeză la tastatură şi notă succesiunea evenimentelor, începînd cu ziua aceea de august cînd avea unsprezece ani.

Dură mai mult decît oră pe care şi-o propusese, dar abia dacă observă trecerea timpului. Cînd telefonul sună, scoase o înjurătură; era atît de adîncită în ceea ce făcea, încît aproape că uitase despre ce era vorba. Ajunsese cu degetele la un centimetru de receptor cînd se opri şi privi afişajul. Lăsă telefonul să mai sune o dată pentru a se reculege. Deşi ştia că postul era pus sub urmărire, iar undeva un poliţist monitoriza echipamentele de înregistrare şi localizare, deschise şi ea casetofonul înainte de a răspunde.

— Bună, Joey.

— Salut, Reena. Ţi-a luat ceva timp.

— A, nu ştiu ce să zic… Cred c-am ghicit destul de repede dacă luăm în considerare faptul că nu m-am mai gîndit la tine de vreo douăzeci de ani.

— Şi acum te gîndeşti, nu?

— Sigur. Îmi amintesc ce jăvruţă erai pe vremea cînd stăteai în cartier. Se pare că de-atunci ai devenit ditamai javră.

— Mereu ai avut gură spurcată. Am să ţi-o folosesc destul de curînd.

— Da’ ce-i cu tine, Joey? Nu mai poţi agăţa nicio femeie? Continui şi-acum să dai cu ele de pământ şi să le violezi?

— Las’ c-ai să afli tu. Avem multe de pus la punct, noi doi. Te mai aşteaptă încă o surpriză. Totu-i pregătit.

— Ce-ar fi să dăm cărţile pe faţă, Joey? Ce s-o mai tot lungim? Zi-mi cînd şi unde şi trecem la treabă.

— Mereu m-ai crezut un prost, mereu m-ai crezut mai prejos ca tine şi ca familia ta de sfinţi care încă mai locuieşte în cartier, vînzînd pizze slinoase, nu?

— Ei, hai, Joey, la „*Sirico’s*” nu-i nimic slinos. Hai să ne-ntîlnim acolo, îţi fac cinste cu una mare.

— Păcat că tipul ăsta cu care ţi-o tragi acum nu era-n maşina aia, cînd a sărit în aer.

Respiră mai accelerat, rostind cuvintele pufnind şi gîfîind, îl irită, îşi dădu Reena seama. Ca şi cum ar fi întărîtat o cobră cu un băţ.

— Poate data viitoare. Sau poate o să aibă un accident acasă, în pat. Se mai întîmpla, nu? Mirosea a porc la frigare. Ăla, primu’. Îl mai ţii minte, Reena? Şi mirosu’ tău l-am simţit pe cearşafu’ unde-ai ejaculat cînd l-am folosit ca să-i dau foc.

— Canalie… scrîşni Reena, îndoindu-se de mijloc din cauza junghiului din abdomen. Canalie neruşinată…

Joey rîse, iar glasul lui coborî pînă la şoaptă.

— Cineva o să ardă diseară…

Bo avu nevoie de aproape două ore ca să poată pleca de la *„Sirico's*". Avea să fie o muncă interesantă. În plus, primise încă vreo şase oferte de reparaţii şi reamenajări de la oameni care trecuseră pe-acolo în timp ce el măsura curtea. Dăduse o mulţime de cărţi de vizită înainte să primească puiul cu parmezan la pachet. Dacă măcar o treime dintre ele se finalizau, trebuia să se gîndească serios la angajarea unui lucrător cu normă întreagă.

Un mare pas, hotărî el. Un pas uriaş, gigantic, de la ajutoarele pe care le angaja cu ziua, sau de la solicitarea lui Brad, cînd munca era prea grea pentru un singur om sau cînd intra în criză de timp. Venea vremea să angajeze un lucrător. Avea să-i plătească un salariu regulat cuiva – cuiva care urma să depindă de el pentru salariul acela. În fiecare săptămînă. Categoric, trebuia să se gîndească la asta.

Trecu o mînă peste capota maşinii, dîndu-i ocol. Un vehicul bun, recunoscu el, şi-l obţinuse la un preţ mai avantajos decît s-ar fi putut aştepta. Bianca aproape că îl furase. Şi totuşi, fir-ar să fie, îi va lipsi bătrînul lui cal…

Îşi scotea cheile, aruncînd cîte-o privire în susul şi-n josul străzii, cînd auzi un şuierat scurt, ca un semnal. Îl văzu pe omul care stătea cu degetele

mari agăţate în buzunarele din faţă. Şapcă de baseball, blugi, ochelari de soare, rînjet dinţos. Părea destul de familiar pentru ca Bo să ridice mîna, cu cheile în ea.

Apoi îl recunoscu. Tipul de la florărie care cumpăra trandafiri de la supermarket ca să nu mai doarmă în coteţul cîinelui.

— Salut! strigă el, deschizînd portiera camionetei. Cum e?

Cu acelaşi rînjet, omul porni spre o maşină şi se aşează la volan. Deschise geamul, se aplecă afară şi întinse degetul arătător, mimînd că trage cu pistolul. Bo îl auzi spunînd din mersul maşinii:

— Bang!

— Ciudat!

Clătinînd din cap, puse pe scaun punga cu mîncare şi se instală la volan. Privi în lungul străzii, se uită şi înapoi, după care demară întorcînd rapid maşina şi porni spre casa Reenei.

Intră, strigînd-o ca să-i dea de ştire că se întorsese, apoi duse punga în bucătărie. Simţind şi alt miros decît cel al puiului, îşi spuse că cel mai bine ar fi să facă un duş. Hotărî să dea o fugă pînă acasă, să se spele şi să se întoarcă cu schiţele şi desenele pe care le pregătise pentru Reena. Răsfoindu-le, vor avea amîndoi minţile ocupate cu treburi mai serioase în următoarele cîteva ore.

Ieşi din bucătărie şi urcă scara, strigînd din nou:

— Auzi, am vînat şi am cules. Mă duc pînă

alături să fac un duş… şi am impresia că vorbesc singur, conchise el, cînd văzu că Reena nu era în dormitor.

Auzi o uşă deschizîndu-se deasupra, aşa că urcă la etajul doi.

— Ştii ce, Reena, mă întreb de ce oamenii ca tine şi ca mine îşi cumpără case de-astea în care trebuie să urci… Ei, da' ce s-a-ntîmplat?

Reena stătea lîngă uşa băii de serviciu, palidă la faţă.

— Trebuie să stai jos, zise Bo.

Deşi o văzu clătinînd din cap, îi luă braţul, sprijinind-o, ca s-o conducă înapoi în birou.

— A sunat din nou?

Reena dădu din cap afirmativ.

— Am nevoie de cîteva momente…

— Am să-ţi aduc un pahar cu apă.

— Nu, am băut… N-am nevoie… Mda, a sunat din nou şi a reuşit să mă scoată din minţi. Eram stăpînă pe situaţie, aveam mingea la picior, după care mi-a făcut o fentă şi am pierdut-o.

Abia putuse vorbi cu O'Donnell înainte de a i se face rău. Îngrozitor de rău.

— Te-am văzut cînd ai venit…

Tocmai scosese capul pe fereastră, încercînd să ia aer.

— Ce ţi-a spus?

Ca să nu repete, Reena arătă spre casetofon.

— Pune banda. E mai bine să auzi cu urechile

tale.

În timp ce Bo asculta, Reena se duse la fereastră şi o deschise, cu toate că atmosfera de afară era încinsă şi apăsătoare.

— Nu-i tocmai ce ţi-ai fi dorit, comentă ea, rămînînd cu spatele la el.

— Da, aşa se pare.

— Nimeni n-o să aibă o părere proastă despre tine dacă preferi să te retragi din toată povestea asta, Bo. O să te lovească dacă poate. Te-a lovit deja.

— Adică ţi-ar fi mai uşor dacă aş pleca pentru vreo două săptămîni. Eventual să vizitez nişte parcuri naţionale sau să fac scufundări în Jamaica.

— Da.

— O fată catolică bună ca tine ar trebui să se spovedească după o minciună gogonată ca asta.

— Nu e o minciună.

— Atunci ai nişte pretenţii de-a dreptul jalnice de la bărbaţi.

— N-are nicio legătură cu pretenţiile, replică ea, închizînd fereastra cu un gest nervos. Nu vreau să ţi se întîmple nimic. Mi-e frică.

— Şi mie.

Întorcîndu-se, Reena îl privi drept în ochi.

— Vreau să mă mărit cu tine.

Gura lui se închise şi se deschise de două ori înainte de a putea vorbi.

— I-auzi… Măi să fie… Ce chestie… Zboară cam

multe prin camera asta. Am să stau jos pînă nu mă loveşte ceva-n cap.

— Ce crezi, Goodnight? Sînt o fată catolică bună în străfundul meu. Uită-te la familia mea. Uită-te la mine. Ce crezi c-aş vrea cînd în sfîrşit am găsit pe cineva pe care să-l iubesc şi să-l respect şi lîngă care mă simt bine?

— Nu ştiu. Nu ştiu… întreaga… *„instituţie”*, să-i zicem, nu-i ceva care să…

— Pentru mine e ceva sfînt. Căsnicia e sacră, iar tu eşti singurul bărbat cu care mi-am dorit vreodată să depun jurămintele.

— Eu… Eu ş-ş-ş… Rahat, uite că mă şi bîlbîi acum… Cred că mi-a căzut totuşi ceva-n cap.

— Nu-mi păsa dacă nu mă măritam, fiindcă nu era nici-unul cu care să vreau să mă mărit şi să am copii. Tu ai schimbat asta, iar acum trebuie să suporţi consecinţele.

— Şi-ncerci să mă sperii ca să mă duc să vizitez parcurile alea naţionale?

Reena se apropie, se aplecă, îi luă faţa în palme şi-l sărută apăsat pe gură.

— Te iubesc.

— Mamă, Doamne. Mamă, Doamne, Dumnezeule.

— Zi: „*Reena, şi eu te iubesc*”. Dacă asta simţi.

— Cum să n-o simt? Sigur că te iubesc.

Îl privi în ochi şi faptul că în adîncurile lor se zărea un licăr de teamă o făcu să zîmbească.

— Doar că… Niciodată nu mi-am completat în minte partea asta a planului. Ştii, mai e şi partea aia cu *ne-simţim-aşa-de- bine-împreună* – în ciuda fricii şi a haosului… Şi pe urmă, mai e şi partea cu *poate-ar-trebui-să-ne-mutăm-în-aceeaşi-casă*… Şi după un timp, vine partea cu *şi-de-acum-încolo-ce-ar-trebui- să-facem*?

— Cu mine, chestiile astea nu ţin. Am treizeci şi unu de ani. Îmi doresc copii – copiii tăi. Vreau să făuresc o viaţă – viaţa noastră. Mi-ai spus odată că ai ştiut, fiindcă muzica se oprise. Eu îţi spun acum că ştiu, fiindcă muzica a început. Nu te grăbi… îl sărată din nou. Gîndeşte-te bine. Pe moment se întîmpla destule.

— Se întîmpla cam multe.

— Tot m-aş mărita cu tine, chiar dacă ai pleca pentru un timp undeva ca să scapi de toate astea.

— Nu mă duc nicăieri. Şi nici nu ştiu cum ai putea să te… Nu reuşea să articuleze cuvîntul *„căsătoreşti”* … Cum ai putea să fii împreună cu cineva care te părăseşte ca să-şi scape pielea.

— Pielea ta e destul de importantă pentru mine. Reena expiră scurt şi continuă: Ei bine, tot acest *„ocol”* m-a făcut să mă mai liniştesc puţin. Deci, uite cum stăm: o să-l prindem, poate nu la timp ca să împiedicăm ceea ce-a pregătit pentru la noapte sau pentru mîine. Dar o să-l prindem.

— E foarte bine că ai încredere în forţele proprii.

— Am încredere că binele învinge răul, mai ales

dacă-şi dă toată silinţa. La fel cum cred şi în sfînta taină a căsătoriei, şi în poezia jocului de baseball. Pentru mine, astea sînt nişte constante, Bo. De nezdruncinat.

Făcu o pauză, simţindu-se mai sigură pe sine.

— Mă cunoaşte mai bine decît îl cunosc eu pe el, ăsta-i avantajul lui. A avut la dispoziţie ani de zile în care să mă studieze, să-mi exploreze slăbiciunile… Dar învăţ şi eu. Vreau să ştiu de ce acum, de ce consideră că poate sau trebuie să-mi arate cine e, ce-a făcut. Pe tot litoralul estic umblă poliţia să-l prindă. Ar fi putut să mă elimine, sau măcar să încerce s-o facă, fară ca nimeni să ştie cine sau de ce a făcut-o.

— Pentru că atunci n-ar mai fi fost atît de important? El n-ar mai fi fost un om atît de important?

— Da, contează şi asta. Ăsta-i big bang-ul, momentul pentru care s-a pregătit timp de douăzeci de ani. Dumnezeule, ce om poate fi obsedat de o femeie vreme de douăzeci de ani? Nu pot să înţeleg…

— Eu pot.

Cînd Reena se întoarse spre el, Bo rămase pe loc.

— Nu e acelaşi lucru, dar ştiu cum e să ţi se vîre cineva-n suflet, sfidînd orice raţiune, şi să nu mai iasă de-acolo. Pentru mine a fost ca o vrajă. Pentru el e o boală. Sau, într-un fel, pentru fiecare

dintre noi a fost o fantezie. Doar că s-a dezvoltat în direcţii diferite.

Reena rămase pe gînduri, studiind panoul.

— Fantezia lui îşi are rădăcinile în copilărie. În copilăria lui şi a mea. Violul nu înseamnă sexualitate, ci violenţă, înseamnă putere şi control. Faptul că m-a însemnat, că s-a concentrat asupra mea, încercînd să mă violeze, nu se referea atît la mine ca persoană şi la cea care eram: cea mai mică fiică

— Probabil răsfăţată – a familiei Hale.

Porni în jurul avizierului ca pentru a-l observa din unghiuri diferite.

— Sfînta familie, aşa ne numea. Eram fericiţi, respectaţi, înconjuraţi de prieteni. Familia lui era violentă, izolată, iar el nu avea fraţi. În cartier mai existau şi alte familii asemănătoare cu a noastră, dar noi eram cei mai vizibili datorită restaurantului. Toată lumea ne cunoştea. Pe ei nimeni nu-i cunoştea cu adevărat. Iar eu aveam vîrsta cea mai apropiată de a lui. Tatăl lui îşi brutaliza soţia – iar el a învăţat la rîndul lui să fie brutal faţă de femei. Dar tentativa de a-şi manifesta puterea asupra mea, de a fi violent cu mine n-a fost numai zădărnicită de fratele meu mai mic, ci a şi avut nişte consecinţe care lui i-au afectat tot restul vieţii. Din vina mea, după cum vede el lucrurile.

Ocoli încă o dată panoul.

— Însă nici toate astea nu-mi spun de ce tocmai acum şi ce-o să urmeze. E un sociopat. N-are conştiinţă, n-are remuşcări, însă mai e şi egocentrist. Cînd ceva îl deranjează, nu se mulţumeşte doar să riposteze, ci arde. Iar acum, ceva l-a activat. Ceva a declanşat toate astea. Ceva l-a determinat să se întoarcă aici şi să mă lase să aflu cine e.

Bo n-o mai asculta. Se ridicase în picioare şi se apropiase de panou, iar ultimele ei cuvinte nu făcuseră decît să-i zumzăie prin cap fără niciun sens.

— Ăsta-i el? Ăsta-i Pastorelli?

— Juniorul, mda.

— L-am văzut. De două ori. L-am văzut de două ori. Prima dată la fel de-aproape cum stai tu acum.

— Cînd? se răsti Reena. Unde?

— Prima dată, în sîmbăta dinaintea cinei în familie. Intrasem în băcănia de lîngă casa unei cliente ca să aleg flori pentru mama ta. A venit chiar lîngă mine. Fir-aş al naibii, ce prost am fost!

— Nu, stai…! Spune-mi doar ce s-a întîmplat. Ţi-a vorbit?

— Mda…

Bo îşi deschise pumnii şi, făcînd un mic efort de memorie, îi povesti toată întîmplarea.

— Nenorocitul a cumpărat trandafiri roşii, încheie el.

— Te-a urmărit. Şi-a folosit timpul ca să

supravegheze terenul. Casa clientei, magazinul… S-a excitat vorbind cu tine. Asta-l face să se simtă superior, puternic… Am nevoie de o tablă neagră aici. De ce naiba nu m-am gîndit să-mi cumpăr o tablă?

Reena scoase o hartă şi o prinse pe dosul panoului de plută.

— Arată-mi unde e casa clientei şi unde-i magazinul.

Înhăţă cîteva bolduri cu gămălii colorate şi înfipse două roşii în locurile indicate de el.

— Bun. Şi acum lasă-mă să marchez şi celelalte locuri unde ştiu că a mai fost văzut…

Înfipse în hartă încă un ac cu gămălie roşie, pe strada lui Tony Borelli.

— A doua oară unde l-ai văzut?

— Acum vreo douăzeci de minute, răspune Bo. Vizavi de

„Sirico's", pe diagonală.

Reena fu cît pe ce să scape cutia cu bolduri.

— Se ducea într-acolo?

— Nu, Bo îi puse mîna pe umăr, tocmai pleca la volanul unei maşini. Aşteptase pe cealaltă parte a străzii, la cîteva case distanţă. Cînd a văzut că l-am zărit şi că l-am recunoscut, s-a urcat în maşină.

— Marca, modelul?

— Ăă… Fu nevoit să închidă ochii, străduindu-se să-şi amintească. Toyota. Una cu dublă tracţiune, cred… Albastru- închis, poate neagră… Ştiu că-mi

fac de rîs bărbăţia, dar nu cunosc toate mărcile şi tipurile de maşini. Pe-asta o ştiam fiindcă am avut cîndva relaţii cu o fată care avea una la fel. Oricum, i-am făcut cu mîna, ca atunci cînd zăreşti pe cineva cunoscut. El a trecut cu maşina pe-alături şi mi-a făcut aşa pe geam, încheie el, imitînd gestul cu pistolul. „Bang", a zis, şi-a mers mai departe.

— Ticălos neobrăzat!

Reenei i se uscase gîtul şi o ardea la gîndul că ar fi putut să fie un pistol adevărat.

— Probabil stătuse acolo, în faţa fostei lor case, privind prăvălia. A spus că pentru la noapte mi-a mai pregătit o surpriză, înseamnă că-i prost făcut grămadă dacă-şi închipuie c-am să-i las cea mai mică şansă să atace „*Sirico's*".

Înfipse încă un bold în hartă.

— Am de dat cîteva telefoane, zise ea.

28

Doi poliţişti fuseseră postaţi la *„Sirico's"* aşa încît să poată supraveghea restaurantul şi apartamentul de deasupra. Alţi doi beneficiau de ospitalitatea părinţilor ei, iar alţii păzeau casa lui Fran. În ciuda faptului că Vince obiectase, insistînd că locuinţa lui era protejată cu ajutorul celor mai modeme sisteme de securitate, Reena

trimisese nişte oameni să patruleze şi prin curtea lor.

— Ar putea încerca să atace în oricare din locurile astea. Sau în niciunul.

Reena îşi întrerupse plimbarea prin living şi se opri ca să privească harta.

— În noaptea asta o s-aprindă undeva un chibrit.

Bo îi adusese panoul jos la cererea ei.

Telefonul ei mobil sună în buzunar. Şi-l scoase cu un gest smucit.

— Hale… Stai aşa. Luă un caiet. Zi acum, ceru ea, începînd să noteze. Mda… da… OK. Trebuie să trimitem o unitate la BWI, s-o verifice şi-acolo pe-aia pe termen lung. Era locul cel mai logic ca să scape de una şi să ia alta… Bine. Mulţam.

Vîrî telefonul la loc în buzunar şi, revenind la hartă, însemnă aeroportul cu un ac cu gămălie galbenă.

— O familie s-a întors dintr-o vacanţă lungă în Europa. S-au dus toţi la parcarea pe termen lung şi au descoperit că jeepul lor Cherokee dispăruse. O să dureze ceva vreme ca să-i dea de urmă tocmai în Maryland. Pe urmă o duci la BWI – eventual la Dulles, poate la Naţional, dar cel mai probabil la BWI, iei alta, faci transferul şi te duci. Îţi plac SUV-urile. Sînt foarte spaţioase, ai loc să-ţi pui jucăriile.

— Eu mă duc alături să-mi fac duşul, azi a fost mare zăpuşeală afară, zise Bo.

Distrasă, Reena îl privi încruntată.

— Ce spui…?

— Am zis că trebuie să mă duc să mă spăl.

— Şi e vreo problemă să te speli aici? Tu nu te uiţi la filme? Banditul năvăleşte-n casă aproape-ntotdeauna atunci cînd eşti sub duş. N-ai văzut ce-a păţit Janet Leight în Psycho?

— Janet Leigh e femeie.

— N-are importanţă. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai face duşul ăla aici. Ai şi o cămaşă curată în uscătorie.

— Serios?

— Eu ţi-am lăsat-o acolo. Fusese la spălat. Aşa că fă-mi o favoare, da?

— Sigur.

Puse palmele pe umerii ei şi pricepu ce se înţelegea cînd spui despre cineva că e încordat ca un arc.

— Are rost să-ţi spun să te relaxezi?

— Nu.

— Atunci mă duc să mă spăl. Şi, ascultă, dacă dă buzna vreun tip deghizat în hainele maică-sii şi c-un cuţit în mână, ţine-l de vorbă pînă-mi iau pantalonii pe mine.

— Ne-am înţeles.

Rămasă singură, Reena se duse la bucătărie să mai scoată o sticlă de apă din frigider spre a contracara cofeină. Văzu punga cu mîncare pe care Bo o pusese pe bufet. Nu, nu putea să se

relaxeze, îşi spuse ea, dar putea fi recunoscătoare.

Recunoscătoare că avea un om care se potrivea atît de bine în viaţa ei.

Categoric se va mărita cu el, îşi zise în timp ce scotea casoletele de plastic. Era posibil ca Bo să se zbată în cîrlig o vreme – avea tot dreptul dar îl va domoli ea.

O umflă rîsul cînd îşi amintea cum îşi cumpărase pantofi roşii de la mall, iar Gina îi spusese că vrea să se mărite cu Steve, care habar n-avea de asta.

Abia acum o înţelegea.

Puse puiul în cuptor, la încălzit. O masă bună avea s-o ajute să-şi folosească energia mai productiv decît enervările.

Reveni în living cu o sticlă de apă şi începu să studieze harta.

— Unde eşti, Joey? întrebă ea cu voce tare. Acum unde mai eşti?

Ei se uită acolo, tu lucrezi aici. Nu numai alegerea momentului contează, ci şi planificarea.

Am zguduit-o zdravăn, ba bine că nu. Crede c-am să mă iau de mămica şi tăticu'.

Încă nu.

E frumos aici, la Fells Point. Şi mai frumos o să fie cînd va-ncepe să ardă.

Ce tîmpiţi sînt gaborii. Le-o dovedise de atîtea ori. Poate că- i puseseră şi ei piedică de vreo cîteva ori, da' pe-atunci era mai tînăr. Şi-n plus, se învăţase minte. La pâmaie avusese timp destul să

învețe. Avusese timp să planifice şi să-şi imagineze, să citească şi să studieze. Acolo-şi pusese la punct şi talentul la computere. În ziua de azi, nimic nu-i mai util că priceperea de a folosi computerele. Hacking, căutare, telefoane puse sub urmărire…

Sau să afli unde locuieşte o anumită văduvă de sticlete.

Păcat că ălălalt s-a mutat în Florida. O să se ocupe şi de el curînd, da' ar fi fost frumos să-i lichideze pe amîndoi nemernicii care l-au săltat pe taică-său. Care l-au scos de la el din casă şi l-au umilit.

Pe amîndoi i-au umilit.

Nu conta că celălalt nemernic de copoi o-ncasaise deja. Era bună şi văduva lui.

Coborî din maşină, tot un Cherokee, la distanţă de un cvartal, spre sud, şi porni cu pas vioi pe trotuar, asemeni cuiva care are o treabă urgentă de rezolvat. Era în blugi, dar îşi luase o cămaşă albastră cu nasturi căreia-i suflecase mînecile. Purta pantofi Nike şi o şapcă neagră de jucător de cîmp de la O. Luase cu el un mic rucsac şi o cutie albă şi lucioasă de la florărie.

Locuia singură, doamna Thomas sclifosită Umberio. Deb, pentru prietene. Fiică-sa stătea la Seattle, aşa că era plecată din zonă la ora meciului. Iar fi-su trăia în Rockville. Dac-ar fi stat mai aproape de Baltimore, l-ar fi pîrlit pe el în

locul văduvei.

Ştia că Deb avea cincizeci şi şase de ani, preda matematică la liceu, circula cu o Honda Civic 1997, se ducea la o sală de gimnastică de trei ori pe săptămînă după şcoală şi de cele mai multe ori îşi trăgea draperiile ferestrei de la dormitor seara la ora zece.

Probabil ca să se masturbeze, îşi spuse el, intrînd agale în bloc. Preferă să urce pînă la etajul doi pe scări, nu cu liftul.

Pe fiecare palier erau cîte patru apartamente. Făcuse deja recunoaşterea. Nu prea avea motive de îngrijorare, iar babalîcii de vizavi se duceau să ia cina în oraş în fiecare miercuri seară.

Merită să-ţi faci lecţiile, nu, dom' profesor? îşi spuse el şi bătu vesel la uşa lui Deborah Umberio.

Femeia deschise, lăsînd lanţul de siguranţă la locul lui.

Astfel încît nu i se vedea decît o porţiune din faţă. Păr şaten, trăsături ascuţite, ochi atenţi.

— Deborah Umberio?

— Eu sînt.

— Am nişte flori pentru dumneavoastră.

— Flori? Obrajii i se îmbujorară. Femeile erau atît de previzibile! Cine-mi trimite mie flori?

— Ăă… întoarse cutia, ca pentru a citi o etichetă. Sharon Memasters. Din Seattle…?

— Asta-i fiica mea. Ei, ce surpriză! Staţi o clipă.

Închise uşa, trase lanţul, apoi o deschise din

nou.

— Ce surpriză plăcută! repetă ea, întinzînd mîinile spre cutie.

Îi trînti un pumn direct în faţă. Cînd femeia căzu pe spate, el se strecură înăuntru, închise uşa, o încuie şi puse lanţul la loc.

— E o surpriză foarte frumoasă, nu-i aşa?

Avea multe de făcut. O tîrî în dormitor, o dezbrăcă, o legă şi-i puse căluşul. Era leşinată, dar îi mai dădu un pumn ca să mai rămînă un timp aşa.

Perdelele de la dormitor fuseseră trase puţin mai devreme astă-seară, deşi nu credea că observă cineva sau îi va păsa cuiva.

Lăsă televizorul deschis. Era pus pe Discovery Channel – ei, nu mă-nnebuni! — În timp ce ea lucrase ceva în bucătărie. Părea că începuse să-şi facă o salată. Prea leneşă ca să gătească, îşi spuse el în timp ce scotocea prin frigider.

Găsi o sticlă de vin alb. O poşircă ieftină, dar uneori trebuie să te mulţumeşti cu ce se găseşte.

Învăţase să savureze vinuri mai fine cînd lucra pentru familia Carbionelli. Multe lucruri folositoare învăţase, cît timp lucrase pentru Carbionelli.

Bău vinul şi mînca ouăle răscoapte pe care femeia le pregătise pentru salată. Deşi avea mănuşi chirurgicale în rucsac, nu-l mai preocupa problema amprentelor. Trecuse de mult de partea

asta a jocului. Cotrobăi prin dulapuri şi prin congelator. Găsi cîteva cine congelate. Prima lui reacţie fu una de dezgust, dar ilustraţia de pe cutia cu şniţel şi cartofi prăjiţi nu arăta deloc rău. O introduse în cuptor şi turnă nişte sos italienesc peste salată.

În timp ce aştepta, se plimbă cu telecomanda pe mai multe canale. Nu putea curva aia proastă să plătească un abonament de cablu mai pretenţios? Lăsă sonorul încet pentru cazul că vreo vecină băgăreaţă ar putea veni la uşă şi alese Jeopa. Rd. Yl.

Cînd Jeopardy! Se termină, începu Wheel of Fortune, iar el începu să mănînce şniţelul cu cartofi.

Avea multe de făcut, dar şi timp destul. Auzi geamătul înfundat din dormitor.

Ignorîndu-l, bău puţin vin şi privi la Wheel…

— Cumpără-ţi o vocală, boule.

Brusc, în minte îi apăru imaginea tatălui său, răsturnat în şezlongul din living, unde bea o bere şi-i spunea unui necunoscut din game-show *„cumpără-ţi o vocală, boule”.*

Amintirea îl ridică în picioare, străbătut de un nou val de furie, orbitoare.

Îi venea să spargă ecranul televizorului cu pumnul, să dea cu picioru-n el. Fu cît pe ce s-o facă în timp ce creierul lui urlă ca turbat.

Cumpără-ţi o vocală, boule, spusese tatăl lui – şi

uneori, numai uneori, îi adresase fiului său cîte un zîmbet larg.

— Cînd ai să te duci şi tu la concurs, Joey? Cin' te duci şi tu s-aduci un ban în casă? În juma' de cap doar ai mai mulţi creieri decît toţi labagiii ăştia la un loc.

Murmură cu glas tare cuvintele, amintindu-şi-le, în timp ce se plimba prin micul living.

Se descurcaseră bine, îşi spuse el. Ieşiseră din impas şi o duseseră destul de bine. Mai aveau nevoie doar de puţin timp. De ce nu le lăsase nimeni timpul necesar?

Fiindcă boarfa aia mică fugise orăcăind la ta-su şi stricase totul.

O clipă se cutremură din tot trupul. Furia şi durerea îl străbăteau, făcîndu-l să vibreze, pînă cînd reuşi să se controleze din nou.

Luă vinul şi trase o duşcă prelungă.

— În regulă. E timpul să ne-apucăm de treabă.

Un om care-şi iubeşte munca e un prinţ printre oameni, reflectă Joey, aprinzînd luminile în dormitorul întunecat. Îi zîmbi femeii din pat, ai cărei ochi clipiră, apoi se dilatară îngroziţi.

Amicul lui, Nick, tot dădea din gură că să n-o ia niciodată ca pe ceva personal, că să ţină minte că nu erau decît treburi de rezolvat, da' el nu-nghiţise niciodată gogoşile astea. Întotdeauna o lua la nivel personal. Altfel ce rost ar mai avea?

Porni agale spre pat, urmărit de privirea femeii.

— Salut, Deb. Cum o duci? Voiam doar să-ţi zic că pentru o femeie care bate la şaizeci, n-arăţi deloc rău. Aşa o să fie şi mai mişto pentru mine.

Femeia tremura, cu tot trupul zguduit de fiori ca nişte mici şocuri electrice. Braţele şi picioarele i se încordau, zbătîndu-se în sfoară de rufe cu care o legase. Joey se simţi tentat să-i smulgă banda de pe gură şi să-i scoată căluşul doar pentru a auzi ţişnind primul zbieret.

Dar n-ar fi avut niciun rost să deranjeze vecinii.

— Ei, ce-ar fi să-ncepem?

Duse mîinile la nasturele blugilor, privind-o cum scutura din cap înnebunită, cu ochii plini de lacrimi.

Dumnezeule, cît îi plăcea partea asta.

— O, stai, am uitat de bunele maniere…? Dă-mi voie să mă prezint. Joseph Francis Pastorelli junior. Poţi să-mi spui Joey. Idiotu' de bărbat-tu l-a scos pe taică-miu din casă, i-a pus cătuşele şi l-a săltat în dubă de faţă cu toţi vecinii. L-a băgat la pâmaie pe cinci ani.

Îşi descheie blugii. Zvîrcolelile femeii făceau ca laţurile de sfoară să-i roadă încheieturile pînă-n carne. Imediat avea să dea şi sîngele, ceea ce era întotdeauna satisfăcător.

— Sînt douăzeci de ani de-atunci. Unii ar zice că-i cam mult ca să ţii ranchiună atîta vreme, da' ştii ceva, Deb, sînt nişte căcănari. Cu cît porţi pică mai mult, cu-atât te simţi mai mişto cînd îi faci pe

bulangii să plătească.

Îşi descheie fermoarul, eliberîndu-se, şi începu să se mîngîie. Sunetele pe care le scotea acum femeia se auzeau ca nişte ţipete mărunte, subţiri şi ascuţite, abia răzbătînd prin căluş şi banda adezivă.

— Idiotu' cu care te-ai măritat tre' să poarte şi el o parte din vină pentru treaba asta. Dacă tot a crăpat – a, condoleanţe, apropo – ai să capeţi tu ce-i pregătisem lui.

Se aşează pe marginea patului, făcîndu-i piciorul să zvîcnească în clipa în care i-l bătu cu palma. Îşi scoase pantofii.

— Am să te violez, Deb. Da' pe-asta ai înţeles-o deja. Am să te violez aşa încît să te doară.

Îşi trase în jos blugii.

— Asta-mi place cel mai mult, şi aicea eu-s şefii'.

Deb se zvîrcolea, plîngea şi sîngera. Îi privi faţa cît putu de mult, cu toate vînătăile pe care i le făcuse. În locul ei vedea faţa Reenei. Întotdeauna o vedea pe a ei.

Juisă puternic, cu zbieretul acela slab, metalic în urechi.

Nu mai făcea decît să scîncească miorlăit cînd se dădu jos de pe ea. Intră în baie, unde-şi goli vezica, apoi se spălă. Nu-i plăcea mirosul de sex, duhoarea de tîrfa cu care femeile pîngăreau bărbaţii.

Ieşi, mai bău puţin vin, se plimbă pe canale, găsi

meciul şi privi o repriză ronţăind dintr-un Wheat Thins.

Ce mai jucători. N-ar fi găsit mingea nici dacă le-o trăgeai în cur.

Cînd reveni în dormitor, femeia se zbătea în legături fară vlagă.

— OK, Deb, m-am mai refăcut. E timpu' pentru runda a doua.

De astă dată o sodomiză.

Cînd termină, ochii ei erau sticloşi şi tulburi. Nu se mai zvîrcolea, ci zăcea inertă. Probabil c-ar fi putut s-o învioreze pentru încă o tură, dar avea şi el un program de respectat, nu?

Făcu un duş, fredonînd şi folosindu-i gelul de corp cu parfum de lămîie. După ce se îmbrăcă, alinie obiectele din bucătărie pe care le putea folosi: detergent lichid, cîrpe, lumînări, hîrtie cerată. Nu mai era nevoie să lase impresia unui accident, dar n-avea rost să fie şleampăt. Se cade ca orice om să fie mîndru de munca lui.

Scoase mănuşile chirurgicale din rucsac. În timp ce îmbiba cîrpele, sună telefonul. Făcu o pauză, în aşteptare, ascultînd vocea feminină veselă care se auzi după ce intră în funcţiune robotul.

— Bună, mamă. Eu sînt, voiam să văd ce mai faci. Cred c-ai ieşit la vreo întîlnire.

Urmă un chicotit argintiu.

— Să mă suni dacă n-ajungi acasă prea tîrziu. Dacă nu, vorbim mîine. Te iubesc. Pa.

— Ce drăguţ, scînci Joey, continuînd să lucreze. Hm, mă-ta are o şustă foarte fierbinte astă-seară.

Desprinse o parte din linoleum pentru a expune podelele, după care, cu ajutorul şurubelniţei electrice din rucsac, scoase cîteva uşiţe de la dulapuri ca să formeze pîlnii pentru flăcări.

Întredeschise fereastra spre a asigura ventilaţia, apoi începu să-şi întindă trailerele de cîrpe şi ghemotoace de hîrtie cerată mototolite.

Mulţumit, duse lumînările şi cîrpele în dormitor.

Femeia nu mai era decît pe jumătate conştientă, dar Joey observă că, atîta cît mai rămăsese din ea, intră în alertă, spaima ivindu-i-se în ochi.

— Regret, Deb, dar efectiv nu mai avem timp pentru încă o rundă, aşa c-o să trecem direct la finalul apoteotic. Idiotu' ăla de bărbat-tu îşi aducea vreodată de lucru acasă? o întrebă el scoţînd un cuţit.

Deb parcă înnebuni – deci tot mai avea ceva viaţă-n ea, baba – cînd Joey învîrti cuţitul în lumină.

— Stăteaţi vreodată de vorbă despre felul cum îşi petrecea zilele la muncă? Ţi-a adus vreodată poze, ca să vezi cum arată oamenii care ard de vii în pat?

Repezi cuţitul în jos, cu furie, la un deget de şoldul ei. Bazinul femeii ţîşni în sus cînd începu să se zvîrcolească demenţial, fornăind pe nas, cu ochii atît de bulbucaţi încît Joey se întreba cum de

nu-i săreau din cap ca două măsline.

Sfîşie salteaua şi scoase umplutură. După ce puse cuţitul la loc, luă din rucsac un container.

— Am folosit dincolo cîte ceva din ce-am găsit pe la tine prin bucătărie. Sper să nu te superi. Pentru aici, însă, mi le-am adus pe ale mele. Puţin alcool metilic. Face adevărate minuni.

Îmbibă în alcool umplutura împrăştiată, zdrenţele, cearşafurile pe care femeia îngrozită le murdărise, pentru a le folosi împreună cu cîrpele şi restul hîrtiei cerate ca trailere pînă la perdele.

Puse lampa pe podea şi începu să fluiere printre dinţi în timp ce demonta noptieră.

— Exact ca atunci cînd facem un foc de tabără, comentă el, aranjînd mici piramide de lemn deasupra trailerelor. Vezi tu, alcoolul metilic are un punct de aprindere sub o sută de grade. Uleiul de brad pe care l-am folosit la bucătărie va avea nevoie de o temperatură mult mai ridicată – aproape de două sute de grade Fahrenheit. Dar dacă le pregăteşti pe toate că lumea, odată aprins arde destul de bine. Acolo, afară, e ceea ce numesc al doilea val. Ei i-ar zice punct de origine. Show-ul principal se joacă aici şi, Deb, tu eşti vedeta. Dar mai întîi încă vreo cîteva detalii.

Luă scăunelul de la birou, se urcă pe el, deschise carcasa alarmei de incendiu din dormitor şi scoase bateria.

Că tot îl avea la îndemînă, sparse scaunul în

bucăţi şi clădi din şipcile lui încă o piramidă pe saltea.

Apoi făcu un pas înapoi, dînd din cap.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc. La naiba, na' că iar mi se scoală, mormăi, frecîndu-se între picioare. Aş vrea să-ţi mai dau o porţie, scumpo, da' trebuie s-ajung undeva.

Aranjă plicuri de chibrituri de-a lungul trailerelor şi în piramide, zîmbind – tot mai calm – în timp ce femeia se zvîrcolea, lovea cu călcîiele în saltea şi se chinuia să urle prin căluş.

— Uneori fumul îţi vine primul de hac. Alteori, nu. Aşa cum am aranjat eu aici, ai să-ţi auzi propria piele trosnind şi pîrîind. O să te miroşi singură cînd te prăjeşti.

Ochii-i deveniră maţi că ai unui rechin şi la fel de reci.

— N-au să ajungă aici la timp, Deb. N-are niciun rost să-ţi faci speranţe degeaba. Cînd ai să-l vezi pe lăbaru' de bărbat-tu-n iad, zi-i că Joseph Francis Păstorel li junior îi trimite complimente.

Scoase o brichetă lungă şi îngustă şi o lăsă să vadă flacăra ţîşnind din ea înainte de a da foc umpluturii de saltea, plicurilor de chibrituri şi cîrpelor.

Privi cum începeau să se formeze flăcările şi să salte şi le urmări strecurîndu-se viclean de-a lungul cărărilor pe care le pregătise.

Îşi luă rucsacul, ieşi calm şi aprinse şi

aranjamentul din bucătărie. Apoi dădu drumul aragazului şi lăsă uşa deschisă.

Focul se furişa spre ea, tîrîndu-se pe pat ca un amant. Fumul se înălţa în panaşe leneşe. Îl ocoli şi întredeschise fereastra de două degete.

Un moment stătu pe loc privind flăcările cum îi dădeau tîrcoale, cum îl ademeneau.

Nimic în viaţa lui nu-i plăcea mai mult decît dansul flăcărilor. Îl ispitea să rămînă, să privească, să admire încă un minut. Un minut numai.

Dar păşi înapoi. Vîlvătaia începea deja să cînte.

— O auzi, Deb? A prins viaţă. E excitată şi flămîndă. Îi simţi căldura? Aproape că te invidiez. Aproape că te invidiez pentru ceea ce-ai să trăieşti. Aproape, repetă el încă o dată.

Şi, săltîndu-şi în spinare rucsacul, luă cutia de la florărie şi ieşi pe uşă.

Se întunecase, iar în întuneric flăcările străluceau mai puternic. Acest foc avea să se vadă de departe. Luă o listă cu mîncăruri pentru acasă de la *„Sirico's"* şi o lăsă să cadă lîngă zidul din faţă al clădirii.

Cînd ajunse la maşină, vîri rucsacul înăuntru şi aruncă în portbagaj cutia de flori goală. Se uită la ceas, calculînd timpul, apoi porni motorul şi dădu ocol, încet, cvartalului. Vedea fuioarele de fum scăpînd prin fereastra pe care o deschisese şi pîlpîirile flăcărilor care începeau să se înalţe, căutînd aerul oferit de el.

Formă numărul Reenei. De astă dată vorbi scurt, spunîndu-i doar adresa. Aruncă telefonul pe geam şi porni spre casă.

Avea treabă.

Cînd sosi Reena, războiul era în toi. Arcuri de apă izbeau zidurile, luptîndu-se cu flăcările care ţîşneau pe ferestre. Pompierii scoteau oamenii din clădire, în timp ce alţii tîrau într-acolo furtunuri.

Reena înhăţă o cască din portbagaj şi strigă la Bo, acoperind sunetele luptei:

— Nu te-apropia! Stai acolo pînă văd care-i situaţia!

— De data asta sînt oameni înăuntru!

— Or să-i scoată! Asta-i treaba lor.

O luă la fugă pe lîngă baricadele care se instalau. Prin negura de fum îl zări pe comandantul de companie lătrînd ordine într-un walkie-talkie.

— Detectiv Hale, unitatea de incendieri. Am anunţat cazul. Raportaţi-mi situaţia.

— Etajul doi, colţul de sud-est. Evacuare şi suprimare. Fum negru, flăcări active la sosire. Trei dintre oamenii mei au intrat pe uşa apartamentului respectiv. Avem…

Explozia bubui, străpungînd zidul de zgomote. Se stîrni o ploaie de cioburi şi cărămizi, proiectile ucigătoare bombardînd maşinile, strada, oamenii.

Reena îşi feri faţa cu braţul, dar văzu spada de foc repezindu-se spre cer prin acoperiş.

Oamenii se năpusteau spre clădire, avîntîndu-se în holocaustul dinăuntru.

— Sînt acreditată! strigă Reena. Intru şi eu.

Comandantul clătină din cap.

— Înăuntru s-a mai raportat un civil. Nu mai intră nimeni pînă nu ştiu exact situaţia oamenilor mei.

O ţinu pe loc, strigînd în microfon întrebări şi comenzi răstite.

Glasul care-i răspunse printre trosnituri raportă două victime.

Noaptea era dominată de flăcări, de puterea lor, de cumplita lor frumuseţe. Reena stătea pe loc, pe cît de îngrozită, pe atît de fascinată, privind focul ce dansa ieşind din lemnărie şi ziduri spre cer. Ştia cum se dezlănţuia înăuntrul acelor ziduri, în vîlvătăi care devorau totul şi se repezeau spre cei ce încercau să-l ucidă. Mugea şi şuşotea, aluneca şi străfulgera. Cît de mult avea să distrugă? Carne şi os, pe lîngă lemn şi cărămidă, înainte de a fi îmblînzit.

Planşeul etajului doi se prăbuşi cu un zgomot ca de tunet, făcînd o breşă prin care focul putea să se înalţe liber.

Oamenii ieşeau din clădire împleticindu-se, ducîndu-şi în spate camarazii căzuţi. Infirmierii se repeziră spre ei.

Reena porni înainte o dată cu comandantul, spre unul dintre oameni, care inspira adînc oxigen, prin

mască. Acesta clătină din cap.

— Nenorocita era-n plină văpaie. Am intrat. Victima, pe pat… Moartă. Deja moartă. Am pus o linie de suprimare şi a bubuit. Carter a luat-o-n plin. El a luat-o cel mai rău. Iisuse, cred c-a murit. Şi Brittle e grav, da' Carter cred c-a murit.

Reena ridică privirea la auzul unui nou tunet. Încă o parte din acoperiş a sărit în aer, gîndi ea, năucă. Şi cea mai mare parte a planşeului de sub apartamentul ales de el.

Pe cine mai omorîse acum? Pe cine arsese de moarte?

Se lăsă pe vine şi atinse cu o mâna umărul pompierului care stătea ghemuit, cu capul rezemat pe genunchi.

— Eu sînt Reena, îi spuse ea. Reena Hale. De la unitatea de incendieri. Cum te numeşti?

— Bleen. Jerry Bleen.

— Jerry, am nevoie să-mi spui ce-ai văzut acolo, acum, cît timp ţi-e proaspăt în minte. Povesteşte-mi tot ce poţi.

— Pot să-ţi spun că cineva a pus la calc beleaua asta, răspunse pompierul ridicînd capul. Cineva a pus-o la cale.

— OK. Ai intrat în apartamentul din colţul de sud-est de la etajul doi.

— Pe uşă. Brittle, Carter şi cu mine.

— Uşa era închisă?

Jerry dădu din cap.

— Descuiată şi fierbinte la atingere.

— Ai observat semne de forţare a intrării?

— Nici unul, n-am văzut nimic. Am stropit înăuntru cu furtunul. Dormitorul pe… pe stînga, angajat complet, bucătăria drept în fund, fum negru, gros. Făcuse hornuri.

— Unde?

— Am văzut unul în bucătărie, poate două. Fereastră era deschisă. Brittle şi cu mine am cotit spre dormitor. Toată camera ardea. Am văzut trupul de pe pat. Fript. Şi atunci a explodat. De la bucătărie. Am simţit mirosul de gaz. A sărit în aer. Şi Carter…

Reena îi acoperi mîna cu a ei. Aşezîndu-se lîngă el, privi cum oamenii înconjurau şi înecau frumuseţea ucigătoare a focului.

Cînd se ridică, de sub tălpile ei se auzi un trosnet de cioburi cînd porni în întîmpinarea lui O’Donnell.

— De data asta a omorît doi. O civilă din apartamentul pe care l-a folosit ca punct de origine şi un pompier pe care l-a ucis explozia, cauzată probabil de gazul de la maşina de gătit. A ales momentul, a cronometrat telefonul pe care mi l-a dat aşa încît, cînd ajungeau aici pompierii, focul să fie angajat complet.

— Reena.

O’Donnell o aşteptă să se întoarcă dinspre vălătucii de fum şi limbile de foc îndărătnice.

— La adresa ăsta locuieşte Deb Umberio.

— Cine…?

Frecîndu-şi ceafa, Reena făcu un efort să asocieze numele. Cînd îşi aminti, inima-i bubui între coaste.

— Umberio? Rudă cu detectivul Umberio?

— Văduva lui. Tom a murit acu' vreo doi ani. Într-un accident de maşină. Apartamentul ăsta era al lui Deb.

— Doamne… O, Doamne…! îşi apăsă ea mîinile pe ochi. Alistar? Ce e cu partenerul lui, detectivul Alistar?

— E-n Florida. S-a pensionat şi s-a mutat acolo acum şase luni. I-am dat un telefon ca să-l previn.

— Bine, OK, bun, atunci putem să… O, Dumnezeule mare. John.

Îşi căuta deja mobilul cînd O'Donnell o prinse de braţ.

— E OK. L-am prins pe celular. A venit la el o păsărică norocoasă şi i-a spus ca-n seara asta să se ducă la New York şi să-l verifice personal pe Pastorelli. E OK, Hale, şi de vreme ce-a ajuns deja pe autostradă, o să meargă pînă la capăt. Am trimis o unitate la el acasă pentru orice eventualitate.

— Va trebui să-i avertizăm şi pe asistentul social de-atunci, pe psihologul de la tribunal, la naiba, judecătorul specializat pe dreptul familiei… Oricine care a avut legătură cu toată chestia asta.

Dar cred c-o să se concentreze asupra celor implicaţi în arestarea lui taică-său. Şi mai am nevoie să-mi protejaţi familia.

— S-a făcut. Vom fi pe față pînă-l prindem.

— Am să sun acasă – vreau să zic, la părinţii mei şi la ceilalţi

— Ca să nu mai am grijă asta pe cap.

— Aşa să faci. Eu voi vorbi cu unii dintre locatari, să vedem cine ce-a mai văzut.

După ce dădu telefoanele, Reena porni înapoi spre locul unde o aştepta Bo.

— Am văzut cînd l-au luat pe pompierul ăla. Într-un sac de plastic, adăugă el în gînd. Îmi pare rău.

— Femeia pe care a omorît-o era văduva unuia dintre detectivii care l-au arestat pe tatăl lui pentru incendiul de la *„Sirico's*". Acum a făcut marea mutare, a deschis cîmpul de luptă. Nu mai contează că ştim cine-a făcut-o. Pentru el nu mai are importanţă nici că i-am descoperit mobilul. Contează numai c-o poate face. Îţi voi cere o favoare.

— Zi.

— Nu te duce acasă. Sună-l pe Brad şi stai la el în noaptea asta. Sau la Mandy. Sau la părinţii mei.

— Ce-ai zice de-un compromis? Nu mă duc acasă, te aştept aici.

— O să dureze ore întregi şi n-ai cum să mă ajuţi. Poţi să iei maşina mea. Eu voi veni cu O'Donnell. Fă-mi favoarea asta, OK?

— Cu o condiţie. Cînd termini, nici tu nu te duci acasă decît după ce mă suni ca să ne întîlnim acolo.

— În regulă, mi se pare corect.

Se rezemă de el un moment, lăsîndu-l s-o ţină în braţe.

O ambulanţă trecu în viteză pe-alături, urlînd din sirene. Ducea pe cineva să i se acorde un ajutor, poate să fie salvat. Reena porni înapoi prin fum şi lacrimi.

29

Arşiţa plutea ca o perdea îmbibată în sudoare în timp ce John străbătea străzile nefamiliare ale cartierului Bronx. Telefonul primit de la O'Donnell îl făcuse să-şi schimbe planurile. Vrusese să se oprească la un motel de pe marginea autostrăzii, şi să continue dimineaţă căutarea lui Joe Pastorelli.

Chiar şi cu ajutorul hărţii pe care o printase de pe Internet, cotise pe vreo două străzi greşite. Din propria vină, recunoscu el, aşezîndu-se într-o poziţie mai comodă la volan după patru ore petrecute în maşină.

„*Îmbătrânesc*", medita John. „*îmbătrînesc şi-ncep să scîrţîi*." Nici vederea n-o mai avea atît de bună încît să conducă noaptea. „*Cînd naiba i se*

întîmplaseră toate astea?”

Existase un timp cînd putea să lucreze patruzeci şi opt de ore aproape non-stop, dormind iepureşte printre ceşti de cafea. Fuseseră vremuri cînd avusese de lucru aşa încît nu se mai oprea două zile în şir, îşi reaminti el. Dar vremurile acelea se duseseră pentru totdeauna.

Pensia nu era o recompensă la sfîrşitul unei cariere încununate de succes – cel puţin după părerea lui. După părerea lui, vîrsta pensionării era ca un vid înconjurat de interminabile ore plicticoase, bîntuit de amintiri despre muncă.

Probabil că făcuse o prostie să vină atîta drum, dar Reena îl căutase şi-i ceruse ajutorul. Pentru John, asta însemna incomparabil mai mult decît un ceas de aur şi o pensie de la stat.

Ochii îl usturau de oboseală cînd găsi strada potrivită, iar capul îl durea în timp ce căuta un loc de parcare.

Mersul de la parcare pînă la adresa lui Pastorcili îi mai dezmorţi picioarele, dar nu avu niciun efect asupra durerii surde din şale. Transpiraţia stătea lipită de trapul lui ca o a doua piele. Se opri la băcănia unui coreean şi cumpără o sticlă de apă şi o cutie de excedrină. Înghiţi două comprimate stînd pe trotuar, privind o curvă de la colţul străzii care se tocmea cu un client înainte de a urca în maşina lui. Preferînd să le evite pe celelalte, care încă mai căutau muşterii, traversă strada.

Pastorcili locuia într-un bloc mic din cărămizi ciobite şi înnegrite de timp şi de gazele de eşapament. Numele căutat era scris lîngă un apartament de la parter. John apăsă pe butoanele unor apartamente de la etajele doi şi trei, apoi deschise uşa cînd un locatar cu spirit cooperant o deblocă.

Dacă atmosfera de-afară păruse cea a unei băi de aburi, interiorul parc-ar fi fost o cutie închisă într-un cuptor dat la maximum. Durerea de cap se deplasă dinapoia ochilor în craniu.

Auzea destul de clar televizorul prin uşa apartamentului lui Pastorcili ca să înţeleagă o parte din dialoguri. Recunoscu Law Orcier şi avu impresia bruscă şi neplăcută că, dacă n-ar fi făcut această călătorie intempestivă în nord, acum ar fi stat şi el în fotoliu, într-o cameră întunecoasă, uitîndu-se la aceeaşi emisiune.

Dacă Pastorelli privea cum justiţia se căţăra pe funia alunecoasă a legii, atunci mai mult ca sigur că nu fusese în Maryland să se joacc cu focul în urmă cu nouăzeci de minute.

Strînse pumnul şi lovi într-o parte a uşii.

Bătu apoi a doua oară, şi a treia, înainte ca uşa să se deschidă scîrţiind, dar cu lanţul pus.

„Nu te-aş fi recunoscut, Joe”, reflectă el. *„Dacă te vedeam pe stradă, nici nu m-aş fi uitat la tine.*” Chipul dur şi atrăgător degenerase, transformîndu-se într-o hîrcă îngălbenită, cu ochii

duşi în fundul capului şi obrajii fleşcăiţi, parcă topiţi de pe oase.

Mirosea a ţigări şi a bere, peste un iz acrişor, ca de fructe stricate.

— Ce naiba vrei?

— Am să-ţi vorbesc, Joe. Sînt John Minger din Baltimore.

— Baltimore… În ochii înfundaţi licări o luminiţă. Joey te-a trimis?

— Mda, s-ar putea spune şi aşa.

Uşa se închise, lanţul clănţăni.

— Mi-a trimis bani? întrebă Pastorelli, deschizînd uşa larg. Era vorba că-mi trimite nişte bani.

— De data asta, nu.

Două ventilatoare agitau aerul stătut şi răspîndeau mirosul de tutun, bere şi o duhoare greţoasă.

Abia acum recunoscu John. Nu era doar un om bătrîn, ci un bătrîn bolnav, un bătrîn pe moarte.

Un fotoliu de piele neagră stătea ca un om în smoching într-un azil de noapte. Pe măsuţa şubredă de lîngă el se aflau o cutie de Miller, o scrumieră ce dădea pe-afară şi telecomanda televizorului care arăta la fel de lucios şi deplasat ca şi fotoliul. Şi cîteva flacoane de medicamente.

O canapea gata să se desfacă în bucăţi, lipită cu bandă adezivă trona lîngă perete. Bufetul din chicinetă era mînjit cu unsoare şi plin de cutii de

la diverse restaurante cu mîncare pentru acasă. John constată că în ultimele cîteva zile Pastorelli consumasc mîncare chinezească, pizza şi Subway.

Peste cutia de pizza mergea un gîndac de bucătărie – evident la el acasă.

— De unde-l cunoşti pe Joey? întrebă răstit Pastorelli.

— Nu mă mai fii minte, Joe? De ce nu stăm jos?

Părea să aibă nevoie, îşi spuse John. Se întreba cum reuşea să-şi mişte sacul ăla de oase în care se transformase fără să zăngăne. Luă singurul scaun din cameră – metalic, pliant – şi-l trase în faţa fotoliului.

— Joey zicea că-mi trimite nişte bani. Îmi trebe bani ca să plătesc chiria.

Se aşează şi luă un pachet de ţigări. John îi privi degetele osoase scoţînd o ţigară şi chinuindu-se să aprindă un chibrit.

— Cînd l-ai văzut ultima oară?

— Acu’ v-o două luni, cre-că. Mi-a cumpărat un televizor nou. Ăsta-i cu ecran plat, de treişase de inci. Nu se zgîrceşte.

— Frumos.

— Şi fotoliu’ ăsta mi l-a luat. La Crăciun. Vibrează drăcia dacă vrei.

Ochii lui lipsiţi de viaţă se aţintiră iar asupra feţei lui John.

— Zicea că-mi trimite bani.

— Nu l-am văzut, Joe. De fapt, şi eu îl caut. Aţi

vorbit recent?

— Care-i treaba? Eşti curcan? Clătină din cap încet. Nu eşti curcan.

— Nu, nu sînt poliţist. E vorba de un foc, Joe. Joey a intrat într-o mare încurcătură la Baltimore. Dac-o mai ţine aşa, n-o să-ţi mai trimită niciun ban.

— Vrei să-l bagi pe băiatu' meu la apă?

— Băiatul tău a intrat deja la apă. A dat foc în diverse locuri în cartier. Şi-n noaptea asta a omorît pe cineva Joe. A omorît-o pe văduva unuia dintre detectivii de la incendieri care au lucrat la arestarea ta pentru focul de la *„Sirico's".*

— Nenorociţii m-au luat pe sus de la mine din casă. Suflă fumul şi începu să tuşească pina-i dădură lacrimile. Din casa mea m-au luat.

Luă berea, bău şi mai tuşi de cîteva ori.

— Cît ţi-au dat, Joc? Cît ţi-a mai rămas de trăit?

Cînd rînjea, arăta ca un personaj de coşmar.

— Boii de doctori au zis că la ora asta o să fiu mort. Şi uite-mă-s aicca, aşa că ce mama mă-sii ştiu ăia? Tot io i-am păcălit!

— Joey ştie că eşti bolnav?

— M-a dus şi el la doctor de vreo două ori. Voiau să-mi dea otravă. Rahat! Cancer la pancreas. Au zis că canceru-mi mănîncă ficatu' şi tot felu' de căcaturi, că nu mai am voie nici să beau, nici să fumez.

Continuînd să rînjească, trase din ţigară; arăta

ca un cap de mort care fuma.

— Să-i ia dracu’. Pe toţi să-i ia dracu’!

— Joey s-a întors să facă curăţenie, să-ţi plătească datoriile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Se ocupă de oamenii care ţi-au făcut figura. Mai ales de Catarina Hale.

— Curva aia mică. Se grozăvea prin cartier de parc-ar fi fost mai cu moţ decît restu’ lumii. Şi-l întărita pe băiatu-meu. Ei, a-ncercat şi el să ia o bucăţică, şi ce dacă? Şi bou’ ăla de Hale, ce credea, că poate el să se pună cu mine şi cu ai mei? I-am arătat cu lui.

— Ai plătit pentru asta.

— Mi-au distrus viaţa. Rînjetul îi pieri de pe buze. Boul ăla de Hale mi-a distrus viaţa. Pe urmă nici n-am mai putut să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Ştergeam borîtura altora, pe toţi sfinţii. M-a lăsat fără pic de demnitate cu ce-a făcut. Fără viaţă m-a lăsat. În puşcărie m-am îmbolnăvit, orice-ar zice bulangiii de doctori. Cred c-am să i-o dau şi lui Joey. Şi numai din cauza curvei ăleia mici.

John preferă să nu-i cxplice că în închisoare nu se putea molipsi nimeni de cancer pancreatic. Iar dacă-l contactase, oricum nu i-l putea transmite şi fiului său.

— Necaz în toată regula. Cred că şi Joey gîndeşte la fel.

— Dă-i fi-miu, nu? îşi respectă tatăl. Ştie că n-o să fie vina mea dac-o să ia de la mine canceru'. Are creiere. Joey a avut mereu creiere. Şi nu de la boarfa aia proastă de mă-sa-l are. O să-mi trimită nişte bani, poate să mă ia şi-ntr-o călătorie ca să mai scap şi eu din căldura asta nenorocită.

Închise un moment ochii, întorcîndu-se cu faţa spre unul dintre ventilatoare. Părul rar se mişca în adierea cu miros stătut.

— O să mă ducă-n Italia, sus, în nord, în munţi, unde-i mai răcoare. A pus ceva la cale şi sticleţii n-au să-l prindă-n veci. E prea deştept.

— În noaptea asta a ars de vie o femeie în patul ei.

— Poate că da, poate că nu… Luminiţa neaşteptată din ochii denotă o mîndrie părintească oribilă. Dac-a făcut-o, înseamnă că aia o merita.

— Joe, dacă ia legătura cu tine, fă-ţi o favoare.

John scoase un carnet şi îşi scrise numele şi numărul.

— Sună-mă. Dacă mă ajuţi să-l găsesc, va fi mai bine pentru el. Dacă-l găsesc poliţiştii, nu-ţi pot promite ce-o să se întîmple. A omorît o nevastă de poliţist. Sună-mă, Joe, şi poate rezolv să primeşti şi tu nişte bani.

— Cîţi bani?

— Vreo două sute, răspunse John, simţind că i se întoarce stomacul pe dos. Poate chiar mai mult.

Se ridică şi puse hîrtia pe măsuţă.

— Îşi forţează norocul, crede-mă pe cuvînt.

— Cînd ai creiere, nu mai ai nevoie de noroc.

În timp ce John pornea cu maşina din Bronx, Joey forţa încuietoarea uşii din spate a casei lui. Făcuse două popasuri pe drum şi ajunsese exact la timp.

Şi-o imagină pe nevasta poliţistului prăjindu-se ca un purcel de lapte şi imaginea îl făcu să zâmbească în timp ce meşterea la broască.

Trebuia s-ajungă undeva, îi spusese. Mda, s-ajungă undeva. Şi să-i mai ardă pe unii. Năsosu' de John Minger era pe lista de priorităţi.

Intră prin spate şi scoase din rucsac pistolul cu ţeava scurtă. Mai întîi avea să-l împuşte. În rotulă. Apoi, aveau să stea puţin de vorbă cît timp pregătea focul.

În noaptea asta îi va ţine ocupaţi pe eroii oraşului, îşi spuse el păşind cu grijă prin casa întunecoasă. Probabil că bătrînul era în pat. La ora asta trăgea deja la aghioase.

Mai bine mort decît moş.

Vîrsta nu va mai fi multă vreme o problemă pentru Minger. Va muri, toată adunătura va muri, morţii mamii lor, să dea-n primire înaintea lui taică-său. Aşa era drept. Îi omorîseră tatăl la fel de sigur că şi cum l-ar fi spintecat cu un cuţit. Fiecare căcănar avea să plătească pentru asta.

Urcă la etaj cu plăcerea şi excitaţia în creştere. În genunchi, îşi spuse el din nou. Pac, pac'. Să

vedem cum o să-i placă. Să vedem cum o să-i placă să vadă focul tîrîndu-se pe pat spre el. Să vedem cum o să-i placă să fie mîncat aşa cum şi taică-său era devorat de cancer.

El nu va crăpa aşa. Ce p... mă-sii? Băiatul lui Joseph Pastorelli, Joey, nu va muri de cancer.

Avea treburi de făcut, îşi spuse el iar, o mulţime de treburi înainte de-a intra în foc ca să le pună capăt la toate.

După ce termină cu Minger, va veni vremea să treacă la atracţiile principale. Noaptea abia începuse.

Se strecură în toate camerele pe rînd, căutînd peste tot, dar nu-şi găsi prada.

Degetul îi vibra pe trăgaci, iar mîna îi tremura de efort, abia stăpînindu-şi impulsul de a trage un foc în patul gol.

Se dusese s-o vadă pe boarfa aia de poliţist cum ardea, asta făcuse. Oamenilor le plăcea să caşte gura. Probabil că

Reena-i dăduse telefon plîngînd, aşa că se dusese s-o ţină de mînă.

Probabil o regulase, nu glumă, de-a lungu' anilor.

Putea să mai aştepte un pic. Mda, era încă devreme, aşa că mai avea timp să-l radă cînd ajungea acasă. Trebuia doar să aştepte ca o pisică la gaura de şoareci. Mai bine să folosească timpul cît aştepta ca să le pregătească totul cît mai bine.

Camera era încă plină de fum, iar cizmele ei clefăiau în mocheta udă din dormitor. Reena privea rămăşiţele lui Deborah Umberio.

Resturile ude ale saltelei carbonizate îi spuneau toată povestea.

— A ars acolo unde zăcea, spuse O'Donnell. În umplutura saltelei.

Peterson, medicul legist cu pantaloni kaki şi bluză cu mîneca scurtă, o aşteptase pe Reena ca să facă fotografiile.

— S-ar putea să fi murit înainte de a lua foc camera. Sau să fi leşinat. O să v-anunţăm ce descoperim. Începem imediat.

— Nu era nici moartă, nici leşinată, spuse Reena, coborînd camera digitală. O voia vie şi conştientă. Voia să ştie ce i se întîmpla. Să simtă. Numai asta putea să-l satisfacă. Mai întîi a torturat-o, simţea nevoia. Simţea nevoia s-o facă să sufere.

Trase aer în piept.

— Pentru că era femeie, a luat-o pe îndelete. Asta-l face să se simtă mai important, mai viril. Cu antecedentele lui de agresiuni sexuale, e foarte probabil s-o fi violat.

— Are în gură urme de material textil, după cît se pare, constată Peterson, aplecîndu-se asupra cadavrului. Înseamnă că i-a pus un căluş.

— L-a deschis uşa.

La fel că Josh, îşi spuse Renna.

— De ce? Fusese măritată cu un poliţist timp de treizeci de ani şi totuşi i-a deschis uşa unui necunoscut? S-a dat drept instalator sau vînzător de la vreun magazin… Trebuie să-l fi văzut cineva intrînd în clădire. Investigaţiile vor da la iveală pe cineva sau ceva.

— Vom începe de-aici, strat cu strat, îi spuse O'Donnell, iar Reena dădu din cap.

— Se poate vedea clar ce-a făcut. A folosit un lichid inflamabil, s-a concentrat asupra patului, apoi a pus trailere prin toată camera şi şi-a construit hornurile ca să forţeze focul în sus. N-avea nevoie de celălalt punct de origine, din bucătărie, ca s-o omoare. Ăla era pentru noi. Pentru pompierii care au răspuns la apel. De ce să nu elimine şi vreo doi dintre ei? O plăcere mai mare la acelaşi preţ.

Păşi cu grijă printre resturi şi peste ele, aruncînd o privire spre bucătărie. Dintr-un perete ieşea capacul unei oale. Şiroia de apă, la fel ca frînturile care atîrnau din tavan. Peretele dinspre stradă se dezintegrase aproape complet. Unora dintre rămăşiţele calcinate ale dulapurilor le lipseau uşile. Intrînd, Reena se lăsă pe vine, şi scoase o lanternă şi o lupă.

— Uşile astea n-au ars, nici nu le-a zburat explozia, O'Donnell. Le-a demontat el şi le-a folosit ca hornuri şi drept combustibil. E inventiv.

Încruntîndu-se, întoarse capul spre partenerul

ei.

— Să fi venit oare cu mîinile goale, convins că va găsi aici tot ce îi trebuia ca să-şi facă treaba? Avea nevoie de o frînghie, de substanţa inflamabilă pe care o prefera, de chibrituri, poate şi de o armă… Toate astea înseamnă o geantă, o servietă, un sac de sport… Ceva.

Se îndreptă şi îşi scoase telefonul care începuse să sune.

— E John, îi spuse ea lui O'Donnell.

— Vorbeşte. Eu chem echipa să înceapă aici.

Anchetatorii demarară lucrul la grile şi fotografii.

— Pastorelli moare, anunţă Reena, strîngîndu-şi între degete rădăcina nasului. Cancer de pancreas. L-a spus lui John că nu l-a mai văzut pe Joey de vreo două luni, că era vorba să-i trimită nişte bani şi că voiau să facă în curînd o călătorie, în Italia.

— De-asta se grăbeşte, zise O'Donnell.

— Taică-său e pe moarfe. Nu putea să mai aştepte. Şi, după câte-a înţeles John din discuţie, s-ar putea că seniorul să-l fi convins pe băiat că şi pe el îl aşteaptă aceeaşi soartă. Joey vrea să ştiu cine face toate astea, cine o să se răzbune pe mine, ca un omagiu pentru tatăl lui – şi, Iisuse, poate e un soi de misiune sinucigaşă. E încă băiatul care alerga după maşina poliţiei, după tatăl lui.

— Adică se gîndeşte că pot ieşi amîndoi din ţară după ce-a terminat aici? Să se răzbune, să-şi aducă omagiul, indiferent cum vrea el să-i spună, şi pe urmă să se ascundă în Italia?

— Nu să se ascundă. Ar considera-o o fugă. Asta l-ar face să pară slab. Îşi frecă ochii care-o usturau. Dar a scăpa nepedepsit, e cu totul altceva. Vrea să se bucure de-o viaţă de lux undeva – atît timp cît crede că le-a mai rămas dînd cu tifla spre ce-au lăsa în urmă. În decembrie trecut avea bani. Ar fi avut din ce să-şi plătească paşapoarte false, bilete de avion, o locuinţă în străinătate… S-ar putea să aibă acolo prieteni sau nişte relaţii. Pastorelli spunea ceva de nordul Italiei, în munţi. Putem începe să urmărim pista asta. Dar n-o să ajungă atît de departe.

Se uită înjur, la aburi şi moloz, la ruine…

— Nu-l voi lăsa eu să ajungă atît de departe.

— John vrea să-l supravegheze în continuare pe Pastorelli la New York?

— Nu, nu crede că mai avem ce afla de-acolo. A pornit spre casă. Am insistat să-şi ia o cameră pentru noaptea asta, în loc să facă atîta drum cu maşina. Părea frînt de oboseală.

Aşteptă pînă la miezul nopţii, apoi îşi spuse: ce mama mă-sii, putea să se-ntoarcă altă dată la moşu’ ăla nenorocit. Deocamdată îi va lăsa o surpriză plăcută, iar data viitoare îl va frige.

Îi văzuse pe poliţişti venind la uşile din faţă şi

din spate, apoi plecînd. Aşa că nu strică să facă puţină treabă şi să se ducă mai departe.

Pregătise deja dormitorul, unde găsise haine în debara. Pe unele le folosise la trailere. Umplutură de saltele – pe care o considera un semn distinctiv hîrtie cerată, alcool metilic… Putea foarte bine să semneze portretul, îşi spuse el.

Deşi ar fi fost distractiv să împrăştie lucrurile prin casă, mergea mai repede – şi la fel de eficient – dacă se concentra asupra unei singure camere.

Găsise fotografii de familie. Le smulsese din rame şi le risipise. Poate că nu peste mult timp avea să treacă şi la persoanele reale. Te iei de familia mea, mă iau şi eu de a ta. Acum aprinse prima flacără şi o privi cum se trezea la viaţă.

În drum spre ieşire, lăsă un şervet de hîrtie cu sigla veselă a restaurantului *„Sirico's*" pe bufetul din bucătărie.

Reena lucra în dormitor, analizînd lichidul care se adunase în crăpăturile dintre podele şi formase băltoace sub resturile stinghiilor de la baza pereţilor. Adună resturile de trailere care nu se făcuseră scrum şi lua eşantioane de cenuşă.

Trippley se apropie şi se lăsă pe vine lîngă ea.

— Am găsit nişte'fire de păr în scurgerea de la duş. S-ar putea să fie de la el.

— Bun. Bine. Dacă-i găsim ADN-ul la locul faptei, o să-l avem la pachet, legat cu fundă.

— Mai avem şi fragmente de la o sticlă de vin

din living. S-ar putea să găsim amprente.

Mai era şi altceva, îşi spuse Reena, aşteptînd, o simţea în tonul lui.

— Au găsit afară o listă din cutiile de comenzi de la *„Sirico's"*.

Degetele ei se încovoiară, apoi se destinseră.

— Mă întrebam unde-a pus-o.

Cu o privire înverşuntă, se reapucă de lucru.

— Cutii de comenzi… S-ar putea să se fi dat drept curier. Nu cu mîncare. Nu l-ar fi primit. Un colet? Ar fi trebuit să comande ceva ce-ar fi…

Flori, conchise ea, amintindu-şi de întîlnirea lui Bo cu el la supermarket.

— Poate flori.

Lăsă capul pe spate.

— De ce-i deschide o soţie de poliţist uşa unui străin? Fiindcă-i aduce flori. Trebuie să întrebăm vecinii şi pe oamenii din cartier dacă au văzut un tip cu o cutie de la florărie, în afară de geantă sau servietă.

— Mă ocup eu.

Amîndoi întoarseră capul cînd O'Donnell intră în cameră.

— A atacat din nou. Pompierii au pornit spre un incendiu la domiciliul lui John Minger.

— Nu e acasă, spuse Reena ridicîndu-se în picioare. N-avea cum să ajungă acolo atît de repede, chiar dacă s-a dus direct.

— Du-te, îi spuse Trippley. Rămînem noi aici.

Reena porni repede spre ieşire, scoţîndu-şi din mers mănuşile de protecţie.

— Dacă încearcă să termine totul în noaptea asta, s-ar putea să-mi atace părinţii sau fraţii şi surorile.

— Sînt protejaţi, Hale.

— Mda…

Totuşi, dădu cîteva telefoane rapide din mers.

— Să nu ieşiţi afară, îi spuse ea tatălui ei. Nimeni nu părăseşte casa. Eu am pornit spre John. Să nu pună nimeni piciorul afară pînă nu vă spun eu. Ajung la voi de îndată ce voi putea.

Închise înainte ca tatăl ei să poată răspunde ceva.

— Nu locuieşte prin apropiere. În comitat, poate, dar nu în oraş. Poate jos, în D.C.

— Am trimis poliţişti cu fotografia lui la hoteluri şi moteluri. Au de acoperit o arie destul de extinsă.

— Ar alege o cameră scumpă. Are resurse şi gîndeşte în avans. Acte false de identitate şi un card pe măsura lor. S-ar putea să se dea drept director în delegaţie. Cîteva zile într-un loc, după care se mută în altul.

Coborî din maşină după ce O’Donnell frînă în spatele celei de pompieri. Simţea un bolovan în locul inimii, deşi vedea că incendiul fusese localizat şi aproape stins.

Porni grăbită spre Steve.

— Ţevile de gaze?

— Nici o scurgere. Se vorbeşte că focul s-a restrîns în dormitor. Alarma de fum a fost dezactivată. O femeie care-şi plimba cîinele a văzut fumul şi a chemat pompierii.

— Unde e?

— Uite-o acolo: Nancy Long.

— Nancy? A fost colegă de şcoală cu Gina şi cu mine.

Identificînd-o în mulţime, Reena se apropie de ea. Nancy ţinea cu o mâna lesa terrierului nervos, iar cu cealaltă braţul soţului ei.

— Nancy.

— Reena. Doamne, e îngrozitor! Bine că domnul Minger nu era acasă. Nu era nimeni înăuntru. Am văzut fum. Susie se agita aşa de tare încît am renunţat s-o mai potolesc şi am scos-o la o plimbare. Tocmai făcea pipi cînd am ridicat privirea. Poate-oi fi simţit mirosul, nu ştiu, dar m-am uitat şi am văzut că ieşea fum pe fereastră. N-am ştiut ce să fac, cred că am intrat în panică. Am alergat pînă la uşa domnului Minger şi am început să bat şi să-l strig. Pe urmă am alergat acasă. Nici măcar n-am putut să formez nouă unu unu, aşa de tare-mi tremurau mîinile. A trebuit să strig după Ed să sune el.

— S-ar putea ca tu să fi salvat casa lui John. Iar dacă ar fi fost înăuntru, probabil că i-ai fi salvat şi viaţa.

— Nu ştiu… îmi vine rău numai cînd mă gîndesc.

— Pe altcineva ai mai văzut? Pe cineva care pleca de-aici, pe jos sau cu maşina?

— Nu. În clipa aceea n-am văzut pe nimeni.

— În clipa aceea?

— Vreau să zic că nu mergea nimeni pe stradă în afară de mine.

— Poate ai văzut pe cineva mai devreme…?

— Cînd ai un căţel nou şi-l înveţi să nu facă în casă, trebuie să-l scoţi des afară. Înainte de-a ne culca am scos-o pe Susie la o plimbare despre care credeam că era ultima pe ziua de azi. Deschideam uşa ca să intrăm în casă cînd am văzut trecînd un individ. Dar asta a fost mai devreme, spre miezul nopţii, cred…

— Nu l-ai recunoscut?

— Nu. Şi nici nu i-aş fi dat atenţie, dar cînd m-a auzit vorbind cu Susie a întors capul spre mine şi mi-a făcut cu mîna. Mi-am zis: *„Oare cine-i norocoasa din seara asta”.*

— Norocoasa?

— Ţinea în mînă o cutie din alea albe şi lungi, de la florărie, şi m-am gîndit că mie Ed nu-mi mai aduce niciodată flori.

— Şi spui că a fost pe la miezul nopţii?

— Cam atunci, da.

— Am să-ţi arăt o fotografie, Nancy.

Reena stătea în bucătăria lui John, privind şervetul de la „*Sirico’s*” de pe bufet. Amplasă

fanionul de marcare a probei, apoi puse corpul delict într-o pungă.

— John e pe drum încoace.

O'Donnell închise telefonul.

— O s-ajungă-n două, trei ore. Vrei să începem sau îl aşteptăm şi pe el?

— Ai putea să te ocupi tu de cazul ăsta? Eu vreau să văd de familia mea, apoi să predau mostrele pe care le-am adunat pînă acum.

— Ia-ţi şi un agent în uniformă.

— Aşa m-am gîndit şi eu. Ar fi putut să aştepte. Mai stătea încă o zi sau două ca să se asigure că-l prinde pe John acasă. Era însă mai important să ne facă să ne agităm în noaptea asta. N-a făcut decît să aştepte să mă prind cine e.

— Casa ta e păzită de o unitate completă; sînt oameni şi în faţă, şi în spate.

Reena schiţă un zîmbet.

— Asta o să-l înfurie.

Simţi un junghi în stomac cînd începu să-i sune iar telefonul.

— Hale, rosti ea.

— Păcat că n-a fost acasă. Acum s-ar fi fript.

Reena îi făcu semn lui O'Donnell.

— Cred c-a fost o mare dezmăgire pentru tine, zise ea.

— Pe naiba, boarfa gaborului a fost de-ajuns pentru noaptea asta. M-am gîndit la tine cînd i-o trăgeam. De fiecare dată cînd am violat-o, la tine

mă gîndeam. Ţi-ai primit mesajele?

— Mda, le-am primit.

— Ăla cu tichia de bucătar e tac-tu, nu? Baba aia sexy de mă-ta l-a desenat.

Reena nu spuse nimic şi Joey rîse.

— Şi te mai aşteaptă unul. La clinica lu' frac-tu. N-ar strica să te grăbeşti.

— Dumnezeule… Fir-ar să fie!

Întrerupse convorbirea şi sună la 911.

— Clinica unde lucrează fratele meu şi soţia lui. La două străzi distanţă.

— Conduc eu, spuse O'Donnell, în timp ce se repezeau amîndoi pe uşă afară.

Lista de vinuri de la *„Sirico's"* era în rigolă, iar clădirea în flăcări.

— Îmi iau costumul.

Reena deschise portbagajul şi începu să-şi scoată echipamentul.

— Reena!

Surpriza de a-l auzi adresîndu-i-se pe numele de botez o făcu să se oprească.

— De cît timp o ţii aşa, de op'şpe ore? Lasă compania de pompieri s-o rezolve.

— Ne face să alergăm în cerc şi să ne risipim forţele, comentă ea, trîntind capacul portbagajului. Nu ne poate ataca direct, pe mine, familia mea sau *„Sirico's",* aşa că face figura asta. Doar ca să mă irite.

Se întoarse spre clădire, cu casca atîrnînd în

mâna. Flăcările dansau în faţa ei.

— L-a prins jocul, declară ea ferm. E captivat de propriul lui joc. Dacă el nu se mai poate opri, cum am putea să ne oprim noi? E hipnotic. Şi irezistibil.

— Ce alte obiective ar mai putea să atace? Tot ce-a mai rămas e sub pază.

— Şcoala, după aia Bo… dar Bo a fost, cred, doar un prilej de care a profitat. Ca să mă întărite. Soţia lui Umberio, apoi John… Şi acum Xander.

— Îşi croieşte drum spre tine.

— Eu sînt linia de sosire. Toate sînt răzbunări, dar nu în ordine cronologică. Xander ar fi trebuit să urmeze după şcoală. El reprezenta pasul următor, apoi tatăl meu, restaurantul şi aşa mai departe. Sare de la unul la altul, dar urmăreşte totuşi o anumită ordine.

— Vechea lui casă… se leagă, adăugă O'Donnell, cînd Reena întoarse capul spre el. Au venit acolo să-i aresteze tatăl şi nu s-a mai întors niciodată. El însuşi a fost scos din casă de mama lui.

Aruncînd casca în maşină, Reena spuse:

— De data asta conduc eu.

30

Flăcările lingeau pe dinăuntru ferestrele de la etajele unu şi doi ale casei unde locuise cîndva

familia Pastorelli. Nu se auzea nicio sirenă de alarmă, niciun ţipăt, niciun glas. Nu se vedea decît focul arzînd în întuneric.

— Cheamă pompierii! îi strigă ea lui O'Donnell, în timp ce-şi înhăţa casca şi se repezea spre portbagaj să-şi scoată şi restul echipamentului. Acolo sînt oameni! Doi, probabil în dormitorul de la etajul întîi. Eu intru.

— Aşteaptă brigada.

Reena începu să-şi tragă echipamentul pe ea.

— Trebuie să încerc. S-ar putea să fie vii, imobilizaţi… N-am să mai las pe nimeni să ardă de viu în noaptea asta.

Înhăţă un stingător de incendiu, şi recepţionă glasul lui O'Donnell care anunţa prin staţie adresa şi situaţia. Venea în urma ei. Reena o luă la fugă pe trepte.

— S-ar putea să fie acolo, o preveni partenerul ci, cu pistolul în mâna. Îţi acopăr spatele.

— Vezi la parter, se răsti ea. Eu mă duc sus.

Observă că uşa rămăsese neblocată. Ca o invitaţie de a intra, de a se simţi ca acasă. Schimbă o scurtă privire cu O'Donnell, dădu din cap, apoi se repezi înăuntru.

Holul era luminat de razele lunii şi reflexele luminii din stradă. Cătarea pistolului Reenci trecu peste umbrele şi siluetele pieselor de mobilier şi ale uşilor, în timp ce pulsul ei galopa la baza gîtului. Simţi un bulgăre de gheaţă în burtă cînd

porni să urce treptele prin fumul ce se învălătucea sub tavan.

Se aduna, fumul acela, se îngroşa şi clocotea ca o fiertură scîrboasă în vreme ce Reena urca pe dedesubt. Zgomotul focului se auzea ca un muget de valuri ce aveau să se adune într-un tsunami. Atinse o uşă închisă şi simţi că era rece. După ce aruncă o privire scurtă prin apartament, îşi continuă drumul pe culoar. Pe tavanul de deasupra ei dansau reflexele flăcărilor ce înconjurau uşa ca o ramă aurie, lingîndu-i viclean cizmele.

Îşi auzi propriul ţipăt de teamă, înfundat, cînd expulză spuma extinctoare peste flacără. Acum se auzeau şi alte ţipete

— Ale sirenelor. Strigătelor ei nu le răspundea nimeni. Îşi adună curajul, inspiră şi se repezi prin peretele de foc.

Camera ardea toată că o gură a iadului. Flăcările ţîşneau din pardoseală şi se căţărau pe scrin, unde înghiţiseră deja o vază cu flori. Preţ de-o secundă, Reena stătu în mijlocul lor, înconjurată de strălucirea şi dogoarea fantastică a rugului, de culorile, mişcările şi puterea focului.

Armele ei erau atît de mici, de jalnice, faţă-n faţă cu forţa irezistibilă a flăcărilor. Şi, din păcate, sosise prea tîrziu.

Nu dăduse foc şi patului. Îl lăsase pentru ea, voise să-i arate, să vadă…

Îi aranjase, desigur. După ce-i împuşcase, îi aşezase rezemaţi de perete, aşa încît să pară că privesc – un public captivat, admirînd spectacolul măreţ al focului.

Se mişca. O parte a minţii ei încremenise copleşită şi fascinată. Dar în acelaşi timp se mişca, alergînd spre pat, cu riscul de a fi arsă. Trebuia să se asigure. Trebuia să fie sigură că sosise prea tîrziu.

— Înapoi! Dă-te la o parte.

Strigătul lui O'Donnell o făcu să se întoarcă. Cu o detaşare stranie, înregistră prezenţa lui în uşă, încadrat de dansul violent al flăcărilor. Avea chipul mînjit de sudoare şi fum, dar ochii-i erau limpezi, duri.

Vîrîse pistolul în teacă şi ţinea în mîini un extinctor de uz casnic.

— Sînt morţi! strigă Reena peste mugetele şi trosnetele flăcărilor, dar vocea îi sună înfundat, l-a omorît în pat, în somn…

Rămaseră un moment ochi în ochi cu acea strălucire de luciditate în care se citeau revolta şi dezgustul.

— Salvăm ce putem, spuse O'Donnell, ridicînd rezervorul. Asta ni-i datoria.

Şi declanşă extinctorul.

Explozia o zbură de pe picioare, aruncînd-o prin aer peste cei doi morţi din pat. O clipă, mintea ei se goli de orice gînd, incapabilă să înţeleagă.

Apoi începu să urle numele partenerului ei, smulgînd de pe pat cearşaful plin de sînge şi aruncîndu-se, prin foc, pe uşă afară.

Ştia că e mort, o ştia, chiar în timp ce se azvîrlea cu cearşaful şi cu propriul ei trup peste focul care-l îngropa.

Din spatele lor ţîşni un şuvoi de apă, înecînd flăcările, în timp ce alţii năvăleau în infernul ei personal.

— Ştia că mă voi duce sus prima.

Reena şedea pe bordură. Ea împinsese la o parte masca de oxigen pe care i-o întindea Xander.

— Oamenii ăia de-acolo de sus nu însemnau nimic pentru el. De-asta i-a împuşcat în loc să-i lase pradă focului. Erau nişte nimeni. Dar ştia că cu voi ajunge acolo prima.

— Nu puteai face nimic, Reena. Nu puteai schimba nimic.

— Mi-a omorît partenerul.

Închise strîns ochii, apăsîndu-şi fruntea pe genunchi. Toată viaţa avea să-l vadă cum ardea, cu trupul sfîşiat înghiţit de flăcări.

Asta ni-i datoria. Ultimele cuvinte pe care le rostise. Iar acum Reena se întreba dacă avea în ea puterea de a-şi face datoria care pe el îl omorîse. Durerea şi vinovăţia o copleşeau.

— Ticălosul ştia că o să mă duc eu mai întîi sus, la etaj, la foc. A aranjat extinctorul ăla, gîndindu-se că O’Donnell – sau cineva – avea să-l înhaţe şi

să-l folosească. În bucătărie, probabil că în bucătărie. În văzul tuturor. Îţi urmezi instinctul. Îl iei, îl foloseşti. Dacă aşteptam înainte să intru…

— Ştii bine cum stă treaba, Catarina.

Xander o prinse de umeri şi o ridică privind-o în ochi.

— Ştii că degeaba spui *„dacă”*. Ai făcut ceea ce-aveai de făcut, şi O’Donnell la fel. Aici nu există decît un singur vinovat.

Reena întoarse iar capul spre casă. Războiul cu focul continua, dar ea nu era decît o victimă printre altele. Îşi pierduse partenerul în camera de la etaj. Îşi pierduse şi inima, şi se temea că tot acolo-şi pierduse şi curajul.

— L-a omorît doar ca să-mi arate că o poate face. L-a omorît doar ca să văd eu. Iar O’Donnell a fost cireaşa de pe tort. Dumnezeul lui de nenorocit.

— Ai nevoie de odihnă, Reena. De somn ai nevoie. O să te duc la mama şi-am să-ţi dau şi un sedativ.

— Ba nu mă duci nicăieri.

Rezemă iar fruntea de genunchi, luptîndu-se cu lacrimile care, se temea, n-aveau să se mai oprească dacă le-ar lăsa să curgă. Avea nevoie de furie, voia s-o simtă înfierbântându-i sîngele, dar nu putea decît să se lupte cu durerea cumplită care o demoraliza.

Erau tineri, îşi spuse. Mai tineri decît ea. Îi

ucisese rapid şi cu sînge rece, în patul lor, apoi îi proptise ca pe nişte păpuşi. Imaginea aceea avea s-o bîntuie pînă la sfîrşitul vieţii – la fel cum avea s-o bîntuie şi imaginea unui om cumsecade, a unui poliţist bun, a unui prieten drag, învăluit de flăcări.

Ridică din nou capul şi-l privi pe Xander în ochi.

— Ţi-am spus să stai în casă. Ţi-am spus că e foarte important să stai în casă.

Ar fi putut să fie fratele ei, îşi spuse. Ar fi putut să fie mama, sora, tatăl ei. Acesta era mesajul pe care i-l trimisese Joey ucigîndu-l pe O'Donnell. Ar fi putut să aleagă pe oricine, şi încă mai putea.

— Eu sînt ultima dintre grijile tale, replică Xander, cuprinzîndu-i obrazul în căuşul palmei. Unul dintre poliţişti i-a dus la mama pe An şi pe copil. În momentul de faţă avem propriile noastre forţe de poliţie. Şi atunci îi atinsese faţa, îşi aminti Reena. Cu douăzeci de ani în urmă, cînd ea zăcea plîngînd ameţită după ce-o atacase Joey. Fratele ei îi atinsese faţa. Mirosea a acadele cu aromă de struguri.

Durerea din inimă i se ridică în gît şi în ochi.

— Xander. Ţi-a ars clinica.

Îl cuprinse în braţe cînd Xander îşi rezemă fruntea de a ei.

— E-n regulă. O să fie în regulă.

— O, Doamne, Xander. Te-a luat la ochi. O să te-atace şi pe tine, pe toţi o să vă atace dacă nu-l

oprim. O’Donnell mi-era aproape ca o rudă. Iar el ştia asta. N-a fost implicat în cele întîmplate acum douăzeci de ani. A murit din cauza legăturii pe care o are cu mine, nu din răzbunare. Nu ştiu cum să-l opresc… Mi-e o frică de moarte…

Tremurul începu din vîrfurile picioarelor şi-i cuprinse treptat tot trupul, aşa încît fu nevoită să se ţină strîns de mîinile lui, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă în bucăţi.

— Nu ştiu ce să fac. Xander, nu ştiu ce să fac în continuare.

— Trebuie să mergem acasă. N-avem nevoie decît de…

Se întrerupse şi amîndoi întoarseră capul. Bo îşi croia drum printre oameni şi bariere, strigînd-o pe nume. Reena se ridică în picioare, clătinîndu-se puţin, pînă cînd Xander o rezemă de el.

— Aşteaptă aici. Mă duc eu să-l aduc.

— Nu, refuză Reena cu ochii la Bo. Nu mai pot să stau jos.

O luă din loc, mişcîndu-se cît putea de repede, dar parcă ar fi înaintat printr-un sirop gros, în timp ce Bo se zbătea între doi poliţişti în uniformă care-l ţineau pe loc.

— E cu mine. E-n regulă. E cu…

Bo se desprinse dintre ei, întrerupîndu-i restul cuvintelor cînd o cuprinse în braţe.

— Spuneau că te-ai dus înăuntru. O strîngea atît de tare, încît îi tăia respiraţia. Mi-au zis c-ai intrat

înăuntru. Şi că a murit un poliţist. Ai păţit ceva? O îndepărtă smucit, trecîndu-şi mîinile peste trupul ei. Nu eşti rănită?

— Nu. O'Donnell… Ochii i se împăienjeniră de lacrimi. A… a murit. A murit. Joey a umblat la un extinctor şi i-a explodat în mîini. A explodat, şi focul… N-am mai putut să-l salvez.

— O'Donnell? Reena văzu teama din ochii lui transformîndu-se în durere. O, Iisuse… Iisuse, Reena… O trase din nou spre el, strîngînd-o la piept. Îmi pare rău, îmi pare atît de rău… O, Doamne, doamna M…

— Ce?

— Sora lui. Începu s-o legene, stînd acolo, în stradă, înconjuraţi de fum şi moarte. Reena, îmi pare rău.

Şi-i părea şi bine că nu era ea. Oscilînd între uşurare şi tristeţe, o strînse şi mai tare.

— Ce pot să fac?

— Nimic.

Amorţeala revenea treptat. Durere şi nimic mai mult.

— S-a dus.

— Dar tu nu te-ai dus, o îndepărtă Bo de el pentru a o privi în faţa. Tu eşti tot aici. Eşti vie.

— Nu pot gîndi. Nici măcar nu ştiu dacă mai pot simţi. Nu fac decît să…

O întrerupse din nou, de astă dată acoperindu-i gura cu a lui, blocînd cuvintele.

— Ba poţi. Ai să gîndeşti, şi-ai să simţi, şi-ai să faci ceea ce ai de făcut. O sărută pe frunte. Numai asta contează.

„*Salvăm ce putem*”, îşi spuse ea – şi, o dată cu acest gînd, îşi regăsi echilibrul.

— Mă ajuţi să-mi regăsesc echilibrul, Goodnight, murmură.

— Ce…? ’

Reena clătină din cap.

— Ce cauţi aici? Alergi pe stradă ca un nebun… Chiar nimeni nu m-ascultă?

O tot atingea – pe păr, pe faţă, pe mîini…

— Sînt mai tînăr şi mai rapid decît tatăl tău. Am trecut pe lîngă poliţiştii care păzeau casa. El n-a reuşit să se strecoare.

— La naiba.

Întorcîndu-se, Reena studie scena.

Focul urma să înghită primele două niveluri, muşcînd şi din casele învecinate, marcînd vieţi. Dar n-avea să mai facă nicio victimă în noaptea aceea – nu acolo. Şi terminase şi cu ea pentru moment.

„*Asta ni-i datoria*”, spusese O’Donnell. Datoria ei era să facă ceva. Să studieze, să observe, să disece. Să găsească motivele şi identităţile, nu să şadă pe marginea trotuarului tremurînd de durere.

— Aşteaptă-mă un minut.

Strînse braţul lui Bo, apoi se întoarse la

Younger, care venise odată cu vestea morţii lui O'Donnell.

— Mă duc să-mi liniştesc familia şi să văd cum stau lucrurile acolo. Dacă mai sună, am să vă anunţ.

— Acum l-a doborît pe unul de-ai noştri. Chipul lui era îngheţat ca gerul iernii. A omorît un poliţist. Un poliţist bun.

Făcu o pauză şi spuse ridicînd privirea spre cer:

— Gata, e ca şi mort.

— Mda. Da' s-ar putea să nu fi terminat el cu noi. Am acoperit toate zonele. Vreau să mă spăl. Să mă curăţ, să-mi limpezesc şi capul. Dacă vrei să nu te îndepărtezi, poţi să vii cu mine şi să foloseşti baia părinţilor mei.

— S-ar putea să accept invitaţia, zise Younger. Căpitanul e pe drum. Am să-l pun la curent şi am să postez şi gărzi.

— Îţi mulţumesc.

Pe cînd Reena se întorcea, Younger îi puse o mînă pe braţ.

— A fost tot timpul c-un pas înaintea noastră. Dar îţi jur pe toţi sfinţii că s-a terminat.

Oare…? se întrebă ea. Era ca o-mpuţită de cobră. La fel de răbdător, la fel de ucigător. Putea să se vâre-n pămînt, să stea ascuns ani de zile şi să iasă iar la suprafaţă cînd voia.

Îndepărtîndu-se, aruncă o ultimă privire spre casă. Nu, nu gîndea bine, era efectul epuizării şi al

descurajării. Acum mersese prea departe ca să mai aştepte, ca să se mai oprească. Era prea aproape de ţintă ca să-şi mai ia o afurisită de pauză.

— Detectivul Younger poate veni sus după ce termină aici. John vine încoace de la New York.

— Ce-a făcut la New York? o întrebă Bo, luînd-o de mână.

— L-a căutat pe Joe Pastorelli. Are cancer pancreatic. E-n ultima fază.

— Îl aşteaptă o moarte grea, adăugă Xander, flancînd-o în partea cealaltă. E în tratament?

— Nu părea, şi s-ar putea ca Joey să-şi închipuie că şi el e plin de tumori care ticăie ca nişte bombe cu ceas.

— E o chestie genetică? se interesă Bo.

— Nu ştiu… Oboseala o apăsa ca un bolovan… Habar n-am. Ce zici, Xander?

Cel mai probabil să-l fi grăbit pe Joey, să-l fi determinat să termine mai repede. Ascultă, eu dau o fugă pân-acasă să-mi iau nişte haine curate.

— Vin şi eu cu tine.

— Casa e păzită de poliţişti, Bo.

— Vin şi eu, repetă el, ocolind maşina ca să se aşeze pe locul din dreapta.

Reena dădu ochii peste cap.

— Urcă, îi ordonă ea fratelui ei. Te las la mama. În noaptea asta nimeni nu umblă de unul singur prin oraş. Spune-le că-s în regulă, adăugă ea

pornind maşina. Şi că ajung acolo în cîteva minute.

Luminile erau aprinse la toate ferestrele. Reena coborî pentru o clipă ca să stea de vorbă cu cei doi poliţişti a căror maşină era parcată lîngă bordură. Apoi, cu capul înclinat într-o parte, reveni spre Xander.

— Fran, Jack, copiii, Bella, copiii ei… Nu mi-ai spus că toată familia s-a adunat aici.

— Mă rog, asta e.

Îl sărută pe amîndoi obrajii.

— Intră, linişteşte-i pe toţi. Cere-i… cere-i mamei să spună un rozar pentru O'Donnell. Mă întorc într-un sfert de oră.

Reena se întoarse la maşină înainte de a o zări cineva din casă. Dacă începeau să năvălească afară, în veci nu mai ajungea să-şi ia hainele.

— Stau strîns uniţi, spuse Bo cînd maşina porni. Ai aici o bază de granit, Catarina. Le te teamă, nu mai pot de îngrijorare, dar nu cedează.

— Vrea să-i lovească. Mă tem că gîndul ăsta m-ar putea face pe mine să cedez.

— N-ai să cedezi. Cred că dac-am să fac figură aia cu însurătoarea… i-auzi, am zis „*însurătoare*" cu voce tare! … Deci, dac-am să fac figură aia cu-nsurătoarea şi copiii, prefer să clădesc totul pe baze solide.

— În fine, n-ai ales foarte inspirat momentul, dar dacă asta-i o cerere în căsătorie…

— Tu m-ai cerut, eu nu fac decît să-ţi dau răspunsul.

— Înţeleg…

— Totuşi, nu văd niciun inel. Şi nu poate avea un caracter oficial pînă nu-mi cumperi unul.

Reena opri maşina, frînînd chiar în mijlocul străzii, rezemă capul de volan şi plînse.

— Ei, ce faci? O, Doamne, nu plînge…

Bo îşi smuci centura de siguranţă şi se întoarse spre ea, încercînd s-o cuprindă în braţe.

— Trebuie, măcar cîteva minute… Am crezut că o să-mi pierd minţile în casa aia, mai întîi în dormitor… cînd am văzut ce le făcuse. L-a împuşcat şi pe urmă i-a aşezat în pat ca pe nişte păpuşi.

— Ce?

— Caria şi Don Dimarco. Nu-i cunoşteam prea bine, au cumpărat casă abia acum cîteva luni. Tineri căsătoriţi, prima lor casă… Mama ei a fost colegă de şcoală cu mama Ginei.

Se îndreptă de spate şi îşi şterse lacrimile.

— N-a dat foc şi patului. M-a lăsat să-i văd. Am văzut şi pernele pe care le folosise ca să înăbuşe zgomotul. Stăteam acolo, cu focul de jur împrejurul meu, şi puteam să văd cum a intrat la ei în timp ce dormeau şi le-a acoperit feţele cu pernele… Calibru redus… Gaură mică… Doar o gaură mică…

Bo o asculta, strîngîndu-i mîna.

— E peste tot în jur… Focul… Căldura, fumul, lumina…

Vorbeşte. Îl auzi mormăind, cîntînd, mugind… Are grai. Mă fascinează. Mă atrage. Dintotdeauna a făcut-o, din noaptea aia cînd stăteam pe trotuar cu o bere de ghimbir în mâna şi mă uitam cum dansa dincolo de geamuri, la *„Sirico’s”.* Îi înţeleg… ataşamentul faţă de el, încheie ea şi se întoarse din nou spre Bo înainte de a continua.

— Înţeleg de ce-l alege sau de ce focul l-a ales pe el. Văd paşii care ne-au adus aici pe toţi. Dar acum, după ce s-a întîmplat cu O’Donnell, am senzaţia că sînt undeva în afară, în camera aia mi-am pierdut echilibrul uitîndu-mă la nişte oameni care n-au făcut nimic altceva decît să-şi cumpere o casă frumoasă într-un cartier civilizat. Mă uitam la ei şi simţeam focul, şi atunci mi-am pierdut cumpătul, după care partenerul meu a apărut în uşă, trăgîndu-mă înapoi de la marginea prăpastiei, amintindu-mi că trebuia să ne facem datoria. Şi să murim la datorie.

Expiră prelung, cutremurîndu-se.

— Îmi dau seama ce face şi de ce. Mai mult, înţeleg şi de ce trebuie s-o facă: şi pe el îl fascinează focul.

— Nu cumva ţi-a venit vreo idee sucită că s-ar putea ca tu şi descreieratul ăsta să aveţi ceva în comun?

— Chiar avem, şi nu doar un singur lucru. Avem

destule în comun – dar eu mai am şi baza aia solidă, ca de granit, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Iar acum, te mai am şi pe tine. Am spus că m-ajuţi să-mi regăsesc echilibrul, Bo. Dacă mi-l pierd, tu mă ajuţi să mi-l regăsesc. Altfel de ce-ai sta aici, în noaptea asta de coşmar, vorbindu-mi despre căsătorie şi copii?

— Vrei să ştii?

Bo scoase o eşarfa din buzunar şi-i tamponă fruntea lac de sudoare.

— Am petrecut o bună parte din noapte în casa părinţilor tăi – şezînd, stînd în picioare, umblînd… Privindu-i şi pe ai tăi cum şedeau sau umblau. Şi mi-am dat seama că, dacă iubeşti pe cineva, atunci cînd ăsta-i lucrul cel mai real, cel mai important din viaţa ta, nu e de-ajuns să-l găseşti şi să-l alegi. Mai trebuie să şi sapi o fundaţie, să şi începi să clădeşti pe temelia ei. Cînd îţi doreşti ceva care să dureze, trebuie să pui şi tu osul la treabă.

Îi sărută mîna.

La rîndul ei, Reena îi sărută şi ea mâna, apoi îşi împinse părul pe spate şi, pornind din nou motorul, îl întrebă:

— Ce fel de inel îţi doreşti?

— Unul ţipător, pe care să-l pot arăta prietenilor că să le stîrnesc invidia şi lăcomia.

Rîsul ei se rostogoli răguşit din gîtlej.

Reena opri în spatele maşinii de poliţie din faţa casei.

— Mă duc să vorbesc puţin cu ei, apoi intru în casă şi-mi iau nişte lucruri. Ce-ar fi să mă aştepţi aici şi să-ncepi să-ţi faci planurile pentru nunta aia de vis? O s-arăţi uluitor în rochie de mireasă.

— S-ar putea ca asta să fie puţin prea mult. Zău că nu se cuvine să mă îmbrac în alb.

Reena îşi scoase insigna, apoi îl recunoscu pe ofiţerul care cobora din maşina de patrulare.

— Ofiţer Derrick.

— Domnişoară detectiv. Ticălosul l-a omorît pe O'Donnell.

— Mda… Făcu un efort să-şi păstreze echilibrul. De cît timp sunteţi aici? îl întrebă ea.

— De la două. Altă unitate patrulează circular, dar pentru că părea să se îndrepte încoace, am lăsat focul de la clinică şi-am venit să stăm de pază aici. Doi ofiţeri acoperă spatele. Raportează din sfert în sfert de oră.

— Situaţia?

— Calmă. Unii locatari au ieşit din case cînd au auzit sirenele. S-a creat ceva forfotă pe trotuar… l-am împrăştiat.

— Mă duc să-mi iau nişte haine curate. În maşină e… Voise să spună „*prietenul meu*", dar se corectă: … logodnicul meu. Îţi mulţumesc pentru tot, ofiţer Derrick.

— Nicio problemă. Să vin şi eu în casă şi să stau la uşă?

— Nu e nevoie, mă-ntorc imediat. Anunţă echipa

din spate că intru în casă.

— S-a făcut.

Zornăind cheile, Reena traversă trotuarul şi începu să urce treptele.

Patru incendii provocate în nici şase ore, reflectă ea. Voia să ajungă-n cartea recordurilor, îşi dorea şi faima, nu numai răzbunarea?

Cunoştea cartierul, iar acest lucru era în avantajul lui, dar chiar şi aşa lucrase foarte repede. Al naibii de repede.

Reena descuie uşa şi aprinse luminile. Puse cheile jos, revăzînd în minte harta. De la Fells Point, intrarea cam pe la şase şi jumătate. Ieşirea, între nouă şi-un sfert şi nouă jumate. Suficient timp ca să ajungă la John şi să dea foc casei. De acolo plecase după miezul nopţii. Venind în linie dreaptă încoace, abia avusese timp să treacă prin celelalte locuri. Cînd sosiseră la clinică, după doar cîteva minute de cînd o sunase, focul ardea, angajat din plin.

Cîteva minute, îşi spuse ea din nou, urcînd la etaj. Şi după alte cîteva minute, ea şi O'Donnell alergaseră la vechea casă a familiei Pastorelli.

Nu era doar cu un pas înainte. Nimeni nu putea fi chiar atît de bun, chiar atît de rapid. Un complice...? Nu mergea, pur şi simplu nu se potrivea. Era misiunea lui, obsesia lui. N-ar fi împărţit-o cu nimeni.

Dăduse foc clinicii, apoi se dusese la două străzi

distanţă, intrase în fosta lui locuinţă, împuşcase doi oameni, înlocuise extinctorul bun cu cel modificat şi declanşase încă un incendiu. Unul care era, de asemenea, angajat din plin cînd ea ajunsese acolo.

Probabil că pe Caria şi Don îi omorîse înainte de a se duce la clinică. Declanşase ambele incendii folosind bombe cu ceas. Cel mai probabil, îşi programase focul de la clinică înainte de a se duce la John acasă. Acesta fusese traseul, îşi spuse ea: mai întîi la Xander, apoi la John.

Îi scăpase. Nu observase, pentru că alergase în cerc, întocmai cum vrusese el. Pentru că balamucul provocat de stingerea incendiilor avea nu numai rolul de a-i mări punctajul, ci şi pe cel de diversiune.

Şi-i mai scăpaseră şi altele, pentru că fusese năucită de durere.

De la două. Aşa spusese Derrick. Se aflau la post de la ora două.

I se umeziră palmele. Întorcîndu-se, duse mîna la armă, pregătită s-o scoată şi să ia poziţia de tragere.

Joey apăru în uşa din faţa ei, îmbrăcat într-un tricou de la „*Sirico's*”, cu un pistol calibrul 0,22 în mâna.

— E timpul pentru marea surpriză. Fă bine şi scoate pistolul ăla cît mai încet, Reena, şi aruncă-l pe podea.

Reena ridică ambele mîini. *„Nu preda arma*”, îşi spuse ea. *„Niciodată să nu predai arma.”*

— Casa e înconjurată de poliţişti, Joey.

— Hm, i-am văzut. Doi în faţă, doi în spate. Au ajuns aici cam la zece minute după mine. Ai avut o noapte agitată, nu? Vezi c-ai funingine pe faţă. Ai intrat şi la mine-n casă, aşa-i? Ştiam eu. Te-am studiat bine. Ai ajuns la ei înaintea focului?

— Mda.

Joey rînji larg.

— Ei, da’ parteneru’ tău unde-i?

Pe faţă i se citea o satisfacţie sadică. Iar pentru asta avea să-l trimită în iad cu orice preţ.

— Ai omorît şi un poliţist, Joey. Eşti terminat. Toţi copoii din Baltimore vor fi pe urmele tale. De data asta nu mai scapi.

— Ba cred c-o să scap. Da’ şi dacă nu, am să termin ce-am început. Pistolul, Reena.

— Dacă tragi cu-al tău, poliţiştii vor fi aici înainte să cad de pe picioare. Şi nu aşa vrei să termini. Nu în felul ăsta. Focul, numai ăla contează. Dacă nu mă vezi arzînd, n-ai rezolvat nimic.

— Şi-o să arzi. Pun pariu că colegul tău a ars mişto de tot.

În minte îi reveni imaginea lui O’Donnell. O alungă, dar îi lăsă în sînge un fir incandescent.

Putea să simtă, da, şi putea să şi gîndească. Şi o judecase greşit.

— Ştiu că tatăl tău are cancer.

Chipul lui se învăpăie de furie.

— Nu vorbi despre tatăl meu. Nu-i rosti numele.

— Şi te gîndeşti să s-ar putea să-l ai şi tu. Că poate l-ai moştenit de la el. Dar şansele sînt mici, Joey. Sub zece la sută.

— Ce mă-ta ştii tu despre cancer? îl mănîncă dinăuntru. Vezi cu ochiul liber cum îl roade, îl miroşi… Eu n-am să mă duc aşa, şi nici el. O să am grijă de el înainte să-l termine. Focul purifică.

O invadă un nou val de oroare. Voia să-şi ardă de viu propriul tată.

— N-ai cum să-l ajuţi, să-l purifici, dacă mori aici.

— Poate că nu. Da' el m-a-nvăţat să caut mereu numărul unu. Şi cred c-am să ies. Tu ai să arzi, ei vor veni-n fugă, iar eu o să mă strecor afară. Ca fumul.

Făcu un pas înainte. Reena făcu unul înapoi.

— S-ar putea ca glonţu-n burtă să nu te omoare – cel puţin nu pe loc. Da' o să te doară ca dracu'. Şi ei s-ar putea s-audă. Sau poate că nu – un pistol mic ca ăsta nu bubuie prea tare. Oricum, o să am timp destul. Ţi-am pregătit totul.

O împinse înapoi, în dormitor, şi aprinse lumina.

Trailerele şi hornurile erau întinse peste tot, pe podea şi pe pat.

Înşfăcînd-o de păr, o trînti în genunchi şi-i lipi pistolul de tîmplă.

— Un sunet, o mişcare să faci, şi-ţi zbor creierii, după care-o să ard ce mai rămîne din tine.

„Rămîi în viaţă”, îşi impuse Reena. Dacă murea, nu-l mai putea opri.

— O să arzi şi tu.

— Se întîmpla. Nici nu mă pot gîndi la o cale mai bună ca să mă duc. De la doişpe ani tot aştept să văd cum e.

Îi smulse pistolul din teacă şi-l aruncă într-o parte.

— Ăsta bubuie prea tare. Şi tu te tot întrebi cum e. Să intri-n foc, să-l laşi să te ia… O să afli. Uite cum facem. Îl sunăm pe bătrînul tău şi-i zicem să vină aici, că ai ceva de vorbit cu el între patru ochi.

„Nu ştie că am venit doar să-mi schimb hainele. Nu ştie că mă aşteaptă.”

— De ce?

— Arde şi el, arzi şi tu, şi cu asta am terminat. Cercul se închide.

— Crezi c-am să-mi pun tatăl la discreţia ta?

— L-a omorît pe al meu. Trebuie să plătească. Ai de ales. Sau îl chemi şi-l sacrifici pe el, sau îi omor pe toţi. Toată familia.

Înfăşură pe pumn părul ei şi smuci, făcînd-o să vadă stele verzi.

— Maică-ta, frati-tu, surorile… Toată adunătura aia de pici… pân-la ultimu’. Aşa că alege: sau taică-tu, sau toţi.

— N-a făcut decît să mă apere, aşa cum trebuie să facă toţi taţii.

— L-a umilit pe al meu. L-a pus să-l salte de-acasă şi să-l arunce-n temniţă.

— Singur şi-a făcut-o în clipa cînd a aprins chibritul la *„Sirico's".*

— A făcut-o el, da' nu singur. Pe-asta n-o ştiai, nu? Rînjetul i se lăţi, luminîndu-i toată faţa, malefic. În noaptea aia m-a luat cu el. Mi-a arătat focul, m-a învăţat cum să-l construiesc. Mi-a spus ce să le fac oamenilor care-mi stau în drum!

Îi trase un dos de palmă peste obraz, apoi o încălecă.

— Dîrdîi, rînji el. Dîrdîi la fel ca-n ziua aia. Cînd taică-tu o s-ajungă aici, am să ţi-o trag de faţă cu el. Am să-i arăt ce curvă-i scumpa de fie-sa.

Îi sfîşie cămaşa cu o mînă, apăsîndu-i pistolul sub bărbie cu cealaltă. Reena îşi auzi propriul scîncet, abia rezistînd imboldului de a se zbate.

— Mai ţii minte cînd ţi-am făcut la fel, în curtea şcolii? Totuşi, de-atunci ţi-au crescut şi lăptăriile.

Îi strînse în mînă un sân, cu buzele boţite în semn de admiraţie batjocoritoare.

— Mişto ţâţoance. Dacă nu cooperezi, la fel am să-i fac şi lu' mă-ta, şi surorilor tale, şi boarfei ăleia de chinezoaice cu care s-a-nsurat frac-tu. Şi pe urmă mai e şi tîrfa de nepoţică. Şi alea micile – alea-s cele mai marfă.

— Am să te omor. Înăuntrul ei se simţea rece şi

dură ca piatra. Nu era nevoie să-şi găsească furia. O avusese acolo, aşteptînd, tot timpul. Mai întîi am să te omor.

— Cine ţine pistolu-n mâna, Reena? replică el, plimbîndu-i ţeava pe gît. Cine are puterea?

Îi înfipse gura ţevii sub bărbie, adînc.

— Cine-i şefii'?

— Tu eşti. Nu-l scăpa din ochi, adunîndu-şi curajul pe stînca aceea a furiei, gata să acţioneze. Tu eşti şeful, Joey.

— Pe bune că da. Taică-tu pentru-al meu, curvo. Vinde-mi-l, şi-i las p-ăilanţi să trăiască.

— Am să-l chem.

Lăsă ochii să i se umple de lacrimi, îşi lăsă trupul să tremure

— Îl lăsă pe Joey să vadă ceea ce se aşteptase să vadă. Slăbiciune şi spaimă.

— Şi el ar prefera să moară decît să te lase să te-atingi de ceilalţi.

— Bravo lui.

Joey îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Reena îşi număra respiraţiile. Încet, se îndreptă de spate, fără să-l scape din ochii înlăcrimaţi, sperînd că-n ei se vedeau numai implorarea şi înfrîngerea.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ridică o mînă ca pentru a-şi închide cămaşa ruptă. Şi-şi repezi înainte antebraţul, plesnindu-l peste mîna cu pistolul, în timp ce-i trîntea celălalt pumn în mutră. Auzi arma zăngănind pe podea, apoi văzu

iar stele cînd Joey se prăvăli asupra ei.

În maşină, Bo bătea cu degetele în bord. Unde naiba întîrzia atîta? Privi la fereastra dormitorului şi văzu lumina aprinsă. Se uită iar şi la ceas.

Stătea mult mai mult decît se aşteptase – iar uşurarea, lipsa de activitate, faptul că era ora patru dimineaţa aveau să-l adoarmă.

Coborî din maşină şi se duse pînă la poliţistul de pe partea dreaptă.

— Intru-n casă, OK? Cred că-şi face o valiză în loc să-şi iar doar o bluză curată.

— Femeile.

— Ce să le faci…

Îşi scoase cheile. Trebuia să se gîndească la cele două case, îşi spuse el, privindu-le atent în timp ce mergea spre trepte. S-o vîndă pe una – pe care? Să le păstreze pe amîndouă şi să le combine? Ar putea ieşi ceva interesant, dar se alegeau c-un căsoi cît toate zilele.

Îşi înăbuşi un căscat şi descuie uşa.

— Auzi, Reena, te-ai hotărît cumva să fugim în lume, şi-acum îţi împachetezi tot trusoul? Şi, de fapt, ce-i ăla trusou, dom Te?

Închisese uşa în urma lui şi ajunsese la baza scării cînd o auzi strigîndu-l pe nume.

Îi curgea sînge din nas. Şi-n gură simţea miros de sînge în timp ce se zbătea din răsputeri. O lovise cu piciorul – credea c-o lovise cu piciorul –, dar nu simţea decît furie turbată şi teroare. Îl

zgîriase pe faţă, îşi repezise unghiile spre ochii lui.

Nu era singura căreia-i curgea sînge.

Dar el era mai puternic, o va învinge.

La auzul glasului lui Bo, din pieptul ei ţîşni un ţipăt.

— Bo! Pleacă de-aici! Cheamă poliţia!

Joey se aruncă în direcţia opusă. După pistol – O, Doamne, pistolul…!

Vedea ca prin ceaţă, plămînii mai aveau puţin şi-i explodau. Pe obraji, lacrimile i se amestecau cu sîngele, iar între timp se tîra spre uşă şi spre propria ei armă.

Un tropăit de picioare – sau, poate, erau bătăile inimii ei? Se rostogoli într-o parte, strîngînd arma cu ambele mîini. Şi văzu, oripilată, că Joey nu după pistol de aruncase.

— Nu! Pentru Dumnezeu, nu simţi mirosul? O să arzi ca o torţă! strigă ea.

— Şi tu.

Joey ridică în aer chibritul aprins.

— Hai să vedem cum e.

Aruncă băţul de chibrit în băltoaca de pe podea. Focul izbucni cu un muget scurt, de eliberare. Joey sări în mijlocul flăcărilor.

În timp ce se repezeau spre ea, Reena se rostogoli într-o parte. Zbieră cînd o muşcară de picioare. Bo o trăgea în direcţia opusă, înăbuşind flăcările cu palmele, cu tot trupul.

— Debaraua de rufe, păturile…

Gîfîind, Reena îşi trase de pe ea pantalonii care fumegau.

— Nu te-atinge de extinctor, s-ar putea să-l fi sabotat. Du-te, repede!

Şi porni înapoi tîrîndu-se ca racul, cu dinţii clănţănindu-i.

Joey începuse să zbiere – nişte sunete oribile, neomeneşti, în timp ce se învîrtea prin cameră. Focul îl îmbrăţişa.

Reena îi văzu, i se păru că-i vedea, şi pentru totdeauna avea să-i vadă, ochii aţintiţi spre ai ei prin flăcările care-i devorau chipul.

Încercă să se apropie de ea. Un pas, şi încă unul spre uşă.

Apoi căzu, flăcările învăluindu-l ca o mare de lavă topită.

Veneau. Poliţiştii spărgeau uşa. Sirenele aveau să se audă imediat. Maşinile de pompieri, furtunurile, eroii în echipamente de intervenţie.

Reena se rezemă cu spatele de perete şi privi forma care ardea.

— Stinge-l, murmură ca, cînd Bo se întoarse. Pentru numele lui Dumnezeu, stinge-l.

Epilog

Şedea la masa din bucătăria mamei sale, sorbind vinul rece, cu o pătură pe umeri. Nu avea

nevoie să-i spună fratele ei, medicul, că e în stare de şoc. N-avea nevoie nici de ambulanţă, nici de sedative.

Avea nevoie doar să fie acolo – să fie şi nimic mai mult.

Alifia cu care An îi ungea arsurile părea ruptă din rai.

— Ai vînătăi pe coaste, dar nicio fractură, din cîte observ, spuse Xander, privindu-i încruntat faţa lovită. Fir-ar să fie, Reena, trebuie să-ţi facem nişte radiografii.

— Mai tîrziu, doctore.

— Gradul doi.

Cu blîndeţe, An îi bandaja gleznele.

— Ai avut noroc.

— Ştiu. Duse mîna la spate, luînd-o pe a lui Bo, şi-i zîmbi tatălui său. Ştiu.

— O să mănînce şi-o să se odihnească, îi spuse răspicat Bianca lui Younger. Pe moment, n-o să facă muncă de poliţie.

— Am înţeles, doamnă. Problemele alea le rezolvăm dimineaţă, îi spuse el Reenei.

— Cînd scormonim prin straturi, o să găsim dispozitivele. Nu cred că voia să moară – cel puţin pînă-n ultimul moment. Pur şi simplu… n-a suportat să fie umilit. Învins că taică-său. N-a rezistat, şi nici ideii unei morţi lente – aşa că a ales.

— Ai să mănînci. O să fac nişte ouă. Toată lumea

o să mănînce.

Bianca deschise frigiderul, apoi îşi acoperi faţa cu mîinile şi izbucni în suspine.

Gib veni spre ea, dar Reena îl bătu pe braţ, clătinînd din cap.

— Lasă-mă pe mine.

Cînd se ridică în picioare, i se opri respiraţia de durere, dar se duse la mama ei şi o cuprinse cu braţele.

— Mamă, e-n regulă. Cu toţii sîntem în regulă.

— Fetiţa mea… Fata mea scumpă… Bella bambina…

— Ti amo, mama. Şi sînt bine. Dar mi-e cam foame.

— Va bene. OK.

Îşi şterse obrajii cu palmele, apoi îi sărută pe ai Reenei.

— Stai jos. Am să gătesc eu.

— Te-ajut şi eu, mamă.

Bella clipi din ochi, înghiţindu-şi lacrimile, cînd Bianca înălţă din sprîncene spre ea.

— Încă n-am uitat cum se prepară micul dejun.

Da, de asta avea nevoie, îşi spuse Reena. De zgomotele, de mişcările, de sunetele şi mirosurile din bucătăria mamei sale. Începu să înfulece ceea ce i se pusese în faţă cu o poftă care o surprindea şi o bucură.

Mai tîrziu îi găsi pe tatăl ei şi pe John aşezaţi pe treptele din faţă, sorbindu-şi cafelele. În cartier se

lumina de ziuă şi o pîclă perlată făgăduia încă o zi de arşiţă înăbuşitoare.

Reena era convinsă că niciodată-n viaţă nu văzuse ceva mai frumos.

— De mult n-am mai stat împreună aici, remarcă John.

— Atunci beam bere.

— Şi o să mai bem într-o zi.

— Eram îmbufnat. În dimineaţa ăsta nu-s prea sigur cum mă simt. Mi-ai spus ce noroc am. O soţie şi nişte copii frumoşi. Şi ai avut dreptate. Ai mai spus şi ce fată deşteaptă e Reena. Şi cu asta ai avut dreptate. Era cît pe ce s-o pierd, John. Azi-noapte n-a lipsit mult să-mi pierd fetiţa.

— N-ai pierdut-o. Şi eşti încă un om norocos.

— Mai aveţi un loc liber? întrebă Reena, ieşind. Iar ne aşteaptă o zi caniculară. Cînd eram mică, îmi plăceau zilele fierbinţi de vară. Durau o veşnicie, pînă noaptea tîrziu. Puteam să zac în pat şi să ascult. Fran venea de la cîte o întîlnire, bătrînul domn Franco ieşea să-şi plimbe cîinele… Johnnie Russo trecea prin faţa casei cu toba aia a lui de eşapament care duduia înfundat… Cît îl mai băteai la cap din cauza asta, tată…

Se aplecă şi-l sărută pe creştet.

— În asemenea dimineţi, oamenii încep să iasă din case devreme, înainte să dea căldura. Merg pe jos pînă-n parc sau la piaţă, sar peste gardul din spate sau coboară treptele din faţă… Se duc la

muncă. Îşi udă florile, prind din zbor ştirile şi se uită la televizor dacă au zi liberă. Cu toţii sîntem destul de norocoşi, dacă vrei să ştii părerea mea.

Rămaseră o vreme tăcuţi, după care John o bătu uşurel pe genunchi.

— Eu mă duc acasă, să văd ce e de făcut.

— Îmi pare rău pentru casa ta, John.

— Şi mie-mi pare rău pentru a ta, iubito.

— Avem multe ajutoare ca să le refacem, răspunse ea. Şi cunosc un tîmplar bun.

John se aplecă şi o sărută pe creştet.

— Partenerul tău ar fi mîndru de tine. Ţinem legătura. Vezi ce faci, Gib.

— Îţi mulţumesc, John. Pentru tot.

Reena privi cum maşina lui John se îndepărta.

— M-a ajutat să ajung ceea ce sînt. Sper că n-ai nicio problemă cu asta, zise ea.

— Dacă stau şi mă uit ce-ai ajuns, chiar că n-am nicio problemă, spuse tatăl ei în ochii lui luceau lacrimi. Reena le văzu sclipirea cînd Gib privi spre rîndul de case.

— S-ar putea ca mama ta şi cu mine să fim cam zguduiţi o zi, două, dar o să ne liniştim noi.

— Ştiu c-o să vă reveniţi.

Un moment stătu rezemată de el, aşezată pe treptele de la intrare, privind cum se lumina de ziuă.

— Şi voi m-aţi ajutat să fiu ceea ce sînt, continuă ea. Tu şi cu mama. Viamo. Molto. Se rezemă de el

puţin mai apăsat. Molto.

Gib o cuprinse cu un braţ, apoi buzele lui îi atinseră în treacăt părul.

— Ai să te măriţi cu tîmplarul?

— Da. Mă mărit cu el.

— Bine gîndit.

— Aşa cred şi eu. Şi-acum mă duc în casă să-mi iau rămas-bun de la toată lumea şi să văd dacă-i pot convinge să se ducă la culcare. Ar trebui să dormiţi şi voi puţin, tu şi mama.

— Mie, unul, nu mi-ar strica.

O găsi pe Bella singură în bucătărie.

— Găteşti şi speli?

— Fran are nişte contracţii. Mama a dus-o la etaj.

— A început travaliul?

— S-ar putea. Sau are doar nevricale. În orice caz, îi dau tîrcoale doi doctori, maică-sa şi bărbatu-său. O să fie bine.

Ridică o mînă, clătinînd din cap.

— N-am vrut să sune aşa… Se pare că nu mă pot stăpîni, încheie ea, aruncînd în chiuvetă cîrpa de vase.

— Toţi sîntem obosiţi, Bella. Ai şi tu tot dreptul să fii.

— O invidiez. Nu doar pentru seninătatea aia pe care şi-o poartă ca pe-o rochie de comandă, ci şi pentru felul cum se uită Jack la ea. Parcă s-ar topi tot. Şi nu-i port pică pentru că arc toate astea –

dar mi le-aş dori şi eu, măcar puţin.

— Îmi pare rău.

— Degeaba. Cum mi-am aşternut, aşa dorm.

Îşi puse o mînă pe burtă.

— Eşti sigură? o întrebă Reena.

— Sînt gravidă. Intenţionat am rămas. O prostie, din egoism poate, dar asta e. Nu-mi pare rău pentru copil.

— I-ai spus lui Vince?

— E încîntat. Iubeşte copiii, chiar dacă pe mine nu mă iubeşte aşa cum aş dori eu. O să fie drăguţ şi atent o vreme şi o să aibă mai multă grijă să-şi ascundă viitoarea amantă – dacă mai îndrăzneşte să-şi ia vreuna după predică pe care i-ai ţinut-o.

— O să fii fericită, Bella?

— Mă străduiesc. N-am să divorţez de el. Nu vreau să renunţ la ceea ce am, aşa că mă voi mulţumi cu ce mi-a dat Dumnezeu. Celorlalţi să nu le spui încă. E mai bine că Fran să nască fară ca vestea altui copil să o eclipseze pe a ei.

Reena zîmbi.

— Eşti OK, Isabella. Dintotdeauna ai fost.

Privea cartierul în timp ce Bo o ducea cu maşina acasă. Aşa cum se aşteptase, oamenii porniseră cu noaptea-n cap. Mergeau spre parc, la plimbare sau la jogging, ori se grăbeau la slujbă. Dinspre brutărie venea un miros de pîine proaspăt coaptă.

Chiar şi în clipa în care simţi ultimele urme ale mirosului de fum şi umezeală, Reena nu-şi pierdu

bună dispoziţie şi îi salută pe poliţiştii care făceau încă de gardă.

— Trebuie să dorm puţin, apoi vreau să mă duc la biserică şi să aprind o lumînare pentru O'Donnell, îi spuse ea lui Bo. Tu trebuie să te duci la doamna M., sora lui O'Donnell.

— Mda, îi răspunse el, frecîndu-i braţul cu o mână. Am să mă duc ceva mai încolo.

— Vin şi eu cu tine, şi aş dori mă însoţeşti cînd am să merg la soţia lui. Dar mai întîi trebuie să mă odihnesc.

— Am să te culc în patul meu. Pe urmă ne ducem la biserică, aprindem o lumînare şi mergem să vorbim cu familia lui. Trebuie să treci şi pe la spital, să te examineze.

— Nu mi-am rupt nimic şi am numai arsuri de gradul doi. Nu că n-aş avea de gînd să-l tapez pe Xander de nişte medicamente bune, dar în primul şi-n primul rînd îmi doresc un pat, iar al tău merge de minune. Mai întîi, însă, trebuie să intru la mine. Să văd.

Descuie uşa. Simţi mirosul de fum şi privi locurile unde flăcările înnegriseră pereţii. În tăcere, urcă scara. I se puse un nod în gît.

Flăcările carbonizaseră tocul uşii dormitorului şi se întinseseră pe pardoseală. Avea scrinul pîrjolit, cu lemnul deformat, iar urmele de pe pereţi arătau lăcomia cu care se înălţase focul.

Şi văzu locul unde căzuse trupul lui Joey,

înăbuşind flăcările de dedesubt.

— Nu era nebun cînd a început totul – nu la fel ca la sfîrşit. L-a devorat, i-a consumat mintea, poate şi sufletul. Aşa cum focul consumă combustibilul şi cum cancerul îl consumă pe tatăl lui. La fel l-a consumat şi pe el.

— Nu tu ai fost motivul, nici acum şi nici altă dată. Tu nu erai decît un pretext.

Surprinsă, Reena întoarse capul ca să-l privească.

— Ai dreptate. Pe toţi sfinţii că ai dreptate! Şi asta îmi dă o senzaţie de, cum să spun… de mîntuire.

Îşi rezemă capul de umărul lui.

— Am noroc şi o ştiu. Cîteva cucuie, vînătăi şi arsuri. Dar cînd privesc camera asta, mă întristez. Ştiu că nu era perfectă

— Dar era a mea.

— Şi încă este, răspunse el, cuprinzîndu-i mijlocul cu braţul. Pot s-o repar.

Rîzînd încetişor, Reena îşi lăsă trupul să se relaxeze lîngă al lui.

— Da… Da, ştiu că poţi.

Apoi se întoarse şi se duse acasă cu băiatul din vecini.

— Sfîrşit -